பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

ஆசார்ய ஹ்ருதயவ்யாவ்யானம்

ஶ்ரீஶைலேஶதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்|
யதீந்த்ரப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம்முநிம்||

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்|
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தேகுருபரம்பராம்||

யோநித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி த்ருணாயமேநே|
அஸ்மத்குரோர்பகவதோஉஸ்ய தயைகஸிந்தோஃ ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே||

மாதாபிதாயுவதயஸ்தநயாவிபூதிஃ ஸர்வம்யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்|
ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதேர்வகுளாபிராமம் ஶ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா||

பூதம்ஸரஶ்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத ஶ்ரீபக்திஸார குலஶேகர யோகிவாஹாந்|
பக்தாங்க்ரிரேணுபரகால யதீந்த்ரமிஶ்ராந் ஶ்ரீமத்பராங்குஶமுநிம் ப்ரணதோஉஸ்மி நித்யம்||

ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரம் அபிராமவராபிதம்|
ஶ்ரீக்ருஷ்ணதநயம் வந்தேஜகத்குருவராநுஜம்||

த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் குருபர்வக்ரமாகதம்|
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்ஶிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா||

பணவாளரவணைப் பள்ளிபயில்பவர்க்கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்று குருகைக்கதிபனுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட் பொருளொன்று மறியாவுலகறிய
மணவாளன் மாறன்மனமுரைத்தான் வண்முடும்பைவந்தே.

மாதவத்தோன் மாறன்மனங் கூறும் மணவாளன்
தோதவத்தித்தூய்மறையோரான பெற்றார் – நீதியினால்
ஆங்கவர்தாள் சேர்பெற்றாராயி மணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள் நெஞ்சே போற்று.

அவதாரிகை

ஸ்ரீய:ப்பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரன், நிரதிசயாநந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்ठத்திலே, நித்ய நிர்மலஜ்ஞாநாதிகுணகராய், ஸ்வச்சந்தாநுவ்ருத்தி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதரான நித்யஸூரிகளாலே அநவரதபரிசர்யமாணசரண நளிநனுய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிராநிற்க, லீலாவிபூதியிலுள்ளார் அவர்களோபாதி தன்னை யநுபவிக்க ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இழந்துகிடக்கிறபடியைக் கண்டு அதிவ்யாகுலனுய், இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான நசையாலே, “அசிதவிஶேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர்வடயிதும் தயமாநமநா:” என்கிறபடியே, கரணகளேபர வியுரராய், அசிதவிஶேஷிதராய் அதஏவ போகமோக்ஷ ஶூந்யராய்க் கிடக்கிற தஶையிலே தயமான மநாவாய்க்கொண்டு, ஸ்வசரணகமல ஸமாஶ்ரயணோபகரணமான கரணகளே பரங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞான விகாஸத்தையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஶக்தியையு முண்டாக்கி இந்த ஜ்ஞாநகார்யமான த்யாஜ்யோபாதேய விவேக பரிகரமாக “மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி” என்கிறபடியே, வேதப்ரதாநத்தைப் பண்ணி, அநந்தரம் மந்வாதிகளுக் கந்தர்யாமியாய் நின்று, சேதநருடைய விஶிஷ்டவேஷவிஷயமான ஶாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி, அந்த ஶாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதா ஸாபேக்ஷமாய், சிரகால ஸாத்யமுமாயிருக்கையாலே துஷ்கரமுமா யிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்ருஶ யோக்யதா நிரபேக்ஷத்வாதிகளாலே ஸுகரமுமாய் சேதந நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விஷயமுமான திருவஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வயமேவ வெளிப்படுத்தினவளவிலும் கார்யகரமாகா மையாலே, ஓலைப்புறத்திற் செல்லாத ராஜ்யத்தை எடுத்துவிட்டுச் செலுத்திக்கொள்ளும் ராஜாக்களைப்போலே நாமே சென்று திருத்தக் கடவோமென்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரமுவெந இவர்களிருக்கிற விடத்திலே தான்வந்து திருத்தப்பார்த்த விடத்திலும், ஒருவரும் திருந்தக் காணுமையாலே விஜாதீயரான நம்மாலொருபடியாலும் திருத்தப் போகாதாயிருந்தது; இனி, இணக்குப் பார்வையிட்டு ம்ருகம் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீயரைக்கொண்டே காரியம் கொள்ளுவோமென்று அறுதியிட்டு அதுக்கு, *ஆமுதல்வரை யுண்டாக்குகைக்காக ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக ப்ரஸாதத்தாலே எங்கும் பார்த்து இலக்குக் காணுமல் வாராநிற்க, அந்தப் பார்வை தனக்குப் பள்ளமடையான தென்திசையிலே யானவளவிலே, *மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து* என்கிறபடியே ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போருகிற விவர்மேல் பட, அந்த நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விஶேஷலப்த திவ்யஜ்ஞானபக்திகரானவாழ்வார், தத்ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளை விஶத விஶததர விஶததமமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவ பரீவாஹரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது ஶோகவேகஜநிதமான *மாநிஷாதேத்யாதி ஶ்லோகம் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே லக்ஷணோபேதமானுப்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வலக்ஷணோபேத மான ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

இதுதானும், த்ராவிடவேததயா விஸ்தீர்ணமாய் அநேகார்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கை யாலே, இதில் தாத்பர்யார்த்தம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரதிபத்தி விஷயமாகை அரிதென்று பார்த்து, இதிலர்த்த விஶேஷங்களையும், இவற்றில் ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தின் ப்ரகாரத்தையும் இவ்வாசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமே யெல்லார்க்கும் தஞ்சமென்னுமத்தையும், இவர் தம்முடைய பரமக்ருபையினுலே ப்ரகாஶிப்பியா நின்றுகொண்டு ஆசார்ய பரம்பராப்ராப்தமான

இவ்வர்யங்கள் எல்லார்க்கும் ப்ரதிபத்தியோமீயமாம்படி அநதிஸங்ஙஹாநதிவிஸ்தரமாக இவ்வாசார்யஹ்ருஉய ப்ரவந்யமுவெந அருளிச்செய்கிறுர்.

“ஆஉீயஸ்ய ந: குலபதே:” என்கிறபடியே வைஉிகஸந்தானத்துக்கு ப்ரயமாசார்யரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த ப்ரவந்யங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக்கருத்துக்களைச் சொல்லுகையாலேயிறே இப்ப்ரவந்யத்துக்கு ஆசார்யஹ்ருஉயமென்று நிரூபகமாய்த்து. இப்ப்ரவந்யத்தில் இவரருளிச் செய்கிற வாக்யங்களெல்லாம் அருளிச்செயல் சந்தைகளைச் சேர்த்தருளிச் செய்கிறது - *மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்கள் பேசின உிவ்யஸூக்திக ளாகையாலே ஆப்ததமமுமாய் அத்யந்த ஹொமீயமுமாயிருக்கிறவிதுவே தமக்கு அநவரதாஙி மதமாகையாலும், முகமறிந்தவன் கோத்த முத்து பெருவிலையனுமாப் போலே சந்தைகளைத் தாம் சேர்த்த சாதுரியாலே அருளிச் செயலில் ரஸஜ்ஞர்க்கு இதில் அர்யத்திலுங் காட்டில் ஶவ்ூ ந்தானே மிகவுமினிதாயிருக்குமென்னு மஹிப்ராயத்தாலும். ஆகையாலிப் ப்ர வந்யம் ஶவ்ூா ர்யங்களிரண்டின் ரஸத்தாலும் விஶெஷஜ்ஞஜந மநோஹரமாயிருக்கும்.

ப்ரயமப்ரகரணம்

(அவதாரிகை) இதில் முதல் சூர்ணையாலே “ஹர்த்தும் தமஸ் ஸஉஸதீ ச விவேகதுமீஶொ மாநம் ப்ரஉீப மிவ காருணிகோ உஉாதி” என்கிறபடியே, ஆகஸ்மிகக்ருபாவானுன ஸர்வேஶீவரன் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிசேதனர்க்கு ஸஉஸஉீ விவேக பரிகரமாக ஶாஸ்த்ர ப்ரஉாநத்தைப் பண்ணி யருளினபடியை அருளிச்செய்கிறுர்.

1)காருணிகனுன ஸர்வேஶீவரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தா வேஉ விளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரஉீபமான கலைகளை நீர்மையினுலருள் செய்தான்.

(தாத்பர்யம்) அருட்கடலான எம்பெருமான், அறிவிலிகளான ஸம்ஸாரிகள் ஞான மென்னும் விளக்கை யேற்றி அகவிருள் நீங்கப் பெற்றுத் தன்னைக் கண்டு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகைக்காக, ஸகலவேத காரணமாய் நித்யமாய் ஸர்வார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கிற அகாரத்தில் நின்று முண்டான விளக்குப் போன்ற வேதங்களையும் அவற்றுக்கு உபப்ருஹ்மணங்களான வற்றையும் வெளியிட்டருளினன்.

வ்யாவ்ூானம்:

(காருணிகனுன ஸர்வேஶீவரன்) – க்ருபா விஶிஷ்டஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. க்ருபாவானுனுலும் ஸ்வதந்த்ரனன்ருகில் தான் நினைத்தபடி கார்யம் செய்யப்போகாது; கேவல ஸ்வதந்த்ரனுனுலும் ஸம்ஸார மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேதநோஜ்ஜீவநார்யமான க்ருஷிக்கு உறுப்பாகமாட்டாது. ஆனபின்பு, க்ருபாவிசிஷ்டமான ஸ்வாதந்த்ர்யமேயிறே ஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவந விஷயமாக அவன் பண்ணும் க்ருஷிக்கு ஹேதுவாவது. அயவா, ஸர்வேஶீவரனென்று ஈஶெஶிதவ்யஸம்வந்யத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். “க்ருபாயோமாச்ச ஶாஶீவதாத்” என்றவநந்தரம் “ஈஶெஶிதவ்ய ஸம்வந்யாஉீ அநிஉமப்ரயமா உபி” என்கையாலே க்ருபாயோமமும் ஸம்வந்யமும் இரண்டும் ஸம்ஸாரி சேதந ஸம்ரக்ஷணுர்ய ப்ரவ்ருத்திஹேதுவிறே. க்ருபாயோமத்துக்கு மேலே ஸம்வந்யம் உக்தமாகை யாலே ஸம்வந்ய ப்ராயாந்யம் சொல்லிற்றுகிறது. இத்தால், இவை நம்முடையவையன்றே

வென்கிற அபிமாநத்தோடே பரது:வாஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும் கூடுகையாலே உத்தரோத்தரம் சேதநோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போருமவனென்றதாய்த்து.

(அறிவிலாமனிசர்) - *அறிவிலா மனிசரெல்லாம்* என்கிறபடியே அஜ்ஞாந தமோயுக்தரான சேதநர். "அந்யம் தம இவாஜ்ஞாநம்" என்னக்கடவதிறே. "ஹர்த்தும் தம:" என்று அஜ்ஞாநத்தைத் தமஶ்ஶப்த த்தாலே அருளிச்செய்தாரிறே. இத்தால் அநாதியஜ்ஞா நாந்யகாரத்தாலே அபிபூதராய், அத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் முதலானவொரு விவெகமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிசேதநரென்கை.

(உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி) – *உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி* என்றும், *ஞானச் சுடர் விளக்கேற்றினே* னென்றும் சொல்லுகிறபடியே தைலவர்த்திகளாலுண்டான அழுக்கன்றிக்கே திணுங்கின தேஜஸ்ஸாயிருக்கிற ஜ்ஞாநமாகிற உஜ்ஜ்வலதீபப்ரகாசத்தை உடைத்தாய். ஜ்ஞாநத்தை விளக்கென்கிறது, ஸ்வபரப்ரகாஶத்வமாகிற ஸ்வபாவஸாம்யத் தாலே.

(பிறங்கிருள் நீங்கி) - *பிறங்கிருள் நிறங்கெட* என்றும் *பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்க* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மிகுந்த அஜ்ஞாநாந்யகாரம்போய்,

(மேலிருந்த நந்தா வேத விளக்கைக் கண்டு) - *வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு* என்றும் *நந்தா விளக்கு* என்றும் *வேத விளக்கினை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேதாந்தங்களில் ஸர்வஸ்மாத்பரனாக ப்ரகாஶியா நிற்பானுமாய்; நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாஶ மான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையனுமாய், வேதைகஸமதிகம்யனுமான தன்னை *என்தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டு* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநசக்ஷுஸ்ஸாலே உர்ஶித்து,

(நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு) - *இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய* என்கிறபடியே, ஸதஸதி விவேகம் பண்ணுகைக்கு. "ஸதஸதீ ச விவேக்தும்" என்றுரிறே. "நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு" என்கிற விது ஸாமாந்யேந விலக்ஷண விலக்ஷண விவேகத்தைக் காட்டுமேயாகிலும், இவ்விடத்தில், பகவதிவிஷயம் நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது என்று விவேகிக் கையைக் காட்டக்கடவது. **"நந்தா வேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு"** என்கையாலும் விவேக பலமான த்யாக ஸ்வீகாரவிஷயங்கள் ஸம்ஸார மோக்ஷங்களாகவே மேல்சொல்லுகையாலும். பகவதிவிஷயத்தைக் கண்டபின்பு ஸதஸதி விவேகம் பண்ணுகையாவது என்னென்னில்? ப்ரதிகோடி கண்டாலொழிய அதின் தோஷம் யதாவாகத் தோற்றுமையாலும், இத்தைப்பற்ற இது நன்று இது தீது என்னும்போது உபயகோடியும் கண்டுகொள்ள வேண்டுகையாலும் சொல்லிற்று.

(மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை) – *மறையாய் விரிந்த விளக்கை* என்றும் *துளக்கமில் விளக்கை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே "அகாரோ வை ஸர்வா வாக்" என்கையாலே வேதரூபேண விஸ்த்ருதமாய்த்தது தானென்னும்படி ஸகலவேத காரணமாய், தனக்கொரு காரணமில்லாமையாலே சலநமின்றிக்கே ஸகலார்ய ப்ரகாஶகமாயிருக்கிற அகாரத்தில் நின்று முத்பந்நமாய், தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம்போலே "மாநம் ப்ரதீபமிவ" என்கிறபடியே த்யாஜ்யோபாதேயார்யங்களை ஸ்புடதரமாக ப்ரகாஶிப்பியா நின்றுள்ள, *பன்னுகலை நால்வேதம்* *கலைகளும் வேதமும்* இத்யாதியாலே சொல்லப்படு கிற ஶ்ருதியும் தது பப்ருஹ்மணங்களுமான ஶாஸ்த்ரங்களை. *மறையாய் விரிந்த விளக்கை* *துளக்கமில் விளக்கமாய்* என்று அகாரத்தை ஈஶ்வரனோடே ஸமாநாதிகரித்தது "அ இதி ப்ரஹ்ம" என்கிறபடியே வாச்யவாசக ஸம்பந்தத்தாலே.

(நீர்மையினலருள் செய்தான்) – நீர்மை-ஸ்வபாவம். தன் ஸ்வபாவத்தாலே கொடுத்தா னென்கை. அதாவது, தன் ஶேஷித்வஸ்வபாவத்தாலே யென்னுதல், காருணிகனன தன் க்ருபையாகிற ஸ்வபாவத்தாலே என்னுதல், ஸமுச்சயமாதல். பூர்வயோஜனை – நீர்மையினு

லென்கிறதற்குப் பூர்வர்களிட்ட [*பெரிய திருமொழி உ-அ-ரு*] வ்யாவீயாநத்திற்கும், “இந்த உதிரத்தெறிப்பு த்ரைஶுண்ய விஷயமானவற்றுக்குப் ப்ரகாஶகம்” என்றிவர்தாம் மேலருளிச் செய்கிறதற்கும் சேரும். நடுவில் யோஜனை, **காருணிகனுன** என்றிவர் ப்ரயமத்திலே யெடுத்ததுக்கும் “காருணிகோ ஊாதி” என்று ஊட்டரருளிச் செய்ததற்கும் சேரும். மூன்றும் யோஜனை, “காருணிகனுன ஸர்வேச்வர” னென்கிற விடத்தில் சொன்ன இரண்டாம் யோஜனைக்குச் சேரும். ஆக இச்சூர்ணையால் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரி சேதனர் ஜ்ஞாநப்ரகாஶத்தையுடையராய் அந்தவஜ்ஞானம் நீங்கித் தன்னைக்கண்டு ஸஊஸஃவிவேகம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக ஈஶ்வரன் ஶாஸ்த்ர ப்ரஊானம் பண்ணினபடியை தந்நிஊாநத்தோடே அருளிச் செய்தாராய்த்து.

(அவ) இவ்விவேகத்துக்குப் ஊலமேதென்னச் சொல்லுகிறது; (விவேகேத்யாஜி)

2)விவேகஊலம் வீடுபற்று.

ஸதஸத்விவேகத்திற்குப் பலன் ஏதென்னில்; த்யாஜ்யங்களை விடுகையும் உபாதேயங்களைப் பற்றுகையுமேயாம்.

(வ்யா) **(விவேக ஊலம்)** அதாவது இப்படி யவன் கொடுத்த ஶாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்குப்ஊலம்,

(வீடுபற்று) த்யாஜ்யத்தை விடுகையும் உபாஜெயத்தைப் பற்றுகையுமென்கை. த்யாஶ ஸ்வீகார மென்னுதே வீடுபற்றென்கையாலே *வீடுமின் முற்றவும் *அற்றிறைபற்று* என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்தமை தோற்றுகிறது.

(அவ) த்யாஜ்யோபாஜெயங்கள் தாமெவையென்னச் சொல்லுகிறது – (த்யாஜ்யேத்யாஜி)

3)த்யாஜ்யோபாஜெயங்கள் ஸுவஊஃவங்கள்.

அனைவர்க்கும் து:க்கம் த்யாஜ்யம்; ஸுகம் உபாதேயம்.

(வ்யா) அதாவது:- *ஸுவீ ஊவேயம், ஊஃவீ மா ஊூவம்* என்று ஸர்வர்க்கும் ஊஃவம் அநிஷ்டமாய் ஸுவம் இஷ்டமாகையாலே ஊஃவம் த்யாஜ்யம், ஸுவ முபாஜெயம் என்கை.

(அவ) இவைதான் கர்மாநுஶுணமாக நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யுண்டாகையாலே இவற்றின் பரமாவயியைச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக் கித்யாஜி).

4)இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மாமாயத்தழுந்துகையும், களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும்

---

*அநந்தக்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்துகைக்கு மேற்பட்ட துக்கமில்லை; நித்யவிபூதியில் நிரந்தரம் பகவதநுபவம் பண்ணுகைக்கு மேற்பட்ட ஸுகமில்லை.

(வ்யா) அதாவது ஊஃவத்துக்குப் பரமாவஜி “இன்பு துன்பளி” என்று தொடங்கி, ஸுவ துஃவாவஹங்களாய் அநாஜியாய் ஊஸ்தரமாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதிஸம்பந்ய நிபந்யநமான ஜந்மங்களில் நின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக்குறுப்பானவையாய், பலவகைப்பட்டிருப்பனவாய், அகப்பட்டார் தப்பவரிதாமவையாய் *இன்னமுதெனத் தோன்றி

எத்தனையேனும் அறிவுடையாரையும் கலங்கப்பண்ணுகையாலே ஆஶ்சர்யங்களாயிருந்துள்ள ஶஜ்ஹாதி விஷயங்களிலே அகப்பட்டு *அழுந்துமா* என்கிறபடியே *அநந்தக்லேஶ ஹஜநமான ஸம்ஸாரத்திலே யழுந்துகை. ஸுவத்துக்குப் பரமாவதி *களிப்புங் கவர்வுமற்று* என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற அல்பாஸ்யிரத்வாதி ஜொஷ ஊஷ்டமான விஷய லாஹத்தாலே வரும் மர்வமும் தஉலாஹத்தாலே வரும் க்லேஶமும் கழிந்து ஷட்ஹாவவிகாரங்களும் நீங்கி ஶுஉ ஸத்வதயா ப்ரகாஶமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத விஹ்ஹத்தைப் பெற்று *அந்தமில்பேரின்பம்* என்கிறபடியே அபரிமிதாநந்உ மயமான பரமபஉத்திலே அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடி *சுழிபட்டோடுஞ்சுடர்ச் சோதிவெள்ளத்து இன்புற்று* என்கிறபடியே அநவரத ஹமவஉநுஹவத்தாலே ஆநந்உ நிர்ஹரனுயிருக்கை யென்கை.

(அவ) ஏவம்ஹூத ஊஃவமும் ஸுவமும் இவனுக்குண்டாகைக்கு ஹேது ஏதென்னச் சொல்லுகிறது (அநந்தேத்யாதி)

5)அநந்தக்லேஶ நிரதிஶயாநந்உ ஹேது – மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் ஏணிலேன் அயர்த்தென்றும், உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தனன் உணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சக ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள்.

கீழ்ச்சொன்ன துக்கபரமாவதிக்கு ஹேது அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞானமில்லாமை; கீழ்ச்சொன்ன ஸுகபரமாவதிக்கு ஹேது அர்த்தபஞ்சகவுணர்ச்சி.
[அநந்தக்லேச ஹேது – மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் ஏணிலேன் அயர்த்தென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சக அஜ்ஞாநம், நிரதிஶயாநந்உ ஹேது - உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தனன் உணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்று சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சக ஜ்ஞாநம் என்று யோஜிப்பது]

(வ்யா) அதாவது, “ஸம்ஸாரஸாகரம் வொரம் அநந்த க்லேஶ ஹாஜநம்” என்கிற ஸம்ஸார ப்ரயுக்த – அனந்த ஊஃவஹேது - *மறந்தேனுன்னை முன்னம்* என்கிற பரவிஷயாஜ்ஞாநமும், *என்னையறியகிலாதே* என்கிற ஆத்மவிஷயாஜ்ஞாநமும், *ஓடியுழுழன்றுமுயிர்களே கொன்றேனுணர்விலேன்* என்கிற விரோயி விஷயாஜ்ஞாநமும், *பிறவி நோயறுப்பானு னேணிலேனிருந்தேன்* என்கிற உபாய விஷயாஜ்ஞாநமும், *ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து* என்கிற புருஷார்யவிஷயாஜ்ஞாநமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்ய பஞ்சக ஜ்ஞாநாபாவம். “நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாஉ ஸுக ஹாவைக லக்ஷணு” என்கிற ஹமவத் ப்ராப்திரூபமோக்ஷப்ரயுக்த நிரதிஶயஸுவஹேது, *நின்னை நெஞ்சிலுய்யும் வகையுணர்ந்தேன்* என்கிற பரவிஷயஜ்ஞாநமும், *நின்றவொன்றையுணர்ந்தேன்* என்கிற ஆத்ம விஷயஜ்ஞாநமும், *அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்க ளாமவை நன்கறிந்தனன்* என்கிற விரோயி விஷயஜ்ஞாநமும், *அவனதருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்* என்கிற உபாய விஷயஜ்ஞாநமும், *ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு* என்கிற புருஷார்ய விஷயஜ்ஞாநமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யார்ய பஞ்சகஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ: அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார: ஆகையாலே *ப்ராப்யஸ்ய ஬்ஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஶ்ச ப்ரத்யமாத்மந: ப்ராப்த்யுபாயம் ஌லம் ப்ராப்தே: தயா ப்ராப்திவிரோயி ச; வஉந்தீ ஸகலா வேஉாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா: முநயஶ்ச மஹாத்மாநோ வேஉவேஉார்ய வேஉிந:* என்கிறபடியே ஸகலஶாஸ்த்ர தாத்பர்யமாய் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவஶ்யஜ்ஞாதவ்யமான

அர்யபஞ்சகத்தையும் அறியாமையும் அறிகையுமே ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ஹேது வென்றதாயிற்று.

(அவ) இவ்வஜ்ஞாநாதிகள்தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது. (இவற்றுக்குக் காரணமித்யாதி)

6)இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டி லொன்றினில் ஒன்றுகைகள்.

அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞானமுண்டாவதற்குக் காரணம் ஸத்வகுண ப்ராசுர்யம்; அஃது உண்டாகாமைக்குக் காரணம் ரஜஸ்தமோகுண ப்ராசுர்யம்.

(வ்யா) அதாவது – இவ்வர்ய பஞ்சக – அஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம் *முத்திறத்து வாணியத்திரண்டி லொன்றுகையாகிற ரஜஸ்தம:ப்ரசுரதை. இவ்வர்ய பஞ்சகஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம் *முக்குணத்திரண்டவையகற்றி ஒன்றினில் ஒன்றுகையாகிற ஸத்வப்ரசுரதை யென்கை. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் அந்யயாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ஹேதுவாய், ஸத்வம் யயாஜ்ஞாந ஹேதுவாயிறே யிருப்பது.

(அவ) இவற்றுக்கு நிதாநமேதென்னச் சொல்லுகிறது – (ஸத்வேத்யாதி).

7)ஸத்வாஸத்வ நிதானம் இருள்தரும் அமலங்களாகவென்னும் ஜன்மஜாயமாந காலகடாக்ஷங்கள்.

ரஜஸ்தமோ குணங்களின் ப்ராசுர்யத்துக்குக் காரணம் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திற் பிறவி; ஸத்வகுண ப்ராசுர்யத்துக்குக் காரணம் ஜாயமாநகடாக்ஷம்.
[ஸத்வ நிதானம் அமலங்களாகவென்னும் ஜாயமாந காலகடாக்ஷம்; அஸத்வ நிதானம் இருள்தருமென்னும் ஜன்மம் என்று யோஜிப்பது.]

(வ்யா) அதாவது ஸத்வேதரங்களான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு நிதானம் *இருள்தருமா ஞாலத்துளினிப்பிறவி என்கிற அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் ஜந்மம். ஸத்வத்துக்கு நிதாநம் *ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந:, ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக:* என்கிறபடியே ஜாயமாந காலத்தில் *அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்* என்கிற நிர்மலத்வகரமான பகவத்கடாக்ஷமென்கை.

(அவ) இவற்றுக்கு மூலமேதென்னச் சொல்லுகிறது – (இவற்றுக்கு மூலமித்யாதி)

8)இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள்.

பிறவிக்கு மூலம் புண்ய பாபங்கள்; ஜாயமாந கடாக்ஷத்திற்கு மூலம் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாபாவிகக்ருபையாகிற ஸுக்ருதம்.

அதாவது –இஜ்ஜந்மத்துக்கு மூலம், *சார்ந்தவிருவல்வினை* என்று ஆத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணுதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலங்களான புண்யபாபங்கள். இக்கடாக்ஷத்துக்கு மூலம் *தொல்லருள் நல்வினை* என்கிற அவனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையாகிற ஸுக்ருதம் என்கை. (இருவல்லருள் நல்வினைகள்) என்றது இருவல்வினையும் அருள்நல்வினையுமென்றபடி.

(அவ) இவைதனக் கடியேதென்னச் சொல்லுகிறது-(கர்மேத்யாதி)

9)கர்மக்ருபாவீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்த வென்கிற அவிஶ்யா ஸௌஹார்ஶங்கள்.

புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்குக் காரணம் அவித்யை; க்ருபைக்குக் காரணம் ஸௌஹார்தம்.

(வ்யா) அதாவது-கர்மத்துக்கு பீஜம், *பொய்ந்நின்ற ஞானம்* என்கிற அவித்யை; க்ருபைக்கு பீஜம் *அருள்புரிந்த சிந்தை* என்கிற ஸௌஹார்தம் என்கை. *ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம்* என்று இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணுகையில் இழிகைக்கு மூலகாரணமாக ஸௌஹார்தத்தைச் சொல்லிற்றிறே. இஸ்ஸௌஹார்தமடியாகவாயிற்று இவ்வாத்மவிஷயமாக அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறப்பது.

(அவ) இந்த அவித்யாஸௌஹார்தங்கள்தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (ஏதந் நிமித்த மித்யாதி)

10)ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசிஶயநாநாஶ ஸம்வந்ஶங்கள்.

அவித்யைக்கு அடி அநாதியான அசித் ஸம்பந்தம்; ஸௌஹார்தத்துக்கு அடி அத்யந்தமநாதியான நாராயண ஸம்பந்தம்.

1.அசித்ஸம்பந்தத்தினுல்
2.அவித்யை, அதனுல்
3.புண்யபாபங்கள், அதனுல்
4.ஜன்மம், அதனுல்
5.ரஜஸ்தமோ குண்ங்கள், அதனுல்
6.அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞான அபாவம், அதனுல்
7.ஸம்ஸார துக்கமுண்டாம்.

1)அயந ஸம்பந்தத்தினுல்
2)ஸௌஹார்த்தம், அதனுல்
3)க்ருபை, அதனுல்
4)ஜாயமான கடாக்ஷம், அதனுல்
5)ஸத்வ்வ்ருத்தி, அதனுல்
6)அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானம்$, அதனுல்
7)மோக்ஷஸுகமுண்டாம்.

$அர்த்தபஞ்சகமாவது:

ஸ்வஸ்வரூபம் - நித்யர், முக்தர், முமுக்ஷுக்கள், பத்தர், கேவலர்.
பரஸ்வரூபம் – பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரம்.
புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் – தர்மம், அர்த்தம், காமம், ஆத்மாநுபவம், பகவதநுபவம்.
உபாயஸ்வரூபம் – கர்மம், ஜ்ஞானம், பக்தி, ப்ரபத்தி, ஆசார்யாபிமானம்.
விரோதிஸ்வரூபம் – ஸ்வரூபவிரோதி, பரத்வவிரோதி, புருஷார்த்தவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்திவிரோதி.

(வ்யா) ஏதச்சப்தத்தாலே இரண்டையும் பராமர்சிக்கிறது. அதாவது-அவித்யைக்கு நிமித்தம், *மூதாவியில் தடுமாறுமுயிர் முன்னமே* என்கிற அநாதியான அசித்ஸம்பந்தம். ஸௌஹார்த்தத்துக்கு நிமித்தம், *அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே* என்கிற அநாதியான அயநஸம்பந்தமென்கை. அயந சப்தத்தாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிறது. *நாராயணனிறே. ஆக அநாத்யசித்ஸம்பந்தமடியாக அவித்யையாய், அதடியாக புண்யபாபரூப கர்மமாய், அதடியாக அஜ்ஞாந ஹேதுவான ஜந்மமாய், அதடியாக ரஜஸ்தமோவ்ருத்தியாய் அத்தாலே அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநாபாவமாய், அதடியாக *அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:* என்கிறபடியே ஸம்ஸார துக்கம் வரும். அநாத்யயநஸம்பந்தமடியாக பகவத்ஸௌஹார்த முண்டாய், அதடியாக க்ருபையுண்டாய், அதடியாக விசேஷகடாக்ஷ முண்டாய்; அதடியாக ஸத்வ்வ்ருத்தியுண்டாய், அதடியாக அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாந முண்டாய், அதடியாக *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:* என்கிறபடியே மோக்ஷஸுகமுண்டா மென்றதாய்த்து.

(அவ) இவ்வுபயஸம்பந்தமும் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவற்றைச் சொல்லுகிறது மேல் (இவை என்று தொடங்கி)

11)இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும்போலே ஒண் பொருள் பொருளல்லாத(வை) என்னாதே நானிலாத யானுமுளனுவனென்கிற ஸாம்யம்பெறத் தின்றூதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநி ஸத்தைகளை யுண்டாக்கும்.

கிட்டமானது தன்னோடு சேர்ந்த மாணிக்கத்தை ஒளியறத்தின்று உருவழித்துத் தன்னைப்போல ஆக்குமாபோலே அசித்ஸம்பந்தமானது ஒண்பொருளான ஆத்மாவை அஸத்கல்பமாக்கி ஜ்ஞாநலேசமறத் தின்று ஸத்தாஹாநியைப் பண்ணும்; வேட்டுவேளான் என்கிற குளவியானது அபதார்த்தமான வொரு புழுவைச் சுவரிலே கொண்டு வந்து வைத்து ஊதித் தன்னிறமாக்குமா போலே நாராயண ஸம்பந்தமானது பொருளல்லாததைப் பொருளாக்கி விபுத்வஸாம்யம் தன்னுக்கி ஸத்தை பெறுவிக்கும்.

(வ்யா) அதாவது அசித்ஸம்பந்தம் தன்னோடே சேர்ந்த மாணிக்கத்தை ஒளியறத் தின்று உருவழித்துத் தன்னைப்போலேயாக்கும் கிட்டம்போலே *அந்நலத்தொண்பொருள்* என்கிற விலக்ஷணஜ்ஞானகுணகமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான வஸ்துவென்று இதன் சீர்மை பாராதே, *இல்லது* என்றும் *யந்நாஸ்தி* என்றும் சொல்லுகிற தன்னோடே, *நானிலத* என்கிற ஸாம்யம் பெறும்படியாக ஞானலேசமறத்தின்று *அந்தமும் வாழ்வும்* என்கிறவற்றில் அந்தமாகிற ஹானியை யுண்டாக்கும் - *அஸந்நேவ ஸ பவதி* என்கிறபடியே ஸத்தாஹாநியைப் பண்ணுமென்கை.
அயந ஸம்பந்தம், *கீட: பேசக்ருதா ருத்த: குட்யாந்தரநுசிந்தயந் ஸம்ரம்ப பயயோகேந விந்ததே தத்ஸரூபதாம்* என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு கீடத்தை கொண்டு வந்து வைத்தூதி ஸ்வஸாம்யாபந்நமாக்கும் வேட்டுவேளானைப் போலே, *பொருளல்லாதவென்னை* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அவஸ்துசப்தவாச்யமாய்க் கிடக்கிறவிதின் சிறுமை பாராதே ஸ்வரூபேண விபுவான தன்னோடு *பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்கிறபடியே, *உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனுவன்* என்று ஜ்ஞாநத்வாரா வரும் விபுத்வ ஸாம்யம் பெறும்படி தன்னிறமாகவூதி வாழ்வாகிற ஸத்தையை யுண்டாக்குமென்கை. *ஸந்தமேநம் ததோ விது:* என்று பகவத்ஜ்ஞாநாநந்தரம் ஆத்மஸத்தாஸித்தியாகச் சொல்லிற்றிறே.

(அவ) இப்படி அநாதியாகச்சொன்ன உபயஸம்பந்தமும் ஆத்மாவுக்கு நித்தியமா யிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே சொல்லுகிறது – (ஒன்றித்யாதி)

12)ஒன்று கூடினதாய் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே பழவடியேனென்னுமதொன்றுமே ஒழிக்க வொழியாதது.

அசித்ஸம்பந்தம் வந்தேறி; நாராயண ஸம்பந்தமநாதி.

(வ்யா) அதாவது அசித்ஸம்பந்தம், *பெருந்துயரிடும்பையில் பிறந்து கூடினேன்* என்கையாலே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்றிக்கே வந்தேறியாய், *வினை பற்றறுக்கும்* என்று ஒரு ஸர்வசக்தி ஸவாசனமாகப்போக்க, *அடைந்த வருவினையோடல்லல் நோய் பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய* என்கிறபடியே நிவ்ருத்தமாய் விடுகையாலே, *திருமாலே நானு முனக்குப் பழவடியேன்* என்னும்படி அநாதியாயிருக்கிற சேஷசேஷிபாவரூப பகவத்ஸம்பந்தமொன்றுமே, *உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது* என்கிறபடியே ஈச்வரனுலும் சேதனனுலும் கழிக்கப் பார்த்தாலும் கழிக்கப்போகாதென்கை. இத்தால், அசித் ஸம்பந்தம் ஆகந்துகமாய் கர்மோபாதிகமாகையாலே அநித்யமாயிருக்கும். அயந ஸம்பந்தம் அநாதியாய் நிருபாதிகமாகையாலே நித்யமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. அனுல் ஆகந்துகமான வித்தை அநாதியென்பானென்னென்னில்; வந்தேறின காலத்துக்கு அடி தெரியாமையாலே அநாதி என்று பிரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே. ஒரு நாள் வரையிலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அது கழியக் காண்கையாலே வந்தேறி யென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே.

(அவ) இவ்வயன ஸம்பந்தமே கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதானத்துக்கு ஹேது வென்கிருர் மேல் – (இந்தவித்யாதி).

13)இந்த வுதிரத்தரிப்பு த்ரைகுண்யமானவற்றுக்குப் ப்ரகாஸகம்.

இந்த அநாதி ஸம்பந்தமே பகவான் கலைகளை வெளிட்டமைக்கு ஹேதுவாயிற்று.

(வ்யா) அதாவது இந்த நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல்துவக்கு, *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* என்கிறபடியே ஸத்வரஜஸ்தமோரூப குணத்ரயவச்யரான சேதநரை விஷயமாகவுடைய வேதங்களை ப்ரகாசிப்பைக்கு ஹேதுவென்றபடி. தம: ப்ரசுரராயும் ரஜ:ப்ரசுரராயும் ஸத்வப்ரசுரராயுமிருக்கும் சேதனருடைய ருச்யநுகுணமான புருஷார்த்த – தத்ஸாதனங்களையிறே பூர்வபாகத்தில் பரக்கச்சொல்லுகிறது. ஆகையால் (த்ரைகுண்யவிஷயமானவை) என்கிறது. இத்தால் (நீர்மையினுல் அருள் செய்தான்) என்று கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதானத்துக்கு ப்ரதானஹேது ஸம்பந்தமென்றதாயிற்று.

(அவ) இப்படி ஸம்பந்தமடியாகச் செய்தானுகில் மோக்ஷஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையே காட்டாதே ஐஹிகபாரலௌகிக போக ஸாதநவிதாயகதயா பந்தஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டுவானென்னென்னச் சொல்லுகிறது (வத்ஸலையித்யாதி.)

14)வத்ஸலையானமாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண்தின்ன விட்டு ப்ரத்யௌஷதமிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமானவிவனும் ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே.

தாயானவள் பிள்ளை முகம் கன்றுதபடிக்கு மண் தின்னவிட்டு, அதனாலுண்டான தோஷம் போகப் பிறகு மாற்றுமருந்திடுமா போலே, ஆத்மவர்க்கங்களனைத்தின் திறத்திலும் தாய்போல் வத்ஸலனான எம்பெருமாண் சேதநனுடைய ருசிக்குத் தக்கவாறு பந்தகங்களையுங் காட்டி பின்னை பந்தநிவர்த்தக பேஷஜமானவற்றையும் காட்டினது பொருந்தும்.

(வ்யா) அதாவது, வாத்ஸல்யயுக்தையான பெற்றதாயானவள் மண்ணையாசைப்பட்ட பிள்ளை பேகணியாமல் முந்துற மண்ணைத்தின்னவிட்டுப் பின்னை அதுக்கு மாற்று மருந்திடுமா போலே, *எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்* என்றும், *தாயிருக்கும் வண்ணமே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களளவிலும் மாத்ருவத் வத்ஸலனான விவனும் சேதனருடைய ருசிக்கீடாக பந்தகங்களையும் தர்சிப்பித்து, பின்னை பந்த நிவர்த்தக பேஷஜமானவற்றையும் தர்சிப்பிக்குமிறேயென்கை. இத்தால் இப்படிச் செய்தது ஸம்பந்தப்ரயுக்த வாத்ஸல்யகார்யமாகையாலே ஸம்பந்தக்கொத்தை வாராதென்றதாயிற்று.

(அவ) இப்படி வாத்ஸல்யத்தாலே செய்தானாகிலும் குணத்ரய வச்யரான சேதனருக்கு ருச்யநுகுணமான பலஸாதநங்களை விதிக்கிற பந்தகசாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்தால் அவர்கள் ஸம்ஸரித்தே போகைக்குடலாகாதோவென்ன அதுவும் க்ரமேண அவர்களீடேறுகைக்கு இட்டவழி யென்கிறார் மேல் – (அதுதானு மித்யாதி).

15)அதுதானும் ஆஸ்திக்யவிவேக அந்ய ஶேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்ர்ய நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யங்களை யுண்டாக்கின வழி.

ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஹிதத்தையே கோருமவனான எம்பெருமான் இப்படி பந்தகங்களையும் காட்டியதுதானும் க்ரமத்திலே அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு இட்ட வழியாம்.

(வ்யா) அதாவது – மோசகசாஸ்திர மாத்ரத்தை தர்சிப்பியாதே ச்யேநவிதி முதலான பந்தக சாஸ்த்ரங்களையும் தர்சிப்பித்ததுதானும் தம:ப்ரசுரராய் அர்த்தார்ஜனத்துக்காகப் பரஹிம்ஸாசீலராய் திரிகிற நாஸ்திகரை குறித்து மோஷத்தை விதித்தால், அவர்களுக்கு அது ருசியாமையாலே அந்த பரஹிம்ஸா ரூபமான அபிசாரகர்மத்தை, *ச்யேநேநாபிசரந் யஜதே* என்று விதித்து தத்பலஸித்தியாலே அவனுக்கு ‘சாஸ்திரமுண்டு’ என்கிற ஆஸ்திக்யத்தை யுண்டாக்கி, ஆஸ்திகனான பின்பு *ஜியோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்ககாமோ யஜேத* இத்யாதிகளாலே ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்த தத்ஸாதநங்களை விதித்து அவ்வழியாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகத்தையுண்டாக்கியும் இப்படி ப்ரகிருத்யாத்ம விவேகம் பிறந்த பின்பு ஆத்ம போகத்துக்கு வழிகாட்டி அவ்வழியாலே அந்ய சேஷத்வநிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கி, அநந்தரம் பரமாத்ம போக வைலக்ஷண்யத்தையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதந பக்தியையும் காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கியும், அநந்தரம் உபாயாந்தர துஷ்கரத்வாதிகளாலே தளருமளவில் ஸ்வயத்நநிவ்ருத்திரூப ப்ரபத்தியிலே மூட்டி

ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய வேஷமான பாரதந்த்ர்யத்தை யுண்டாக்கியும் இப்படி க்ரமத்திலே ஈடேறுக்கைக்கு இட்டவழியிறே என்றபடி.
(இவை கிட்டமும் வேட்டு வேளானும் போலே -சூர்ணிகை 11) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, ஸம்ஸார மோக்ஷகாரண பரம்பரைகளிலே சரமாவதிகளான அசிதயநஸம்பந்தங்கள் ஆத்மவஸ்துவுக்கு செய்யுமவைகளும், அதில் அசித்ஸம்பந்தம் அநித்யம் அயநஸம்பந்தமே நித்யமென்றும், அந்த அயந ஸம்பந்தம் கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்திரப்ரதானத்துக்கு ஹேதுவென்றும், அதில் மோசக சாஸ்த்ர மாத்ரமன்றிக்கே பந்தகசாஸ்த்ரத்தையும் தர்சிப்பித்தது, வத்ஸலனுகையாலே சேதநருச்யனுகுணமாகவென்றும், அதுதானும் க்ரமத்திலே அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு இட்டவழியென்றும் சொல்லிற்றுயிற்று.

(அவ) இனிமேல் சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷங்களை ஸங்க்ரேஹேண ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு, ஏவம்பூத சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேகயோக்யதாஸாபேக்ஷதயா துஷ்கரமென்று தானே திருவுள்ளம்பற்றி ஈத்ருசாநேகயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வேந ஸுகரமாய், சாஸ்திரதாத்பர்யமுமான திருமந்த்ரத்தை ஈச்வரன் வெளியிட்டருளினபடியை அருளிச்செய்கிருர் – (சதுர்விதேத்யாதி சூர்ணையாலே).

16)சதுர்விடமான ஜெஹவர்ணுருமாஜிகார ஃலமோக்ஷ ஸாயுந வதி யுவயர்மவ்யூஹ ரூப க்ரியாஜிகளை அறிவிக்கிற பாட்டுப்பரப்புக்கு – பெரிய தீவினில் ஒன்பதாம் கூறும் மானிடப் பிறவியும் ஆக்கை நிலையும் ஈரிரண்டிலொன்றும் இளமையு மிசைவு முண்டாய் புகுவரேலு மென்கிறதுக்குள்ளே விவீநமற நின்றவா நில்லாப் ப்ரமாஜியைக் கொண்டு அறக்கற்கை அரிதென்றிறே வேஃஸாரோபநிஷத் ஸாரதராநுவாக ஸாரதம மாயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள் முடிவான சுருக்கைத் தெய்வ்வண்டாய் அன்னமாய் அமுதம் கொண்டவன் சாகைகளிலும் ஓதம்போல்கிளர் நால்வேதக் கடலிலும் தேனும் பாலு மமுதுமாக வெடுத்துப் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது.

அவகாஹிக்கவரிய பல்வகைப்பட்ட அர்த்தங்களையும் அமைத்துக் கொண்டிராநின்ற சாஸ்த்ரங்களின் தாத்பர்த்யம் கைப்படும்படி அதிகரிப்பதற்கு – ஜம்பூத்வீபத்தின் நவமகண்டத்திற் பிறவி, மானிடப்பிறவி, சரீரஸ்தைர்யம், அதிகாரிவர்ணத்தில் உத்பத்தி, இளமையின் வாய்ப்பு, நெஞ்சிசைவு முதலானவை இன்றிவமையாதனவாதலால் இவ்வளவும் பெற்று இடையூறென்றுமின்றி சாஸ்த்ரங்களை யதிகரிப்பது அரிதென்று திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமான் தன் கருணையாலே ஸம்ஸாரிசேதனரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே நரநாராயணரூபேண தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசாரியனுமாய் அவதரித்து ஸகலசாஸ்த்ரதாத்பர்யஸாரமான திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினன்.

(வ்யா) சதுர்விதமான வென்கிறது மேற்சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றிலு மநுவர்த்திக்கிறது; அதாவது - தேவமனுஷ்யதிர்யக்ஸ்த்தாவராகாரேண நாலு வகைப்பட்ட தேஹம், ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்ர ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வர்ணம், ப்ரம்ஹசர்ய கார்ஹஸ்த்ய வாநப்ரஸ்த்த ஸந்யாஸாத்மகதயா நாலு வகைப்பட்ட ஆச்ரமம், *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ* என்கிற நாலு வகைப்பட்ட அதிகாரம், தர்மார்த்த காம மோஷங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட பலம், ஸாலோக்ய ஸாமீப்ய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட மோஷம், கர்ம ஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகள் என்கிற

நாலு வகைப்பட்ட ஸாதநம், பஞ்சாக்நி வித்யோக்தப்ரகாரேண வரும் கர்ப்பகதி யாம்யகதி தூமாதிகதி அர்ச்சிராதிகதி யென்கிற நாலு வகைப்பட்ட கதி, க்ருத த்ரேதா த்வாபர கலிகள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட யுகம், *த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம் த்வாபரேர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேசவம்* என்று சொன்ன த்யாந யஜந அர்ச்சந ஸங்கீர்த்தநங்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட யுகதர்மம், வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தர்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹம், க்ருதாதி யுகங்களில், *பாலின் நீர்மை* இத்யாதிப்படியே சொல்லுகிற ஸித பீத ச்யாம நீல தயா நாலு வகைப்பட்ட ரூபம், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார மோக்ஷப்ரதத்வங்கள் என்கிற நாலு வகை பட்ட க்ரியை ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும் சதுர்விதமான ப்ரமேய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது.
வாஸுதேவா துத்பந்நரான கேசவ நாராயண மாதவர்கள், ஸங்கர்ஷணுதுத்பந்நரான கோவிந்த விஷ்ணு மதுஸூதநர்கள், ப்ரத்யும்நாதுத்பந்நரான த்ரிவிக்ரம வாமன ஸ்ரீதரர்கள், அநிருத்தாதுத்பந்நரான ஹ்ருஷீகேச பத்மநாப தாமோதரர்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட வியூஹாந்தரம், ஆமோத ப்ரமோத ஸம்மோத வைகுண்ட ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வியூஹஸ்தானம் முதலானவை பலவுமுண்டிறே. ஆக இப்படி பல சதுர்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை பிரகாசிப்பிக்கிற *பாட்டும் முறையும்* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர விஸ்தரத்துக்கு.
(பெரிய தீவினி லித்யாதி) - *நாவலம்பெரிய தீவு* என்கிற போகமோக்ஷஸாதநாநுஷ்டாந பூமியாகையாலே த்வீபாந்தரங்களில் உத்க்ருஷ்டமான ஜம்பூத்வீபத்தில் நவ கண்டத்திலும் வைத்துக்கொண்டு வர்ஷாந்தரங்களைப் போலே பௌமமான ஸ்வர்க்கமென்னலாம்படி போகபூமியாயிராதே ஸ்வர்க்கமோக்ஷரூபமான பலங்களுக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டானம் பன்னுகைக்கீடான ஸ்தலமாய், *காயந்தி தேவா: கிலகீதகாநி தந்யாஸ்து யே பாரதபூமிபாகே, ஸ்வர்க்காபவர்க்காஸ்பதமார்க்க பூதே பவந்தி பூய: புருஷாஸ் ஸுரத்வாத்* என்று தேவர்களும் ச்லாகிக்கும்படியான நவமகண்டமான பாரத வர்ஷமும், *துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:* என்றும், *அத்ர ஜன்மஸஹஸ்ராணும் ஸகஸ்ரைரபி ஸத்தம, கதாசித் லபதே ஜந்து: மாநுஷ்யம் புண்யஸஞ்சயாத்* என்றும் சொலுகிறபடியே, *மானிடப் பிறவியந்தோ* என்று துர்லபமாகச் சொன்ன மநுஷ்ய ஜன்மமும், *மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர:* என்கிறபடியே, *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்று அஸ்திரமாகச் சொன்ன சரீரத்தினுடைய ஸ்த்தைர்யமும், சாஸ்த்ர ஜ்ஞான யோக்ய வர்ணங்களில் ப்ரதம கண்யமாய் *குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்று* என்கிற ப்ராஹ்மண ஜந்மமும், *தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா* என்கிறபடியே புத்தி கொழுந்துவிட்டு அப்யஸிக்கைக்குறுப்பான *கிளரொளியிளமை* என்கிற பால்யமும், *யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்* என்கிறபடியே எல்லாத்துக்கும் இசைவு வேண்டுகையாலே இதில் மூளுகைக் குறுப்பான இச்சையுமுண்டாய், *வேத நூற்பிராயம் நூறு மனிசர்தாம் புகுவரேலும்* என்று *சதாயுர் வை புருஷ:* என்று வேதசாஸ்த்ரோக்தமான ஆயுஸ்ஸு நூறும் மநுஷ்யர்கள் தாங்கள் புகுந்தார்களாகிலுமென்கிற இவ்வாயுஸ்ஸுக்குள்ளே *அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா:* என்றும் *ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நானி பவந்தி மஹதாமபி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சாஸ்திராப்யாஸம் பண்ணவொண்ணுதபடி வரும் விக்நங்களுமற்று, *நின்றவா நில்லா நெஞ்சு* என்றும், *சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒரு விஷயத்தில் அரைக்ஷணமும் நில்லாதே இவனையடர்த்துத் தன் வழியே யிழுக்கும் மனஸ்ஸைக் கொண்டு *கலையறக் கற்ற மாந்தர்* என்கிறபடியே ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களை தாத்பர்யம் கைப்படும்படி

அதிகரிக்கை, *ஆமாறறிவுடையாராவதரிதன்றே* என்று தாத்பர்யத்திலே யுற்று நிற்கை யுக்தமாம்படி அறிவுடையராகை அரிதன்ரே வென்கிறபடியே அரிதென்று திருவுள்ளம் பற்றியிறே (வேதஸாரோபநிஷதித்யாதி) *அஸாரமல்ப ஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே ரத்நாகார இவாம்ருதம்* என்று ஸாரதமமான சாஸ்த்ரத்தை பஜிப்பானென்கையாலே வக்ஷ்யமாணத்தின் ஸாரதமத்வத்தை தர்சிப்பிக்கிறுர்; (வேதஸாரோபநிஷத்) என்றது பூர்வபாகத்தில் ஸாரமான வேதாந்தமென்றபடி. அயதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகையாலே அஸாரமான பாஹ்ய சாஸ்த்ரங்கள் போலன்றிக்கே யதா பூதவாதியா யிருந்ததேயாகிலும், ச்யேந விதி முதலாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளீருக ஐஹிக பாரலௌகிக புருஷார்த்த ஸாதநங்களை பிரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகம், க்ஷுத்ர புருஷார்த்த தத்ஸாதந ப்ரதிபாதகமாகையாலும் சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் இவற்றை பிறப்பிக்கும் மாத்ரமாகையாலும் அல்பஸாரமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே அநந்தஸ்த்திர பல ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதநத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே உபநிஷத் பாகம் ஸாரமாயிருக்கும். அது தன்னிலும் அவ்வுபநிஷத்துகளிற் சொல்லுகிற பரப்ரஹ்ம பரதத்வ பரஞ்ஜ்ஜோதி: பரமாத்மாதி ஸாமான்யவாசி சப்தங்களாலும் விசேஷவாசியான சம்பு சிவாதி சப்தங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிருன் நாராயணனே யென்று பகவத் பரத்வத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கிற அநந்யபரமான நாராயணுநுவாகம் ஸாரதரமாயிருக்கும். அது தன்னிலுங்காட்டில் ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்துக்கு ப்ரதானலிங்கமான அவனுடைய ஸர்வாந்தராத்மவத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய், அவ்யாபகமான ஸகலபகவந் மந்த்ரங்களிலும் ச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற வ்யாபக மந்த்ரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற விஷ்ணு காயத்ரி ஸாரதமமாயிருக்கும். இப்படி யிருந்துள்ள காயத்ரியிலே வ்யாப்யாத்யாஹாராதி ஸாபேக்ஷமான வ்யாபகாந்தரங்களில் வ்யாவிருத்தமாகையாலே, *நாராயணுய வித்மஹே* என்று ஆதரம் தோற்ற ப்ரதமத்திலே ஓதப்படுகிற *ஒத்தின் பொருள் முடிவுமித்தனேயே - மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஒத்தின் சுருக்கு* என்கிறபடியே வேதாந்த தாத்பர்யமாய் *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணுநிச, ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம்* என்கிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தை, (தெய்வவண்டாயித்யாதி) வேதஸாரமாய், *தேனும் பாலுமமுது மாய திருமால் திருநாமம்* என்னும்படி யிருக்கிறவித்தை வேதத்தில் நின்றும் அவன் க்ரஹிக்கிறபோது க்ரஹித்த ப்ரகாரத்தை த்ரிப்ரகாரமாக வர்ணித்தருளிச் செய்கிருர். அதாவது *தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டாகையாலே ஷட்பதமானது சாகாஸஞ்சாரம் பண்ணி மதுவை யெடுக்குமாபோலே ஸாரபூத ஸமஸ்தார்த்த போதகதயா ஸர்வ ரஸமான தேன்போலே யிருக்கிற வித்தை வேதசாகைகளிலே தேனை க்ரஹிக்குமா போலே க்ரஹித்தபடியும், *அன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான்* என்கிறபடியே ஹம்ஸ ரூபியானவனுகையாலே அன்னமானது நீரிலே கலந்துகிடக்கிற பாலை விவேகித்தெடுக்குமாபோலே, *நானும் சொன்னேன் நமரு முரைமின்* என்னும்படி யிருக்கையாலே ஸர்வாதிகாரமான பால்போலே யிருக்கிறவித்தை, *ஓதம்போல்கிளர் வேதநீரிலே பாலை க்ரஹிக்குமாபோலே க்ரஹித்தபடியும், *அமுதங்கொண்ட பெருமான்* என்கிறபடியே அஸுரபயபீதராய் அமரத்வ ஸாபேக்ஷரான தேவர்களுடைய ரக்ஷணுர்த்தமாக விலக்ஷணபோக்யமாய் விநாசஹரமுமாகையாலே அம்ருதம்போலே யிருக்கிற வித்தை *நால்வேதக் கடலிலே அம்ருதத்தை க்ரஹிக்குமாபோலே க்ரஹித்தபடியும் சொல்லுகிறது. ஆக விப்படி வேதஸாரமான வித்தை ஸ்வயமேவ எடுத்து *அமரர் பெரு விசும்பருளும் பேரருளாளன் – வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்* என்கிறபடியே நித்ய ஸுரிகளுக்கு போக்யமாய் பரமாகாச சப்த வாச்யமான பரமபதத்தைக் கொடுப்பதான நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே, *நரநாராயணனு யுலகத் தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்* என்கிறபடியே ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே

நரநாராயண ரூபேண அவதரித்துத் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று ஸ்வரூப சாஸ்திரம் ஸங்குசிதமாகாமல் உபதேசா நுஷ்ட்டாநங்களாலே விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணிற்று – (அறக்கற்கை யரிதென்றிறே) என்றத்தோடே அந்வயிக்கிறது.

(அவ) ஆக ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக சாஸ்த்ரத்தையும் சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்தரத்தையும் வெளியிட்டானென்று நின்றது கீழ். இவை யிரண்டையும் வெளியிட்ட ப்ரகாரமென்? அவற்றுக்கு விஷயமேது? என்னுமாகாங்க்ஷையிலே தத்ப்ரகாரங்களையும் தோற்றுவித்துக்கொண்டு விஷயங்களையும் சொல்லுகிறது (முனிவரை யித்யாதி)

17)முனிவரை யிடுக்கியும் முந்நீர் வண்ணனும் வெளியிட்ட ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களுக்கு விஶிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷங்கள் விஷயம்.

வ்யாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து அவர்களைக்கொண்டு வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய தேஹவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. [அதாவது, சாஸ்த்ரங்கள் வர்ணச்ரம தர்மங்களைச் சொல்லுமென்கை.] தானாக நின்று வெளியிட்ட திருமந்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. [அதாவது, திருமந்த்ரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் சோதிக்கத் தோன்றியதென்றபடி.]

(வ்யா) அதாவது *இருள்கள் கடியும் முனிவர்* என்கிற ஸ்மர்த்தாக்களான வ்யாஸாதி ருஷிகளை *க்ருஷ்ணத்வைபாயனம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோ ஹ்யந்ய புண்டரீகாக்ஷாத் மஹாபாரதக்ருத் பவேத்* என்கிறபடியே தானாகச் சொல்லலாம்படி அந்தர்யாமியாய் எடுத்து நின்று தந்முகேந வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய தேஹ விசிஷ்ட வேஷம் விஷயம். *வதரியாச்சிராமத்துள்ளானை கருங்கடல் முன்னீர் வண்ணனை* என்கிறபடியே ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே ஸ்வேநரூபேண நின்று வெளியிட்ட (சாஸ்த்ர) தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம் விஷயமென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ரத்துக்கு தேஹத்திலே நோக்கு, தாத்பர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே நோக்கு என்றதாய்த்து.

(அவ) ஏவம்பூதமான விவை யிரண்டும் ஸர்வாதிகாரமோ, அதிக்ருதாதிகாரமோ வென்னச் சொல்லுகிறது – (தோல்புரை யித்யாதி)

18)தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்; மனமுடையீரென்கிற ருசியே அமைந்த ஸ்பர்ஶிக்கு நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள்.

உள்ளிதழான ஸ்வரூபத்தில் ஊற்றமின்றிக்கே மேலெழ தேஹத்திலே நோக்கான சாஸ்த்ரத்தை அதிகரிக்க ஆபிஜாத்யமாதல் ஆசாரமாதலாகிற யோக்யதை வேணும்; ஸ்வரூபஸ்பர்சியான திருமந்த்ரத்துக்கு அனைவரு மதிகாரிகள்.

(வ்யா) அதாவது, விசிஷ்ட வேஷ விஷயமாகையாலே ஆந்தரமான ஸ்வரூபத்திலூற்றமின்றியே மேலெழ தேஹத்திலே நோக்காய் நடக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கு, *பழுதிலா வொழுகலாறு* என்கிறபடியே நெடுகப் போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்திலே

உத்பத்தியிலேயாதல், ஆசாரத்திலேயாதல் ஒரு பழுதற்றிருக்கையாகிற யோக்யதை வேணும்; *கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்* என்றும், *ச்ரத்தைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாக்ஷரபரிக்ரஹே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ச்ரத்தாமாத்ரமே அமைந்த ஸ்வரூபஸ்பர்சியான தாத்பர்யத்துக்கு, *நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாரயணமே* என்று சொல்லும்படி யோக்யா யோக்ய விபாகமற ஸர்வருமதிகாரிகளென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் அதிக்ருதாதிகாரத்வ ஸர்வாதிகாரத்வங்களை தத்தேது ஸஹிதமாகச் சொல்லிற்றுயிற்று.

(அவ) இனிமேல் இந்த சாஸ்திர நிஷ்டராயும் தாத்பர்ய நிஷ்டராயும் இருக்கும் முமுக்ஷுக்கள் படிகளை சொல்லுகிறது - (சாஸ்த்ரிகளித்யாதி)

19)ஶாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கரையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப் போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகும் காலமெண்ணுவர்கள்.

சாஸ்த்ரநிஷ்டரான உபாஸகர்கள் – ஆறு நீந்துவதற்குத் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே யிடுக்கிக்கொண்டு தாங்களும் ஒருகை துழாவுகின்றவர்களைப் போன்று ஸ்வயத்நத்தையும் அதனுலாகும் பகவத் க்ருபையையும் அவலம்பித்து ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடக்க நினைப்பர்கள்; திருமந்த்ரநிஷ்டரான ப்ரபந்நர்கள் – ஓடத்தினுள்ளே இருகையும் விட்டு நிர்ப்பரராயிருப்பாரைப்போலே வைகுந்தனென்பதோர் தோணியைப்பற்றி, கேவல பகவத்க்ருபையே [அதாவது ஸ்வப்ரயத்நத்தால் விளையாத பகவத்க்ருபையே] உத்தாரகமென்று அத்யவஸித்து *கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ வென்று பகவத்ப்ராப்திகாலத்தை ப்ரதீக்ஷித்திருப்பர்கள்.

(வ்யா) அதாவது *ஆத்மா வா அரேத்ரஷ்டவ்யாச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய* *ஆத்மேத்யேவோபாஸீத*, *ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத* என்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்திபூர்வக பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநமாக பகவ துபாஸநத்தை விதித்து, *அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:* *பலமத உபபத்தே:* என்று பகவானே அதற்க்கு பலப்ரதனுகவும்சொல்லும் சாஸ்த்ரத்திலே நிஷ்டரானவர்கள் ஆறு நீஞ்சுவார் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே யிடுக்கித் தாங்களும் ஒருகை துழாவுமா போலே ஸ்வயத்நமும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையுமாகிற உபயத்தையுமவலம்பித்துக் கொண்டு *பிறவி கடல் நீந்துவார்க்கே* என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கத் தேட, ஸ்வயத்நநிஷேத பூர்வகமாக ஆத்மாவின் பகவதேகோபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்திரஸாரமான திருமந்த்ரஜ்ஞரானவர்கள், ஓடமேறினவர்கள் தீரகமநார்த்தமான ஸ்வயத்நத்தையும் தெப்பத்தையும் கைவிட்டு *கரை குறுவது எப்போது* என்று பார்த்துக்கொண்டு அதின் விட்டத்திலே யிருக்குமாபோலே, *விஷ்ணுபோதம்* என்கிறபடியே அக்கரையும் இக்கரையும் ஊடுருவ நின்று ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தை கடத்தும் *வைகுந்தனென்பதோர் தோணியை ஸம்ஸார நிஸ்தாரமாகப் பற்றி, தத்ஜ்ஞான சக்தியாத்யனுஸந்தானத்தாலும் ஸ்வபாரதந்த்ர்யத்யனு ஸந்தானத்தாலும் நிர்பரராகையாலே இரண்டு கையும் விடுமாபோலே, ஸ்வயத்நரூபோபாசநாதியையும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையையும் அவலம்பிக்கையை விட்டு கேவல பகவத் க்ருபையே உத்தாரகமென்றத்யவஸித்து, *கூவிக்கொள்ளும் கால மின்னங் குறுகாதோ* என்றும், *ஆக்கை விடும் பொழுதெண்ணே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ராப்தியாகிற

கரையைக் குறுகுகைக்கீடான கால சிந்தனே பண்ணு நிற்பர்களென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ரஜ்ஞருடையவும் ஸாரஜ்ஞருடையவும் ப்ரதிபத்திக்ரமம் சொல்லிற்றுயிற்று.

(அவ) இவர்களுக்கு இவ்வாகாரங்களுண்டாகுகைக்கு அடி இன்னதென்கிறது – (இவையித்யாதி.)

20)இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந் துணரவும் உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம்

சாஸ்த்ர நிஷ்டர்கள் ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளிலே ஊன்றுவதற்கும் திருமந்த்ரநிஷ்டர்கள் பகவத்க்ருபையே உத்தாரகமென்று அத்யவஸித்திருப்பதற்கும் காரணம் ஏதென்னில், ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி அவரவர்கள் தெரிந்து கொண்டிருக்குமதுவேயாம். சாஸ்த்ரநிஷ்டர்கள் தெரிந்துகொண்டிருக்குமது எங்ஙனேயென்னில்; ஆத்மஸ்வரூபம் ஞானத்தையே குணமாகவுடைத்தாயிருக்கும்; அந்த ஞானத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்து தேஹத்திற் காட்டில் விலக்ஷணமாய் கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ யுக்தமாய் பகவானுக்கு சேஷமாயிருக்குமென்று. இனி திருமந்த்ரநிஷ்டர்கள் தெரிந்துகொண்டிருக்குமது எங்ஙனே யென்னில்; எம்பெருமானைத் தவிர்ந்த தெல்லாமும் ஹேயமென்னு மறிவைப்பெறும்படி நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமான் நடத்த அதனாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தை தேஹாதி விலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாத்ருத்வாதி குணகமாய் பாகவத சேஷத்வபர்யந்த பகவச் சேஷத்வமே வடிவாய் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளையே ஸ்வரூபமாக வுடைத்தாயிருக்குமதாக. இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சியின் வாசியினாலேயே சாஸ்த்ர நிஷ்டர்கள் ஸ்வயத்நத்தாலே பிறவிக்கடலை நீந்த நினைப்பதும் ஸாரநிஷ்டர்கள் தங்கள் பாரத்தை அவன்மேலே பொகட்டு ஸ்வயத்நரஹிதராயிருக்கைக்கும் ப்ராப்தமாகிறது.

(வ்யா) அதாவது சாஸ்த்ரிகளானவர்களுக்கு, *உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்றுயர்ந்துருவியந்த விந் நிலைமை யுணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞப்திமாத்ரமன்றிக்கே நித்யஜ்ஞாந குணகமாய் அந்த ஜ்ஞாநத்தாலே எங்குமொக்க வ்யாபித்து தேஹத்திற் காட்டில் வேறுபட்டிருக்குமதாய் அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வ பலாயாத கர்த்ருத்வ (போக்த்ருத்வ) ஸஹிதமாய் பகவத்சேஷமாய் இருக்குமென்று ச்ரவணமநநங்களாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவே ஸ்வயத்நத்தாலே ஸம்ஸாரநிஸ்தரணம் பண்ணத் தேடுகையாகிற விதுஉண்டாம். ஸாரஜ்ஞரானவர்களுக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை தர்சிப்பிக்கைக்கு உடலாக, *உணர்வு முயிரு முடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து* என்கிறபடியே வைஷயிகஜ்ஞானமும் ப்ராணனும் சரீரமும் மற்றுமபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதி விகாரங்களும் ப்ரக்ருதியும் ஹேயமென்னு மறிவைப் பெறும்படி நிர்ஹேதுகமாக ஈச்வரன் நடத்த, *மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தேஹாதி விலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகுணகமாய் ததீய சேஷத்வபர்யந்த தச்சேஷத்வயுக்தமாய் தத்காஷ்டையான பாரதந்த்ர்ய யோக்யதைக வேஷமாய் இருக்குமென்று உணரவே ஸ்வபரத்தை அவன் மேல் பொகட்டு ஸ்வயத்நரஹிதரா யிருக்கையாகிற விது உண்டாமென்கை. இத்தால் இவர்களுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதாரதம்யமே கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்கள் இவர்களுக்கு உண்டாகைக்கு ஹேதுவென்றதாயிற்று. ஆக முனிவரை இடுக்கியும் (சூர்ணை -17) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக சாஸ்திரதாத்பர்யங்களின் விஷய பேதமும் அதிகாரி பேதமும்

அவ்வதிகாரிகளின் ப்ரதிபத்தி பேதமும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநதாரதம்யமும் சொல்லப்பட்டது.

(அவ) ஸ்வரூப ஜ்ஞானமென்றும் ஸ்வரூப யாதாத்மஜ்ஞானமென்றும் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷய ஜ்ஞானத்திலே தாரதம்யமுண்டிறே. அதில் *பதிம் விச்வச்ய* என்றும் *யஸ்யாஸ்மி* என்றும் *நஹி விஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே, ஜாநாத்யே வாயம் புருஷ:* என்றும் ஆத்மாவுக்கு பகவத் சேஷத்வத்தையும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் சொல்லி அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யமான போக்த்ருத்வப்ரயோஜனமாக, *ஸோச்நுதே சர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மண விபச்சிதா* என்று பகவதநுபவத்தையும் சொல்லுகிற சாஸ்திர முகத்தாலே ஸ்வரூபத்தையறியுமளவில் பகவத் சேஷத்வமும் பகவதனுபவ போக்த்ருத்வமுமிறே ப்ரகாசிப்பது. அந்த சாஸ்த்ரதாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தில் உள்புக்காலிறே பாரதந்திர போக்யதா ரூபமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்யம் ப்ரகாசிப்பது. இதுவே ஸ்வரூப யாதாத்ம்யமென்னுமிடத்தை யறிவிக்கிருர் மேல்-(சேஷத்வேத்யாதியால்.)

21)ஶேஷத்வ ஭ொக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்த்ர்ய ஭ொ஗்யதைகள்.

சாஸ்த்ரமுகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை அறியுமளவில் பகவச்சேஷத்வமும் பகவதநுபவபோக்த்ருத்வமுமே ப்ரகாசிக்கும். சாஸ்த்ரதாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தினுட் புக்கால் பாரதந்த்ர்யமும் போக்யதையுமாகிற ஸ்வரூப யாதாத்ம்யம் ப்ரகாசிக்கும். இவற்றில் சேஷத்வத்திற் காட்டில் பாரதந்த்ர்யம் மிகச் சிறந்ததாகும். எதனலென்னில், இஷ்ட விநியோகத்திற்கு போக்யமாயிருக்குமளவே சேஷத்வமாகும். அவ்வளவேயல்லாமல் இவ்வஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோகப்படுத்திக் கொடுக்கும் பாரதந்த்ர்யம். ஆகவே ஸ்வரூப யோக்யதாமாத்ரரூபமான சேஷத்வத்திற் காட்டில் பலோபதாநரூபமான பாரதந்த்ர்யம் சிறந்ததே. இனி, போகத்தில் ஸ்வார்த்தத்வபுத்திக்கு ஹேதுவான போக்த்ருத்வத்திற் காட்டில் அந்த போக்த்ருத்வத்தை சேஷியினுடைய உகப்புக்கு உறுப்பாக்கிக் கொடுக்கிற போக்யதை சிறந்த்தாயிருக்கும்.

(வ்யா) சேஷத்வமாவது இஷ்ட விநியோகார்ஹதாமாத்ரம். பாரதந்த்ர்யமாவது சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுகை. ‘கட்டிப் பொன்போலே சேஷத்வம், பணிப்பொன் போலே பாரதந்த்ர்யம்’ என்னக்கடவதிறே. (ஆகையாலே சேஷ வஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமான படியே விநியோகப்படுத்துமது பாரதந்த்ர்யம்) போக்த்ருத்வமாவது ஜ்ஞாத்ருத்வ பலத்தாலே போகதசையிலே விளைகிற ரசங்களுக்கு தான் போக்தாவாகை. போக்யதையாவது பதார்த்த கதமான ரச வர்ணுதிகள் போக்தாவுக்கே போக்யமாயிருக்குமாபோலே ஆத்மகதமான ஜ்ஞாநாதிகளும் ஈச்வரனுக்கே போக்யமாயிருக்கை. ஆகையால் இஷ்ட விநியோகார்ஹமாத்ரமான சேஷத்வம் போலன்றே, இவ்வஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமான படி விநியோகப்படுத்திக் கொடுக்கிற பாரதந்த்ர்யம்; போகத்தில் ஸ்வார்த்ததா புத்தி ஹேதுவான போக்த்ருத்வம் போலன்றே அந்த போக்த்ருத்வத்தை சேஷியுடைய ப்ரிய உபயோகியாக்கிக் கொடுக்கிற போக்யதை யென்றபடி.

(அவ) இவ் அர்த்தத்தை சொரூப யாதாத்ம்ய பிரகாசமான திருமந்த்ரத்திலே தர்சிப்பிக்கிருர்
22)ஜ்ஞாந சதுர்யிகளின் மேலேயிறே ஆநந்஢ ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்.

சேஷத்வம் பாரதந்த்ர்யம் போக்த்ருத்வம் போக்யதை என்ற நான்கனுள் சேஷத்வமும் போக்த்ருத்வமும் தாழ்ந்தவை யென்றும், பாரதந்த்ர்யமும் போக்யதையும் உயர்ந்தவை யென்றும் நிஷ்கர்ஷிப்பதற்குத் திருமந்த்ரத்தில் என்ன கமக முளதென்னில், அது நிரூபிக்கப்படுகிறது. திருமந்த்ரத்தில் சேஷத்வம் தோன்றின பின்பும் அதற்கு ஒரு விரோதி தோன்றி அதைக் களைய வேண்டியதாயிற்று. அப்படியே அதில் போக்த்ருத்வம் தோன்றின பின்பும் அதற்கொரு விரோதி தோன்றி அதைக் களையவேண்டியதாயிற்று. பாரதந்த்ர்யம் தோன்றின பின்பு அதற்கு ஒரு விரோதியும் தோன்றிற்றில்லை; அதைக் களைய வேண்டிய ப்ரஸக்தியுமில்லை யாயிற்று. போக்யதை தோன்றினபின்பு அதற்குமொரு விரோதி தோன்றிற்றில்லை. அதைக் களைய ப்ரஸக்தியு முண்டாயிற்றில்லை. ஆக, மேலே விரோதி தோன்றும்படியாக நிற்கிற சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களிற் காட்டிலும் விரோதி தோன்றப் பெறுத பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளே மேலானவை யென்னத்தட்டில்லை. இரண்டுக்கு விரோதிகள் தோன்றினதாகவும் அவை களையப் பட்டதாகவும் சொன்னது இனி விவரிக்கப்படுகிறது. ப்ரணவத்தில் மூன்றுவது அக்ஷரமான மகாரமானது ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. மந ஜ்ஞாநே என்கிற தாதுவடியாக மகாரம் தோன்றிற்றுதலால் ஆத்மா ஜ்ஞாதா வென்று சொல்லிற்றுகிறது. ஜ்ஞாதாவானபோதே கர்த்தாவுமாய் போக்தாவுமாயிற்று. இந்த போக்த்ருத்வமானது அந்த போகத்திலே ஸ்வார்த்தத்வமாகிற கல்மஷத்தின் உதயத்தை [தான் அநுபவித்துத் தான் ஆனந்தப்படுவதாகிற விரோதியை] ஸஹித்திருந்த படியால்தான் மேலே **நம:** என்று அந்த விரோதியைக் களைய நேர்ந்தது. ஆகவே, போக்த்ருத்வமானது மேலெழுந்ததான ஸாமாந்யதர்ம மென்றும், போக்யதையானது வடிகட்டியெடுக்கப்பட்ட ஸாரமான தர்மமென்றும் தேறிற்று. இப்படியே சேஷத்வத்திற்காட்டிலும் பாரதந்த்ர்யமே ஸாரமென்பதும் தேறும்; எங்ஙனேயென்னில்; ப்ரணவத்தில் ‘இதிலே சதுர்த்தி யேறிக்கழியும்’ யென்கிற முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீஸூக்தியின்படியே அகாரத்தின்மேல் ஏறிக் கழிந்ததான [லுப்த] சதுர்த்தியிலாயிற்று சேஷத்வம் தோன்றியிருக்கிறது; இது தோன்றியிருக்கச் செய்தேயும், தன்னைத்தானே ரக்ஷித்துக் கொள்வதில் முயற்சி செய்தற்கு ஹேதுவான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் காட்டுகிற **ம:** என்கிற ஷஷ்டி ஏற்பட்டு அப்படிப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ந என்று கழிக்க வேண்டியதாயிற்று. அது கழிந்தே பாரதந்த்ர்யம் ப்ரகாசித்தது. ஆக, சேஷத்வம் மாத்திரம் தோன்றினுல் அதன் மேல் ஒரு விரோதி யுண்டாகி அதனைப் பாரதந்த்ர்ய வேஷத்தினுல் கழிக்க வேண்டியும், போக்த்ருத்வம் தோன்றினுல் அதன்மேல் தானுனந்தப் படுவதாகிற வொரு விரோதியுண்டாகி அதனை போக்யதா வேஷத்தினுல் கழிக்க வேண்டியும் நேர்ந்தபடியாலே விரோதியின் உத்பத்தியை ஸஹியாதவை யென்ற காரணத்தினுல் சிறந்தவையாயின. சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் வடிக்கட்ட வேண்டிய நிலைமைகளென்றும், பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் வடிக்கட்டின நிலைமைகளென்றும் தேறிற்று.

[இப்படி உத்க்ருஷ்டமான பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளை ஆத்மாவுக்கு வடிவாக ஸாரஜ்ஞரான திருமந்த்ர நிஷ்டர் உணர்ந்தமையால் அவர்களுக்கு ஸ்வயத்ந ராஹித்ய முண்டாயிற்று. இங்ஙனன்றியே கீழ்ப்படியான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களை ஆத்மாவுக்கு வடிவாக சாஸ்த்ரிகள் உணர்ந்தமையாலே அவர்களுக்கு ஸ்வப்ரயத்நபரத்வ முண்டாயிற்று என்று நிகமித்துக்கொள்க.]

(வ்யா) அதாவது, ஆத்மவாசியான மகாரத்திலே (மந – ஜ்ஞாநே) என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமா யிருக்கிற ஜ்ஞானத்தின் மேலேயிறே, அந்த மகாரவிவரண ரூபமாய் போக்யதாப்ரகாசகமான சதுர்த்தியில் ஆநந்தத்துக்கு உதயம், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே பாரதந்த்ர்ய ப்ரகாசகமான நமஸ்ஸுக்கு உதயமென்கை. இத்தால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் உதித்திருக்கச்செய்தே அதின்மேலே ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய வேஷமாக உதித்தவையாகையாலே சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களில் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளுக்கு நெடுவாசியுண்டென்றதாயிற்று. இந்த யோஜனைக்கு அல்பம் அநுபபத்தியுண்டு. ஷஷ்டியென்கிறவிது முக்யவ்ருத்தியாலேயாதல் கௌண வ்ருத்தியாலேயாதல் நமஸ்ஸைக் காட்டமாட்டாமையாலே; ஷஷ்ட்யந்த பதமென்கிறதை ஷஷ்டியென்று சொல்லிற்றுகாதோவென்னில், அது சேராது. நமஸ்ஸு இரண்டு பதமாகையாலும் அதில் உத்தரபதமே ஷஷ்ட்யந்தமாகையாலும். ஆனுல் செய்யவடுப்பதென்னென்னில்; இன்னம் ஒரு யோஜனை சொல்லப்படுகிறது; அதாவது - த்ருதீயாக்ஷரத்தில் [மந-ஜ்ஞாநே] என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின் மேலேயிறே மகாரவிவரணமான சதுர்த்தியில் சொல்லப்படுகிற போகத்தில் காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே நமச்சப்தத்தாலே கழிக்கப்படுகிற ஸ்வப்ரயோஜநத்வ ப்ரயுக்தமான ஆநந்தத்துக்கு உதயம். ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயிறே நஞ்ஞாலே நிஷேதிக்கப்படுகிற ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரகாசிகையான ஷஷ்டிக்கு உதயமென்கை. இத்தால் சேஷத்வ ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியின் மேலே ஸ்வரக்ஷண ஹேதுபூத ஸ்வாதந்த்ர்ய வாசியான ஷஷ்டி உதிக்கையாலும், போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநத்தின் மேலே போகஸ்வார்த்ததா புத்தி மூலமான ஆநந்தம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஸ்வ விரோத்யுதயஸஹங்களாயிருக்கும். நமஸ்ஸிலே பாரதந்த்ர்யம் உதித்தபின்பு ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்நம் நிவ்ருத்தமாகையாலும், நமச்சப்தானுக்ருஹீதையான சரமசதுர்த்தியிலே ஈச்வரனுக்கு போக்யமாயிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு வேஷமென்று தோற்றினபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநம் நிவ்ருத்தமாகையாலும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் ஸ்வ விரோத்யுதயஸஹங்களன்று. ஆகையால் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே அத்தை ஸஹியாதபடியிருக்கும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் என்றதாயிற்று.

(அவ) இப்படி ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞானதசையில் தோற்றுகிற பாரதந்த்ர்யாதிகள் ஸ்வரூப ஜ்ஞான தசையில் தோற்றுகிற சேஷத்வாதிகளை திரஸ்க்ருதமாக்கும்படி சொல்லுகிறது – (முளைத்தெழுந்த வித்யாதி)

23)முளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்ய்யாயாத்ம்யசரமம் வியியில் காணும் ப்ரயம மயீயம உபௌசகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.

ஸ்வப்ரயத்ந லவலேசத்தையும் ஸ்வப்ரயோஜந லவலேசத்தையும் ஸஹியாதவையாய் எம்பெருமானுடைய போகத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருந்துகொண்டு ஸ்வரூபத்தை நிறம் பெறுவிக்குமவையான பாரதந்த்ர்யமும் போக்யதையும் கீழ்ச்சொன்ன தன்மைகளில்லாத சேஷத்வத்தையும் போக்த்ருத்வத்தையும் கீழ்ப்படுத்தித் தாமே மேலாயிருக்கும்.

[*இந்த சூர்ணேயில் ப்ரதமம் மத்யமம் சரமம் என மூன்று பதங்கள் உள்ளன; திருமந்த்ரத்தில் முதல் அக்ஷரத்தில் லுப்தசதுர்த்தியிலே தோன்றின சேஷத்வம் ப்ரதமதசை; பிறகு அந்த சேஷத்வத்திற்கு ஆஶ்ரயத்தைச் சொல்லுமதான மகாரத்தில் தோன்றின ஜ்ஞாத்ருத்வ பலப்ராப்தமான போக்த்ருத்வம் மத்யமதசை; அதன்மேல் நம: பத நாராயண பதங்களில் விளங்கின பாரதந்த்ர்யமும் போக்யதையும் சரமம். சரமமானவிவை ப்ரதம மத்யமதசைகளான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களேப் பகல் விளக்குப் போலே பயனற்றதாகவும் மின்மினிப் பூச்சி போலே அற்பமான வொளியையுடையதாகவும் பண்ணுமென்ற தாயிற்று.*]

(வ்யா) அதாவது *முளேத்தெழுந்த திங்கள் தானய்* என்றும், *யதா ஸூர்யஸ் ததா ஜ்ஞானம்* என்றும் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞானத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்த்தையான சரம்மென்று ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமாகப் பின்பு சொன்ன பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளேச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞானத்திற்கு சந்த்ரனே த்ருஷ்டாந்தமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது தமக்கு பகவத் ப்ரசாத லப்தமாகையாலே அயத்னஸித்தமாகையாலும், அந்த ஜ்ஞாநந்தான் ஆஹ்லாதகரமா யிருக்கையாலுமிறே. இங்கும் (உணர்வை பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம் -ஸூ-20) என்று இந்த ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞானம் பகவத் ப்ரசாத லப்தமாக விறே சொல்லிற்று. *யதா ஸூர்ய:* என்கிற விதிலே ஸ்வயத்நத்தால் வந்த க்லிஷ்டதை தோற்றிற்ருகிலும் இவ்விடத்தில் அது அவிவக்ஷிதம். ஜ்ஞானத்திநுடைய ப்ரகாசாதிசயம் சொல்லுகிற மாத்ரமே அபேக்ஷிதம். ஏவம்பூதமாயிருந்துள்ள ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்த்தையில் ப்ரகாசிக்கிற பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளாகிற சரமங்கள் (ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும் -ஸூ-20) என்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயத்திலே *விதியில் காண்பார்* என்கிறபடியே சாஸ்த்ரவிதிப்ரகாரேண ச்ரவணமநநாதிகளாலே தர்சிக்கப்படுகிற ப்ரதமதசையான சேஷத்வத்தையும் மத்யம தசையான போக்த்க்ருத்வத்தையும் - பகல் விளக்கும் மின்மினியும் போலே அப்ரயோஜநமாகவும் அல்ப ப்ரகாசமாகவும் பண்ணும் என்கை. ப்ரணவோதிதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யத்வேன மத்யம சரம பதங்களிலே பின்பு உதிக்குமவையாகையாலே பாரதந்த்ர்யா போக்யதைகளே சரமங்களென்கிறது. ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியிலே ப்ரதம்மேவ சேஷத்வம் உதிக்கையாலும் அநந்தரம் ததாச்ரயவாசியான சரமாக்ஷரத்தில் உத்தரபதத்வயத்தில் பாரதந்த்ர்ய போக்யதோயத்துக்கு முன்னே நடுவே ஜ்ஞாத்ருத்வ பலாயாத போக்த்ருத்வம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருதவங்களே ப்ரதமமத்யதசைகளென்கிறது. ஆக இவ்வாக்யத்தால் ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜனகந்தாஸஹங்களாய் ஸ்வசேஷி போகாத்யந்தானுகூலங்களாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுத்தும் இப்பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் இவ்வாகாரங்களில்லாத சேஷத்வ போக்த்ருதவங்களே திரஸ்க்ருதமாக்கி தானே மேலாயிருக்குமென்றதாயிற்று.

(அவ) இப்படியிருந்துள்ள ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தையுமுடையராய் *சாஸ்த்ரிகள் (ஸூ-19) இத்யாதி வாக்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திபரராகவும் நிவ்ருத்திபரராகவும் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ப்ரவர்த்தக நிவர்த்தகங்களின்ன தென்கிறது மேல் – (நாலிலித்யாதி)

24)நாலில் ஒன்று ப்ரவர்த்தகம். ஒன்று நிவர்த்தகம்.

கீழே ப்ரவ்ருத்தி பரராகச் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரிகளுக்கும், நிவ்ருத்திபரராகச் சொல்லப்பட்ட ஸாரஜ்ஞர்களுக்கும் அந்த ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு ஹேதுக்கள்

எவையென்னில்; சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள் என்கிற நான்கினுள் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று கண்ட சாஸ்த்ரநிஷ்டர்களை, போக்த்ருத்வமானது 'போக்யவஸ்து கிடைப்பதற்கு போக்தாவானவன் முயற்சி செய்யவேண்டாவோ?' என்னும் நினைவாலே போக்யபூதமான பகவத்விஷயத்தின் லாபத்திற்கு உறுப்பான உபாயப்ரவ்ருத்தியிலே கொண்டுமூட்டும்; பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளையே ஸ்வரூபவுண்மைவடிவென்று கண்ட ஸாரஜ்ஞர்களாகிய திருமந்த்ரநிஷ்டர்களை போக்யதையானது 'போக்தாவான எம்பெருமானன்றே தனக்கு போக்யமான இவ்வாத்மவஸ்துவைப் பெறுகைக்கு முயற்சி பண்ணுவான்; அப்பெருமானுக்கு போக்கியமாயிருக்குமிவ் வாத்மவஸ்துவுக்கு அவனைப் பெறுவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்ய அதிகாரமில்லை' என்னும் நினைவாலே உபாய ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீள்விக்கும் (அதாவது) நிவ்ருத்தியிலே மூட்டும்.
[*சேஷத்வ போக்த்ருத்வ பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளாகிற நாலில் ஒன்றான போக்த்ருத்வமானது சாஸ்த்ரிகளை உபாயாநுஷ்டானத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்; போக்யதையாகிற மற்றொன்று ஸாரஜ்ஞரை உபாயாநுஷ்டானத்தில் நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்கும் என்றதாயிற்று.*]

(வ்யா) அதாவது, சேஷத்வ போக்த்க்ருத்வங்களும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளுமாகிற நாலிலும் வைத்துக்கொண்டு சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று தர்சித்த சாஸ்த்ரிகளை, போக்த்க்ருத்வமானது - போக்தாவானவன் போக்ய ஸித்திக்கு யத்நம் பண்ணவேண்டாவோவென்னும் நினைவாலே போக்யபூத பகவத் விஷயலாபார்த்தமான உபாய ப்ரவ்ருத்தியிலே மூள்விக்கும். பாரதந்த்ர்ய போக்தைகளையே ஸ்வரூப யாதாம்ய வேஷமென்று தர்சித்த ஸாரஜ்ஞரை, போக்யதையானது – போக்தாவான ஈச்வரனன்றே ஸ்வபோக்யமான இவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுவான்; தத்போக்யபூதமான இவ்வஸ்துவுக்கு தல்லாபத்துக்கு யத்நிக்க ப்ராப்தியில்லை என்னும் நினைவாலே உபாயப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீள்விக்குமென்கை.

(அவ) ஆனால் சேஷத்வ போக்த்க்ருத்வங்கள்தான் இவர்களுக்குமுண்டே அவை செய்வதென்னென்னச் சொல்லுகிறது மேல் – (முற்பாடர்க்கித்யாதி)

25)முற்படர்க்கு க்ரியாங்கமமானவை யிரண்டும் செயல் தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்வந்யமறுக்கும்.

(திருமந்த்ரநிஷ்டர்களுக்கும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களுண்டே; அவர்களிடத்தில் அவை எப்படியிருக்குமென்னில், அது சொல்லுகிறது இதில்.) சாஸ்த்ரிகளென்று முற்படச் சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்களுக்குக் கருமத்திற்கு அங்கமாகவுள்ள அவையிரண்டும், "செயல்தீரச் சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார்" என்கிற திருமழிசைப் பிரானருளிச் செயலின்படியே 'இவ்வாத்மா செய்யக் கடவதொன்றுமில்லை, எம்பெருமானே நிர்வாஹகன்' என்று அநுஸந்தித்து உபாயாநுஷ்டானமாகிய ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் நிவ்ருத்தரான [ஸாரஜ்ஞர்களான] ப்ரபந்நருடைய கைங்கர்யமாகிற வ்ருத்தியில் எம்பெருமானுகப்பைப் பின் செல்லுமது தவிர, தம் நிர்ப்பந்தத்தைக் காட்டிக்கொள்ள மாட்டா.

(வ்யா) அதாவது சாஸ்த்ரிகளென்று ப்ரதமத்திலே சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்க்கு போக்த்க்ருத்வமானது போக்யஸித்திக்குடலான யத்நத்திலே மூட்டுகையாலும் அதுதான் ஆத்ம ஜ்ஞாந பூர்வகமாக யத்தநிக்கவேண்டுகையாலே சேஷத்வமும் அதுக்கு உறுப்பாகையாலும் உபாஸன ப்ரதமபாவியான கர்மத்துக்கு உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்துக்கொண்டு ததங்கங்களாயிருக்கிற அவை யிரண்டும், *செயல் தீர சிந்தித்து வாழ்வார்* என்கிறபடியே, 'இவ்வாத்மா செய்யக்கடவதொன்றுமில்லை எம்பெருமானே நிர்வாஹகன்' என்றனுஸந்தித்து உபாய ரூபப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்நருடைய கைங்கர்ய ரூப்ப்ரவ்ருத்தியில் அவனுகப்பைப் பின்செல்லுமதொழிய, தங்கள் நிர்ப்பந்தத்தை தவிர்க்குமென்கை. *பரகதாதிஶயா தாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:* என்கிறபடியே பராதிஶயகரத்வ ரூபமான சேஷத்வம் ஸ்வாச்ரயேச்சயா வரும் ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமிறே. இனி போக்த்க்ருத்வம், ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தை தவிர்க்கையாவது - பாரதந்த்ர்ய போக்யதா ஜ்ஞானம் பிறந்தவனுடைய போக்த்க்ருத்வமாகையாலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலன்றிக்கே சேஷிரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கை. 'ஆனந்தம் அவன் ப்ரீதியை துளிரெழுப்ப' என்கிறபடியே இவனுடைய போக்த்க்ருத்வம் சேஷியானவன் ப்ரீதிக்கு வர்த்தகமாயிறே இருப்பது. ஆகையிறே *அஹமந்நமஹமன்னம்* என்று ஸ்வபோக்யதையை முன்னிட்டு சேஷியை உகப்பிக்க இழிந்தவன் *அஹமந்நாத:* என்று ஸ்வபோக்த்க்ருத்வத்தையும் புரஸ்கரிக்கிறது. இப்படியல்லாதபோது ஒரு சேதனனோடு அனுபவித்ததாயிராதிறே. இவற்றை யெல்லாத்தையு முட்கொண்டாய்த்து (வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்) என்றருளிச்செய்தது.

(அவ) இந்த க்ரியாவ்ருத்தி சப்தங்களால் சொன்ன கர்ம கைங்கர்யங்கள் இவர்களுக்கு எதுக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்னச் சொல்லுகிறது – (கர்மேத்யாதி).

26)கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்ய நித்யாநித்ய வர்ண ஊஸ்யாநு஗ுணங்கள்.

(வ்யா) அதாவது கர்மம் அஸத்யமுமாய் அநித்யமுமான வர்ணத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்கும். கைங்கர்யம் ஸத்யமுமாய் நித்யமுமான தாஸ்யத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்கை. வர்ணத்தை அஸத்யம் அநித்யம் என்கிறது ஆத்மாவுக்குள்ள வேஷமல்லாமையாலே ஸததைக ரூபமன்றிக்கே ஔபாதிகமுமாய் அநித்யமுமாய் நச்வரமுமான தேஹாவதியாய்ப் போருகையாலே; தாஸ்யத்தை ஸத்யம் நித்யமென்கிறது ஆத்மாக்குள்ள வேஷமாகையாலே ஸததைக ரூபமாய் யாவதாத்மாநுவர்த்தியாகையலே. வர்ணநுகுணமென்றது – வர்ணத்துக்குச் சேர்ந்த தென்றபடி. தாஸ்யாநுகுணமென்றதும் – அப்படியே.

(அவ) இவையிரண்டுக்கும் ப்ரேரகங்கள் எவையென்னச் சொல்லுகிறது – (இவற்றுக்கித்யாதி)

27)இவற்றுக்கு வியிராமஙங்கள் ப்ரேரகங்கள்.

அதாவது - *யஜேத, ஜுஹுயாத்* இத்யாதியான சாஸ்திரவிதி கர்மத்துக்கு ப்ரேரகம். அசேஷசேஷதைகரதியாகிற ராகம் கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரேரகமென்கை. *பகவதநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதமிறே கைங்கர்யம். *உகந்து பணி செய்வது* என்னக்கடவதிறே.

(அவ) இவற்றுக்கு ஆஶ்ரீயமாரென்னச் சொல்லுகிறது – (மண்டிஞருமித்யாதி).

28)மண்டிஞரும் மற்றையாருமாஶ்ரயம்.

அதாவது - *கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினுர்* என்று உகந்தருளின நிலங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராயிருக்கிற ப்ரபன்னர் - கைங்கர்யத்துக்கு ஆச்ரயம். *விளக்கினை விதியில் காண்பார்* என்று கீழிற்பாட்டில் சொன்ன மற்றையாரான உபாஸகர் கர்மத்துக்கு ஆச்ரயமென்கை. இத்தால் கர்மகர்த்தாக்களையும் கைங்கர்ய கர்த்தாக்களையும் சொல்லிற்றுயத்து.

(அவ) இவற்றுக்கு விஷயம் ஏதென்னச் சொல்லுகிறது – (அருள்முடியவித்யாதி).

29)அருள்முடிய நிறுத்தி அடைய நின்றதும் நல்லதோரருள்தன்னுலே நன்று மெளியனுகிறதும் விஷயம்.

(வ்யா) அதாவது - *எத்தவம் செய்தார்க்கும் அருள் முடிவதாழியான் பால்* என்கிறபடியே ஆச்ரயண பலஸித்தி தன்னுடைய பிரஸாதத்தாலேயாம்படி, *தன் மூர்த்தி நிறுத்தினுன் தெய்வங்களாக* என்கிறபடியே தனக்கு தநுபூதரான தேவதைகளை நிறுத்தி *அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனர்* என்கிறபடியே ஆச்ரயிக்கிற சேதநர் வித்யுக்தப்ரகாரேண ஆச்ரயித்து பலம் பெறும்படி தேவதாந்தர்யாமியாய் நின்றவிடம் கர்மத்துக்கு விஷயம்; *நல்லதோரருள் தன்னுலே காட்டினுன் திருவரங்கம்* என்றும் *கருத்துக்கு நன்று மெளியனுய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவல ஸ்வ க்ருபையாலே அத்யந்த ஸுலபனுய்க் கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிறவிடமே கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமென்கை.

(அவ) இவ்வோநிலைகளை விஷயமாக வுடைத்தாகையாலே கர்ம கைங்கர்யங்கள் இப்படி சொல்லப்பட்டன வென்கிருர் – (இவற்ருலே யித்யாதி).

30)இவற்ருலே ஸாயாரண மஸாயாரண மென்னும்.

(வ்யா) அதாவது இப்படி தேவதாந்தர்யாமியையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் விஷயமாகவுடைய இவ்வாகாரங்களாலே ஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாகவுடைய கர்மத்தை ஸாதாரணமென்றும், அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாக உடைய கைங்கர்யத்தை அஸாதாரணமென்றும் சொல்லுமென்கை.

(அவ) இவ்வஸாதாரண ஸேவையிலே அதிகரித்தார்க்கு ஸாதாரணமானவதில் அந்யவம் தன்னடையே கழியும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிருர் – (ஜாத்யாச்ரமேத்யாதி)

31)ஜாத்யாஶ்ரம தீக்ஷைகளில் ஹெிக்கும் யர்மங்கள்போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்.

(வ்யா) அதாவது - *ஸ்வகர்ம ப்ராஹ்மாண்ஸ்ய அத்யயனம், அத்யாபநம், யஜநம் யாஜநம், தானம், ப்ரதிக்ரஹணம், தாயாத்யம், ஸிலோஞ்ச்ச: அந்யச்ச அபரிக்ருஹீதம் ஏதாந்யேவ க்ஷத்ரியஸ்ய அத்யாபந யாஜந ப்ரதிக்ரஹணுநி பரிஹார்யாணி: தண்டயுத்தாதிகார:, க்ஷத்ரியவத் வைச்யஸ்ய, தண்டயுத்தவர்ஜம் க்ருஷி கோரக்ஷண வாணிஜ்யாதிகம் க்ராஹ்யம்* என்கையாலே, அத்யயநாத்யாபந யஜநயாஜந தாநப்ரதிக்ரஹ ரூப ஷட்கர்மமும் ப்ராமஹ்மணனுக்கு கர்த்தவ்யமாய், க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கும் அத்யாபனுதி த்ரயமொழிய அத்யயநாதித்ரயமே கர்த்தவ்யமாய், அவர்கள் தங்களுள்ளும் தண்டயுத்தங்கள் க்ஷத்ரியனுக்கே அஸாதாரணமாய், க்ருஷி கோரக்ஷன வாணிஜ்யங்கள் வைச்யனுக்கு அஸாதாரணமாய், *சுச்ருஷா சூத்ரச்ய இதரேஷாம் வர்ணுனும்* என்கையாலே

சூத்ரனுக்கு த்ரைவர்ணிக சுச்ருஷையே தர்ம்மாய், இப்படி தத்தஜ்ஜாத்யநுகுணமாக ஒருவனுக்கு உபாதேயமானது ஒருவனுக்கு த்யாஜ்யமாய்க்கொண்டு தர்மங்கள் பேதித்திருக்குமிறே. ப்ரமஹ்மசாரியான தசையில் உபாதேயமான பிஷாசரண ஸமிதாதாநாதிகள் க்ருஹஸ்தனுன தசையில் த்யாஜ்யங்களாய், அக்னிஹோத்ர அதிதி ஸத்காராதிகள் உபாதேயமாகையாலும் வநஸ்த்தனுன தசையில், *ஸந்த்யஜ்ய க்ராம்யமாஹாரம் ஸர்வஞ்சைவ பரிச்சதம்* என்கையாலே பூர்வாச்ரமத்திலுபாதேயமான க்ராம்யாஹார பரிச்சதாதிகள் த்யாஜமாய், *வஸீத சர்வ சீரம் வா* என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட சரம சீரவஸநத்வ ஜடிலத்வ ச்மச்ருலோம நகதாரண வன்யாஹாரங்கள் உபாதேயமாகையாலும், ஸந்ந்யாஸியான தசையில் பூர்வாச்ரமோபாதேயமான அக்நிஹோத்ராதிதி ஸத்காராதிகளும் ஜடிலத்வாதிகளும் த்யாஜ்யமாய் *அநக்நி ரநிகேதஸ் ஸ்யாத்* இத்யாதிப்படியே அநக்நித்வாநிகேதத்வாஸஹாயத்வாதிகளு முபாதேயமாகையாலும் ப்ரயத்யாச்ரமம் தர்மம் பேதியா நின்றதிறே. ஜ்யோஷ்டோமாதிகளிலே தீக்ஷித்தவனுக்கு வர்ணத்ரையாச்ரம சதுஷ்டய ஸாதாரணமாய் அகரேண ப்ரத்யவாயதயா அவச்ய கர்த்தவ்யமாய்ப் போரும் நித்யகர்ம்ம் அந்நுஷ்டேயமாய் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மமே அநுஷ்டேயமாகையாலே தீக்ஷையிலே தர்மம் பேதித்திருக்குமிறே. ஆக இப்படி ப்ராஹ்மணுதி ஜாதிகளிலும் ப்ரஹ்மசர்யாத் யாச்ரமங்களிலும் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மாந்தர தீக்ஷைகளிலும் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே அஸாதாரண விக்ரஹஸஹிதேச்வர விஷயமாகையாலே அஸாதாரணமாய், அதஏவ *அத்தாணிச் சேவகம்* என்று அந்தரங்க ஸேவையாயிருக்கிற கைங்கர்யத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமி விஷயமாய் தச்சரீர பூத தேவதாத்வாரா ததாராதநமாகையாலே ஸாதாரணமாயிருந்துள்ள கர்ம்ம் உறங்குவான் கைப்பண்டம் போலே தன்னடையே நழுவுமென்கை. இத்தால் வர்ணுச்ரமாதி நிஷ்ட்டர்க்கு தத்ததிகாராநுரூப தர்ம்மொழிய அநநுகுணமானது த்யாஜ்யதயா கழிக்கப்படுமா போலே ஸ்வரூப யாதாம்ய தர்சிகளானவர்களுக்கு ததநுரூப தர்மமொழிய அநநுரூபமானது த்யாஜ்யமாய் தன்னடையே விட்டுக்கழியுமென்றதாயிற்று. இப்படியிருக்கச் செய்தே, சிஷ்டர்கள் அனுஷ்டித்துப் போருகிறது - ஸ்வாநுஷ்ட்டானத்தைப் பின்சென்று லோகம் நசிக்கவொண்ணுதென்னு மாந்ருசம்ஸ்யத்தாலேயிறே. *யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:, மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச:, உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்மசேதஹம், ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:* என்கிறபடியே பரார்த்தமாகவிறே இவர்களுமநுஷ்டிப்பது.

(அவ) இந்த கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு கர்ம நிஷ்ட்டரோடு சேர்த்தியில்லாமையைச் சொல்லுகிறது – (ஸாதநேத்யாதி)

32)ஸாயநஸாயீயங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ணயர்மிகள் ஊஸவ்ருத்திகளென்று துறைவேறிடுவித்தது.

(வ்யா) அதாவது - ஸாதநத்தில் முதலடியான கர்மமும் ஸாத்யத்தில் முடிந்த நிலமான கைங்கர்யமும் - இந்த நெடுவாசியறிந்தவர்களை, 'நீங்கள் வர்ணதர்மிகள், நாங்கள் தாஸவ்ருத்திகள்' – என்று உறவறுத்துத் துறைவேறிட்டுப் போகப்பண்ணிற்றென்கை. அதாவது - திருவயிந்திரபுரத்திலே 'வில்லிபுத்தூர்ப் பகவர்' என்பாரொருவர் எல்லாருமொரு துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ண, தனியே ஒரு துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுவராய், ஒருநாள் அநுஷ்ட்டாநம் பண்ணி மீளாநிற்கச் செய்தே இருந்த பிராமணர் 'ஜீயரே! எங்கள் துறையிலே அநுஷ்ட்டாநம் பண்ண வாராதொழிகிறதென்?' என்ன, *விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம்

ப்ராமஹ்ஞ வர்ணதர்மிண: அஸ்மாகம் தாஸவ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி சங்கதி: என்று துறைவேறிட்டுப் போனராய்த்து.

(அவ) கீழ் - ஜாத்யாதிகளில் பதிக்கும் தர்மங்கள் போலே – ஸூ-31 என்றவித்தாலே ஸூசிதமான அதிகார பேதத்துக்கும் துறைவேறிட்டுப் போகும்படியான நெடுவாசிக்கும் ப்ரகாசகமான கர்ம கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரிருவர்க்குமுண்டான ஜந்மாதி விசேஷத்தை தர்சிப்பிப்பதாகக் கோலி, ப்ரதமம் ஜந்ம விசேஷத்தை சொல்லுகிறது மேல் (வேதவித்துக்களித்யாதி).

33)வேதவித்துக்களும் மிக்க வேதியரும் சந்தஸாம் மாதாவாலும் அதுக்கும் தாயாய் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்க்கும் ஶ்ரேஷ்ட ஜன்மம்.

(வ்யா) அதாவது - *யேச வேதவிதோ விப்ரா:* என்கிற வேத வித்துக்களான பூர்வபாக நிஷ்ட்டர், *காயத்ரீம் ச்சந்தஸாம் மாதா* என்கிறபடியே ச்சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு மாதாவாயிருக்கிற காயத்ர்யுபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது - கர்ம நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜன்மம். *யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:* - என்கிற மிக்க வேதியரான வேத தாத்பர்ய வித்துக்கள், *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணிச ஸர்வ மஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம் யச்சாத்யதபி வாங்மயம்* என்று ஸகல வேதஸங்க்ரஹமாகையாலே அந்த காயத்ரிக்கும் மாத்ருபூதமாய் *பெற்ற தாயினுமாயின செய்யும்* என்கிறபடியே சரீரோத்பாதிகையான மாதாமாத்ரமன்றிக்கே உஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பான ஞாநத்தையுண்டாக்கும் திருமந்த்ரோபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜன்மமென்கிறது. *ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜந்ம* என்கையாலே கேவல ஜந்மமென்னுதே ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்கிறது. அது வர்ணநுகுணமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் தததநுரூபாநுஷ்ட்டாநத்துக்கும் தததநுகுண பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே அவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம். இது ஸ்வரூபாநுரூபமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் தததநுரூபாநுஷ்ட்டானத்துக்கும் தததநுரூப பலப்ராப்த்திக்கும் உறுப்பாகையாலே இவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மம்.

(அவ) இப்படி ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மாக்களான இருவர்க்கும் நிரூபகங்கள் இன்னதென்கிறது – (அந்தணரித்யாதி).

34)அந்தணர் மறையோரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிரூபகம்.

(வ்யா) அதாவது - *சாதியந்தணர்* *துணை நூல் மார்வினந்தணர்* *தீயோம்பு கைமறையோர்* *நந்தாவண்கை மறையோர்* என்று விசேஷண பூத சரீரத்வாரா வந்த வர்ணமும் தத்ப்ரயுக்தமான வைதிகத்வமும் அவர்களுக்கு நிரூபகம். *திருமாலடியார்* *அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்* *திருமாலுக்குரியதொண்டர்* *திருநாரணன் தொண்டர்* என்று ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டில் அந்தரங்க நிரூபகமான சேஷத்வமும் தத்ப்ரயுக்த கிஞ்சித்கரத்வமும் இவர்களுக்கு நிரூபகமென்கை.

(அவ) கேவலம் இவையோ நிரூபகம். க்ராம குலாதி வ்யபதேசங்களுமில்லையோ? - என்னச் சொல்லுகிறது மேல்.

35)ஒருதலையில் க்ராமகுலாதி வ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாசில் குடிப் பழியென்று பதியாகக் கோயிலில் வாழுமென்பர்கள்.

(வ்யா) அதாவது - கர்மநிஷ்ட்டரென்று சொல்லப்பட்ட வொருதலையில் சரீராநுபந்திகளான க்ராம குலாதிகளையிட்டு வ்யபதேசிக்கும் அந்த வ்யபதேசத்தை, கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரான

மற்றைத்தலையிலுள்ளவர்கள், *குலந்தரும்* என்கிறபடியே திருமந்த்ர ஸித்த பகவத் ஸம்பந்தஜ்ஞாந ப்ரயுக்தமாய், *மாசில் குடி* என்று சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காராதிகளில்லாமையாலே நிர்தோஷமாயிருக்கிற இக்குலத்துக்கு அவத்யகரமென்று கருதி, *வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்காள்* *கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்* என்று பகவதந்வயமுள்ள தேசஸம்பந்தத்தையிட்டு வ்யவஹரிப்பர்களென்கை. இது பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டும் பகவதீய ஸம்பந்தத்தையிட்டும் வ்யபதேசிக்கு மதுக்குமுபலக்ஷணம். *ஏகாந்தீ வ்யபேதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி: விஷ்ணுநா வ்யபேதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி* என்னக் கடவதிறே.

(அவ) இனி உபயருடையவும் கூடஸ்த்தரைச் சொல்லுகிறது.

36)விப்ரர்க்கு கொத்ர சரண ஸூத்ர கூடஸ்யர் பராஶர பாராஶர்ய ஹொயாயநாதிகள்; ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்யர் பராங்குஶ பரகால யதிவராதிகள்.

(வ்யா) அதாவது - அந்தணர் மறையோர் என்கிற ப்ராஹ்மணர்க்கு கோத்ரகூடஸ்த்தர் பரசராதிகள்; கோத்ரமாவது = அபத்யஸந்ததி. *ஸந்ததிர்கோத்ரஜநந குலாந் யபிஜநாந்வயௌ* என்னக்கடவதிறே. அந்த கோத்ரந்தான் அநேகமாய், தத் தத் கூடஸ்த்தரான வஸிஷ்ட்ட காச்யப பரத்வாஜ வத்ஸ ப்ரப்ருதிகள் பலருண்டாகையாலே பராசராதிகளென்கிறது. சரண கூடஸ்தர் பாராசர்யாதிகள். சரணங்களாவன – வேதசாகைகள்; ததத்யாயிகளையும் கௌணமாக சரண சப்தத்தாலே சொல்ல கடவது; *சரணசப்த: காடககாலாபாதி சாகாவிசேஷேஷு முக்க்ய: ததத்யாயிஷு புருஷேஷு கௌண:* என்கையாலே இவ்விடத்தில் சாகைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வ சாகைகளுக்கும் ப்ரதானப்ரவர்த்தகன் பாராசர்யனாகயிருக்கச்செய்தேயும் பின்பு தத்தத் சாகைகளுக்கு தனித்தனி ப்ரவர்த்தகரான கட கலாப கண்வாதிகளுமுண்டாகையாலே பாராசர்யாதிகளென்கிறது; ஸூத்ரமாவது - கர்மாநுஷ்ட்டான ப்ரதிபாதகமான கல்பம். *சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா* என்று தொடங்கிச் சொல்லிவருகிறவளவிலே, *கல்பேநுஷ்ட்டானமுக்தம்* என்றதிறே. அதுதானும் பலவாய் தத்தத்கர்த்தாக்களான ஆபஸ்தம்பாச்வலாயநாதிகளும் உண்டாகையாலே போதாயாநாதிகளென்கிறது. ஆக, இவர்கள் விப்ரருக்கு கூடஸ்த்த புருஷர்கள். *அடியார், தொண்டர்* என்கிற ப்ரபந்நஜனங்களுக்கு கூடஸ்த்தர், *பத்யு: ச்ரிய: ப்ரஸாதேந ப்ராப்தஸார்வஜ்ஞ்ய ஸம்பதம், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்தம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீபராங்குசம்* என்கிற நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானுர் முதலிய ஆசார்யர்களுமென்கை. கூடஸ்த்தராகிறுர் – மூலபூதரிறே. உபதேசாநுஷ்ட்டாநங்களாலே ப்ரபத்திமார்க்கத்தைத் தலைப்பெறுத்தி வளர்த்தவர்க ளாகையாலே இவர்களை ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்தர்களென்கிறது.

(அவ) இனி இரண்டுதலைக்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்திஹேது நியமங்களை தர்சிப்பிகிறுர் (அத்யயநேத்யாதியால்).

37)அத்யயநஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களாலே ப்ராஹ்மண்ய மாகிறுப்போலே சந்தங்களா யிரமுமறியக் கற்று வல்லாரானல் வைஷ்ணவஸித்தி .

(வ்யா) அதாவது - *ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:* என்கிறபடியே ப்ரதமம் வேதத்தை ஆசார் யோச்சாரணு நூச்சாரணமுகேந அக்ஷரராசிக்ரஹணம் பண்ணுகையாகிற அத்யயநத்தைப் பண்ணி மீமாம்ஸாச்ரவணுதிகளாலே ததர்த்தஜ்ஞானம் பிறந்து ததநுரூபமான

அநுஷ்டானமுண்டானுல் ப்ராஹ்மண்யம் ஸித்திக்குமாபோலே, *சந்தங்களாயிரம்* என்கிறபடியே ச்சந்தோரூபமாய் ஸஹஸ்ரசாகையாயிருக்கிற திருவாய்மொழியை, *அறியக்கற்று வல்லார் வைட்டணவர்* என்கிறபடியே, *அத்யேதவ்யம் த்விஜச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம்* என்கிற ப்ரகாரத்திலே ஆச்சர்யோச்சாரணே நூச்சாரணமுகேந அப்யஸிக்கையாகிற அத்யயநத்தைப்பண்ணி, உபதேசமுகத்தாலே ததர்த்தஜ்ஞானம் பிறந்து ததநுரூபமாக அநுஷ்ட்டிக்கவும் வல்லாராளுலாய்த்து வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திப்பது என்கை.

(அவ) அந்த வேதாத்யயநாதிகளுடையவர்களுக்கு இந்த வேதாத்யயநாதிகள் இல்லாதவளவில் வைஷ்ணவத்வாஸித்தி யொழிய ப்ராஹ்மண்யஹாநி இல்லேயே யென்னச் சொல்லுகிறது (இந்தவித்யாதி).

38)இந்த உட்பொருள் கற்றுணர்ந்து மேலேத்தலேமறையோ ராகாதாரை அயல்சதுப்பேதிமாரென்று உத்பத்தி நிரூபிக்கும்.

(வ்யா) அதாவது - *மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள்* -என்று உபநிஷத்குஹ்யமான இந்த த்ராவிடவேதார்த்தத்தை, *கற்றுணர்ந்த மேலேத்தலேமறையோர்* என்கிறபடியே ஆசார்யோபதேசமுகேந கற்றறிந்து உத்க்ருஷ்டரான வேதாந்திகளாகாதாரை *அயல்சதுப்பேதிமார்* என்று, வேதாத்யயநப்ரயோஜநம் ஈச்வரனே யுள்ளபடியறிந்து ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தம் கைங்கர்ய மென்றிருக்கையாயிருக்க இந்த ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே நாலு வேதங்களேயும் அதிகரித்திருக்கச்செய்தே அந்த வேதத்தோடு தங்களுக்கு ஒட்டின்றி அதுக்கு அசலானவர்களென்று அறுதியிட்டு *விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ ய: ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்தவேத்யபி, ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய த பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம்* என்கிறபடியே இவர்கள் ப்ராஹ்மணரல்லரென்று உத்பத்தி ஆராயப்படுமென்கை. *ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம், யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்த்யரேதஸம்* என்னக்கடவதிறே. ஆக, (கர்ம கைங்கர்யங்கள்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக இரண்டும் இன்னதுக்கநுகுணமென்றும், இவற்றுக்கு ப்ரேரக-ஆச்ரய-விஷய பேதங்களும் இவற்றின் ஸாதாரணு ஸாதாரணத்வமும் அஸாதாரணுந்வயத்தில் ஸாதாரண நிவ்ருத்தியும், கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு கர்மநிஷ்ட்டரோடு பொருந்தாமையும், அதுக்கடியான இருவருடையவும் ஜந்மநிரூபககூடஸ்தபேதங்களும், இருவர்க்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷணவத்வ ஸித்தி ஹேதுக்களும் த்ராவிடவேதார்த்த ஜ்ஞாநாபாவத்தில் ஸ்வாதீதவேதாநந்வயராய் நிஹீநத்வபுத்த்யர்ஹராம்படியும் சொல்லிற்று.

(அவ) இனிமேல், *சந்தங்களாயிரம்* என்று திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வேதத்வத்தை ஸாதிக்கக்கோலி ப்ரதமம் ஏவம்விதமாயிருப்பதொரு வேதமுண்டோ வென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுகிருர் – (எவ்வுலகத்தித்யாதியால்.)

39)எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும் என்கையாலே வேஊம் ஬ஹுுவிஊம்.

(வ்யா) அதாவது *ஓதுவாரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத்தெவ்வவையும்* என்கையாலே வேதமானது அத்யேதாக்களினுடைய பேதத்தாலும், லோகபேதத்தாலும் பஹுுவிதமாயிருக்கு மென்கை. ஆகையால் அதிலே இதுவும் ஒரு விதமென்று கருத்து.

(அவ) ஆனுல் ஏகபாஷையாயிருக்க வேண்டாவோ? ஸம்ஸ்க்ருதமும் த்ராவிடமுமாய் அந்யோந்யம் பேதித்திராநின்றதீயென்னச் சொல்லுகிறது (இதிலித்யாதி.)

40)இதில் ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிற பிரிவு ருசாதிபேதம் போலே.

(வ்யா) அதாவது, இப்படி பஹுவிதமான இவ்வேதத்தில் 'ஸம்ஸ்க்ருதவேதம், த்ராவிடவேதம்' என்கிற பிரிவு, ஸம்ஸ்க்ருதாம்சந்தன்னில் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வணவேதம் என்கிற பிரிவுபோலேயென்கை. இத்தால் வேதராசி ஒன்ருயிருக்கச்செய்தே ஸமஸ்க்ருத பாஷாரூபமானவதுதன்னிலே ருகாதிரூபேண பலபடியாகப்பிரிந்தாப்போலே பாஷாபேதேநவும் இப்படி பிரிந்திருக்கு மென்றபடி.

(அவ) அப்படி சொல்லலாமோ? ஸம்ஸ்க்ருதபாஷைபோலே த்ராவிடபாஷை அநாதியன்றே, ஆகஸ்த்யமன்ரேவிது? என்னச்சொல்லுகிறது – (செந்திறத்தவித்யாதி).

41)செந்திறத்த தமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமுமநாதி.

(வ்யா) அதாவது - *செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி* என்று ஸம்ஸ்க்ருத்த்தோடே ஸஹபடிதமும், ப்ரதமோக்தமுமாகையாலே அகஸ்த்ய ப்ரகாசிதமான மாத்ரங்கொண்டு ஆகஸ்த்யமென்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிடமும் அநாதியாயுள்ள தென்கை. இத்தால் அநாதித்வம் ஸமஸ்க்ருத த்ராவிடஸாதாரண மென்றதாய்த்து.

(அவ) ஆனுல், அந்தபாஷை அநாதியாகிறது; திருவாய்மொழிக்கு வேதத்வ ப்ரகாசகமான வசநமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது – (வடமொழியித்யாதி.)

42)வடமொழி மறையென்றது தென்மொழி மறையை நினைத்திறே.

(வ்யா) அதாவது – 'மறை' என்று கேவலவேதவாசி சப்தத்தாலே சொல்லவமைந்திருக்க *வடமொழிமறை* என்று ஸம்ஸ்க்ருதவேத மென்றது - த்ராவிடவேதமுமுண்டென்று நினைத்திறேயென்கை. ப்ரதிகோடியில்லாதபோது இப்படி விசேஷிக்கவேண்டியதில்லையிறே யென்றுகருத்து.

(அவ) ஆனுல் அந்த வேதத்துக்கு அங்கோபாங்கங்களுண்டானவோபாதி இதுக்கும் அவையுண்டோவென்னச் சொல்லுகிறது – (வேத சதுஷ்டயேத்யாதி).

43)வேதசதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினுலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ்நூல் புலவர் பனுவலாறும், மற்றையெண்மர் நன்மாலைகளும்.

(வ்யா) அதாவது - ருகாதிவேத சதுஷ்டயத்துக்கும் சீக்ஷாவ்யாகரண நிருக்தச்சந்த: கல்பஜ்யோதிஷங்களாகிற ஆறங்கங்களும் மீமாம்ஸாந்யாய புராணதர்மசாஸ்த்ராத்யுபாங்கங்க ளெட்டுமாயிருந்துள்ள பதினுலும்போலே இந்த த்ராவிடவேத சதுஷ்டயதுக்கும், *இருந்தமிழ்நூல்புலவன் மங்கையாளன்* என்று ஒருவரால் கரைகாணவொண்ணுதபடி யிருக்கிற த்ராவிடவேதசாஸ்த்ரத்தைக் கரைகண்ட ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுடையரான திருமங்கையாழ்வாருடைய *கலியன் வாயொலிசெய்த பனுவல்* என்று சாஸ்த்ரரூபமான ப்ரபந்தங்களாறும், மற்றையாழ்வார்கள் எண்மருடையவும் விலக்ஷணமான ப்ரபந்தங்களு மென்கை. (நன்மாலைகள்) என்றது *நயநின்றநன்மாலை* என்று முதலாழ்வார் ப்ரபந்தத்தி லருளிச்செய்தது எல்லா ப்ரபந்தத்துக்குமொக்கு மென்று நினைத்து.

பொய் நின்ற ஞானமும்* இத்யாதியாலே ஸ்வரூபவிரோதியாய் வந்தேறியான தோஷங்களை முதலடியிலே பேசினுப்போலே, ப்ரதமத்திலே *வாடினேன்* இத்யாதியாலே

ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷங்களைக்கண்டு நொந்து பேசுகையும், பகவத்ப்ராவண்யப்ராசுர்யமும், அதில் அர்ச்சாவதாரத்திலூற்றமும், கலவியும் பிரிவும் மாறி மாறி வருகையும், அந்யாபதேசப்பேச்சும், அது தன்னில் ராத்ரிவ்யஸநம், தூதப்ரேக்ஷணம், அநுகாரம், மடலெடுக்கை, தோழி தாய் மகள் என்னுமவஸ்தாத்ரயாபத்திகளும், இந்த்ரியபயாக்ரோசம், ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ர்ய பயம், அஸக்ருத்ப்ரபத்திகரணம், ஆர்த்தியினுடைய கரைபுரட்சிகளும், பரது:க்காஸஹிஷ்ணுதையாலே பலகாலும் ஹிதம் சொல்லுகையும் தொடக்கமான கட்டளையாலே மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களிலும்காட்டில் இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயார்த்த ஜ்ஞாபகமாயிருக்கையாலே திருமங்கையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களை இதுக்கு அங்கங்களென்கிறது; மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களும் ஏததர்த்தாநுஸாரிகளாய், இதிலர்த்த நிர்ணயத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே இதுக்கு உபாங்கங்களென்கிறது. ஆக, *சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா பதஸமதிகமோ வ்யாக்ரியா நிர்வசோப்யாம் சந்தச் சந்தச்சிதௌ ஸ்யாத் கமயதி ஸமயம் ஜ்யோதிஷம் ரங்கநாத, கல்பேநுஷ்ட்டாந முக்தம் ஹ்யுசித கமிதயோர் ந்யாய மீமாம்ஸயோஸ் ஸ்யாதர்த்தவ்யக்தி: புராணஸ்ம்ருதிஷு ததநுகாஸ் த்வாம் விசிந்வந்நிவேதா:* என்கிறபடியே அவை அந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களா யிருக்குமாபோலே இவையும் கீழ்ச்சொன்னபடியே இந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களாயிருக்கு மென்றதாய்த்து.

(அவ) வித்யாந்தரங்களில் வேதத்துக்குண்டான ஆதிக்யம் இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது – (ஸகலேத்யாதி).

44)ஸகலவித்யாதிக வேதம்போலே இதுவும் திவ்யப்ரபந்த ப்ரதாநம்.

(வ்யா) அதாவது - *அங்காநி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாயவிஸ்தர:, புராணம் தர்மசாஸ்த்ரஞ்ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தச* என்று ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகலவித்யைகளிலும் ஸ்வவைபவத்தால் மேலாயிருக்கும் வேதம் போலே திவ்யப்ரபந்த கணையில் ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகல திவ்யப்ரபந்தகளிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே இதுவும் மேலாயிருக்குமென்கை.

(அவ) ஆனுல் அந்த வேத வைபவத்துக்கு உடலான சாஸ்த்ரத்வ பகவதாஜ்ஞாரூபவத்வ நிர்தோஷத்வ ச்ருதித்வ ஸத்யத்வாநாதிநிதிநத்வங்கள் இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது.

45)வேதநூல் இருந்தமிழ்நூல் ஆஜ்ஞை ஆணை வசையிலேதமில் சுருதி செவிக்கினிய ஓதுகின்றதுண்மை பொய்யில்பாடல் பண்டை நிற்கும் முந்தையழிவில்லா வென்ன்னும் லக்ஷணங்களொக்கும்

(வ்யா) அதாவது - *வேதநூல்* என்று அத்தை வேதசாஸ்திர மென்றுப்போலே இத்தையும் *இருந்தமிழ்நூல்* என்று பெரிய த்ராவிடசாஸ்திர மென்கையாலும் அத்தை *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா* என்று பகவதாஜ்ஞாரூபமாக சொன்னுப்போலே இத்தை *ஆணையாயிரம்* என்று ததாஜ்ஞாரூபமாகச் சொல்லுகையாலும் அத்தை *வசையில் நான்மறை* என்று விப்ரலம்பாதி தோஷரஹித மென்றுப்போலே இத்தையும் *ஏதமிலாயிரம்* என்று நிர்தோஷமாகச் சொல்லுகையாலும் அத்தை *சுடர்மிகுசுருதி* என்று *ச்ரூயதே இதி ச்ருதி:* என்கிறபடியே பூர்வ பூர்வோச்சாரண க்ரமத்திலே ச்ரவணேந்த்ரியத்தாலே க்ரஹிக்கப்படுமதாகச் சொன்னுப்போலே இத்தையும், *செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே* என்று ச்ராவ்யமாகச் சொல்லுகையாலும், அத்தை *வேதநூலோதுகின்றதுண்மை* என்று -

சொல்லுமதிலொரு பொய்யில்லை யென்றுப்போலே இத்தையும் *பொய்யில்பாடல்* என்று அஸத்யகந்தரஹிதமென்கையாலும், அதை *பண்டை நான்மறை* நிற்கும் நான்மறை* என்று அநாதியாகவும் மேல் அழிவில்லாததாகவும் சொன்னுப்போலே இத்தையும் *முந்தையாயிரம், *அழிவில்லாவாயிரம்* என்று அநாதியாய் அழிவற்றிருக்குமதாகச் சொல்லுகையாலும் இந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் இரண்டுக்கு மொக்குமென்கை.

(அவ) ஆனுல் அந்தவேதம்போலே இதுவும் அஸம்ருத கர்த்ருகமாயிருக்க வேண்டாவோ? ஆழ்வார் இதுக்கு கர்த்தா வென்கையால் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வங்கள் கூடாதீயென்னச் சொல்லுகிறது – (சொல்லப்பட்டவித்யாதி).

46)சொல்லப்பட்ட வென்றவிதில் கர்த்ருத்வம் ஸ்ம்ருதி அத்தை ஸ்வயம்ஹூ படைத்தானென்றது போலே.

(வ்யா) அதாவது *சடகோபன் சொல்லப்பட்டவாயிரம்* என்று இதில் ஆழ்வாருக்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வம் *அநாதிநிதநா ஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா* என்று ஸ்ம்ருதி அந்தவேதத்தை ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தா னென்று சொன்னவோபாதி யென்கை. ஸ்வயம்பூ ஸ்ருஷ்டித்தா னென்னுதே (படைத்தான்) என்றது *முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்* என்ற ஆழ்வார்ஸூக்தியையும் தர்சிப்பிக்கைக்காக. அநாதிநிதநமான ஸந்தர்ப்பம் ப்ரஹ்மாவின் வாக்கில் நின்றும் ஆவிர்ப்பவித்தமாத்ரங் கொண்டு ப்ரஹ்மாவுக்கு அதில் சொன்ன கர்த்ருத்வத்தோபாதி இதிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வமாகையாலே இத்தால் இதின் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வஹாநி வாராதென்று கருத்து.

(அவ) பூர்வஸந்தர்ப்பப்ரக்ரியையை இவர் தர்சித்துப் பேசினதேயுள்ளதென்னு மிடத்தை அறிவிக்கிறர் – (நால்வேதமித்யாதியால்.)

47)நால்வேதங்கண்ட புராணரிஷி மந்த்ரத்ரஷ்டாக்களைப்போலே இவரையும் ரிஷிமுனிகவியென்னும்.

அதாவது – [நால்வேதம்கண்ட புராண ருஷி] *நால்வேதங்கண்டானே* என்னும்படி ஈச்வரன் தானடியில் செய்தாப்போலே நாலு வேதங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, *அஷ்டாதசபுராணுநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸுத:* என்கிறபடியே அஷ்டாதசபுராணங்களுடைய ஆநுபூர்வியையும் தர்சித்துச்சொன்ன வேதவ்யாஸ பகவானைச் சொல்லுகிறது.

நால்வேதங்கண்டான் என்கிறவிடத்தில் ஸ்வேந ரூபேண நின்று தர்சித்தமையன்றிக்கே வ்யாஸரூபேண நின்று தர்சித்தமைதன்னைச் சொல்லுகின்றதென்று இவருக்கு கருத்தாகவுமாம். *ஸங்கீர்ணபுத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ர புரஸ்ஸரா:, சரண்யம் சரணம் ஜக்மு: நாராயணமநாமயம். தைர் விஜ்ஞாபிதகார்யஸ்து பகவாந் புருஷோத்தம: அவதீர்ணோ மஹாயோகீ ஸத்யவத்யாம் பராசராத்* என்றும், *க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்* என்றும் பகவதாவேசாவதாரதயா பகவான் தானுகச் சொல்லக்கடவதிறே.

இப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானை வேதங்களின் பூர்வஸித்தாநுபூர்வியை தர்சித்துச் சொன்னபடியாலே, *தர்சநாத் ருஷி: மநந சீலோ முநி: கவி: க்ராந்ததர்சீ* என்கிறவர்த்தங்களை நினைத்துக்கொண்டு, *ச்ரூயதாம் ஸிம்ஹநாதோயம் ருஷே ஸ்தஸ்ய மகாத்மந:, தர்மே சார்த்தேச காமே ச மோக்ஷே ச பரதர்ஷப* என்றும் *ஏவம்விதம் பாரதம் து ப்ரோக்தம் யேந மகாத்மநா, ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:* என்றும்

ஸாக்ஷால்லோகாந் பாவயமாந: கவிமுக்க்ய: பாராசர்ய: என்றும் ருஷி முநி கவி என்றும் சொல்லிற்றிறே. மந்த்ரதர்சிகளானவர்களை பூர்வ ஸித்த ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துச் சொன்னவர்களென்னுமிடம் தோற்ற *நம ருஷிப்யோ மந்த்ர க்ர்த்ப்ய* என்றும், *பகவாந் சௌநகமுநி:* என்றுமித்யாதிகளாலே ருஷி முநி என்று சொல்லிற்றிறே. இவர்கள் விஷயத்திலும் கவிசப்தப்ரயோக முண்டாகில் வந்த ஸ்த்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி இவர்களைச் சொன்னுப்போலே த்ராவிடமானவிதின் பூர்வஸித்தாநுபூர்வியை ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பேசின இவ்வாழ்வாரையும் *ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமிவோதிதம், ஸஹஸ்ரசாகாம் யோத்ராக்ஷித் த்ராவிடீம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்* என்றும், *சடகோபமுநிம் வந்தே சடாநாம் புத்திதூஷகம், அஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநஜநகம் திந்த்ரிணீ மூலஸம்ச்ரயம்* என்றும், *உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு* என்றும் முன்புண்டான ஸந்தர்ப்பத்தை தர்சித்துப் பேசினவரென்னுமிடம் தோற்ற ருஷியென்றும், முனியென்றும், கவியென்றும் சொல்லுமென்கை.

(அவ) இன்னமும் இதினுடைய அநாதித்வ ஸூசகமான தொன்றை தர்சிப்பிக்கிறுர் – (படைத்தானித்யாதி.)

48)படைத்தான்கவி யென்றபோதே இதுவும் யயாபூர்வ கல்பநமாமே.

(வ்யா) அதாவது - *உலகம் படைத்தான்கவி* என்கையாலே *ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்* என்கிறபடியே ஒருப்பட்டொருப்பட்டு மேன்மேலும் லோக ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமிடத்தில், *ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யாதாபூர்வ மகல்பயத்* என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிதோறும் சந்த்ரஸூர்யாதிஸகல பதார்த்தங்களும் யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமா போலே த்ராவிடவேதமான இப்ப்ரபந்தமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமென்று தோன்றுமிறேயென்கை.

(அவ) ஏவம்பூதமானவிது பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஆழ்வாருக்கு ஸித்தித்து ஆழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே இவ்வருகுள்ளாருக்கு உபஜீவ்யமாய் இவரையிட்டு நிரூபிக்கும்படியானமையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறுர் – (உறக்கமித்யாதியால்).

49)உறக்கம் தலைக்கொண்டபின்னை மறைநான்குமுணர்ந்த தங்களப்பனேடே ஓதின சந்தச்சதுமுகன் சலங்கலந்த வெண்புரிநூல் மானுரி திரிதந்துண்ணும் காமனுடல் இருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்ஂபுத்ராதிகளுக்கு மறைபயந்தாப்போலே ஆதுமில் காலத்தெந்தையான வாய்முதலப்பன் பிரமகுருவாய் இராப்பகல் முன்சொல்ல, கற்றனமே யென்றவிவரும் நாவினுல் நன்மையாலென்று ஓதவல்ல பிராக்களைக் கன்மின்களென்று சொல் பயிற்ற, வேஉம் ஓதுவாரோத்தாகையாலே ஆயர்வணுஉிகள்போலே இதுவும் பேர்பெற்றது.

(வ்யா) அதாவது *உன்னியயோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை* என்கிறபடியே ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் நாமரூப விபாகாநர்ஹமாய் ஸதவஸ்த்தமாய் கிடந்த வித்தை ஸ்ருஷ்ட்டிகாலம் வந்தவாறே விபக்தமாக்கி மஹதாதி ஸகல தத்வங்களையும் அண்டத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து சதுர்முக ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னுக ஏகார்ணவத்திலே "இவை நல்வழியாய்க் கரைசேரும்விரகேதோ" என்று அனுஸந்திக்கையாகிற யோகநித்ரையைச் செய்தவநந்தரம், *உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்* என்கிறபடியே ஸுப்தப்ரபுத்த ந்யாயத்தாலே ஸம்ஸ்காரகதமாய்க்கிடந்த நாலு வேதங்களையும் ஆநுபூர்விதப்பாதபடி ஸ்மரித்த *திசைமுகனுர் தங்களப்பன்* என்கிறபடியே தனக்கு ஜநகனுன ஸர்வேச்வரனேடே, *யோ வை வேதாம்ச ப்ரஹிணேதி தஸ்மை*

என்னும்படி ஓதின *சந்தச் சதுமுகன்* என்கிறபடியே ச்சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாகவுடைய சதுர்முகன் *சலங்கலந்த செஞ்சடை *வெண்புரிநூல்மார்வன் *மானுரியதளுமுடையவர் *பிறர் மனை திரிதந்துண்ணும் *காமனுடல் கொண்ட தவத்தார் *இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண் தோளீசர்* என்று நித்யஸ்நாநோபவீத க்ருஷ்ணஜினதாரண பிக்ஷாந்நபோஜன இந்த்ரியஜய ஸதாத்யயநபரத்வங்களான ப்ரஹ்மசர்ய லக்ஷண யுக்தனாய், *ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்டாய* என்கிறபடியே தனக்கு ஜ்யேஷ்ட்ட புத்ரனான ருத்ரன் முதலானார்க்கும், *சரணமறைபயந்த* என்கிறபடியே புருஷார்த்த ததுபாய ஜ்ஞானஸாதநமான வேதத்தை ஒதுவித்தாப் போலே, *ஆதுமில்காலத்தெந்தை* என்றும் *ஒன்றும் தேவும்* இத்யாதிப்படியே ஒன்றுமில்லாத ஸம்ஹாரகாலத்திலே நாமரூபங்களை இழந்தவோபாதி ஸத்தையுமிழந்து போகாமே எந்தையான முறையாலே தனமேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி மீளவும் கரணாதிகளைத் தந்து, ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணின *வாய்முதலப்பன்* என்கிற வாய்த்த காரண பூதனான உபகாரகன் *பீதக வாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி* என்கிறபடியே தானே ஆசார்யனாய் *இராப்பகலோதுவித்து* என்கிறபடியே திவாராத்ரவிபாகமற *என் முன் சொல்லும்* என்கிறபடியே முன்னுருச்சொல்ல *திருநாமச் சொல்கற்றனமே* என்று அநூச்சாரணம் பண்ணினேனென்று இப்படியே அவனோடே ஓதினவிவரும், *நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்* என்று தொடங்கி *குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை பாடித்திரிவன்* என்று ஸ்வாசார்ய ப்ரேமத்தையும், *நன்மையால்மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதும்படியான என்னை *அன்னையாயத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான் சடகோபன்* என்று க்ருதஜ்ஞதையை முன்னிட்டு கொண்டு *ஓதவல்லபிராக்கள்* என்று இத்தை அப்யசிக்கவல்ல உபகாரகரென்னும்படி ச்ரத்தாபூர்வகமாக ஓதும் ஸ்ரீமதுரகவிகள் போல்வாரை *கன்மின்களென்றும்மை யான்* என்கிறபடியே "இத்தை அப்யஸியுங்கோள்" என்று சொல்லி *சொல்பயிற்றிய* என்கிறபடியே இச்சப்தத்தை அப்யஸிப்பிக்க, வேதமானது *ஓதுவாரோத்து* என்று அத்யேதாக்களையிட்டு நிரூபிக்கப்படுமதாகையாலே ஆதர்வணம் தைத்திரீயம் காண்வம் என்று பேர்பெற்றாப்போலே இவர் இதுக்கு ப்ரதமத்யேதாவானது கொண்டு இதுவும் *சடகோபன்சொல்* என்று பேர்பெற்றதென்கை. ஆக (அத்யயந. ஸூ-37) இத்யாதி வாக்யத்தில் 'சந்தங்களாயிரம்' என்று ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியின் வேதத்வத்தை (எவ்வுலகத்து ஸூ-39) இத்யாதிவாக்கியம் தொடங்கி இவ்வளவாக ஸாதித்தாராய்த்து.

(அவ) திருவாய்மொழி ஒன்றுக்குமன்றே வேதத்வம் ஸாதித்தது. இவருடைய ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்குமொக்குமிறே. ஆகையிறே (வேதசதுஷ்டய. ஸூ 43) இத்யாதிவாக்யத்தில் இவர் ப்ரபந்தங்கள் நாலையும் நாலு வேதத்தினுடைய ஸ்தாநேயாக வருளிச்செய்தது. அதில் எந்த ப்ரபந்தம் எந்த வேதத்தினுடைய ஸ்தாநத்திலே யென்னவருளிச்செய்கிறார் – (இயற்பாவித்யாதி).

50)இயற்பா மூன்றும் வேதத்ரயம் போலே; பண்ணார் பாடல் பண்புரையிசைகொள் வேதம் போலே.

(வ்யா) அதாவது - இயற்பாவான திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி யென்கிற ப்ரபந்தங்கள் மூன்றும் - அடைவே ருக் யஜுர் அதர்வணங்களாகிற மூன்று வேதத்தினுடையவும் ஸ்தாநத்திலே. *பண்ணார்பாடல்* என்று பண்ணோடே சேர்ந்திருந்துள்ள இசையையுடைய திருவாய்மொழி *பண்புரைவேதம்* என்றும், *இசைகொள்வேதம்* என்றும் பண்ணையும் இசையையுமுடைத்தான ஸாமவேதம்போலேயென்கை. வ்யாக்க்யாநங்களில் 'பண்புடைவேதம்' என்றெழுதிய 'பண்புரைவேதம்' என்ற பாடமும், 'இசைகொள்வேதம்'

என்கிறதுக்கு ஸாமவேத பரத்வமும் கண்டதில்லையேயாகிலும், ஆப்ததமரான இவர் இப்ப்ரபந்தத்திலே இப்படி யருளிச்செய்கையாலே இப்படியும் கொள்ளவேணும். அப்போதைக்கு அவ்வவஸ்தலங்களில் ஸாமவேத வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற இத்தைச்சொன்னதேயுள்ளது. மற்றையவற்றுக்கும் இது உபலக்ஷணம் என்று கொள்ளக்கடவது.

(பண்புரைவேதம்) என்றது - பண்ணைப்புரைந்திருக்கிற வேதமென்றதாய் அப்பண்ணுக்காச்ரயமான வேதமென்றபடி. “இசைகொள்வேதம்” என்றது இசையை யுடைத்தான வேதமென்றபடி. *பண்ணார்பாடல்* என்று திருவாய்மொழி பண்ணையும் இசையையுமுடைத்தாகையாலே ஸாமவேதத்துக்கு பண்ணும் இசையுமுண்டென்னுமிடம் அறிவிக்கைக்காகவாய்த்து ஸாமவேதபரமான சந்தைகள் வேண்டுவதுண்டாயிருக்க இவற்றை இப்போது இவரெடுத்தது.

(அவ) ஆனால் அந்த சதுஷ்டயத்தில் ருக்கு சாம ரூபேண விஸ்த்ருதமாமாகாரம் இங்குமொக்குமோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலேயருளிச் செய்கிறார் (ருக்கித்யாதி).

51)ஜக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய் ஸ்தோஊத்தாலே பரம்ஊமா போலே
சொல்லார்தொடையல் இசைகூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிற்று

(வ்யா) அதாவது - ஸாமஸங்ரஹமான ருக்கானது ஸ்வவிவரணமாய், *ருசஸ் ஸாம ரஸ:* என்கிறபடியே தனக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள காந ரூபமான ஸாமத்தாலே ரஸஸகிதமாய் *ஹாவு ஹாவு ஹாவு* இத்யாதியான ஸ்தோபத்தாலே விஸ்த்ருதமாமாபோலே ருக்வேதஸ்தாநேயாயிருக்கிற *சொல்லார் தொடையலான திருவிருத்தம் நூறு பாட்டும் *இசை கூட்டி* என்கிறபடியே இசையிலே கூட்டினவாறே ஸாமவேதஸ்தாநேயாய் *அமர்சுவையாயிரம்* என்கிறபடியே ஸரஸமாயிருந்துள்ள வாயிரம் பாட்டாகப் பரம்பிற்றென்கை.

(அவ) இனி இந்த ஸாமந்தான் அநேகவிதமாகையாலே இது எந்த ஸாமத்தோடொக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

52)ஶந்ஜொகனென்று, ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ்பயில் ஶானஸ்வரூபியைப்
பாலையாகியென்று விஶெஷிக்கையாலே வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமம் தோன்ற
உஶீய ப்ரணவத்தை ப்ரயமத்திலே மாருடி சரமமதி முடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன
ஜெவான்னமாக்கி மஹா வொஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹாயீயயநமென்னப்
பாடுகையாலே இத்தை ஊீசாந்ஜொஶீய (ஷூாநெொஶ்ரூ-छचान्दोग्य) ஸமமென்பர்கள்.

(வ்யா) (**ஶந்ஜொகனென்று, ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து**) அதாவது - *சாமவேதகீதனுய, *சாமியப்பன் *ஸாமவேதோஸ்மி என்று அபியுக்தரும் அவன்தானும் சொன்ன ஸாமம் ஸாமாந்யமாகாமல் *சாந்தோகன் பௌழியன் *ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி* என்கிறவிடத்தில் ‘சாமவேதி’ யென்று மேல் சொல்லா நிற்க, ‘சந்தோகன்’ என்று முதலிலே பிரித்தென்கை. இது நினைவன்றாகில் ‘சாமவேதி’ என்றதுக்குள்ளே இந்த ஸாமமும் அந்தர்பவிக்குமாயிருக்க இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லவேண்டாவிறே என்று கருத்து.

(**யாழ்பயில் ஶானஸ்வரூபியைப் பாலையாகியென்று விஶெஷிக்கையாலே**) அதாவது - *யாழ் பயில் நூல் நரம்பின் முதிர்சுவை* என்று யாழ் விஷயமாக அப்யஸிக்கப் படுவதான சாஸ்திரத்திற் சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பிலே பிறந்த பண்பட்ட ரஸமென்னும்படி காநஸ்வரூபம்போலே இனியனானவனை, காநஸாமாந்யமாகாமல் *யாழ் நரம்பில் பெற்ற பாலையாகி* என்று அந்த ச்சந்தோக ஸாமத்தின் நிறமான பாலையாழென்கிற பண்ணையிட்டு

விசேஷிக்கையாலே யென்கை. இப்போது இது சொல்லிற்று - *சாமவேதகீதன்* என்கிறவிடத்தில் வேதத்தோடன்றிக்கே இதின் கீதத்தோடே ஸாமாநாதிகரிக்கையாலே அந்த கீதமும் ச்சந்தோக ஸாமகீதமென்றறிவிக்கைகாக.

(**வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமம் தோன்ற**) அதாவது இப்படி விசேஷிக்கையாலே பச்வதிகரணந்யாயத்தாலே *சாமவேதகீதன்* *சாமி *ஸாமவேதோஸ்மி* என்று சொன்ன ஸாமாந்யமான இஸ்ஸாமசப்தமும் கீதசப்தமும் கீழ்ச்சொன்ன ச்சந்தோக தத்கீதங்களாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமிறே. ஆனபின்பு ச்சந்தோகஸாமமே இத்தால் சொல்லப்பட்டதாகையாலே இப்படி அபியுக்தரும் தானும் தன்னோடு ஸமாநாதிகரிக்கும்படி உத்க்ருஷ்டமாய் அவனுக்கு ஆதரணீயமான ச்சந்தோகஸாமம் ஈதென்னுமிடம் தோன்றும்படியாகவென்கை.

(**உதீய ப்ரணவத்தை ப்ரயமத்திலே மாருடி**) – அதாவது, ஒரு ஸாமந்தனக்கே ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் என்று அஞ்சு பாகங்க ளுண்டாகையாலே, அவற்றுக்குள்ளே ஒன்றுயிருக்கச்செய்தே, *ஸாம்ந உத்கீதோ ரச:* என்று ஸாமத்துக்கு ரஸமாகச் சொல்லப்படுமதாய், ப்ரணவபூர்வமாக காநம் பண்ணப்படுமதா யிருப்பதொன்றிறே உத்கீதம்; ஆகையால், அந்த உத்கீதாவயவமான ப்ரணவத்தை, *ஓமித்யேதக்ஷாமுத்கீதமுபாஸீத* என்று சாந்தோக்யந்தன்னில் ப்ரதமத்திலே யெடுத்தாப் போலே இங்கும் ப்ரதமத்திலே யெடுக்கிறவளவில் ஓம் என்று ஸம்ஹிதாகாரேண வெடுத்தால் அதிக்ருதாதிகாரமா மென்று அஸம்ஹிதா காரேண அக்ஷரத்ரயத்தையும் ப்ரதம த்விதீய த்ருதீய பாதங்களில் எடாநிற்கச் செய்தே ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரம் முதலாகவெடாதே உகாரம் முதலாகவெடுக்கையாலே அக்ஷரக்ரமத்தை மாருடியென்கை.

இப்படி உகாரம் முதலாகவெடுத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் அந்த ச்சாந்தோக்யரஸமான உத்கீதத்துக்கு நோக்கான 'உத்' என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளுறையானமை தோன்ற உகாராதியாகவெடுத்து "உயர்ந்தே" என்று தகாராந்தமாக முடிக்கை. இதுதான் மேலில் சூர்ணியிலே வ்யக்தம். ஆக இப்படி அஷரத்ரய ரூபேண ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே கீர்த்தியா நிற்கச்செய்தே ஏததபிப்ராயேண அஷரக்ரமத்தை மாருடி

(**சரமமதி முடிவாக**) அதாவது - ச்சாந்தோக்யமத்யே சொன்ன அர்ச்சிராதியான சரமகதியை *சூழ்விசும்பணிமுகிலிலே பேசுகையாலே சரமகதியை முடிவாகக் கொண்டென்கை. இத்தை சரமகதியென்கிறது - கர்ப்ப யாம்ய தூமாதிகள் போலன்றிக்கே எல்லைநிலமான முக்திமார்க்கமாகையாலே.

(**தொண்டர்க்கமுதென்ன ஜெவான்னமாக்கி**) அதாவது - அந்த ஸாமம், *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்கிறபடியே பகவதநுபவஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு வீடாக *ஹாவு ஹாவு ஹாவு* இத்யாதிப்படியே ஸாமகாநம் பண்ணி, *அஹமந்நாத:* என்று களிக்கும் நித்யமுக்தரான தேவர்களுக்கு போக்யமாமாபோலே *தொண்டர்க்கமுதுண்ண* என்கிறபடியே இதுவும் பகவதநுபவசபலர்க்கு போக்யமாம்படியாக்கியென்கை.

(**மஹா வொஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹாயீயயநமென்னப் பாடுகையாலே**) அதாவது - *ஸர்வேப்யொபி ஹி வேதேப்ய: ஸாமகோஷோ மகாநபூத்; அந்வகோஷய தத்யர்த்தம் தேந ப்ரஹ்மாண்டமண்டப:* என்றும் *பாடுநல்வேதவொலி* என்றும் சொல்லுகிற பெரிய கோஷத்தை யுடைத்தான ஸாமவேதம் போலே பெரிய திருவத்யயன மென்னப்பாடுகையாலே யென்கை.

(**இத்தை ஹாநொமஜ ஸமமென்பர்கள்**) ஆக இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களைக் கொண்டு இத்தை ச்சந்தோகஸாமத்தில் உபநிஷத்பாகமான ச்சாந்தோக்யத்துக்கு ஸம்மென்று அபியுக்தர்கள் சொல்லுவர்களென்கை.

(அவ) (உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடி) என்று கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தை ஆப்தோபதேசமுகேந அறிவிக்கிறுர் மேல் – (புரவியேழித்யாதி சூர்ணையாலே.).

53)புரவியே ழொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கர மொத்துக் கால ஶக்கரச் செங்கோல் நடாவி ஜ்யோதிஶ்சக்ரவொளிசுருக்கி அம்ஷோமீய தேஜோம்ருதத்துக்கு ஊற்றும் மந்தெஹர்க்குச் செந்தீயும் முக்திமார்மத் தலைவாசலும் கண்ணுவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரை சுமக்கத் தீள்வளையும் குள்ளையும் திருச்செய்ய முடியும் ஆரமும்படையும் திகழும் பொன்மேனியும் செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண்ணுமாய் அணிநிறமூர்த்தி ஈதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான விஷியையோடே அருக்கன் மேவின ஸஹாயீயேய தேஜஸ்ஸின்ஸாமரஸோஹா ந நாமமுள்ளுறையான ஆஷியந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே, ஒன்றை ஆயிரமுகத்திலுலருளின தீர்யம் போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிருரென்று வேஶஶுரூபஷெஶம்.

(வ்யா) (**புரவியே ழொருகாலுடைய தேரிலே**) அதாவது *காரார்புரவியேழ் பூண்ட* என்றும் *ஒருகாலுடையதேர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, காயத்ரீ, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப், அநுஷ்டுப், பங்க்தி: என்கிற ஏழு ச்சந்தஸ்ஸுக்களும் ஏழுகுதிரைகளாகக் கொண்டு வகிக்கையாலே ஸப்தாச்வ யுக்தமாய், காலசக்ர மயமான ஏகசக்ரத்தையுமுடையதான ரதத்திலே யென்கை. *ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரத மேக சக்ரம்* என்றும், *ஹயாச்ச ஸப்த சந்தரம்ஸி தேஷாம் நாமாநி மே ச்ருணு, காயத்ரீ ச ப்ருஹத் யுஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுபேவ ச அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தா: ச்சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே:* என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. *ஏகோ அச்வோ வஹதி ஸப்தநாமா* என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் ஏததநுகுணமாக வ்யாக்க்யாதமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. *த்ரிநாபிமதி பஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யக்ஷயாத்மகே, ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸ்நம் காலசக்ரே ப்ரதிஷ்டிதம்* என்கிறபடியே சாதுர்மாஸ்யத்ரயாத்மகமான நாபியை யுடைத்தாய் ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சுவத்ஸரத்தையும் அரங்களாகவுடைத்தாய், வஸந்த க்ரீஷ்ம வர்ஷா சரத்தேமந்த சிசிரங்களாகிற ஆறு ருதுக்களையும் நேமியாக வுடைத்தாய், ப்ரவாஹ பரிவ்ருத்தியாலே அக்ஷயரூபமாயிருக்கிற காலசக்ரத்திலே *ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் மென்கையாலே இந்த ஏகசக்ரம் காலசக்ரபரமாயிறே யிருப்பது. ஆக இப்படி யிருந்துள்ள ஸப்தாச்வங்களையும் ஏக சக்ரத்தையு முடைத்தாகையாலே இதரவ்யாவ்ருத்த வைபவமான ரதத்திலே யென்றபடி.

இனிமேல் மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது – (திருச்சக்கரமொத்து) அதாவது – *அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத்திருச்சக்கர மொக்கும்* என்னும்படி வ்ருத்தாகாரதையாலும் தேஜோவிசேஷத்தாலும் திருவாழியோ டொத்திருக்கை. (**காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி**) - அதாவது *திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்கிறபடியே உபய விபூதியிலும் ஈச்வரன் தன் ஆஜ்ஞையை நிர்வஹிக்கைக்கு உபகரணமான திருவாழியைப்போலே *காலசக்கரத்தாய்* என்னும்படி காலசக்ர நிர்வாஹகனனவனுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆஜ்ஞையை *தனிவளர் செங்கோல் நடாவு* என்கிறபடியே நடத்துகை. (**ஜ்யோதிஶ்சக்ரவொளிசுருக்கி**) – அதாவது - *சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசை யெல்லாம்* என்னும்படி ஸர்வதோதிக்கமாக வ்யாப்தமான ஸ்வதேஜ: ப்ரகர்ஷத்தாலே - *துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி* இத்யாதிப்படியே நக்ஷத்ராதியான ஜ்யோதிர்கணங்களின் தேஜஸ்ஸை ஸங்கோசிப்பிக்கை.

(அக்நீஷோமீய தேஜோம் ருதத்துக் கூற்றும்) அதாவது - அக்நிம் வாவாதித்யஸ் ஸாயம் ப்ரவிசதி, தஸ்மாதக்நிர் தூராந் நக்தம் தத்ருசே, உபே ஹி தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே* என்றும், *ப்ரபா விவஸ்வதோ ராத்ரௌ அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யக்நிமதோ ராத்ரௌ வஹ்நிர் தூராத் ப்ரகாசதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸ்தமய ஸமயத்திலே தன்னுடைய ப்ரபையை அக்நியிலே ப்ரவேசிப்பித்து ராத்ரியில் அக்நிக்கு தேஜோவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகையாலே அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஊற்றென்கிறது. *க்ஷீணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்திமாந், மைத்ரேயைககலம் ஸந்தம் ரச்மிநைகேந பாஸ்கர:, க்ரமேண யேந பீதோஸௌ தேவைஸ் தேந நிசாகரம், ஆப்யாயத்யநுதிநம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர:* என்கிறபடியே அபரபக்ஷத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி யளவும் நித்யம் ஒரு கலையாக அம்ருதமயமான பதினாலு கலைகளையும் தேவர்கள் புஜித்து பதினைந்தாவது கலையை பஞ்சதசியினன்று அபராஹ்ணத்திலே பித்ருக்கள் புஜிக்க, இப்படி க்ஷீணனான சந்த்ரனுக்கு பூர்வ பக்ஷப்ரதமை தொடங்கி நித்யம் ஒரு கலையாக பஞ்சதசியளவும் பதினஞ்சு கலைகளையும் தன்னுடைய ரச்மிகளாலே வர்திப்பிக்கையாலே ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கு ஊற்றென்கிறது. ஆக இப்படி அக்னியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கும் உத்பத்தி ஸ்தானமாயிருக்குமென்கை.

(**மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்**) அதாவது - மந்தேகரென்பார் சில ராக்ஷஸர் ஸந்த்யாஸமயத்திலே ஆதித்ய ரதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்யனோடே மஹாயுத்தம் பண்ணி அவனைக் கொல்லத் தேடுவர்களாய், அவ்வளவிலே ப்ராஹ்மணர் காயத்ரியபிமந்த்ரிதைகளான அப்புக்களை அர்க்க்யரூபேண ஊர்த்த்வமாக ப்ரக்ஷேபிக்க அந்த காயத்ரிபூதார்க்க்ய சக்தியாலே ஆதித்ய மண்டலத்திலே ஜ்வலித்துக்கொண்டு தோற்றின சிவந்தவக்நியிலே விழுந்து மு(ம)டிந்து போவர்களென்று, *மீண்டவற்று ளெரிகொள் செந்தீவீழசுரரைப்போலே* என்ருழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே மந்தேஹர்க்கு ஜ்வலிக்கிற அக்நியாயிருக்கு மென்கிறது. ராக்ஷஸரை அஸுரரென்று ஆழ்வா ரருளிச்செய்தது – *தானவனாகம் தரணியில்புரள* என்றும் *தானவன் வாளரக்கன்* என்றும் சொன்னவை போலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ஆகாரத்தாலே. *தத்துஹ வா ஏதே ப்ரஹ்மவாதிந: பூர்வாபிமுகா: ஸந்த்யாயாம் காயத்ரியாபிமந்த்ரிதா ஆப ஊர்த்த்வம் விக்ஷிபந்தி* என்றும், *ஸந்த்யாகாலே து ஸம்ப்ராப்தே ரௌத்ரே பரமதாருணே மந்தேஹா ராக்ஷஸா கோராஸ் ஸூர்ய மிச்சந்தி காதிதும், ப்ரஜாபதிக்ருதச் சாபஸ் தேஷாம் மைத்ரேய ரக்ஷஸாம், அக்ஷயத்வம் சரீராணும் மரணம் ச திநேதிநே, ததஸ் ஸூர்யஸ்ய தேஷாம் வை யுக்தமாஸீத் ஸுதாருணம், ததோ த்விஜோத்தமாஸ் தோயம் ப்ரக்ஷிபந்தி மஹாமுநே ஓங்கார ப்ரஹ்ம ஸம்யுக்தம் காயத்ர்யா சாபி மந்த்ரிதம், தேந தஹ்யந்தி தே பாபா வஜ்ரபூதேந வாரிணா* என்றும் - ப்ராஹ்மணர் இங்கு ப்ரக்ஷேபிக்கிற அர்க்க்யஜலந்தானே வஜ்ரீபூதமாய்க்கொண்டு அந்த ராக்ஷஸரை நிரஸிக்குமென்று ச்ருதியிலும் புராணத்திலும் சொல்லுகையாலும், அந்த அர்க்க்யஜலம் ஆதித்ய மண்டலத்தையும் ஜ்வலிப்பித்து அணுகச் செல்லில் நசிக்கும்படி யாக்கு மென்றும் சொல்லலாமிறே.

(**முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும்**) அதாவது - அர்ச்சிராதிகதியாகிற முக்தி மார்க்கத்தாலே போமளவில், *அர்ச்சிஷமேவாபிஸம்பவந்தி* இத்யாதிப்படியே அர்ச்சி: ப்ரப்ருதிகளைச் சென்று கிட்டிப்போகிற மாத்ரமன்றிக்கே, *பித்வா ஸூர்யஸ்ய மண்டலம்* என்றும், *தேரோர் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு*, *வெங்கதிர்ப்பரிதி வட்டத்தூடுபோய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இம்மண்டலத்தூடே போகையாலும், அண்டகடாஹத்தை பேதித்துப் புறப்படுமதுக்கு முற்பட்டதாகையாலும் இத்தை இம்மார்க்கத்துக்குத் தலைவாசலென்கிறது.

(**கண்ணுவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும்**) –அதாவது *கண்ணுவானென்றும் மண்ணோர்விண்ணோர்க்கு* *சக்ஷுர் தேவநாமுத மர்த்யாநாம்* என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் த்ருஷ்டிபூதனுன ஸர்வேஸ்வரன் கண்ணிலே *சக்ஷோஸ் ஸுர்யோ அஜாயத* என்கிறபடியே ஜனிப்பதும் செய்து *ஜகதேக சக்ஷுஷே* என்கிறபடியே ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டிபூதமுமா யிருக்குமென்கை. (**த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே**) அதாவது - *த்ரயீமயாய* என்கிறபடியே வேதமயமாயிருக்கிற ஆதித்ய மண்டலத்திலே யென்கை. இத்தால், *த்யேய: ஸதா ஸவித்ரு மண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயண! ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்ட:, கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீடீ ஹாரீ ஹிரண்மயவபு: த்ருதசங்க சக்ர:* என்கிறவிதில் அவனெழுந்தருளியிருக்கிற ஸவித்ருமண்டலத்தை வர்ணித்தாராயிற்று.

இனி அதிலெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியை வர்ணிக்கிறுர் (**தண்டாமரைசுமக்க**); அதாவது - *தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமான்* என்கிறபடியே ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்டனு யிருக்கை. (**தோள் வளையும் குழையும்**) - இத்தால் *கேயூரவாந் மகர குண்டலவாந்* என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (**திருச் செய்யமுடியு மாரமும் படையும்**) - இத்தால் *கிரீடீ ஹாரீ த்ருத சங்கசக்ர:* என்றதைச் சொல்லுகிறது. (**திகழும் பொன் மேனியும்**) –அதாவது - *ஆரமும் படையும் திகழ* என்கிறபடியே கீழ்ச் சொன்ன ஆயுதாபரணங்களெல்லாம் விளங்கும்படி யிருப்பதாய், *பொன்மேனி கண்டேன்* என்னும்படி ஹிரண்மயமான திருமேனியும் *ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யச்மஸ்ரூர் ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:* என்றும் *ஹிரண்மயவபு:* என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(**செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்ணுமாய்**) அதாவது - *அஞ்சுடர் வெய்யோன் அணி நெடுந்தேர் தோன்றுதால்* என்ற வநந்தரம் *செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வனும் வாரான்* என்றது - அந்த ஆதித்ய மண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனேயிறே. ச்ருதியும் *தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷிணீ* என்றது அவ்விருப்பிலே யிறே. ஆகையால் ஆதித்ய கிரணங்களாலே விகஸிதமானபோதைச் சிவந்த வொளியை யுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களுமா யென்கை. (**அணிநிற மூர்த்தி யீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிற மாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே**) அதாவது - *திருக்கண்டேன்* என்று முதலிலே தன்னைக் கண்டவநந்தரம், *ருக்மாபம்* என்னும்படியிருக்கிற அவன் திருமேனியைக்கண்டு, *பொன்மேனி கண்டேன்* என்றிருக்கச் செய்தேயும் தன் திருமேனி நிறத்தில் வ்யாப்தியாலே இளவெய்யில் கலந்தாப் போலே விளங்கி தர்சநீயமாயிருக்கிற அவன் திருமேனி நிறத்தைக் கண்டு, *திகழுமருக்கனணி நிறமும் கண்டேன்* என்னும்படியாகவும், *செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும்* என்றும் அந்த மண்டலவாஸிநியான தன் விக்ரஹ தேஜோ வ்யாப்தியாலே சிவந்த வொளியாலே அத்வீதீயமா யிருக்கிற படியைக் கண்டு ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இதென்று ப்ரமித்துச் சொல்லும்படியாகவும் பகவத் விக்ரஹமும் ஆதித்யமண்டலமுமாகிற இரண்டையும் தன்னிறமாம்படி பண்ணுகிற சிவந்த நிறத்தையுடையளாகையாலே *ஹிரண்ய வர்ணும்* இத்யாதிப்படியே *கமல மலர்மேல் செய்யாள்* என்று நிரூபகமாம்படி யிருப்பாளாய் *வித்யாஸகாய மாதித்ய ஸம்ஸ்தம் வித்யாப்ரஸாதகம்* என்றும், *வித்யாஸகாயவந்தம் மாம் ஆதித்யஸ்தம் ஸநாதநம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வித்யாசப்த வாச்யையான பிராட்டியோடே கூட.

(**அருக்கன்மேவின**) அதாவது - *வானிடையருக்கன் மேவி நிற்பார்க்கு* என்கிறபடியே ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தியான *ய ஏஷோந்த ராதித்யே* என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின்) அதாவது - *த்யேயஸ் ஸதா* என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் த்யாநம் பண்ணுவார்க்கு விஷயமாய், *ஹிரண்மயச் சகுநிர் ப்ரஹ்ம நாம யேந ஸுர்யஸ் தபதி தேஜஸேத்த* என்றும், *தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் பர்க்க:* என்றும் *தேஜ: பரம் தத்

ஸவிதுர் வரேண்யம் தாம்நா பரேணுப்ரணகாத் ஸுவர்ணம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேஜோமயமாயிருக்கிற வஸ்துவினுடைய (**ஸாமரஸோத்காநநாம முள்ளூறையான ஆத்யந்தங்களாலே**) அதாவது – *ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ:* என்கையாலே ச்சந்தோக ஸாமத்துக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள உத்காந முண்டு – உத்கீதம், அதில் உத் என்று சொல்லப்பட்ட *தஸ்ய உதிதி நாம* என்கிற திருநாமம் இதுக்கு உள்ளூறையானமை தோற்றும்படியான ஆத்யந்தங்களை உடைத்தா யிருக்கையாலே என்கை. *உயர்வு என்று எடுத்து *உயர்ந்தே* என்று தலைக்கட்டுகையால் உகாரம் ஆதியும் தகாராம் அந்தமுமாயிறே இருக்கிறது. (ஆத்யந்தங்களாலே) என்றது மேல் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது இதென்று தோற்றுகைக்காக.

(**ஓர் ஆயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை**) அதாவது – *ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேராயிரம்* என்கிறபடியே ஒரு திருநாமமே ஆயிரமுகமாக நின்று ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ண வல்ல திருநாமங்களிலே ஒரு திருநாமத்தை. (**ஆயிரமுகத்தினலருளின** வித்யாதி) அதாவது *ஆயிரமுகத்தினலருளி மந்தரத்திழிந்த கங்கை* என்று கங்கைதானும் ஒன்றுயிருக்க, லோகபாவநார்த்தமாக ஸகஸ்ர முகமாக ப்ரவஹித்தாப்போலே, *தீர்த்தங்களாயிரம்* என்றகிறபடியே லோகபாவநமான ஆயிரம்பாட்டாக விஸ்தரிக்கிருரென்று வேதாசார்ய பட்டர் உபதேசித்தருளும்படி யென்கை. விஸ்தரிக்கிருரென்ற கர்த்ருத்வத்தை அபௌருஷேயத்வ விரோதமறக் கீழ்ச்சொன்னபடியே கொள்வது.

ஆக (எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும் ஸூ. 39) என்று தொடங்கி இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேதரூபவத்வமும் அங்கோபாங்க ஸாஹித்யமும், சாஸ்த்ரத்வாதி வேதலக்ஷணஸாம்யமும் இதில் இவர்க்குத் தோற்றுகிற கர்த்ருத்வத்தால் இதின் நித்யத்வாபௌருஷேயத்வ ஹாநியில்லாமையும் இவற்றில் இன்ன ப்ரபந்தம் இன்ன வேதஸ்த்தாநே யென்னுமதுவும்; அதில் ஸாமவேத ஸ்த்தாநீயமான திருவாய்மொழி - ஸாமவேதச்ரேஷ்ட்டமான ச்சந்தோக ஸாமோபநிஷத் ஸமமென்னுமதுவும் சொல்லிற்றுய்த்து.

ஆக இப்படி இப் பிரபந்த சதுஷ்டத்யத்துக்கும் வேத சாம்யத்தை சாதித்தார் கீழ் .. இங்கன் அன்றிக்கே இது தனக்கு வேதோப ப்ரம்கண சாம்யமும் சொல்லுவார்கள் என்கிருர் மேல்.

54)அன்றிக்கே ஸ்வரூபகுண விபூதி சேஷ்டிதங்களை விஶதமாக்குகிற பஞ்சராத்ர புராணேதிஹாஸங்கள் போலே நீலஹாரூபோக்தி தெரியச்சொன்ன வேதோபப்ரும்ஹண மென்பர்கள்.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி வேதஸாம்யம் சொல்லுகையன்றிக்கே பகவத் ஸ்வரூப குணவிபூதி சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள வேதத்தில், *யத்த தத்ரேச்ய மக்ராஹ்ய மகோதர மவர்ண மசக்ஷுச்ச்ரோத்ரம் ததபாணி பாதம், நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷமம் ததவ்யயம் யத் பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா* *ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம* *நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்* நிர்குணம்* இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற ஸ்வரூபத்தையும், *யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்* பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச *ஸத்ய காமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:* இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற குணங்களையும், *ச்ர்ணு தத் பரமம் ஸூக்ஷமம் ஸர்வஞ்ஜம் ஸர்வப்ருத் ததா, ஜ்ஞாநரூப மநாத்யந்த மவிகாரி நிராமயம். அசக்ஷுச்ச்ரோத்ர மஸ்பர்ச

மபாணிசரணம் த்ருவம், நாமஜாத்யாதிரஹித மவர்ண மகுணம் த்வபி, விச்வச்ரவோ, விச்வசக்ஷுர், விச்வபாணிபதம் பரம், அஸக்தமசரம் சாந்தம் ஸ்வயம்ஜ்யோதி ரநூபமம், தூரஸ்த்த மந்திகசரம் ஜ்ஞாந கம்யம் நிரஞ்ஜநம், பூதபர்த்ருஸமம், ஜ்யோதிர் ஜ்யோதிஷாம் தமஸ: பரம், அக்ஷரம் ஸர்வபூதஸ்த்தம் தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்* இத்யாதிகளாலும், *அப்ராக்ருத குணஸ்பர்சாத் நிர்க்குணம் பரிகீயதே, ச்ர்ணு நாரத! ஷாட்குண்யம் கத்யமாநம் மயாநக. அஜடம் ஸ்வாத்மஸம்போதி நித்யம் ஸர்வாவகாஹநம், ஜ்ஞாநம் நாம குணம் ப்ராஹு: ப்ரதமம் குண சிந்தகா: ஸ்வரூபம் ப்ராஹ்மணஸ் தச்ச குணச்ச பரிகீயதே, ஜகத்ப்ரக்ருதிபாவோ ய: ஸா சக்தி: பரிகீர்த்திதா. கர்த்ருத்வம் நாம யத் தஸ்ய ஸ்வாதந்த்ர்ய பரிப்ர்ம்ஹிதம், ஐச்வர்யம் நாம தத் ப்ரோக்தம் குண தத்வார்த்த சிந்தகை:, ச்ரம ஹாநிஸ்து யா தஸ்ய ஸததம் குர்வதோ ஜகத், பலம் நாம குணஸ்தஸ்ய கதிதோ குனசிந்தகை:, தஸ்யோபாதாநபாவேபி விகாரவிரஹோ ஹி ய:, வீர்யம் நாம குணஸ் ஸோயம் அச்யுதத்வாபராஹ்வய:, ஸஹகார்யநபேக்ஷா யா தத் தேஜஸ் ஸமுதாஹ்ருதம்* இத்யாதிகளாலும் விசதமாக்குகிற, பாஞ்சராத்ரம் போலேயும், *யாதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரத்யந்த்யபிஸம்விசந்தி* *ப்ராஹ்மணோஸ்ய முகமாஸீத் பாஹூ ராஜந்ய: க்ருத:, ஊரூ தத்ஸ்ய யத் வைச்ய:, பத்ப்யாம் சூத்ரோ அஜாயத* *அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம்* *பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி* இத்யாதியாலும், *ஸ ஹோவாச மஹிமாந ஏ வைஷாம். ஏதே த்ரயஸ்த்ரிம்சதேவ தேவா இதி, கதமேத த்ரயஸ்த்ரிம்சதிதி , அஷ்டௌ வஸவ: ஏகாதச ருத்ரா: த்வாதசாதித்யா: த ஏகத்ரிம்சத், இநதிரச்சைவ ப்ரஜாபதிச்ச த்ரஸ்த்ரிம்சத்* இத்யாதியாலும், பௌதிமாஷ்யோ கோபவநாத் கோப்வாந:, கௌசிகாத்கௌசிக:, கௌடிண்யாத் கௌடிண்ய:, சாண்டில்யாத் சாண்டில்ய:, கௌசிகாச்ச கௌதமாச்ச கௌதம:, ஆக்நிவைச்யாதாக்நிவைச்ய: சாண்டில்யாத்* இத்யாதியாலும், ஜகஜ்ஜந்மாதிகளையும் ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்களையும் தேவஜாதியில் வைவித்யத்தையும் ருஷி வம்சாதிகளையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களால் சொல்லப்படுகிற விபூதியை, *ஸர்க்கச்ச ப்ரதிஸர்கச்ச வம்சோ மந்வந்தராணி ச, வம்சாநுசரிதஞ்சைவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்* என்கிறபடியே ஸர்க்காதிகளையும் வம்சங்களையும் மந்வந்தரங்களையும் வம்சாநு சரிதங்களையும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிற முகேந விசதமாக்குகிற புராணம்போலவும், *உத்த்ர்தாஸி வராஹேண*, *இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா நிததே பதம்* இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற அவதார சேஷ்டிதங்களை *ராமாயணம், *நாராயண கதாம்* என்னும்படி ராமக்ருஷ்ணவதார சேஷ்டிதங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், *அத விஷ்ணுர் மஹாதேஜா அதித்யாம் ஸமஜாயத, வாமநம் ரூபமாஸ்த்தாய வைரோசநிமுபாகமத், த்ரூந் க்ரமாந் அத பிக்ஷித்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ச மாதவ:, ஆக்ரம்யா லோகாந் லோகாத்மா ஸர்வலோகஹிதே ரத:, மஹேந்த்ராய புந: ப்ராதாத் நியம்ய பலிமோஜஸா* இத்யாதிகளாலே ப்ராஸங்கிகமாக அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லுகையாலும்.

மோக்ஷதர்மத்திலே ஸ்ரீஜந்மரஹஸ்யத்திலே *நாரதேநைவ முக்தஸ்து ப்ரத்யுவாச ஜனர்தந:* என்று தொடங்கி *பூர்வம் மத்ஸ்யோ பவிஷ்யாமி ஸ்த்தாபயிஷ்யாமி மேதிநீம், வேதாம்ச்சைவோத்தரிஷ்யாமி மஜ்ஜமாநாத் மஹார்ணவே, த்விதீயம் கூர்மரூபேண ஹேமகூட ஸமப்ரபம், மந்தரம் தாரயிஷ்யாமி அம்ருதார்த்தே த்விஜோத்தம* இத்யாதியாலே தசாவதார சேஷ்டிதங்களையும் விசதமாக்குகிற இதிஹாஸம் போலவும், *நீலதோயதமத்த்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா* *மநோமய: ப்ராணசரீரோ பாரூப:* இத்யாதிகளாலே விக்ரஹத்தைச் சொன்ன வித்தை ஆதிமத்யாந்தம் விக்ரஹத்தைப் பலவிடங்களிலும் வர்ணித்துக்கொண்டு பேசுகையாலே, *தெரியச் சொன்ன* என்கிறபடியே

விசதமாக்கிச் சொன்ன வேதோபப்ர்ம்ஹணமென்று இத்தை சொல்லுவர்களென்கை.

இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும், *முழுநீர் முகில் வண்ணன்* மைப்படிமேனி* *பச்சைமேனி - தாமரைக்காடு *நற்பூவைப் பூவீன்ற* *கார்கலந்த மேனி* *துயரறு சுடரடி *புனக்காயாநிறத்த* என்று உபக்ரமமே பிடித்து உபஸம்ஹாரபர்யந்தம் விக்ரஹத்தை வர்ணித்துக் கொண்டு செல்லாநிற்குமிறே. *தெரியச் சொன்ன* என்கிறவிது - திருவாய்மொழிச் சந்தையேயாகிலும் - உபப்ர்ம்ஹணத்வம் ப்ரபந்தாந்தரங்களுக்கும் ஒக்குமென்றே கொள்ளவேணும். வேதத்வம் சொல்லுகிறபோது ஸாதாரணமாகச் சொன்னது இங்குமொக்குமிறே. பஞ்சராத்ர புராணேதிஹாஸங்களிலும் இப்ப்ரபந்தத்திலும் ஸ்வரூபாதிஸமஸ்தார்த்தங்களும் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் இவ்வோர்த்தங்களிலே இவற்றுக்கு நோக்காகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக்குறையில்லை.

(அவ) உப்ப்ர்ஹ்மணத்வ ஸாம்யமுண்டானாலும், இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக்குள்ள வேற்றம் ஆர்ஷமான புராணாதிகளுக்கில்லை யென்னுமிடத்தை அறிவிக்கைக்காக, உபயத்தினுடையவும் உத்பத்தி மூலங்களை அருளிச்செய்யக் கோலி, ப்ரதமம் ஆர்ஷப்ரபந்தோத்பத்தி மூலத்தை அருளிச்செய்கிறார் – (கல்பாதியிலென்று தொடங்கி)

55)கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முவன் ஹந்தஸ்ஸும் ஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வெந்தாராக்குமாறு மணிந்து ஏறேறிச் சுழன்றுடுமாலமமர் பிச்சுத் தெளிந்து தான் வணங்குமாறுரைக்கக் கேட்ட ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமூலம்.

(வ்யா) அதாவது - *யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே* என்கிறபடியே குணத்ரய வச்யனான தனக்கு காலபேதேந குணத்ரயமும் ஸங்கீர்ணமாயும், அதிலொரு குணம் ப்ரசுரமாயிருக்கும் விசேஷத்தையிட்டு *ஸங்கீர்ணாஸ் ஸாத்விகாச்சைவ ராஜஸாஸ் தாமஸாஸ் ததா* என்று ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சொல்லப்படுகிற அஹஸ்ஸுக்களாகிற கல்பங்களினுடைய ஆதிகளிலே உத்ரிக்தமான குணானுகுணமான ப்ரதிபந்நமானபடியே *அக்நேச் சிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது: ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே:, தேஷ்வேவ யோக ஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம், ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸவத்யா: பித்ரூணாஞ் ச நிகத்யதே* என்கிறபடியே தாமஸ கல்பங்களில் அக்நிசிவர்களுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ராஜஸ கல்பங்களில் தன்னுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸாத்விக கல்பங்களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்ம்யங்களையும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் பித்ர்ஸரஸ்வதிகளின் மாஹாத்ம்யத்தையும் வர்ணியாநிற்கும் சதுர்முகனுடைய *மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ* என்கிறபடியே இவன் வாக்கிலே இச்சப்தம் பிறக்கைக்கடியான அநுக்ரஹ கார்யமான நினைவும். சந்தஸ்ஸென்கிறவிது நினைவென்றே இவ்விடத்தில் கொள்ளவேணும். ச்சந்தமென்றே நினைவுக்கு வாசகம்; ச்சந்தஸென்கிறவிதுவும் நினைவுக்கு வாசகமாக வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி யிருந்துள்ள சதுர்முகன் நினைவும் *அந்யம் தேஹி வரம் தேவ ப்ரஸித்தம் ஸர்வஜந்துஷு மர்த்த்யோ பூத்வா பவாநேவ மாமாராதய கேசவ. மாம் வஹஸவ ச தேவேச! வரம் மத்தோ க்ருஹாணச, யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோபவம்* என்று வரம் வேண்டின ஸ்வோத்கர்ஷ காமனாகையாலே,

த்வஞ்ச ருத்ர! மஹாபாஹோ மோஹசாஸ்த்ராணி காரய என்று பகவான் நியோகித்தது வ்யாஜமாக ஆகமாதி மோஹசாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனுன ருத்ரன், *பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகன்* என்றும், *சுடலேயில் சுடுநீறன்* என்றும், *வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யிற் பூசி* என்றும், *அக்கும் புலியினதளுமுடையார்* என்றும், *ஆறும் பிறையு மரவமுமடம்பும் சடை மேலணிந்து* என்றும், *ஏறேறி* என்றும், *சுழன்ருடும் கொன்னவிலும் மூவிலேவேல் கூத்தன்* என்றும், *ஆலமமர் கண்டத்தரன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தம:ப்ரசுரனுகையாலே நிஹீனவ்ருத்திபரனுய், *உந்மத்தவத்துந்மத்த: ப்ரபு: ப்ரபவதாமபி, ராத்ரௌ ச்மசாநேப்யடஸி தத் கிமேதத் தவேச்வர* இத்யாதியாலே, ‘ச்மசாநபர்யடநம் தொடக்கமான நிஹீநவ்ருத்திகளே நீ அநுஷ்டிக்கைக்கு ஹேதுவென்’ என்று தேவி கேட்கும்படி ச்மசானங்களிலே ஸஞ்சரித்து, சவபஸ்மத்தை உடம்பெங்கும் பூசி, அஸ்த்திமாலேயைப்பூண்டு, வ்யாக்ர சர்மத்தை யுடுத்து, நதீ சந்த்ர ஸர்ப்பாதிகளே ஜடையிலே யணிந்து, ஸர்வேச்வரன் தன் ஸார்வஜ்ஞ்யாநுகுணமாக வேதமயனுன விஹகேச்வரனே மேற்கொண்டு உலாவுமாபோலே, தன்னறிவுகேட்டுக்கநுகுணமாக ஜ்ஞாந ஹீநமான ரிஷபத்தை வாஹநமாக உடையவனுய், மத்தர் களித்து ந்ருத்தம் பண்ணுமோபாதி சக்ரப்ரமம் போலே சுழன்ருடுவது, விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரிக்கையாலே நம்மிற்காட்டில் அதிசயித சக்திகரில்லே யென்று தன்னே ஈச்வரனுக நினேத்திருப்பதாகிற ப்ராந்தி நீங்கி, ஸத்வ குணம் தலேயெடுத்து, *ஸத்வம் விஷ்ணுப்ரகாசகமாகையாலே, *ஆல்மேல் வளர்ந்தானேத் தான் வணங்குமாறு – நால்வர்க்கு மேலேயுகத்துரைத்தான்* என்கிறபடியே அகடிதகடநாஸமர்த்தனுன ஸர்வேஸ்வரனேத் தான் உபாஸிக்கும் ப்ரகாரத்தை உபதேசிக்கக் கேட்டவர்களாகையாலே ஸத்வநிஷ்ட்டராய் ருஷித்வத்தால் வந்த ஸாஜாத்யத்தையுமுடையரான அகஸ்த்ய புலஸ்திய தக்ஷ மார்க்கண்டேயர்கள் நால்வரிலே ஒருவனுன புலஸ்த்யன், *புராண ஸம்ஹிதாகர்த்தா பவாந் வத்ஸ பவிஷ்யதி, தேவதா பாரமார்த்யஞ்ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந்* என்று ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வரப்ரதாநம் பண்ணுகையாலே ஸஜாதியரான ருஷிகள் ப்ரஸததமும் ருஷிப்ரோக்தங்களான ப்ரபந்தங்களினுடைய உதயத்துக்கு மூலமென்கை.

ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுக்கு அநுக்ரஹகரனுன ப்ரஹ்மாவைப் போலே விஜாதீயனன்றிக்கே ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வரப்ரதனுன புலஸ்த்யனும் ருஷியாகையாலே இவனுக்கு ஸஜாதீயனென்னத் தட்டில்லேயிறே. மற்றுண்டான இதிகாஸபுராண கர்த்தாக்களுடைய ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலமும் ஆராய்ந்தால் இப்புடையிலேயாயிருக்கு மத்தனேயல்லது அத்வாரக பகவத் ப்ரஸாதம் ஒரு விஷயத்திலுமில்லே யென்று நினேத்திறே ஆர்ஷமூல மென்று திரளவருளிச் செய்தது.

(அவ) இனி இவ் ஆழ்வார் பிரபந்தங்களுக்கு மூலம் இன்னது என்கிருர் – (பரமஸத்வேத்யாதியால்)

56)பரமஸத்வத்தோடே உள்ளியுரைக்கும் நிறைஞானத்தயனும் சிவனும் திருமாலருள் கொண்டு இவர் பாடினுர்.

(வ்யா) அதாவது – கல்பாதியில் உத்ரிக்தமான குணுநுகுணமாகத் தோற்றிற்று வர்ணிக்குமென்றதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி பரமஸத்வத்தோடே *உள்ளியுரைத்த* என்று ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடும் தத்ஸகபடிதமான ஸத்வதோடும் அந்வயமின்றிக்கே, *பரமஸத்வஸமாச்ரய* என்கிறபடியே தனக்கு மேல் இல்லே என்னும்படியான சுத்தஸத்வயுக்தனுய், தான் சொல்லிற்றடைய வேதார்த்தமா யிருக்கச்செய்தே

சடக்கெனச் சொன்னல் 'வாய்வந்தபடி சொன்னன் நிரூபியாதே' என்பர்களென்று சேதனர்பக்கல் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே இவர்களுக்கு ஆப்திக்குறுப்பாக *நெறியுள்ளியுரைத்த* என்கிறபடியே வேதமார்க்கத்தை விசாரித்து அருளிச் செய்யுமவனுமாய், பிச்சுத் தெளிந்து சொன்னவன் வார்த்தை கேட்டுண்டான ஜ்ஞாநமாத்ரத்தையுடையவர்களைப் போலன்றியே, *நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி* என்கிறபடியே பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தை நிரூபகமாகவுடையனுமாய் *அயனும் சிவனும் திருமாலால்* என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நின்று அவ்வவகார்யங்களை நிர்வஹிக்கையாலே தத்தத்சப்த வாச்யனுய் ஸர்வாதிகனை ச்ரிய:பதியினுலே, *அருளப்பட்ட சடகோபன்* என்கிறபடியே *மயர்வறமதிநல மருளப் பெற்றவராய், *அருள் கொண்டாயிர மின்தமிழ்பாடினுன்* என்கிறபடியே அந்த அத்வாரகபகவத் ப்ரஸாதத்தை மூலமாகக் கொண்டு இவர் இப் ப்ரபந்தங்கள் பாடியருளினுரென்கை.

(அவ) அவர்களுடைய ப்ரஸாதம் ஆர்ஷமூலமென்னுமிடம் *மச்சந்தாதேவ* *புராண ஸம்ஹிதா கர்த்தா* இத்யாதியாலே ப்ரபந்தவக்தாக்களானவர்கள் வசநஸித்தமாயிருந்தது. அப்படியே இவர் ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் பகவத் ப்ரஸாத மென்னுமது இவர் வசநஸித்தமோ வென்னுமபேக்ஷயிலே அத்தை மூதலிக்கிருர் – (கருவுளென்று தொடங்கி).

57)கருவுள் வேறலாமை அரனயனெனச் செய்யுமவைபோலே மூவுருவா முதல்வன் துப்பரவாலே பரமகவிகளால் பாடுவியாது நேர்படச்சொல்லும் நீர்மையிலாவென்னைத் தன்னுக்கி என்னு முதல் வந்து புகுந்து தப்புதலறத் தன்னை வைகுந்தனுகத் தன் சொல்லால் தானே துதித்து மலக்கு நாவியல் மொய்ய சொல்லால் சொல்லவல்லேனென்று நானும் சொல்லி நாடும் கையெடுக்கும்படி என் சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவி யென்பித்தானென்ருரிறே

(வ்யா) அதாவது – *ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிச்ய ப்ரஜாபதே* *கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ க்ரஸதே ஸகலம் ஜகத்* *விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:* என்கிறபடியே *திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்* என்றும் *வெள்ளை நீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும்* என்றும் சொல்லும்படி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராதிகளைப் பண்ணு நிற்கச்செய்தே, *அரனயனென வுலகழித்து அமைத்துளனே* என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்டி வேதோபதேசம் ஜகத்ஸம்ஹாரம் த்ரிபுர தஹநமாகிற விவற்றை ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக லோகத்தார் சொல்லும்படி செய்தாப்போலே *மூவுருவா முதல்வனே* என்று ஸ்வேந ரூபேண நின்று கார்யம் செய்யுமிடத்தில் தனக்குத்தானே அடியானுப் போலே ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் தானே அடியாய் அவர்களை சரீரமாகக் கொண்டு நின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி அவர்கள் செய்தார்களென்று ப்ரஸித்தமாக்குமவன்.

திறத்துக்கே துப்பரவாம் என்கிறபடியே ஏதேனு மொரு கார்யத்திலும் வந்தால் ஒருத்ருணத்தைக்கொண்டு கார்யம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தையு முடையவனுகையாலே *இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது* என்று சொல்லுகிறபடியே தன்னைக் கவிபாடுவிக்க வேண்டினுல் அதுக்கீடான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்றவர்களாய் இனிய கவிகளைப் பாடவல்ல மேலான கவிகளான வ்யாஸபராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளும் *செந்தமிழ் பாடுவாரான முதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க, அவர்களைக் கொண்டு பாடுவித்துக் கொள்ளாதே *நேர்படயான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்* என்கிறபடியே தனக்குத் தகுதியாம்படி

வாய்க்கச் சொல்லுகைக் கடியான ஜ்ஞாநாதிகுணங்கள் எனக்கின்றிக்கேயிருக்க *என்னைத் தன்னாக்கி* என்கிறபடியே என்னைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையனாம்படி பண்ணி, *என் நாமுதல்வந்து புகுந்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்து புகுந்து.

என்னாகியே தப்புதலின்றி என்கிறபடியே என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு பாடாநிற்கச் செய்தே என்னுடைய ஸ்பர்சத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாதபடியாகக் கொண்டு, *தன்னை வைகுந்தனாகப் புகழ* என்கிறபடியே நான் புகழ்ந்த வித்தாலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாய் அங்குத்தை ஐச்வர்யம் பெற்றானாக நினைத்து, *தன் சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த* என்றும், *தன்னைத்தானே துதித்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, 'சொல்லும் தன்னது, *சொன்னானும் தான், சொல்லிற்றும் தன்னை' என்னும்படி எனக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து.

வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேற்கு என்று ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத ஸர்வாதிகனை என்னுக்தி மாத்ரத்தாலே விக்ருதனாம்படி பண்ணவல்ல நாவீறுடைய வெனக்கென்றும், *நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன்* என்று நெஞ்சொழியவாக் ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரத்தாலே இசைமாலைகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்துக் கிட்டப் பெற்றேனென்றும், *மொய்ய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி யுள்ளப்பெற்றேன்* என்று செறிந்த சொல்லாலேயுண்டாய் இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளாலே யேத்தி அநுஸந்திக்கப் பெற்றேனென்றும், *வானக் கோனைக் கவி சொல்ல வல்லேற்கு* என்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவிசொல்லவல்ல வெனக்கென்றும் நான்பாடினேனாக நினைத்து நானும் சொல்ல, *சடகோபன் சொல்* என்றவாறே நானித்தைப் பாடினேனாக நினைத்து நாடும் அஞ்சலிபண்ணும்படி, *என் சொல்லால் யான் சொன்ன வின்கவி யென்பித்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வசநவ்யக்தியாலே நான் கர்த்தாவாகச் சொன்ன இனிய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினானென்று அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை. ஆகையால் இவர் ஸர்வேஸ்வரனருளடியாகவே பாடினமை நிச்சிதமென்று கருத்து.

(அவ) இப்படி இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலவைலக்ஷண்யத்தாலே வந்தவேற்ற முண்டென்றறிவித்தவளவு மன்றிக்கே வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வேற்றமு முண்டென்று அறிவிக்கைகாக ருஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் – (தர்மவீர்யஜ்ஞாநத்தாலே என்று தொடங்கி.)

58)யர்மவீயஜ்ஞானத்தாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப்பாரைப் போலன்றே அருளின ஊக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறுமாஸம் மோஹித்து வருந்தி யேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்.

(வ்யா) அதாவது – *ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதிர்யா யச்ச சேஷ்டிதம், தத் ஸர்வம் தர்ம வீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி* என்கிறபடியே தாம் தாம் அனுஷ்டித்த தபோ ரூபமான தர்மத்தினுடைய சக்தியாலே ஜனித்த ஜ்ஞாநத்தாலே, *கண்டும் தெளிந்தும்* என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்யங்களை தெளியவறிந்து, அதுதான் *ந போதாத் அபரம் ஸுகம்* என்னும்படி யிருக்கையாலே ஹர்ஷயுக்தராய், அந்தத் தெளிவும் ஹர்ஷமுமடியாக உத்தரோத்தரம் சப்தங்களைத் தொடுக்கும் ருஷிகளைப் போலன்றே, தர்ம வீர்யத்தாலே வந்ததுக்கும் அதுதான் ஜ்ஞாநமாத்ரமானதுக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்ததாய் ஜ்ஞாநவிபாகரூபையான பக்தியாலே

தெளிவுக்கும் ஹர்ஷத்துக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி *மதியெல்லாமுள்கலங்கி* என்கிறபடியே விரஹவ்யதையாலே ஜ்ஞாநமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, யதாமநோரதம் பகவதநுபவம் பெறுமையாலே சோகித்து மேலே மேலே தொடுக்குமதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி *எத்திறம்* என்றும் *பிறந்தவாறும்* என்றும், *கண்கள் சிவந்து* என்றும் ஸர்வாதிகனுய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனுயிருக்கச் செய்தே க்ஷுத்ரராய் சபலராயிருப்பாரைப்போலே அவன் செய்த நவநீத சௌர்யவ்ருத்தாந்தத்தையும், அகர்ம வச்யனுய் இருக்கச் செய்தேயும் கர்ம வச்யரைப் போலே பிறந்தபடியையும், *மாயக் கூத்தனில் தாம் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்தாப்போலே தம்மைப் பிரிகையாலே அவன் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து தம்மோடு கலந்த பின்பு அவை தன்னிறம் பெற்றபடியையும் அநுஸந்தித்து 'ஈதென்ன ப்ரகாரம்! ஈதென்ன ப்ரகாரம்!' என்று ஓரொன்றில் அவ்வாறுமாஸமாக மூவாறுமாஸம் மோஹித்து, *வருந்தி நான் வாசகமாலை கொண்டு* என்கிறபடியே ஒருசொல்லெடுக்கும்போது ஒருமலை யெடுக்குமாபோலே வருத்தப்பட்டு *என்றென்றேங்கியழுதக்கால்* என்கிறபடியே அநுபவாலாபக்லேசத்தாலே அவன்படிகளைப் பலகாலும் சொல்லிப் பொருமிப் பொருமி அழுது *அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால்* என்கிறபடியே *எங்கே காண்கேன்* என்கிற மநச்சைதில்யத்தாலே கத்கதஸ்வரமான சப்தங்களாலே *வண்டமிழ் நூற்கநோற்றேன்* என்று இப்ப்ரபந்தத்தை நிர்மிக்கிறவிவ ரென்கை.

(அவ) இப்படி பகவத் ப்ரேமத்தாலே ருஷிகளில் வ்யாவ்ருத்தரான வளவன்றிக்கே, இதரவிஷய வைராக்யத்தாலும் அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தர் என்கிறுர் – (ஸ்வாத்யாயேத்யாதியால்).

59)ஸ்வாயீயாய யோமங்களைக் கற்றும் தெளிந்தும் கண்டமைமைப்பாலே ஓதியுணர்ந்தவர் இன்னு மாசாபாசபத்தர்; அவன் வழங்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கார்செறிந்த நீருடி கட்கரிய அரும்பொருளைக் கண்டபோதே யாமுருமை யென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று.

(வ்யா) அதாவது – *ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத யோகாத் ஸ்வாத்யாய மாமேநேத், ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே, ததீக்ஷணுய ஸ்வாத்யாயச் சக்ஷுர்யோகஸ் ததாபரம், நமாம்ஸசக்ஷுஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்ம பூதஸ் ஸ சக்யதே* என்கிறபடியே ஸ்வாத்யாய யோகங்களாகிற இரண்டு த்ருஷ்டிகளாலுமொழிய மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸால் பரமாத்மாவைக் காணப்போகாமையாலே ஸ்வாத்யாத்ய சப்தவாச்யமான வேதத்தை ஓதியும், யமநியமாத்யஷ்டாங்க யோகத்தை அப்யஸித்தும் அவ்வழியாலே ததுபயவிஷயமான பரமாத்மாவை ஏவம்பூதனென்று தெளிந்தும் இம்முகத்தாலே ஸ்வயத்நேந கண்ட காட்சியில் (அ)வைசத்யத்யாலே *ஓதியுணர்ந்தவர்* என்கிறபடியே வேத சாஸ்த்ரங்களையோதி த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுணர்ந்திருக்கிற ருஷிகள் இன்றளவும் *ஆசாபாச சதைர் பத்தா:* என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக போகவிஷயங்களான *ஆசாக்ய பாசசதங்களாலே பந்திக்கப்பட்டிருப்பர்கள். *திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:* என்கிறபடியே தன்னைக்காண்கைக்கு ஸாதநமாக அவன் கொடுத்த திவ்ய ஜ்ஞாந ரூப சக்ஷுஸ்ஸாலே, *நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்* என்றும் *கார் செறிந்த கண்டத்தா னெண்கண்ணுன் காணுன்* என்றும், *நீருடி தான் காணமாட்டாத தாரகலசேவடி* என்றும், *கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரனென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வருகுள்ளாரிற் காட்டில் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளிலதிகராய, *தாமோதரனைத் தனி முதல்வனை ஞாலமுண்டவனை – ஒருவர்க்குத் தரமறியலாமோ* என்று தங்களை யொழிய

ஒருவர்க்கு மறியப்போகா தென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் காணவரியனாய், *அறிந்தனவேதவரும் பொருள் நூல்கள் அறிந்தன கொள்க அரும்பொருளாதல்* என்கிறபடியே *யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்* இத்யாதியாலே வேதங்களும் அறிவரிய வஸ்துவென்றே அறியும்படியாய் *கேட்பார்க்கரும்பொருளாய் நின்ற* என்று *நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந* என்கிறபடியே தன் ப்ரஸாத மொழிய ஸ்வயத்நத்தாலே ச்ரவணாதிகள் பண்ணுவார்க்கு துர்லப வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனை, *கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்* என்கிறபடியே அவன் தானே காட்டுகையாலே விசததமமாகக் கண்டபோதே *பொய்ந்நின்ற ஞானமும்* என்று தொடங்கி, *இந்நின்ற நீர்மையினியாமுருமை* என்று அவித்யாதிகளை விடுவித்தருளவேணுமென்று அவனைக் கால்கட்டும்படி இவர்க்கு *மற்ற வன்பாசங்கள்* என்று ஸ்வயத்ந நிவர்த்யமல்லாதபடி ப்ரபலமான பாஹ்யஸங்கங்கள் *பாசங்கள் நீக்கி* என்னும்படி தத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸவாஸநமாக விட்டகன்ற தென்கை.

(அவ) இவ்வளவு மன்றிக்கே, தாரகாதிவைலக்ஷண்யத்தாலும் அவர்களில் இவர்க்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார் – (அவர்களுக்கித்யாதியாலே.)

60)அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமிவையே யாரகாதிகள்; இவர்க்கு எல்லாம் கண்ணனிறே.

(வ்யா) அதாவது – ருஷிகளானவர்களுக்கு *காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து* என்றும் *வீழ்கனியு மூழிலையு மென்னு மிவையே நுகர்ந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலமூலபத்ரவாயு தோயங்களே தாரகபோஷாக போக்யங்கள்; *ருஷிம் ஜுஷாமஹே* என்று இவரையும் ருஷியென்று சொல்லிற்றாகிலும் தாரகாதிகள் அவையன்று; க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமான இவர்க்கு *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்* என்கையாலே தாரகபோஷாகபோக்யங்களெல்லாம் க்ருஷ்ணனே யிறே யென்கை.

(அவ) இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் நசையற்று பகவதேகபரரான இவர் தத்விரஹத்தில் படுமதெல்லாம் அவர்கள் ப்ராக்ருதவிஷய ஸங்கம் அருமையாலே அவ்விஷயங்களினுடைய விரஹத்திலே படுவர்களென்கிறார் – (அழுநீர் இத்யாதியால்.)

61)அழுநீர் துளும்பக் கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் திருமாலென்று எங்கே காண்கேனென்னுமிவரலமாப்பு அவர்களுக்குப் புத்ரவியோமத்திலே.

(வ்யா) அதாவது – *சேயரிக்கண் அழுநீர்துளும்ப அலமருகின்றன* என்றும், *கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்* என்றும், *சிந்தை கலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்* என்றும், *எங்கே காண்கேனீன் துழாயம்மான் தன்னை* என்றும், *உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விரஹ வ்யஸநத்தாலே கண்ணும் கண்ணீருமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலோடு நிர்விவரமான மலையோடு அச்சமான ஆகாசத்தொடு வாசியற எங்கும்தேடி ஹ்ருதயம் கலங்கி 'ச்ரிய:பதியே! என்று கூப்பிட்டு எங்கே காணக் கடவேனென்று இவர் படுமலமாப்பு, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் புத்ரவியோக க்லேசத்தாலே, *ஸ மேரு கூடாதாத்மாநம் முமோச பகவாந் ருஷி:, சிரஸ் தஸ்ய சிலாயாஞ்ச தூலராசாவிவாபதத், ந மமார ச பாதேந ததா ஸ முநிஸ்த்தம:, ததாக்நிமித்த்வா பகவாந் ஸ விவேச மஹாவநே, தம் ததா ஸுஸமித்தோபி ந ததாஹ ஹுதாசந:, தீப்யமாநோப்யமித்ரக்நம் சீதோக்நிரபவத் ததா ஸ ஸமுத்ரமபிப்ரேத்ய சோகாவிஷ்டோ மஹாமுநி:, கண்டே பத்த்வா சிலாம் குர்வீம் நிபபாத ததம்பஸி* என்கிறபடியே மலையிலே ஏறிவிழுவது, நெருப்பிலே புகுவது, கழுத்திலே கல்லைக்

கட்டிக் கடலிலே விழுவதாகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் புத்ரவிரஹம் பொறுக்கமாட்டாமல் *த்வைபாயநோ விரஹகாதா ஆஜுஹாவ புத்ரேதி* என்கிறபடியே புத்ரனே! யென்று வாய்விட்டுக் கூப்பிட்டு அழுது கொண்டு காணப் பெருமையால் அலமந்துதிரிகையாலும் அவர்களுக்குப் புத்ரவிச்லேஷத்திலே நடக்கு மென்றபடி.

(அவ) இம்மாத்ரமேயன்றியே பலஸாதநாதிகளில் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தாலும் இரண்டு தலைக்குமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச் செய்கிறார் மேல் – (பலஸாதநேதியாதியால்.)

62)ஃபலஸாஃதநஃதைவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்.

திருமந்த்ரார்த்தம்: திருமந்த்ரம் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்.

அகாரார்த்தம். 1.ஸர்வரக்ஷகத்வம் 2.ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகத்வம் 3.ஸர்வசேஷித்வம் 4.ஸ்ரீய:பதித்வம்	பிதா – புத்ர ஸம்பந்தம். தாதுவினால், ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தம், சதுர்த்தியாலே சேஷிசேஷ ஸம்பந்தம்.
உகாரார்த்தம் 1.அந்யசேஷத்வநிவ்ருத்தி 2.பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வம்	பர்த்ருபார்யாஸம்பந்தம்
மகாரார்த்தம் 1.ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநாநந்தத்வம் 2.ஜ்ஞாநகுணகத்வம் 3.நித்யத்வம் 4.அணுத்வம் 5.ஏகரூபத்வம் 6.ஸ்வஸ்மைஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் 7.ப்ரக்ருதே:பரத்வம்	ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்பந்தம்
நம:சப்தார்த்தம் 1.ஸ்வாஹங்கார மமகாரநிவ்ருத்தி 2.நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்த பாரதந்த்ரியம் 3.பாரதந்த்ரிய பராகாஷ்டையான ததீய சேஷத்வம் 4.பரதந்த்ரனுக்கநுரூபமான உபாயம்	ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தம்
நாரசப்தார்த்தம் 1.சேதநா சேதநங்களுடைய நித்யத்வம் 2.அவற்றினுடைய ஸமூஹத்வம் 3.ஸமூஹாஸங்க்யாதத்வம்	சரீரசரீரி ஸம்பந்தம்
அயநசப்தார்த்தம் 1.ஈச்வரனுடைய தாரகத்வம் 2.வ்யாபகத்வம் 3.நியந்த்ருத்வம் 4.ஸர்வவித பந்துத்வம் 5.ப்ராப்யத்வம் 6.ப்ராபகத்வம் 7.ஸகலஜகத்காரணத்வம்	ஆதார ஆதேய ஸம்பந்தம்
ஆயசப்தார்த்தம் 1.கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை	போக்த்ருத்வ போக்யத்வ ஸம்பந்தம்

(வ்யா) அதாவது *நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாதஸுக பாவைகலக்ஷண, பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா, தஸ்மாத் தத்பராப்தயே யத்ந: கர்த்தவ்ய: பண்டிதைர்நரை:, தத்ப்ராப்தி ஹேதுர் ஜ்ஞாநஞ்ச கர்ம சோக்தம் மஹாமுநே* இத்யாதிகளாலே பகவத்ப்ராப்தியே பலமாகவும், கர்மஜ்ஞாநாதிகளே உபாயமாகவும், இந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமியான ஈச்வரனே உத்தேச்யனுகையாலே இந்திராதி தேவதைகள் அநுவர்த்தநீயராகவுமிறே ருஷிகள் சொல்லுவது. *தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே* *வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டு நாம்* என்று கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமாகவும், தத்ஸாதநமும், *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணேசரண்* *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்கிற ப்ரபத்தியாகவும், *மற்றெரு தெய்வம் தொழாள்* என்று தேவதாந்தரங்கள் அநுவர்த்தநீயரல்லராகவுமிறே இவரருளிச் செய்தது. ஆகையால் பலத்திலும் ஸாதநத்திலும் தேவதாந்தரங்களிலும் அவர்கள் ப்ரதிபத்தியும் இவர் ப்ரதிபத்தியும் இரண்டுதலையில் பேச்சிலும் தெரியு மென்கை.

ஸகல வேதஸங்க்ரகமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதத்தாலே சேஷத்வைக நிரூபணீயமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் சரமபதத்தில் சதுர்த்தியால் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யமேயாகையாலும், மத்யமபத ப்ரதிபாதிதமான பகவத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்துக்கு ததேகோபாயத்வ மொழிய ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேராமையாலும் மத்யமாக்ஷர ப்ரதிபாதிதமான பகவதநந்யார்ஹத்வத்துக்கு தேவதாந்தராநுவர்த்தனகந்தமும் ஸஹியாமையாலும் பகவத் ப்ராப்திமாத்ரம் பலமாகவும், ஸ்வயத்நரூபகர்மாதிகள் உபாயமாகவும், அஹங்கார யுக்ததேவதைகள் பகவத் விசேஷண தயா உபாதேயராகவும் கொள்ளுமது ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய தர்சிகளுக்குப் பரித்யாஜமாயிறே யிருப்பது. ஆனபின்பு பலாதித்ரயத்தில் அவர்கள் ப்ரதிபத்திக்கும் இவர் ப்ரதிபத்திக்கும் நெடுவாசியுண்டாகையாலே இவ்வழியாலும் அவர்களில் இவர் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தர் என்றதாயிற்று.

(அவ) ஆக தர்மவீர்யேத்யாதி (சூர்ணை-58) வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவும் இப்ப்ரபந்த வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரதிபாதித்தார் கீழ். இனி இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யந் தன்னை ப்ரதிபாதிக்கிருர் மேல் – (ராமாயணமென்று தொடங்கி.)

63)ராமாயணம் நாராயணகதை யென்று தொடங்கி மங்கா மாங்கெயஸம்ஹவாதீயஸத்கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் ஶுத்தி (ஶுத்தி) பண்ணுமல் திருமாலவன் கவியென்ற வாயோலைப் படியே மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு உரிய சொல்வாய்த்தவிது வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள் போலே அருளிச் செயலில் ஸாரம்.

(வ்யா) அதாவது – *காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஈத்ருசை: கரவாண்யஹம்* என்று ராம கதையைச் சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று உபக்ரமித்து கங்காஸம்பவ ஸுப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி புஷ்பகவர்ணரூப கதைகளைப் பரக்கப் பேசுகையாலே அஸத்கீர்த்தநம் பண்ணி வாக் அசுத்தி வந்ததிறே ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானுக்கு. *நாராயண கதாமிமாம்* என்கிறபடியே நாராயண கதையென்று உபக்ரமித்து ஸம்பவ பர்வத்திலே காங்கேயரான ஸ்ரீ பீஷ்மருடைய உத்பத்தி தொடக்கமாக அநேகருடைய உத்பத்தி ப்ரகாரங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், 'பூசல் பட்டோலை' என்னும்படி பாரதயுத்த ப்ரகாராதிகளையே பரக்க நின்று வர்ணித்தபடியாலும் அஸத்கீர்த்தநத்திலே மிகவும் பரந்து அசுத்தையான வாக்கை, *அஸத்கீர்த்தநகாந்தாரபரிவர்த்தநபாம்ஸுலாம், வாசம் சௌரிகதாலாபகங்கயைவ புநீமஹே* என்று அஸத்கீர்த்தநமாகிற காட்டிலே அலைந்து புழுதி

படைத்த வாக்கை பகவத் கதாலாபமாகிற கங்கையிலே சுத்தமாக்குகிறேனென்று சுத்தி பண்ணினுனிறே ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான். ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் இப்படி அநுதபித்து வாக் சுத்தி பண்ணிற்றிலனுகிலும் இந்த ந்யாய மவனுக்கு மொக்குமென்று நினைத்திறே இவர் கூட்டியெடுத்தது. ஆக இப்படி உபக்ரமித்த்துக்குச் சேராதபடி அஸத்கீர்த்தனத்தைப் பண்ணி வாக்கை அசுத்தையாக்கி, அதுக்கு சுத்தி பண்ண வேண்டாதபடி, *திருமாலவன் கவி யாது கற்றேன்* என்று ச்ரிய:பதியினுடைய கவியென்று அடியில் வாயோலையிட்ட ப்ரகாரத்திலே *மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு* என்கிறபடியே அந்யபரமான சப்தங்கள் ஒன்றும் ஊடுகலசாதபடி சப்தங்களை தெரிந்தெடுத்து *உரிய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி* என்கிறபடியே விஷயத்துக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லப்பட்டதாய் *வாய்த்தவாயிரம்* என்று வாச்யனுன ஸர்வேச்வரனுக்கு வாய்த்த இப்ப்ரபந்தம், *வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத்கீதா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம்* என்று வேதங்களில் புருஷ ஸூக்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் மநுப்ரணீதமும், மகாபாரதத்தில் ஸ்ரீ கீதையும், புராணங்களில் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும் ஸாரமாயிருக்குமா போலே, அந்யகதாகந்த ரஹிதமான அருளிச் செயலில் ஸாரமாயிருக்குமென்கை. இத்தால், *தீதிலந்தாதி* என்கிறபடியே கதாந்தர ப்ரஸ்தாவ தோஷ ராஹித்யத்தாலே ஆர்ஷ ப்ரபந்தங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாய், பகவத் ப்ரதிபாதந ஸாமர்த்த்யத்தாலே பகவதேகபரமான மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களிலும் ஸாரமாயிருக்குமென்று இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்றுயிற்று.

(அவ) இனிமேல் இப்படி அருளிச் செயலில் ஸாரமான இதின் ப்ராமாண்யாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பைக்காக ஆழ்வார்களுடைய ஐககண்ட்யைத்தையும், அவர்களில் தலைவரான இவரருளிச்செய்த இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தையும் ப்ரதிபாதியா நின்றுகொண்டு, ஏவம்பூதமான விதுக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள் பரீக்ஷக பரித்யாஜ்யங்களாம் படியை அருளிச் செய்கிருர் (குருசிஷ்யேத்யாதியால்.)

64)ஶுருஶிஷ்யஶுந்த விரோஶங்களைப் பரமதாஶிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமிழ் இன்கவி பரவியழைக்கு மென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்றே பேசுமேக்கண்டரில் என்னில் மிகுவென்னுமிவ ருரைகொளின் மொழிகொண்டு ஶாஸ்த்ரார்ஶங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மநுவிபரீதங்கள் போலே.

(வ்யா) அதாவது – ருஷிகளில் குருசிஷ்யர்களான வ்யாஸ ஜைமிநிகளில் குருவான வ்யாஸனுடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தோடு சிஷ்யனுன ஜைமிநியுடைய க்ரந்தமான கர்மஸூத்ரத்துக்கு நிரீச்வரவாதாதிகளால் வந்த விரோதத்தை *ஸம்பத்தேரிதி ஜைமிநி: *அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி: *பரம் ஜைமிநிர்முக்யத்வாத் *ப்ராஹ்மணே ஜைமிநி* இத்யாதியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களாலே ஜைமிநிக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப தத்குண தது பாஸந தத்பலாதிகளினுடைய அங்கீகார முண்டென்னுமிடம் தோற்றுகையாலும், மஹாபாரதத்திலே ஹயசிர உபாக்யாநாதிகளிலே பகவத் வ்யாஸோபதேசலப்த பரமாத்ம தத்வஜ்ஞாநமுடையவனுகச் சொல்லுகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸனும் ஜைமிநியும் ஏககண்டர்கள். இனி தேவதா நிராகரணம் பண்ணினவிது ஈச்வரப்ரணீதமாக வேதத்தைச் சிலர் சொல்லுகையாலே அந்த பௌருஷேயத்வ மடியாக விப்ரலம்பாதி தோஷங்களைக் கல்பித்து வேதாப்ராமண்யம் சொல்லுவது, வைதிக கர்மங்களை நிந்திப்பதாகிற பாஹ்யரை நிராகரித்து, வேதப்ராமண்ய கர்மாவச்ய கர்த்தவ்யதைகளை ஸாதிக்கையிலுண்டான இச்சையாலே ஸ்வமதமன்றியிலேயிருக்கப் பரமதத்தை அவலம்பித்துச் சொன்னுனெருதல்,

அன்றிக்கே தேவதா நிராகரணத்தில் தாத்பர்யமில்லை. அச்ருத வேதாந்தர்க்கு கர்மத்தில் அச்ரத்தையை நிவாரிக்கைக்காக கர்மப்ரதாந்யம் சொல்லுகையிலே தாத்பர்யமாகையாலே, *நஹி நிந்தா நிந்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, நிந்திதாத் இதரத் ப்ரசம்ஸிதும்* என்கிற ந்யாயத்தாலே தேவதாநிராகரணம் பண்ணின விது கர்ம ப்ரசம்ஸார்த்தமாகையாலே அந்யபரமென்றுதல் கொள்ளவேணுமென்று, இப்படி பரமதாந்யபரத்வங்களாலே பரிஹரிக்க வேண்டிற்றிறே. அப்படியேயிங்கும் அந்யோந்யவசந விரோதமுண்டாய் அதுக்கு ஒரு பரிகாரம் பண்ண வேண்டாதபடி, *செஞ்சொல்கவிகாள்* என்றும் *செந்தமிழ் பாடுவார்* என்றும் *இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்* என்றும், *பதியே பரவித்தொழும் தொண்டர்* என்றும் *அரங்காவோ வென்றழைக்கும் தொண்டர்* என்றும் பரஸ்பரம் ச்லாகித்துக்கொண்டு *பேசிற்றே பேசலல்லால்* என்கிறபடியே ஒருவர் பேசினதே எல்லாரும் பேசுமேககண்டரான ஆழ்வார்களில் வைத்து கொண்டு, *என்னில் மிகு புகழார் யாவர்* என்று சேஷிக்கு அதிசயகரராகப் பெற்ற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே என்னிற்காட்டில் மிக்க புகழையுடையார் ஆரென்னும் ஸர்வாதிகரான இவருடைய *உரைகொளின் மொழி* என்கிறபடியே ஸ்ரீராமாயணுதிகளையும் ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே ஜயிக்கும்படியான சக்திகளைக்கொண்டு வேதத்துபப்ரஹ்மணரூப சாஸ்த்ரங்களில் ஸம்சயிதமான அர்த்தங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டும்படியா யிருக்கையாலே *வலங்கொண்டவாயிரம்* என்கிறபடியே ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தை யுடைத்தான இப்ப்ரபந்தத்துக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள் *மந்வர்த்த விபரீதா து யா ஸ்ம்ருதிஸ்ஸா ந சஸ்யதே* என்று சொல்லப்பட்ட மநுவிபரீதமான ஸ்ம்ருதிகள் போலே கழிக்கப்படுமென்கை.

(அவ) இப்படி இதுகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயித்தவ ராரென்னும் அபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறுர். (பாஷ்யகாரரித்யாதி.)

65)ஹாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்க விடுவர்.

(வ்யா) அதாவது – பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸூத்ரவாக்யங்களில் ஸந்திக்தங்களான அர்த்தங்களெல்லாம் இப்ப்ரபந்தத்தில் ஸூக்திகளைக் கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருளுவரென்கை.

(அவ) அவர்தாம் அருளிச்செய்தருளுகைக்கு மூலம் ஏதென்னுமபேக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறுர் – (அதுக்கு மூலமித்யாதி.)

66)அதுக்கு மூலம் "வியயஸ்ச" என்கிற பரமாசார்ய வசனம்.

(வ்யா) அதாவது – பாஷ்யகாரர் அப்படி செய்தருளுகைக்கடி, *விதயச்ச வைதிகாஸ் த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண:* என்று 'இதம் குரு' 'இதம் மகார்ஷீ:' என்கிற ஸ்வதந்த்ரமான வைதிக விதிகளும் அநந்யப்ரயோஜநராயாச்ரயித்திருக்கும் த்வதீயருடைய, ஐச்வர்யாதிகளால் கலக்கவொண்ணுதபடி கம்பீரமான மநஸ்ஸைப் பின் செல்லுமென்று – இவ்வாழ்வார்போல்வார் நினைவை சாஸ்த்ரங்கள்தான் பின்செல்லுமதாகப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வசநமென்கை.

(அவ) இப்படி அபியுக்தரானவர்கள் இது கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கும்படி ஸகலவேதோப ப்ர்ம்ஹணங்களிலும் அதிப்ரபலமாய், இவ்வளவுமன்றிக்கே

கீழ்ச்சொன்னபடியே த்ராவிட வேதமாய்க் கொண்டு வேத ஸமமாயிருக்கிற ஆப்ததமமான இப்ப்ரபந்தத்திலே ஆப்திக்கு உறுப்பாக இவர் வேறே சில விஷயங்களை எடுப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறுர்.

67)ஆப்திக்கு இவர் சுருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தனென்கிற விவை வ்யாஸ மநு ஜ்ஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே.

(வ்யா) அதாவது – இதில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களில் ஆப்திக் குறுப்பாக, இவர் *உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்* என்றும், *மார்க்கண்டேயனும் கரியே* என்றும், *பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த* என்றும் ச்ருதியையும் மார்க்கண்டேயனையும் பார்த்தனையும் சொல்லுகிறவை, பரமாப்தமான வேதம், *ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:* என்றும், *யத் வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம்* என்றும், *ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி* என்றும் ஆப்திக் குறுப்பாக வ்யாஸனையும் மநுவையும் ப்ரஹ்மவாதிகளையும் சொல்லுகிறுப்போலே யென்கை. ஆனபின்பு அது தாழ்வல்ல, ஆப்த்யதிசயத்துக்கு உறுப்பென்று கருத்து. இத்தால், கீழ் வேதஸாம்யம் சொன்னவிடத்திலே சொல்ல வேண்டியிருக்க, அநுக்தமாய்க் கிடந்தவற்றை இங்கே அருளிச்செய்தாராய்த்து.

(அவ) ஆனுல் இத்தை உபபர்ம்ஹணமாகச் சொன்ன பக்ஷத்தில் வேதவ்யாக்யையாமதொழிய *வேதரூபமிதம் க்ருதம் *த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம் *த்ராவிடவேதஸூக்தை:* என்று அபியுக்தர் சொல்லுகிற வேதத்வம் இதுக்குக் கூடுமோவென்ன அருளிச் செய்கிறுர் – (பாரத கீதைகளினித்யாதியால்).

68)ஹாரதகீதைகளின் வேதொபநிஷத்த்வம் போலே இதுவும் வ்யாக்யையானுலும் வேதரஹஸ்யமாம்.

(வ்யா) அதாவது – வேதோபப்ர்ம்ஹணமான மஹாபாரதமும், அதில் ஸாரமான ஸ்ரீகீதையும், *வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்றும், *பகவத் கீதாஸூபநிஷத்ஸு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதமும் உபநிஷத்துமாகிறுப்போலே இது வேதவ்யாக்க்யையான உபப்ர்மஹணமானுலும் வேதரஹஸ்யமாமென்கை. வேதரஹஸ்யமாவது வேதத்தில் ரஹஸ்யபாகமான உபநிஷத்து. கீழ் ச்சாந்தோக்ய ஸமமாகவிறே சொல்லிற்று. ஆகையால் இந்தப் பக்ஷத்திலும் இதன் த்ராவிட வேதத்வஹாநி வாராதென்று கருத்து.

(அவ) ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்தத்தை வேத ஸமமென்பது ததுபப்ர்ம்ஹண ஸமமென்பதாகா நின்றீர், அவை யிரண்டுக்கும் தத்தநுரூபமா யிருப்பன சில அலங்காரங்களுண்டிறே, தாத்ருசாலங்காரங்கள் இதுக்குமுண்டோவென்ன, ஸம்ஸ்க்ருதமானவற்றுக்கு தத்ததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டானுப்போலே த்ராவிடமான விதுக்கும் ஏததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவுமுண்டென்கிறுர். (உதாத்தாதியென்று தொடங்கி)

69)உதாத்தாதி பத க்ரம ஜடா வாக்ய பஞ்சாதி பாதவ்ருத்த ப்ரஶ்ந காண்டாஷ்ட காதியாயாம்ஶ பர்வாதியலங்காரங்கள் போலே எழுத்தசை சீர்ப்பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளையினம் யாப்புப் பாத்துறை பண் இசை தாளம் பத்து நூருயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்கு முண்டு.

(வ்யா) அதாவது – உதாத்தாதியென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே அநுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயங்களைச் சொல்லுகிறது. இந்த உதாத்தாதிஸ்வர விசேஷங்களும், க்ரமஜடா

பஞ்சாதிகளும் ப்ரச்நாஷ்டகங்களும் வேதாஸாதாரணம். அம்சபர்வாதிகள் உபப்ர்ம்ஹண ஸாதாரணம். பர்வாதியென்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தால் ஸ்கந்தாதிகளைச் சொல்லுகிறது. பத வாக்ய பாதவ்ருத்த காண்டாத்யாயங்கள் உபயஸாதாரணம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதாநபரிச்சேதங்களிலும் காண்டவ்யவஹார முண்டிறே. கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலே அத்யாயமென்கிற பரிச்சேதவ்யவஹாரம் கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி வேதத்துக்கும் ததுபப்ர்ம்ஹணங்களுக்குமுண்டான அலங்காரங்களைச் சொல்லி, அப்படியே இதுக்குமுண்டான அலங்காரங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது மேல் – (எழுத்தித்யாதி) எழுத்தாவது குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்தும். அசையாவது – நேரசை, நிரையசை ஆகிறவிரண்டசையும். சீராவது ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கும், வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும், வஞ்சியுரிச்சீர் நான்கும், பொதுச்சீர் பதினாறும், ஓரசைச்சீரிரண்டும் ஆக முப்பது சீரும். பந்தமெனிலும் தளையெனிலும் ஒக்குமென்று தமிழர் சொல்லுகையாலே பந்தமும் தளையுமொன்ருகையால் இங்கே பந்தமென்றும் மேலே தளையென்றும் சொல்லுமளவில் புநருக்தமாகையாலே இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்கவேணும்.

அடியாவது, குறளடி, சிந்தடி முதலான அடியைந்தும், தொடையாவது மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்கிற ஐந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஓரொன்றிலே எவ்வெட்டுத் தொடையாக நாற்பதும், அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடையென்கிற மூன்றுமாக நாற்பத்துமூன்று தொடையும். நிரைநிரையாவது, நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை முதலானவை. ஓசையாவது செப்பலோசை அகவலோசை முதலான நாலோசையும், தளையாவது நேரொன்ருசிரியத்தளை, நிரையொன்ருசிரியத்தளை முதலான ஏழுதளையும். இனமாவது, "தாழிசை, துறை, விருத்தம்" என்கிற பாக்களினம் மூன்றும். யாப்பாவது ப்ரபந்தரூபமாயிருக்கை. பாவாவது, வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலான பாக்கள். துறை என்கிறவிதுவும், இனத்தின் வகையிலொன்ருகையாலே புநருக்தமாம். அர்த்தாந்தரமுண்டாகில் கண்டு கொள்வது.

பண்ணுவது முதிர்ந்த குறிஞ்சி, நட்டபாஷை, நட்டராகம், செந்திரிபியம், தைந்தளும் முதலானவை. இசையாவது *குறள் துத்தம் கைக்கிளை உழையினி விளரிதாரம்* என்கிற பேரால் சொல்லப்படுகிற நிஷாதர்ஷப காந்தாரஷட்ஜ மத்யம தைவத பஞ்சமங்களாகிற ஏழிசையும். தாளமாவது - *கஜகர்ணச் சோரகதிர் மகாத்வஜ தாளக: லக்ஷ்மி கீர்த்தி: பாணிபாதௌ கௌரீ பஞ்சாநநஸ் ததா, சதுராம்நாய தாளச்ச தாளோயம் கருடத்வஜ:, ஸங்கீத சாஸ்த்ர வித்வத்பி ரேதே தாளா: ப்ரகீர்த்திதா:* என்கிறபடியே கஜகரணம், சோரகதி, மகரத்வஜம் முதலான தாளங்கள். பத்தாவது அம்சபர்வாதிகளில் அவாந்தர பரிச்சேதங்களான அத்யாயாதிகள்போலே நூற்றினுடைய அவாந்தர பரிச்சேதங்களாய், *இப்பத்தும் *இவை பத்தும்* என்று சொல்லப்படுகிற திருவாய்மொழிகள்.

நூருவது – ப்ரதாந பரிச்சேதங்களான அம்ச பர்வ காண்டாதிகள்போலே *நூறே சொன்ன* *பத்துநூறு* என்னும்படி நூறுநூறு பாட்டாயிருந்துள்ள ப்ரதாநபரிச்சேதங்கள். ஆயிரமாவது, *சதுர்விம்சத்ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாம்* என்னுமா போலே யிருந்துள்ள மஹாபரிச்சேதம் முதலான வென்கையாலே, முதலிட்டு மூன்று பத்து உத்தரகண்ட விவரணமாய், மேலிட்டு மூன்று பத்தும் அதுக்கு உபயோகியான அர்த்த ப்ரதிபாதகமாய் மேலில்பத்து பலாவாப்தி கதநமாயிருக்கையாலே உண்டான விபாக விசேஷங்களும் விவக்ஷிதங்களென்று தோற்றுகிறது: (முதலான செய்கோல மிதுக்கு முண்டு) என்றது *செய்கோலத்தாயிரம்* என்று கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரங்களால் குறைவற்றவாயிர மென்கையாலே ஏவமாதிகளான ஸர்வாலங்காரங்களும் இதுக்குமுண்டென்கை.

(அவ) ஆக இதுக்குக் கீழ் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு வேத ஸாம்யமும் ததுபப்ர்ம்ஹணஸாம்யமும் உண்டென்னுமிடத்தை அருளி செய்தார் – இங்ஙனன்றிக்கே வேதாவிர்ப்பாவ விசேஷமாய் இவ்வாழ்வாராலே நிர்மிதமாக ப்ரஸித்தமாயிருப்பதொன்றென்று, இதுக்கு இன்னமும் ஒரு யோஜனை பண்ணுகிறுர்மேல் – (அதவா வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே என்று தொடங்கி.)

70)அதவா வேதவேத்யந்யாயத்தாலே பரத்வபர முதுவேதம் வ்யூஹ வ்யாப்தி அவதரணங்களில் ஓதின நீதி கேட்டமநு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்னும்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன உபயப்ரகாரமுமன்றிக்கே, *வேதவேத்யே பரேபும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா* என்று வேத வேத்யனை பரமபுருஷன் தசரத புத்ரனு யவதரித்தவிடத்தில் அபௌருஷேயமான வேதமும் ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் பக்கல் ஸ்ரீராமாயண ரூபேண அவதரித்த தென்கிற ந்யாயத்தாலே, *க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே* ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்* தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:* யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந், ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ, ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* இத்யாதிகளாலே பலவிடங்களிலும் ஈச்வரனுடைய பராவஸ்த்தையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே பரத்வத்திலே நோக்காய், *முதுவேதம்* என்கிறபடியே புருஷ புத்திப்ரபவதோஷகந்தமில்லாதபடி அநாதித்வேந பழையதா யிருக்கிற வேதமானது *ஷாட்குண்யாத் வாஸுதேவ: பர இதி ஸ பவாந் முக்தபோக்ய:* என்கிறபடியே ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனுய் முக்தபோக்யனுயிருக்கிற அந்த பரனுனவன், *பலாட்யாத் போதாத் ஸங்கர்ஷணஸ் த்வம் ஹரஸி விதநுஷே சாஸ்த்ர மைச்வர்ய வீர்யாத், ப்ரத்யும்நஸ் ஸர்க்கதர்மௌ நயஸி ச பகவந் சக்திதேஜோநிருத்தோ பிப்ராண: பாஸி தத்வம், கமயஸிச ததா வ்யூஹ்ய* என்கிறபடியே ஸர்க்காதிநிர்வஹணார்த்தமாக வ்யூஹீ பவித்த அவஸ்தையில், *ஸங்கர்ஷணாதி ஸத்பாவம் பஜே லோகஹிதேப்ஸயா க்ரமச: ப்ரலயோத்பத்தி ஸ்த்திபி: ப்ராண்யநுக்ரஹ:, ப்ரயோஜநமதாந்யச்ச சாஸ்த்ர சாஸ்த்ரார்த்த தத்பரை: தசாஸ் துர்ய ஸுஷுப் த்யாத்யாச் நதுர்வ்யூஹேபி லக்ஷயே* இத்யாதியாலும், *தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த் வாத் ரூபம் ஸாங்கர்ஷணம் ஹரே:, ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்யும்ந முச்யதே சக்திதேஜஸ்ஸமுத்கர்ஷா தாநிருத்த தநுர் ஹரே: ஏதே சக்திமயா வ்யூஹா குணோந்மேஷ ஸ்வலக்ஷணா:* இத்யாதியாலும் அந்த வ்யூஹ விசேஷ தத்குணரூப க்ருத்யாதிகளை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *பஞ்ச ராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்* என்கிறபடியே ஸர்வத்துக்கும் ஆதிவக்தா ஈச்வரன்தானுகையாலே, *ஓதினுய் நீதி* என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சராத்ரமாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

இப்படி வ்யூஹீபவித்த மாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வசப்தவாச்யனுய் ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனுய்க் கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமித்வேந வ்யாபித்து நிற்குமவஸ்தையில், *ஆபோ நாரா இதி ப்ராக்தோ ஆபோ வை நர ஸூநவ:, தா யதஸ்யாயநம பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:* இத்யாதியாலும், *ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸ மணீயஸாம், ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத் து புருஷம் பரம். *ஏநமேகே வதந்த்யக்நிம் மருதோந்யே ப்ரஜாபதிம், இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம சாச்வதம்* *ஏஷ ஸர்வாணி பூதாநி பஞ்சபிர் வ்யாப்ய மூர்த்திபி:, ஜந்மவ்ருத்திக்ஷயைர் நித்யம் ஸம்ஸாரயதி சக்ரவத்* இத்யாதியாலும், *ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா:* என்கிறபடியே ஸர்வதேவதா சரீரிதயா ஸர்வ கர்மஸமாராத்யன் இவனென்று தோற்றும்படி பூர்வபாகோபப்ர்ம்ஹணமாய்க்

கொண்டு ஸர்வாந்தர்யாமிதயா வ்யாப்தியை ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *கேட்ட மனு* என்கிறபடியே ஆப்தமாகக் கேட்கப்பட்ட மந்வாதி ஸ்ம்ருதியா யாவிர்ப்பவித்து,

அப்படி அதீந்த்ரியனுய் நிற்கிறவவன் ஸாதுபரித்ராணுதிகளுக்காக ராம க்ருஷ்ணுத்யவதாரங்களைப் பண்ணினவவஸ்தையில் தத்ததவதார சேஷ்டிதாதிகளை ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *படுகதையும்* என்கிறபடியே வ்ருத்தகீர்த்தநரூபமான ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதீதிஹாஸங்களாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

அப்படி அவதாரமுகேந முன்னின்று ரக்ஷித்தருளுமவன், அவதாரத்தில் பிற்பாடரும் இழவாதபடி, *ஆகமூர்த்தியாயவண்ண மென்கொல்* என்று விசேஷஜ்ஞர் ஈடுபடும்படி ஆச்ரிதஹ்ருதயாநுகுணமாக *தமருகந்ததெவ்வுருவம்* இத்யாதிப்படியே த்ரவ்யநாமரூபாஸனசயநாதிகளிலும் தேசகாலாதிகாராதிகளிலும் ஸ்நாநபோஜநாதிகளிலும் ஒரு நியமமறப்பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்தஸுலபனுயிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமான அவஸ்தையில் தத்வைபவ ப்ரதிபாதநார்த்தமாக *சடகோபன் பண்ணிய தமிழ்* என்னும்படி ப்ரமேயந்தன்னைப்போலே தானும் ஸர்வஸுலபமாய் ஸர்வாதிகாரமாகைக் குறுப்பாக த்ராவிடரூபமாய்க்கொண்டு ஆழ்வார் பக்கலிலே ஆவிர்ப்பவிக்கையாலே ஸம்ஸ்க்ருத ரூபமாயிருக்கிற வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்று சொல்லுவதும் ஒரு ப்ரகாரமுண்டென்கை. *எய்தற்கறிய மறைகளை ஆயிரமின் தமிழால் செய்தற்குலகில் வரும் சடகோபனை* என்னக்கடவதிறே. இவையெல்லாத்திலும் எல்லாம் சொல்லுமேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஒன்றிலே நோக்காயிருக்கையாலிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இதுதான் *பரத்வபரமென்கையாலே ஸ்பஷ்டமிறே.

(அவ) ஆனுல் அபௌருஷேயமான வேதம் இப்படி அவஸ்த்தாந்தரத்தை பஜித்ததாகில் கலுஷமாய் அர்த்தப்ரகாசகத்வம் குன்ருதோவென்ன, வக்த்ரு விசேஷத்தாலே அது மற்றைப்படியாய்த்தென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிருர் – (மண்ணுடின வித்யாதியால்.)

71)மண்ணுடினஸஹ்யஜலம் தோதவத்திச் சங்கணி துறையிலே துகில் வண்ணத் தெண்ணீராய் அந்தஸ்ஸ்உதத்தைக் காட்டுமா போலே அல்பஶ்ருதர் கலக்கின ஶ்ருதி நன்ஞானத்துறை சேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்பொருளையறிவித்தது

(வ்யா) அதாவது உச்ச ஸ்தலத்தில் நின்றும் ,வேகத்தோடு வந்து பூமியில் விழுகையாலே, ம்ருன் மிஸ்ரமாய் கலங்கி சஹ்யத்தில் நின்று வரும் ஜலமானது, தோதவத்தி தூய் மறையோர் துறை –என்றும் பொருநல் சங்கணி துறை –என்றும் சொல்லுகிற துறைகளிலே வந்தவாறே துறை வாசியாலே, துகில் வண்ண தூ நீர் –என்றும் தெண்ணீர் பொன்னி -என்றும் சொல்லுகிற படியே தெளிந்த நீராய், தனக்குள்ளே கிடக்கிற பதார்த்தங்களை பிரகாசிக்குமா போலே, பிபேத் யல்ப ச்ருதான் வேதோ மாமயம் பிரதரிஷ்யதி - என்கிற படி -வேதம் தான் நடுங்கும் படி, தத் அபிப்ராயம் அறியாமல், பிரதி பந்தங்களை சொல்லும் அல்ப ஸ்ருதர் ஒரு வாக்யத்து அர்த்தம் சொல்ல புக்கால், அது தன்னில் நின்று விபிரதிபத்தி பண்ணி, த்வைதம் என்பார் அத்வைதம் என்பார் த்வைதாத்வைதம் என்பராய் இப்படி கலக்க கலங்கிய சுருதியானது நல ஞானத் துறை -என்று இவர் தாம் அருளி செய்தபடி யதா ஞானத்து துறையான இவ் ஆழ்வார் பக்கலிலே வந்து சேர்ந்து, தெளி உற்ற ஆயிரம் -என்கிற படியே முன்புத்தை கலக்கம் தீர்ந்து ,தெளிவை அடைந்து, அறிவித்தேன் ஆழ பொருளை -என்கிற படியே அகாதமாய் ,பரம ரகஸ்யமான அர்த்த விசேஷங்களை எல்லாம் தோன்றுவித்தது என்கை .

(அவ) ஆனுல் வேதத்துக்கு அத்யயந கால நியதியும் அதிகாரி நியதியுமுண்டாயிரா நின்றதே. அந்த வேதாவதாரமான இதுக்கு அவையின்றிக்கே யொழிவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிருர் – (மேகம் பருகின வித்யாதி).

72)மேவம் பருகின ஸமுஜூம்ஜுபோலே நூற்கடற் சொல் இவர்வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வஷா ஸர்வோப ஜீவ்யமாமே.

(வ்யா) அதாவது - விரஸமாய் ததந்தர்கதஸத்வங்களுக்கொழியப் புறம்புள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமன்றிக்கே பர்வங்களிலொழிய ஸ்பர்சிக்கலாகா தென்கையாலே ஸ்பர்ச கால நியதியையு முடைத்தாயிருக்கிற ஸமுத்ரஜலமானது மேகம் பருகி வர்ஷிக்க அந்த மேக ஸ்பர்சத்தாலே தன் விரஸதை போய் ஸர்வதா ஸர்வஜந போக்யமாமாபோலே, *ச்ராவண்யாம் ப்ரௌஷ்ட்டபத்யாம்வா உபாக்ருத்ய யதாவிதி, யுக்தச் சந்தாம்ஸ்யதீயீத மாஸாந் விப்ரோர்த்த பஞ்சமாந். அத ஊர்த்வம் து சந்தாம்ஸி சுக்லேது நியத: படேத், வேதாங்காநி ரஹஸ்யம் ச க்ருஷ்ணபக்ஷேது ஸம்படேத்* என்கிறபடியே அத்யயநகாலநியதியையும், த்ரைவர்ணிகாதிகாரதயா அதிகாரி நியதியையு முடைத்தாயிருந்துள்ள *நூற்கடல்* என்கிற வேதவித்யாஸமுத்ரத்தில்வசநம் *இவள்வாயனகள்திருந்த* என்கிறபடியே இவருடைய வாக்கதமாய் காலநியம அதிகாரிநியம நிரபேக்ஷமான ஆகாரத்தையடைந்து கட்டளைப்பட்டவாறே, *அத்யேதவ்யம் த்விஜச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம், ஸ்த்ரீபிச் சூத்ராதிபிச்சைவ தேஷாம் முக்தி: கரே ஸ்திதா* என்கிறபடியே ஒரு கால நியம்மின்றிக்கே ஸர்வகாலமும் ஸர்வர்க்குமுபஜீவ்யமாமிறே யென்கை.

(அவ) இன்னமும் வேதகார்யமாயிருக்கச் செய்தே காரணமானவதுபோல் அதிக்ருதாதிகாரமன்றியே இது ஸர்வாதிகாரமா யிருக்க்க் குறையில்லை யென்னுமிடத்துக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த விசேஷம் தர்சிப்பிகிருர் – (ம்ருத்கடமித்யாதி).

73)ம்ருத்வடம் போலன்றே பொற்குடம்.

(வ்யா) அதாவது - ம்ருத்கடம் தொடுமவர்களே தொடுமித்தனை போக்கி எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணுதாயிருக்க, பார்த்திவமா யிராநிற்கச்செய்தே பொற்குடம் எல்லார்க்கும் ஸ்பர்சிக்கலாயிரா நின்றதிறே யென்கை. இத்தால் காரணமான வேதம் அதிக்ருதிதாதிகாரமா யிருந்தாலும் தத்கார்யமானவிது ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாகக் குறையில்லையென்றதாய்த்து. த்ருஷ்டாந்தத்திலே தோற்றுகிற காரணுத்கார்யச்லாக்யாதிகள் தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் விவக்ஷிதம்.

(அவ) இனிமேல் இப்படியிருந்துள்ள திருவாய்மொழியும் ஏதத்ப்ரதிபாத்யமான அர்ச்சாவதாரமுமாகிற ப்ரமாண ப்ரமேய சரமங்கள் இவற்றினுடைய பூர்வாவவஸ்தைகளில் அவகாஹனக்ஷமரல்லாதார்க்கு ஸுலபமாக்க் கல்பிதங்களானவையென்று *வேதவேத்ய* (ஸூ -70) இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன ப்ரமாணப்ரமேய சரமங்களை நிகமிக்கிருர் – (பெரும்புறக்கடலென்று தொடங்கி).

74)பெரும்புறக்கடலும் ஸ்ருதிஸாஜரமும் அலைத்து ஆழ்ந்து ஓடுமிடங்களில் அயோஜியர்க்குச் சமைத்த மடுவும் சாய்கரமும் மாநமேயசரமம்.

(வ்யா) அதாவது – எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய் தான் பெருத்திருக்கிற கடல் போலே

அபரிச்சேத்யமா யிருக்கிற பரவஸ்துவான ப்ரமேயம் – ஸமுத்ரம் தரங்கிதமாய் அலேந்து நிற்குமிடம்போலே ஜ்ஞாநாதி ஷட்குண பரிபூர்ணமான தானே அவற்றிலே இவ்விரண்டு குணங்களே ப்ரகடிப்பித்துக் கொண்டு ஸங்கர்ஷணுதி ரூபேண வ்யூஹித்திருக்குமிடத்திலும் ஸமுத்ரத்தில் நிலேகாண வொண்ணுதபடி ஆழ்ந்திருக்குமிடம்போலே, *யாமாத்மா ந வேத* என்றும், *கட்கிலீ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்ருச்யத்வேந அந்தர்யாமியாய் நிற்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரமானது கழிகளாய்க் கொண்டோடுமிடம்போலே *மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:* *யஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:* நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் *விஷ்ணுர் மாநுஷரூபேண சசார வஸுதாதலே* என்கிறபடியே கண்காண வந்து தோன்றி *ஞாலத்தூடே நடந்து திரிந்த அவதாரமான விடத்திலும், தேசகரணகால விப்ரக்ருஷ்டைதகளாலே கிட்டி யனுபவிக்க யோக்யரல்லாதார்க்கு "அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே" என்கிறபடியே தேசாதிவிப்ரகர்ஷகந்தமில்லாதபடி கல்பிக்கப்பட்ட அத்யந்த ஸுலபவிஷயம் ப்ரமேயாவிர்ப்பாவபரம்பரையினுடைய சரமாவஸ்த்தையான அர்ச்சாவதாரம்.

மதிமந்தாநமாவித்த்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் என்கிறபடியே அபரிசேத்யமாய் பரத்வபரமான வேதம் – ஸமுத்ரதரங்கித ப்ரதேசம்போலே தத்வ்யூஹப்ரதிபாதகதயா அவஸ்த்தாந்தராபந்நமாய் பஞ்சராத்ரமானவிடத்திலும் ஸமுத்ரத்தில் அகாத ஸ்தலம்போலே ததந்தர்யாமித்வ ப்ரதிபாதகதயா அவகாஹித்து அர்த்த தர்சநம் பண்ணவரிதாம்படி மந்வாதிஸ்ம்ருதிரூபமான விடத்திலும், ஸமுத்ரம் கழிகளாயோடுமாபோலே ததவதார ப்ரதிபாதகதயா இதிஹாஸரூபேண விஸ்த்ருதமாய் நடக்கிற விடத்திலும் ஜ்ஞாநசக்த்யாதி ஸங்கோசத்தால் அவகாஹித்து விடாய் தீர மாட்டாதார்க்கு விடாய்த்தவன் வாயை அங்காந்திருக்கத்தானே தண்ணீர் வந்து குதிக்கும்படி கல்பிதமான சாய்கரகம்போலே அநாயாஸேந உபஜீவிக்கலாம்படி அத்யந்த ஸுலபமான சாஸ்த்ரம் ப்ரமாண பூதமான வேதத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ பரம்பராசரமாவஸ்தையான திருவாய்மொழியென்கை. இத்தால் மடுவும் சாய்கரகமுமென்கையாலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்களினுடைய ஒளியும் எளிமையும் இனிமையும் தொடக்கமான ஸத்குண ஸாஹித்யம் சொல்லப்பட்டது.

(அவ) இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம் ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிருர் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்கள் இப்படி விலக்ஷணமா யிருந்ததாகிலும் இப்ப்ரமாண வக்தாவானவர் சதுர்த்த வர்ணரன்ரே வென்ன, பாகவதோத்தமரான இவருடைய ஜந்மநிரூபண தோஷத்தை ப்ரமாண ப்ரமேயங்களில் த்ரவ்யபாஷாநிரூபண தோஷம் கீழுக்தமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அத்தை ஸித்தவத்கரித்து த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொண்டருளிச் செய்கிருர் – (வீட்டின்பமென்று தொடங்கி).

75)வீட்டின்ப வின்பப்பாக்களில் ஹவ்யஹாஷா நிரூபணஸமம் இன்பமாரியிலாராய்ச்சி

(வ்யா) அதாவது *கனிவார் வீட்டின்பம்* என்கிறபடியே பகவத் விஷயமென்ருல் உளம்கனிந்திருக்குமவர்களுடைய க்ருஹங்களிலே அவர்களுகந்த்தொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டிருந்து இன்பத்தை விளேக்கிற அர்ச்சாவதாரத்தில் த்ரவ்ய நிரூபணத்தோடும், *அந்தமிழின்பப்பா* என்கிறபடியே த்ராவிட ரூபமாய் பகவத் குணகண ப்ரதிபாதகதயா விசேஷஜ்ஞர்க்கு ஆநந்தாவஹமாயிருக்கிற திருவாய்மொழியில் பாஷாநிரூபணத்தோடும் துல்யதோஷம் *அடியார்க்கின்பமாரி* என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திருவாய்மொழி முகத்தாலே ஆநந்தத்தை வர்ஷிக்கும்மேகமான ஆழ்வார்பக்கல் உத்பத்திநிரூபணமுமென்கை.

விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய: யோ குரௌ மாநுஷம் பாவ முபௌ நரக பாதிநௌ யோ விஷ்ணௌ ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை, குரௌச மாநுஷம் பாவமுபௌ நரகபாதிநௌ. *அர்ச்சாவதாரோபாதாநவைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம், மாத்ரு யோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண: *ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம, பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்* கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ யோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்.* சூத்ரம் வா பகவத் பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:* ஏவமாதி சாஸ்த்ர வசனங்களை ஹ்ருதீகரித்திறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. *அவஜாநந்தி மாம்மூடா:* என்கிறபடியே வாசியறியாமல் அவஜ்ஞைபண்ணும் மூடர்க்கும் *பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதநந்யபாவா:* என்கிறபடியே வாசியறிந்து ஆதரிக்கும் அநந்யபாவர்க்கும் மூன்றிடமுமொக்குமிறே.

(அவ) இங்ஙனன்றிக்கே பேச்சிலும் இது சொன்னவர் பிறவியிலும் தாழ்வு பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகழுமவர்களுக்கு அநிஷ்டபிரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறுர் – பேசித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

76)பேச்சுப்பார்க்கில் கள்ளப் பொய்ந்நூல்களும் ஞாஹ்யங்கள்; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சா மோத்தும் அறு மூன்றும் கழிப்பனும்.

(வ்யா) அதாவது – ஸமஸ்க்ருதமாகவும், த்ராவிடமாகவுமாம், பகவத்பரமானது உபாதேயம்; அந்யபரமானது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே பாஷாமாத்ராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரித்து த்ராவிட பாஷையாகையாலே இது த்யாஜ்யமென்னப்பார்க்கில், *வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ள நூல்* என்றும், *பொய்ந்நூலை மெய்ந்நூலென்றென்று மோதி* என்றும் சொல்லுகிற பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானவாகாரத்தாலே உபாதேயமாக வேணும். சதுர்த்தவர்ணேத்பவரென்று வக்தாவானவர் பிறவியைப்பார்த்து இத்தை யிகழுமளவில் மத்ஸ்யகந்தாஸுதனை வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சமவேதமான மஹாபாரதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன ஷட்கத்ரயாத்மகமான கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தால் பாஷாமாத்ரத்தையும் வக்த்ரு ஜன்மத்தையும் பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகழுமளவில் வரும் விரோதம் காட்டப்பட்டது.

அதவா - பாஷா வக்த்ருஜந்மமாந்த்யங்கள் நிரூபிக்கலாகாதென்று கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையாயுள்ளதும், ஜந்மகௌரவமுடையார் சொல்லுமதுவுமே உபாதேயமென்று கொள்ளுமவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறுர் – பேச்சுப்பார்க்கிலித்யாதி வாக்ய த்வ்யத்தாலே. அதாவது – பகவத் பரத்வாந்யபரத்வங்களைப் பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்யத்வங்களுக்கு ஹேதுவாக்காதே ஸமஸ்க்ருத பாஷையானது உபாதேயமென்று பேச்சினுடைய கௌரவமாத்ரத்தைப் பார்க்கில், *கள்ள நூல்* *பொய்ந்நூல்* என்று கழிக்கப்பட்ட பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் பரிக்ராஹ்யங்களாம். யதாஜ்ஞாநர் சொன்னது உபாதேயம், அயதாஜ்ஞாநர் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே ஜந்மகௌரவமுடையார் சொன்னதே உபாதேயம்; அல்லாதார் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று பிறவி மாத்ரத்தையே பார்க்கில் மத்ஸ்யகந்தாஸுதனை வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சம வேதமும், கோபஜந்மாவன க்ருஷ்ணன் சொன்ன கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தாலே பேச்சில் கௌரவமும், சொல்லுமவர்கள் பிறவியில் கௌரவமும் ப்ரபந்தோபாதேயத்வ ஹேதுவாகச் சொல்லுமளவில் வருமநிஷ்டம் காட்டப்பட்டது.

(அவ) இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்தியை வ்யாஸ க்ருஷ்ணுேத்பத்தி ஸமமாக வருளிச்செய்தார் கீழ். அவற்றில் இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறுர் மேல் – (க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணேத்யாதியால்.)

77)க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாய நோத்பத்திகள் போலன்றே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணுதத்த்வ ஜந்மம்.

(வ்யா) அதாவது *ஒருத்தி மகனுய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனுன க்ருஷ்ணனுடையவும் கந்யாஸுதனுன வ்யாஸனுடையவும் உத்பத்தி போலன்றே *கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்றவராய், *க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணு தத்வமிவோதிதம்* என்கிறபடியே க்ருஷ்ண விஷயத்ருஷ்ணைதான் ஒரு வடிவு கொண்டாப் போலே யிருக்கிற ஆழ்வாருடைய அவதாரமென்கை.

(அவ) அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே பல ஹேதுக்களாலும் இவர் ஜந்ம வ்யாவ்ருத்தியை ப்ரகாசிப்பிகிறுர் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே அவர்களைப் பெற்றவர்கள் இவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரல்லாமையை இசைவிக்கிறுர் – (பெற்று மென்று தொடங்கி.)

78)பெற்றும் பேறிழந்தும் கன்னிகையானவளும் எல்லாம் பெற்றுளாயும் தத்துக் கொண்டாள் என்பர் நின்ருரென்னு மவளும் நெடுங்காலமும் நங்கமீரென்னு மிவருக்கு நேரன்றே.

(வ்யா) அதாவது *திருவின் வடிவொக்கும் தேவகி பெற்ற* என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனுடைய பால்யரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெருமையாலே *திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்* என்று பேறிழந்தவளான தேவகியும், *த்வீபே பதரிகாமிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்* என்கிறபடியே வ்யாஸனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனுலுள்ள ரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெருதபடி *புந: கந்யா பவிஷ்யதி* என்று பராசரவசனத்தாலே மீளவும் கந்யகையான மத்ஸ்யகந்தையும்; *எல்லாம் தெய்வநங்கையசோதைபெற்றுளே* என்னும்படி க்ருஷ்ணனுடைய பால சேஷ்டிதாதிகளையெல்லா மநுபவிக்கப்பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் *தத்துக்கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றுள் கொலோ* என்றும் *இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பீ யுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்ருர்* என்றும் அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கும்படியான மாத்ருத்வத்தையுடைய யசோதையும், *நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற* என்று – ஸக்ருதாச்ரயணமமைந்திருக்க ஆதராதிசயத்தாலே சிரகாலம் ஆச்ரிதஸுலபனுன க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாச்ரயித்து இவளைப் பெற்றவளாகவும், *நங்கைமீர் நீருமோர் பெண்பெற்று நல்கினீர்* என்று தொடங்கி – பூர்ணைகளான நீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளை பெற்று வளர்த்திகோளிறே, பகவல்லாஞ்சநாதிகளை திவாராத்ர விபாகமற வாய்புலற்ரு நின்றுள்ள சபலையானவென் பெண்பிள்ளைபடியை எங்ஙனே சொல்லுவேனென்று வாசாமகோசரமான இவருடைய முக்தவசநாதிகளை அனுபவித்தவளாகவும் சொன்ன விவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரன்றே யென்கை.

(அவ) இனி மூவருடையவும் உத்பத்திஸ்தல கந்த விசேஷங்களைப் பார்த்தால் மற்றையவை யிரண்டிலும் இவருடைய உத்பத்திஸ்தலத்துக்குண்டான வைபவம் விலக்ஷணமென்னுமிடத்தை மூதலிக்கிருர் – (மீனேத்யாதியால்.)

79)மீனநவநீதங்கள் மந்திக்குமிடமும் வெறிகொள்துழாய் கமழுமிடமும் தன்னிலொக்குமோ?

(வ்யா) அதாவது – மீன்வெறி நாறுகிற வ்யாஸோத்பத்தி ஸ்தலமும், வெண்ணெய்முடை நாறுகிற க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸ்தலமும், *வெறிகொள் துழாய் மலர் நாறும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற* என்றும், *இவளந்தண்டுழாய் கமழ்தல்* என்றும், பகவத் ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருத்துழாய் மணம் நாறுகிற ஆழ்வாரவதரித்த ஸ்தலத்துக்கு ஸத்ருசமோவென்றபடி. ப்ராக்ருதவிஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான ஹேய கந்தங்களிறே அவை. அப்ராக்ருத விஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான உபாதேயகந்தமிறே யிது. இத்தால் தாத்ருசஸ்தலங்களிலுண்டான அவர்களுடைய உத்பத்தியில் ஈத்ருசஸ்தலத்திலுண்டான விவருடைய உத்பத்தியினேற்றம் காட்டப்பட்டது.

(அவ) இன்னமும் அவர்களுடைய உத்பத்தி ஸ்தலங்களுக்கும் இவருத்பத்தி ஸ்தலத்துக்குமுள்ள வைஷம்யாதிசயத்தைக் காட்டுகிருர்.

80)ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசரம்.

(வ்யா) அதாவது – வ்யாஸோத்பத்திஸ்தலம் – ஆறுதானே அசிஷ்ட பரிக்ரஹமுடைய கங்கையாய், அத்துறை ஓடத்துறையாய், ஊர்வலைச்சேரியாயிருக்கும். க்ருஷ்ணோத்பத்திஸ்தலம் – ஆருனது க்ருஷ்ண ஜலப்ரவாஹதயா தமோமயியான யமுனையாய், துறையும் அதில் காளிய விஷதூஷிதமான துறையாய், ஊர்தானே *அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலம்* என்கிறபடியே இடக்கை வலக்கை யறியாதார் வர்த்திக்கிற இடைச்சேரியாயிருக்கும்.

இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்திஸ்தலம் – ஆறு *பவள நன்படர்க் கீழ்ச் சங்குறை பொருநல்* என்கிறபடியே விலக்ஷண பதார்த்தங்களுக்கு ஆகரமுமாய் வாஸஸ்தலமுமாய்க் கொண்டு அதிச்லாக்யமாயிருக்கும் தாம்ரபர்ணியாய், துறை சுத்த ஸ்வபாவமாய் அவதாதமாயிருக்கிற சங்கங்கள் வந்து சேருகிற திருச்சங்கணிதுறையாய், ஊர் *நல்லார் நவில் குருகூர்* என்கிறபடியே ஸகல ஸஜ்ஜநச்லாகநீயமாய், *சயப்புகழார் பலர்வாழும் தடங்குருகூர்* நல்லார் பலர்வாழ்குருகூர்* என்கிறபடியே ஸம்சாரத்தை ஜயித்த புகழையுடையராய் பகவதநுபவம் பண்ணி வாழ்கிற ஜ்ஞாநாதிகரான விலக்ஷணர் பலரும் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருக்குருகூராயிருக்கும்.

ஆகையால் அந்தவாறுகளையும் துறைகளையும் ஊர்களையும் பற்ற இந்த ஆற்றுக்கும் துறைக்கும் ஊர்க்கும் உண்டான வைஷம்யம் பேச்சுக்கு அவிஷயமாயிருக்கு மென்கை. ஆக க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்தியிற் காட்டில் க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமான இவருத்பத்திக்கு ஏற்றத்துக்குடலாகக் கீழ் விவக்ஷிதமானவற்றை யடைய வெளியிட்டாராய்த்து.

(அவ) எல்லாம் செய்தாலும் பூர்வவர்ணங்களில் பிறவிபோலே சதுர்த்தவர்ணத்தில் பிறவி தேஜஸ்கரமன்றே யென்ன, தாஸ்யரஸஜ்ஞர்க்கு இது தேஜஸ்கரமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிருர் – (தேவத்வமு மென்று தொடங்கி.)

81)தெவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜனிகள் போலே ப்ரஹ்மஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளில் பிறவி உண்ணுட்டுத் தேசிறே.

(வ்யா) அதாவது – ராவணவதாநந்தரம் ப்ரஹ்மாதிகள் *பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்றது அஸஹ்யமாய் *ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்கையாலும், கோவர்த்தநோத்தரணநந்தரம் அந்த அதிமாநுஷசேஷ்டிதம் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட கோபர், *பாலத்வஞ்சாதிவீர்யஞ்ச ஜந்மசாஸ்மாஸ்வசேபநம், சிந்த்யமாநமமேயாத்மந் சங்காம் க்ருஷ்ண ப்ரயச்சதி, தேவோ வா தாநவோவா த்வம் யக்ஷோ கந்தர்வ ஏவ வா* என்று சங்கித்துச் சொல்ல, *க்ஷணம் பூத்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம் கிஞ்சித் ப்ரணய கோபவாந்* என்கிறபடியே அது அஸஹ்யமாமென்னுமிடம் தோன்றச் சிறிதுபோது வாய்திறவாமலிருந்து பின்னை, *நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ நயக்ஷோ நச தாநவ:, அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: நைவ சிந்த்யமதோந்யதா* என்கையாலும், தேவர்க்கும் தேவனுன தான் லோகரக்ஷணர்த்தமாக மநுஷ்யஸஜாதீயனு யவதரித்தவளவில் தேவனுகச் சொல்லுகையும் நிந்தையாம்படி புரையறப்பிறக்கும் சீலாதிகனுன ஈச்வரனுக்கு *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* என்கிறபடியே *பலபிறப்பாயொளிவருமுழுநலம்* என்று தாழவிழிந்ததனையும் கல்யாண குணங்கள் ஒளிபெற்றுவரும் ஜந்மங்கள் போலே *மா ஸ்ம பூதபிமே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா* என்று ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு எல்லைநிலமான ப்ரஹ்மாவாய்ப் பிறக்கையும் சேஷத்வவிரோதியான அஹங்காரஹேதுவாகையாலே ஆத்மாவுக்கு அவத்யமென்று இகழும்படி தாஸ்யரசமறிந்தார்க்கு, *பண்டைநாள்* என்கிற திருவாய்மொழியில் *பல்படிகால் குடிகுடி வழிவந்தாட் செய்யும் தொண்டர்* *உன் பொன்னடிக்கடவாதே வழிவருகின்றவடியர்* தொல்லடிமை வழிவரும் தொண்டர்* என்று சொன்னபடியே தாஸ்யவிரோதியான ஜந்மாத்யபிமாநமின்றிக்கே கைங்கர்யாநுரூபமான குடிப்பிறவி, *ஆழியங்கை பேராயற்காளாம் பிறப்பு – உண்ணுட்டுத்தேசன்றே* என்கிறபடியே பகவத்விமுகப்ரசுரமாகையாலே புறநாடான லீலாவிபூதி போலன்றிக்கே பகவதாநுகூல்யைக போகரஸத்திலே நெருங்கி போக விபூதியாய் அவனுக்கந்தரங்கமாயிருக்கிற பரமபதத்தில் வர்த்திக்கிற தேஜஸ்ஸை யுடைத்திறேயென்கை. பரமபதத்தில் பகவத் கைங்கர்யாநுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் தேஹத்தோபாதி சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு இதுவும் தேஜஸ்கரமென்று கருத்து.

(அவ) இனி இவரவதாரத்தின் பரோபகாரகத்வத்தை ஸநிதர்சனமாக வருளிச் செய்கிறுர் – (ஜநகேத்யாதியால்.)

82)ஜநக உஸரய வஸுதெவ குலங்களுக்கு மூத்த பெண்ணும் நடுவில் பிள்ளையும் கடைக்குட்டியும்போலே இவரும் பிறந்து புகழுமாக்கமுமாக்கி அஞ்சிறையுமறுத்தார்.

(வ்யா) அதாவது – ஜநக குலத்துக்கு மூத்த பெண்ணுன பிராட்டி பிறந்து, *ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தாரமாஸாத்ய ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்கிறபடியே தான் பிறந்த குலத்துக்குக் கீர்த்தியுண்டாக்கினுப்போலேயும், தசரத குலத்துக்கு நடுவில்பிள்ளையான ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பிறந்து, *ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹார்ஹசி, கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக:* இத்யாதியாலே மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக் கடவரன்றென்கிற குலமர்யாதையை நடத்தினவளவன்றிக்கே, *ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி* என்றும், *பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே

ஜ்யேஷ்டரான பெருமாளுடைய விச்லேஷத்தில் சடைபுனைந்து வற்கலையுடுத்துக் கண்ணநீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்து, குலத்துக்கு முன்பில்லாத வேற்றங்களை யுண்டாக்கினாப்போலவும், வஸுதேவ குலத்துக்கு *மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோதவிழந்தவள் தன் வயிற்றில் சிக்கென வந்து பிறந்து நின்றாய்* என்கிறபடியே கடைக்குட்டியான க்ருஷ்ணன் பிறந்து *தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ* என்கிறபடியே தங்களால் விடுவித்து கொள்ளவொண்ணாத மாதாபிதாக்கள் கால் கட்டையறுத்தாப்போலவும் இவரும் திருவவதரித்து *மலிபுகழ்வண் குருகூர்* என்னும்படி தாம்பிறந்தவூருக்குப் புகழுண்டாக்கி *குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து* என்கிறபடியே சேஷத்வகுலமர்யாதை தப்பாதபடி நின்றமாத்ரமன்றிக்கே சேஷி விரஹக்லேசாதிசயத்தாலே *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, *கண்ணநீர்கைகளாலிறைத்து, *இட்டகாலிட்டகையாம்படி நிச்சேஷ்டராய், தரைக்கிடைக்கிடந்தப்ரேமவிசேஷத்தாலே இக்குடிக்குப் பண்டில்லாத வேற்றத்தையுமுண்டாக்கி *அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே* என்கிறபடியே தம்முடைய ப்ரபந்தாப்யாஸமுகத்தாலே தம்மோடந்விதரான இவர்களுடைய ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச் சிறையையுமறுத்தாரென்கை. த்ருஷ்டாந்தபூதரான மூவர்செய்ததும் ஒருத்தரே செய்கையாலும், இத்தனையும் ஸ்வரூபாநுகூலமாகச் செய்கையாலும் இவர் பிறப்பிறே மிகவும் பரோபகாரகமாய்த்து.

(அவ) இன்னமும் இவருடைய அவதாரத்தாலே லோகத்துக்குண்டான நன்மைகளை யருளிச் செய்கிறார் (ஆதித்யேத்யாதியால்.)

83)ஆதித்ய ராமதிவாகராச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி விகஸியாத போதில் கமலமலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

(வ்யா) அதாவது – *கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம்வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது* என்னும்படி பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கிக்கொண்டு உதிக்குமாதித்யனுக்குப் போகாத உள்ளிருளான அஜ்ஞாநாந்தகாரம், *தமோ பாஹ்யம் விநச்யேத்து பாவகாதித்ய ஸந்நிதௌ, பாஹ்யமாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபக்தார்க்க ஸந்நிதௌ* என்கிறபடியே நீங்கி, *சரஜாலாம்சுமாந் சூர: கபே! ராமதிவாகர: சத்ருரக்ஷோமயம்தோயமுபசோஷம் நயிஷ்யதி* என்கிறபடியே சரஜாலங்களாகிற கிரணங்களையுடையனாய்க்கொண்டு சத்ருராக்ஷஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணின ராமதிவாகரனுக்கு வற்றாத *பிறவியென்னும் கடல்* என்கிற ஸம்ஸாரஸமுத்ரம்வற்றி, *ததோகிலஜகத்பத்ம போதாச்யுதபாநுநா, தேவகீபூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா* என்று ஜகத்பத்மம் விகஸிதமாம்படி தேவகியாகிற பூர்வ ஸந்த்யையிலே ஆவிர்ப்பவித்த அச்யுதபாநுவான க்ருஷ்ணனுக்கு விகஸியாத *போதில்கமல வன்னெஞ்சம்* என்கிற ஹ்ருத்பத்மம் விகஸிதமாய்த்து, *யத்கோ ஸஹஸ்ரம் அபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர:, யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுளபூஷண பாஸ்கராய* என்று திருவாய் மொழியாயிரமுமாகிற கிரணங்களையுடையராய் மஹிஷீ பூஷணயுத விசிஷ்டனான நாராயணனை *கண்கள் சிவந்ததில்படியே உள்ளேயுடையராய், வேதவித்துக்களான ஸர்வசிஷ்டர்களும் கேட்டபோதே தாமிருந்ததேசத்தை நோக்கி வணங்கும்படியான வைபவத்தையுடையராய் வகுளாபரணராயிருக்கிற ஆழ்வாராகிற பாஸ்கரனுடைய உதயத்திலேயென்கை.

ஆதித்ய திவாகரபாநு சப்தங்களா லன்றிக்கே பாஸ்கரசப்தத்தாலே இவரைச் சொல்லுகையாலே *ஊரும் நாடும்* இத்யாதிப்படியே ஸ்வஸம்பந்தமுடையாரெல்லார்க்கும் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுமவரென்று தோற்றுகிறது.

(அவ) இப்படி பரோபகாரஜந்மரானவிவர் வர்ணத்ரயத்திலொன்றிலே அவதரியாதே சதுர்த்தவர்ணத்திலே தாழவிழிவானென்னென்ன, அதுவும் பரரக்ஷணார்த்தமாகவே யென்கிருர் – (வம்சேத்யாதியால்).

84)வம்ஶ ஭ூமிகளை யுஞ்ரிக்கக் கீழ்க்குலம்புக்க வராஹகோபாலரைப் போலே இவரும் நிமக்நரை யுயர்த்தத் தாழவிழிந்தார்.

(வ்யா) அதாவது – *யயாதி சாபாத் வம்சோயம் ராஜ்யாநர்ஹோ ஹி ஸாம்ப்ரதம்* என்கிறபடியே யயாதி சாபத்தாலே ராஜ்யார்ஹமல்லாதபடி நிஹீநமான யதுவம்சத்தை *அயம் ஸ கத்த்யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணார்த்தவிசாரதை:, கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நப்யுத்தரிஷ்யதி* என்கிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக *அங்கோராய்க்குலம்புக்கதும்* என்கிறபடியே கோபகுலத்திலே உள்புக்கு கோபாலனுன க்ருஷ்ணனைப்போலவும், ஹிரண்யாக்ஷபலத்தாலே நிலைகுலைந்து ப்ரளயங்கதையான பூமியை *உத்த்ருதாஸி வராஹேண* என்றும், *நமஸ்தஸ்மை வராஹாய லீலயோத்தரதே மஹீம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக *கேழலாய்க்கீழ்புக்கு* என்கிறபடியே பாதாளத்திலே தாழவிழிந்த வராஹரூபியைப் போலவும் குலந்தாங்குமபிமானத்தாலே ஸம்சாரத்தில் நிமக்நரானவர்களை அந்நிலையில் நின்றும் பேதித்து *அபிமானதுங்கன்* என்னுமுயர்த்தியை யுடையராக்குகைக்காக அஹங்கார ஹேதுவான வர்ணங்கள் அநர்த்தகரமென்று தோற்றும்படி தத்ரஹிதமான சதுர்த்தவர்ணத்திலே தாழவிழிந்தாரென்கை. இத்தால் – நாம் உத்க்ருஷ்டவர்ண ரென்னு மபிமாநத்தாலே ஸம்சாரத்திலே அழுந்துகிறவர்கள் அது ஹேயமென்றறிந்து அவ்அபிமானமற்றுக் கரையேறுகைக்காக, அவர்கள் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்திருக்கும் வர்ணங்களை ஹேயமென்றுவிட்டு நிக்க்ருஷ்டவர்ணத்திலே தாழ விழிந்தாரென்ற தாய்த்து.

ஆக (ஸூ 75) வீட்டின்பமென்று தொடங்கி இவ்வளவும் மந்தமதிகளுடைய சங்காநிராகரணார்த்தமாக ஆழ்வாருடைய உத்பத்தி நிருபணத்தில் வரும் ப்ரத்யவாயமும், வ்யாஸாதிகளைப்பற்ற இவரவதார வைலக்ஷண்யமும், அவதாரம் பரார்த்தமென்னுமிடமும், மஹாப்ரபாவரானவிவர் தாழவவதரிக்கைக்கு நிதானமுமருளிச் செய்தாராய் நின்ருர்.

(அவ) இன்னமும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்துக் குறுப்பாக ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தைப் பல உதாஹரணங்களாலும் ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு இவ்வாகாரங்க ளறிவார்க்கிறே ஜந்மத்திலுத்கர்ஷாபகர்ஷம் தெரிவதென்கிருர் மேலொரு சூர்ணையாலே.

85)ம்லேச்சனும் ஭க்தனுனல் சதுர்வேதிக ளநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதெய்வத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்தப்ரஸாதனுமென்கிற திருமுகப்படியும், விஶ்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துலஸீ஭ூத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுலமானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸவாவாய்த் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லும்கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்துத் த்மையனுக்கு இளையோன் ஸஹா வம் சொல்லும்படி ஏககுலமானமையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக்ஸ஭ுண ஸஹபோஜநமும், ஒருபிறவியிலே இருபிறவியானுரிருவர்க்கு ஧ர்மஸூநு

ஸ்வாமிகள் அமீரபூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தெஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாஶமாகச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், புஷ்ப த்யா஗ ஹொஶ மண்டபங்களில் பணிப்பூவு மாலவட்டமும் வீணயும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைஇகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், யாஶாநுமொத்தர வீஇகளில் காயாந்நஷூ லஶுஇ பண்ணின வ்ருஊா சாரமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர் ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது.

(வ்யா) (ம்லேச்சனும் பக்தனுனல்) அதாவது *மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவமதர்தேடம்பவர்ஜநம், மத்கதாச்ரவணே பக்தி: ஸ்வரநேந்த்ராங்கவிக்ரியா ம்மாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்தி ரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே* என்கிறபடியே ம்லேச்ச ஜாதீயனுயுள்ளவனும் என்னுடைய பக்தஜனங்கள் பக்கல் வாத்ஸல்யமும், என்னுடைய ஆராதனத்திலுகப்பும், தானே ஆராதிக்கையும், என்பக்கல் டம்பமற்றிருக்கையும், என் கதையைக் கேட்குமிடத்தில் பக்தியும், பக்தி கார்யமான ஸ்வரநேத்ராங்கங்களில் விகாரமும் என்னையே எப்போதும் நினைக்கையும், என்னை பிரயோஜநாந்தரம் கொள்ளா தொழிகையுமென்று அஷ்டவிதையாக வருளிச் செய்த பக்தியையுடையனுனல், (சதுர்வேதிகளநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்து) *ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஶ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித:, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம்* என்றும் *பழுதிலாவொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள் இழிகுலத்தவர்களேலும் மெம்மடியார்களாகில், தொழுமினீர் கொடுமின்கொள்மின்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனுய், உத்க்ருஷ்டவர்ணரான சதுர்வேதிகள் அபிஜநாத்யபிமான தூஷிதமான ஸ்வஸ்வரூப சுத்த்யர்த்தமாக அநுவர்த்திக்கைக்கு விஷயமாய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாபேக்ஷையுண்டாகில் ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணி, (குலதைய்வத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு) *ஸச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்* *நின்னேடுமொக்க வழிபட வருளினுய்போல்* என்கிறபடியே, *மம நாதம், மம குலதைவதம்* என்று குலதைவமாகச் சொல்லப்படுகிற ஸர்வேச்வரனேடொக்க, அவரெங்கள் குலதெய்வம்* என்கிறபடியே குலதெய்வமாய் அவர்களைப் பூஜை கொண்டு, (பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனுமென்கிற திருமுகப்படியும்) *தத்பாதாம்ப்வதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்* என்று அவன் திருவடிகள் விளக்கின ஜலம் அநுபமமான தீர்த்தம்; அவனமுது செய்த சேஷம் பரமபாவநம் என்கையாலே அஹங்கார மதிராபாநமத்தரான அசுத்தரும் இந்த தீர்த்த ப்ரஸாதாந்வயத்தாலே சுத்த ஸ்வரூபராம்படி பாவந தீர்த்த ப்ரஸாதனுமென்றருளிச் செய்த பகவதுக்தியான திருமுகமும் அதின் படியெடுப்பான ஆழ்வார் பாசுரமும்;

(விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீ ப்ருத்யரோடே உள் கலந்து தொழுகுலமானவன்) அபரராத்ரியிலே சென்றுபாடி நம்பியைத் திருப்பள்ளியுணர்த்துகையாலே, *கௌசல்யா ஸுப்ரஜா ராம பூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே, உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்* என்றும், *அரவணையாயாயரேறே அம்ம்முண்ணத் துயிலெழாயே* என்றும் *அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே* என்றும் திருப்பள்ளியுணர்த்தின விச்வாமித்ரன் பெரியாழ்வார் *துளபத் தொண்டாய தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஆகிற இவர்களோடே ஸகோத்ரியாய், *வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள்கலந்தார்* என்கிறபடியே பகவச்சேஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநவ்ருத்தியிலே அந்விதனுயுள் கலந்து *எம்தொழுகுலம்* என்று விசேஷஜ்ஞர்ஆதரிக்குமேற்றத்தையடைந்த ஜந்மஸித்தநைச்யனுன பாகவதன், (நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும்) சரககுலோத்பவனுன ஸோம சர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன் உபக்ரமித்த

யாகத்தை யதாக்ரமம் அநுஷ்டியாமையாலும், அது ஸமாபிப்பதுக்கு முன்னே மரிக்கையாலும் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் பிறந்து திரியா நிற்கச்செய்தே, *த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி, ஏவ முக்த்வாத சண்டாலம் ராக்ஷஸச் சரணம் கத:* என்கிறபடியே, நீ உன்னுடைய கீதப்ரபாவத்தாலே என்னை இவ்வாபத்தில் நின்றும் கரை யேற்றவேணுமென்று சரணம் புக, *யந் மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம், பலேந தஸ்ய பத்ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யஸி கில்பிஷாத்* என்று நம்பிஸந்நிதியில் பின்பு பாடின *நிலையார் பாடலான கைசிகப்பண்ணாலே, *ஏவம் தத்ர வரம் க்ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞித:, யஜ்ஞசாபாத் விநிர்முக்த: ஸோமசர்மா மஹாயசா:* என்னும்படியாக வைகல்யதோஷத்தால் வந்த ரக்ஷஸ்த்வத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே அந்த ப்ராஹ்மணனுடைய யாகத்தில் குறையைத் தலைக்கட்டினபடியும்;

(கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்) நிஷாதவம்சஜராகையாலே *ஏழையேதலன்கீழ்மகன்* என்னும்படி ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் தண்ணியரான ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானாகையாலே அவையெல்லாத்தாலும் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிற வளவுமன்றிக்கே தர்ம்யைக்யத்தாலே *வானோர்தலைமகனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு *உகந்துதோழன்நீ* என்கையாலே ஸமனான ஸகாவாய் (தம்பிக்குமுன்பிறந்து) *உம்பியெம்பி* என்கையாலே இவர் தம்பியான இளைய பெருமாளுக்கு முன்பிறந்தவராய், (வேலும் வில்லுங் கொண்டு பின்பிறந்தாரைச்சோதித்து) இப்படி தம்மை அங்கீகரித்தவன்று ராத்ரி பெருமாள்பள்ளி கொண்டருளாநிற்க, அவருடைய ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலுண்டான பரிவாலே கண்ணுறக்கமற்று கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டு நிற்கிற இளைய பெருமாளை அதிசங்கை பண்ணி, *கூரணிந்த வேல்வலவன்* என்றும் *ததஸ்த்வஹஞ்சோத்தமபாண சாபத்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மண:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுதராய்க்கொண்டு இவர் மேலே கண்ணாய்நின்று அவர் நினைவுசோதித்து, (தமையனுக்கிளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுலமானமையும்) *ஆசசக்ஷேத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மந: பரதாயாப்ரேமேயாய குஹோ கஹநகோசர:* என்கிறபடியே ராமவிரஹக்லிஷ்டனாய் திருச்சித்திரகூடத்தேறப்போவதாக வந்த தமையனான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, தம்பியான இளையபெருமாளுடைய *பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்த:* என்றும், *பரவாநஸ்மி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள்பக்கல் ப்ரேமபாரதந்த்ர்யங்களே நிரூபகமாம்படி யிருக்கையாகிற ஸத்தையோடே வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லும்படி இக்ஷ்வாகுவம்சயரோடு ஏககுலமானபடியும்;

(தூதுமொழிந்தித்யாதி) *முன்னோர் தூதுவானரத்தின் வாயில் மொழிந்து* என்று பிராட்டிக்கு தூதுவாக்கியத்தைத் திருவடி வாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன், *சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:* என்கிறபடியே ஸ்ரீசபரிகையால் பண்ணின ஸம்யக்போஜநமும், *குடைமன்னரிடை நடந்ததூதா* என்னும்படி பாண்டவர்களுக்காகத் தூது போன க்ருஷ்ணன் பீஷ்ம த்ரோணாதி க்ருஹங்களை விட்டு, *விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச* என்கிறபடியே பாவநத்வ போக்யத்வங்கள் கண்டு உகந்து ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையில் பண்ணின ஸகுண போஜநமும், *தூதுவந்த குரங்கு* என்கிறதிருவடி, *த்ருஷ்டா ஸீதா* என்ற ப்ரீதியாலே, *உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்ய காங்க்ஷீ விபீஷண:, நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோஜநம்* என்று திருவுள்ளம்பற்றி, *கோதில்வாய்மையினாயொடு முடனேயுண்பன் நான்* என்று பெருமாளோடு பண்ணின ஸஹபோஜநமும்,

(ஒரு பிறவியிலே இத்யாதி) யது குலத்திலே பிறந்து கோபகுலத்திலே ஸஜாதீயத்வேந வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான க்ருஷ்ணனுக்கு தர்மபுத்ரர் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ருஷிபுத்ரராய்ப்பிறந்துபோய் மற்றோரிடத்திலே தஜ்ஜாதீயராய் வளருகையாலே ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ர பூஜை கொடுத்தமையும்;

(ஐவரிலித்யாதி) பாண்டவர்களைவரில் ப்ரதாநரான தர்மபுத்ரர் ஸ்ரீவிதுரர்க்கு ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் அசரீரிவாக்யத்தையுங்கொண்டு ஸந்தேஹியாமல் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், தசரதாத்மஜர் நால்வரில் ப்ரதாநரான பெருமாள், *ஸௌமித்ரே ஹரகாஷ்டாநி நிர்மதிஷ்யாமி பாவகம், க்ருத்ரராஜம் திதக்ஷாமி மத்க்ருதே நிதநம் கதம்* என்று ஸஹஜரான இளைய பெருமாளும் கூடநிற்கச்செய்தே அவர்கையிலுங்காட்டாமல், *ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீப்தாமாரோப்ய பதகேச்வரம், ததாஹ ராமோ தர்மாத்மா ஸ்வபந்துமிவ து:க்கித:* என்கிறபடியே பெரியவுடையார்க்குச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும், பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, பெரியதிருமலைநம்பி என்று ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய்க் கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே சேவிக்கையாலும், உடையவர்க்கு ஆசார்யர்களாகையாலும் ப்ரஸித்தரான நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரதாநரான பெரிய நம்பி மாறனேர் நம்பிக்கு "புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்" என்று அவர் அருளிச் செய்துபோந்தபடியே புரோடாசமாக நினைத்துச்செய்த புத்ரக்ருத்யமும்;

(புஷ்பத்யாகேத்யாதி) *சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்* என்கிறபடியே புஷ்ப மண்டபமான திருமலையில் பணிப்பூவும் கையுமாய் திருவுள்ளமறியப் பரிமாறுகையாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கந்தரங்கரான குறும்பறுத்தநம்பியை, *துளங்குநீண்முடி யரசர்தம் குரிசில் தொண்டைமன்னவன்* என்கிற அபிஷிக்தக்ஷத்ரியாக்ர்யரான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், *வேகவத்யுத்தரே தீரே புண்ய கோட்யாம் ஹரிஸ் ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருச்யதே* என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோயிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், *தெண்ணீர்ப் பொன்னிதிரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளி கொள்ளும்* என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில் வீணையும் கையுமாய்ப் பெரிய பெருமாளுக்கந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்,

(யாகாநுயாகேத்யாதி) *யஜ-தேவபூஜாயாம்* என்கையாலே யாகசப்தவாச்யமான திருவாராதநத்தில் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ஸ்பர்சத்தாலே காயசுத்தி பண்ணின உடையவரும், பகவதாராதநாநந்தரம் தத்ஸமாப்திரூபேண பண்ணப்படுமதாகையாலே அநுயாக சப்தவாச்யமான ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளையேறுதிருவுடையார் தாஸர் கரஸ்பர்சத்தாலே அந்நசுத்தி பண்ணின நம்பிள்ளையும், உத்தரவீதிகுடிபுகுகிறபோது பிள்ளைவானமாமலைதாஸர் ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தலசுத்திபண்ணின நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டரும்மாகிற ஜ்ஞாந வ்ருத்தர்களுடைய ஆசாரமும், (அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது) இப்படி கீழ்ச்சொன்ன விவை யெல்லாமறிவார்க்கிறே 'இன்ன ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜந்மம் அபக்ருஷ்டம்', என்று ஜந்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவதென்றபடி.

இத்தால் ஜந்மாத்யபக்ருஷ்டர் பகவத்பக்தர்களானுர்களாகில் உத்க்ருஷ்டவர்ணரால் அநுவர்த்தநீயராய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதராய், ஈச்வரனோபாதி அவர்களுக்குப் பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்தப்ரஸாதங்களாலே ஸர்வரையும் சுத்தராக்குமவர்களாம்படியையும், பாபமக்நரான உத்க்ருஷ்டவர்ணர்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே உத்தராகராம்படியையும், அவர்களளவில்

பகவத்ததீயர்களுடைய ஆதாராநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும் அவர்களுடைய ஸ்பர்சமே பரமபாவனமென்னுமத்தையும், ப்ரமேய பூதனுன ஈச்வரனுடையவும் ப்ரமாத்ருபூதரான ததீயருடையவும் வசநாநுஷ்டானங்களாலே மந்தமதிகளுமறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தாராய்த்து.

(அவ) 'ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது' என்றவிடத்தில் ததுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களுக்கு உடலாக விவக்ஷிதமானவற்றை மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே வெளியிடுகிறுர். அதில் ப்ரதமத்திலே அபக்ருஷ்டஜந்மம் இன்னதென்று தோற்றும்படி பகவத் ஜ்ஞாநரஹிதமான வர்ணுதிகளின் ஹேயத்வத்தை ஸப்ரமாணமாக தர்சிப்பிக்கிறுர் – (அஜ்ஞரென்று தொடங்கி).

86)அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணுச்ரமவித்யா வ்ருத்தங்களை கர்த்தப ஜன்மம் சவபசாயமம் சில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி சவவ்யாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்.

(வ்யா) அதாவது, பகவத்தாஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு நிருபகமென்று நிஷ்கர்ஷித்து ததநுகுணமாக ஹேயோபாதேய விபாகம் பண்ணத்தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள் பகவதந்வய ரஹிததயா அபக்ருஷ்டராயிருக்க, உத்தமவர்ணம், உத்தமாச்ரமம், ஸத்வித்யை, ஸத்வ்ருத்தம் என்று உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமிக்கிற வர்ணுதியானவற்றை, *சதுர் வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி, வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மணகர்தப:* என்று நாலு வேதங்களையுமதிகரித்துவைத்தே, *ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி* *வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:* என்கிறபடியே ஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனுன ஸர்வேச்வரனை யறியாதவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதைபோல தான் பரித்துக் கொண்டு திரிகிறவேதத்தின் பரிமளமறியாத ப்ராஹ்மணக்கழுதையென்றும், *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணு பக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வப சாதம:* என்று சரமாச்ரமியாகிலும் பகவத்பக்திஹீனனுனவன் ச்வபசனிற்காட்டில் தண்ணியனென்றும், *தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே, ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்* என்று பகவத்பரதயா மோக்ஷார்த்தையானதுவே வித்யை; அல்லாதது செருப்புக் குத்தக் கற்றவோபாதி யென்றும், *ஆம்நாயாப்யஸநாந்யரண்ய ருதிதம் வேதவ்ரதாந்யந்வஹம் மேதச்சேதபலாநி பூர்த்த விதயஸ் ஸர்வே ஹுதம்பஸ்மநி, தீர்த்தாநாமவகாஹநாநி ச கஜஸ்நாநம் விநா யத்பத த்வந்த்வாம்போருஹஸம்ஸ்ம்ருதீர் விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண:* என்று பகவத் ஸ்ம்ருதியில்லாதவர்களுடைய கர்மாநுஷ்டாநம் பஸ்மாஹுதிவத் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்றும், *யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்களைர் வாசோ விமிச்ரா குணகர்மஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத்விமுக்தாச் சவ சோபநா மதா:* *விஷ்ணு பக்திவிஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்திரம் ஜபஸ் தப: அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம்* என்று பகவதந்வயரஹிதோக்திகளும் பகவத்பக்திஹீநனுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களும் சவாலங்காரகல்பமென்றும், *ப்ராதுர்ப்பாவைஸ்ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தை ரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யாவ்ருத்த ப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:* என்று பகவதநந்விதருடைய வித்யாவ்ருத்த பாஹுள்யமாகிற உத்கர்ஷம் பகவத்ஸம்பந்தஜ்ஞாந ரூபஸௌமங்கல்யாபாவத்தாலே விதவாலங்காரஸமமென்றும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் இகழ்வர்களென்கை. ஆக இப்படி பகவத்விஷய ஸ்பர்சமற்ற வர்ணுச்ரமங்களும் ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களும் ஹேயமென்கையாலே கீழ் அபக்ருஷ்டஜந்மதயா விவக்ஷிதமானது இன்னதென்னுமிடமறிவித்தாராய்த்து.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யானத்தில் முதல் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

த்விதீயப்ரகரணம்

(அவ) இனிமேல் ஆத்மநிரூபக சேஷத்வாநுகூல ஜந்மமே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்னுமத்தை அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரும் முமுக்ஷுக்களுமான மகாத்மாக்களாதர முகேந ப்ரகாசிப்பிக்கிருர் – (அணையவென்று தொடங்கி).

87)அணையவூரப்புனைய அடியும் பொடியும் படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ருஹித்துப் ப்ரார்த்திப்பர்கள்.

(வ்யா) அதாவது, *அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது* என்று பிராட்டி திருமேனிஸ்பர்சத்தோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி அத்யந்தஸுகஸ்பர்சமாய், சைத்யமார்தவ ஸௌரப்யங்களை ப்ரக்ருதியாக வுடைத்தாய்க்கொண்டு ச்ரிய:பதியானவன் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காயிருக்கும் திருவரவணையாயும், *ஊரும்புள்* என்கிறபடியே ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கும் அநுகூலரை அநுபவிப்பிக்கைக்கும் தன் உகப்புத்தனக்குமாக அவன் பலகாலும் மேற்கொண்டு நடத்துகைக்கு வாஹனமான கருளப்புள்ளாயும், *தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய்* என்கிறபடியே அவனுதரித்துச் சாத்துகைக்கு அர்ஹமான திருத்துழாயாயுமிருக்கும் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை *பெருமக்களுள்ளவர்* என்கிறபடியே *அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யராகையாலே *அஸந்நேவ* என்பது *ஸந்தமேநம்* என்பதாக வேண்டாதபடி என்றுமொக்க வுளராயிருக்கிற மஹாத்மாக்களான நித்யஸூரிகள் பகவத் கைங்கர்யேச்சையாலே பரிக்ரஹித்தார்கள்.

பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே என்று ப்ராஜாபதிபசுபதிகளுடைய ஐச்வர்யத்தையும் வேண்டேன்; *பூத்தநீள்கடம்பேறி* என்றும் *பூங்குருந்தேறி யிருத்தி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே யமுனைக்கரையில் அவன் திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்பாதல், குருந்தாதலாவேனுக வேணுமென்றும் *ஆஸாமஹோ சரணரேணு ஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்மலதௌஷதீநாம். யா துஸ்த்யஜம் ஸ்வ ஜநமார்யபதஞ்ச ஹித்வா பேஜுர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம்* என்று ச்ருதிகளால் தேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன் போனவழியை ஸ்வஜநாதிகளையும் அதிக்ரமித்து யாவர் சிலபெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள், அவர்களுடைய பாதரேணுவை பஜித்திருப்பனவாய் ப்ருந்தாவனத்திலிருக்கும் சிறுசெடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகளில் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்ருவேனுக வேணுமென்றும்; *கோனேரி வாழும் குருகாய் பிறப்பேனே* *மீனய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனுவேனே* *செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனுவேனே* *தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனுவேனே* *எம்பெருமான் பொன்மலைமேலேதேனுமாவேனே* என்று திருமலையாழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தமுடைய திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களில் ஏதேனுமொன்ருகப் பெறுவேனுகவேணுமென்றும், *தவ தாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம் பவநேஷ்வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே* என்று தேவரீருடைய தாஸ்யஸுகமொன்றிலுமே ஸங்கத்தையுடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகைகளிலே உத்பத்தி விநாசங்களிரண்டும் அங்கேயாம்படியான கீடஜந்மமே எனக்குண்டாக வேணுமென்றும், இப்படி அவனடிபடிவும், அவனையணைந்தாரடியில்பொடி படவும், அவனுகந்தருளின நிலத்திலேயாதல், அவனடியார் அபிமாநமுள்ள நிலத்திலேயாதல்

வர்திக்கவுமீடாக ஜநிக்கப்பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜன்மங்களை *பேராளன் பேரோதும் பெரியோரான ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மர்ஷி (உத்தவர்) ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் பெரியமுதலியார் முதலான முமுக்ஷுக்கள் ப்ரார்த்தித்தார்களென்றபடி.

இத்தால் *வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம் மாநஸை ரந்த்யஜாதிதாம், சரீரஜை: கர்ம தோஷைர் யாதி ஸ்தாவரதாம் நர:* என்று இந்தவிபூதியில் திர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்கள் வாசிக காயிக பாபபலங்களாக சாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, அப்படியன்றிக்கே பகவத் விநியோகார்ஹமாக இந்தஜந்மங்களை நித்யஸூரிகள் ஸ்வேச்சையாலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுவர்களென்றும், தாஸ்யரஸஜ்ஞரான முமுக்ஷுக்கள் தத்ஸம்பந்த ததீயஸம்பந்தமுள்ள திர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்களை ப்ரார்த்திப்பர்களென்றும் சொல்லுகையாலே தாஸ்யாநுகுணஜந்மமே உத்க்ருஷ்டமென்றதாய்த்து.

(அவ) பகவத் விநியோகார்ஹ மாகையாலே திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை நித்ய ஸூரிகள் பரிக்ரஹிக்கை ப்ராப்தம்; அங்ஙனன்றிக்கே முமுக்ஷுக்களான விவர்கள் பகவத் பாகவத சேஷத்வ வாஞ்சையாலே திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை ப்ரார்த்தித்தார்களாகிலும், உத்க்ருஷ்டதயா சாஸ்த்ரஸித்தமான வர்ணத்தை இப்படி கழிக்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (சேஷத்வே த்யாதி.)

88)ஶேஷத்வ வஹிர்ப்ஹூத ஜ்ஞாநாநந்தமயனையும் ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோபாதியை ஆதரியார்களே.

(வ்யா) அதாவது – *நதேஹம் நப்ராணந் நச ஸுக மசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவசேஷத்வவிபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹேயாதுசததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம்* என்று தேவரீருடைய சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பான தேஹாதிகளொன்றையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன்: அவ்வளவன்றியே ஜ்ஞாநாநந்த மயமான ஆத்மவஸ்துவையும் ஸஹியேன், அது சததாவாக விநாசத்தையடைவதாக; இந்த விண்ணப்பம் அஹ்ருதயமன்று ஸத்யம், திருமுன்பே பொய் சொன்னேனுகில் தேவரீர்க்குப் பொய்யனை மதுபட்டது படுகிறேனென்கையாலே, சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானபோது *ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா* என்று ஜ்ஞாநாநந்த மயத்வத்தாலே ச்லாக்ய்யமாயிருக்கு மாத்மாவையும் ஸஹியாதவர்கள் சேஷத்வ விரோதி பூத அஹங்கார ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யமாய் கர்மநிபந்தனமாகையாலே ஔபாதிகமாயிருக்கிற வர்ணத்தை ஆதரிப்பார்களோ வென்கை. ஔபாதிகமான வித்தை உபாதியென்றது கார்யே காரணோபசாரம்.

(அவ) வர்ணத்தினுடைய ஔபாதிகத்வந்தன்னை உதாஹரணமுகேந தெளிவிக்கிறுர்மேல் (இதினௌபாதிகத்வம் ஒரு ராஜாவென்று தொடங்கி.)

89)இதின் ஔபாயிகத்வம் ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனுக்கினவன் நீசனுக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்ஞமேற்றினபோதே தெரியும்.

(வ்யா) அதாவது, இவ்வர்ணத்தினுடைய ஔபாதிகத்வம் குசிகவம்ச்யனுய் ராஜாவான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷித்வகாமனுய், நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணின தன்னை *மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன்* என்னும்படி ப்ரஹ்மர்ஷியாக்கின சக்திமானுன வஸிஷ்டன் தன் வார்த்தை கேளாமல் தன்னை அவமதி பண்ணிப்போனது கொண்டு ஸ்வபுத்ரர்கள் பண்ணின சாபத்தாலே மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதமே வாராம்படி சண்டாள னுக்குவித்த இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனுயிருந்துள்ள த்ரிசங்குவாகிற ராஜாவை அந்த வார்தானே யஜ்ஞாங்கமான

உறுப்புத்தோலாகக்கொண்டு தன்னுடைய தபோபலத்தாலே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்காரோஹணம் பண்ணுவித்தபோதே ஸுஸ்பஷ்டமென்கை.

இத்தால், ஒரு க்ஷத்ரியன் ஸுக்ருதவிசேஷத்தாலே அந்த சரீரந்தன்னோடே ப்ரஹ்மர்ஷியாகையாலும், ஒரு க்ஷத்ரியன் துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரம் தன்னோடே சண்டாளனாகையாலும், க்ஷத்ரியத்வம் போய் ப்ரஹ்மர்ஷியானவன் தான் ப்ரஹ்மர்ஷியாவதுக்கு முன்பே க்ஷத்ரியவேஷம் போய் சண்டாளவேஷமாய் நிற்கிறவனை அந்த வேஷந்தன்னோடே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றுகையாலும் வர்ணத்தின் கர்மோபாதிகத்வம் எல்லோர்க்கும் தோன்றுமென்றதாய்த்து.

(அவ) இனிமேல் ப்ராகரணிகமாய் வருகிற ப்ரமாத்ருவைபவ ஸ்தாபநத்துக்கு உறுப்பாக ப்ரமாண ப்ரமேயங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மூன்றிலும் த்யாஜ்யோபாதேயங்களுண்டென்னு மிடத்தை விபஜித்துச் சொல்லி இவ்விசேஷமறிவார் பெறும்பேற்றையும், இதறியாமல் பாகவத ஜன்ம நிரூபணம் பண்ணுவார் அத:பதிக்கும்படியையும் அறிவிக்கிறார் (மாவுருவிலித்யாதியாலே).

90)மாவுருவில் கள்ளவேடம், திருந்துவேதமலமான மானிடம் பாடல், ஸர்வவர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ் சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம், தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி, ஶ்வபசரில் பத்திபாசனமுமறிவார் ஆராரமரரென்னவேற, அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும் தகரவிழுவர்.

(வ்யா) அதாவது, *எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றாலாவாய்* என்கிறபடியே எல்லாரூபமும் அப்ராக்ருதமாகையாலே ச்லாக்யமுமாய் இச்சாக்ருஹீதமுமாயிருக்கும் பகவதவதார விக்ரஹங்களில்வைத்துக்கொண்டு வேதாப்ராமாண்யத்தை உபபாதித்து வைதிகருசியைக் குலைக்கைக்காக *யதாஹி சோரஸ் ஸ ததாஹி புத்த:* என்கிறபடியே *கள்ளவேடத்தைக் கொண்டு* என்னும்படி பரிக்ரஹித்த புத்த முனியான விக்ரஹமும், பகவத் ஸ்வரூபாதிகளை யாதாவாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள வேதத்தில் *நஸ்மர்த்தவ்யோ விசேஷேண வேத மந்த்ரோப்யவைஷ்ணவ:* என்கிறபடியே ஸ்மரிக்கவுமாகாதபடி மலாம்சமான *மானிடம் பாடலென்னுவது* என்கிறபடியே க்ஷேத்ரஜ்ஞரை ப்ரசம்ஸிக்கிற வாக்யங்களும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா: பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதா:, ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்யபக்தாஜநார்தநே* என்று எல்லா வர்ணங்களிலும் பகவத் பக்தரல்லாதார் சூத்ரத்வமுமாகிற – ப்ரமேயத்திலும் ப்ரமாணத்திலும் ப்ரமாதாக்களிலுமுண்டான த்யாஜ்யாம்சங்களும்;

காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான் என்று ஊர்மனையில் வஸியாமல் பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள காடுகளிலேவர்த்திக்கையாலே *காடுவாழ் சாதி* என்கிற கோபஜாதியில் ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து நிற்கிற க்ருஷ்ணனுடைய *காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர்* என்று தாமநுபவித்துப் பிறர்க்கு மழைத்துக்காட்டும்படி பசுமேய்த்து வருகிறபோதை யலங்காரத்தோடே கூடியிருக்கிற விக்ரஹமும், *தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு* என்கிறபடியே தக்ஷிண திக்வர்த்தியானது கொண்டு தென்னுரை என்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிட பாஷையான ப்ரபந்தங்களில் *ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத்* இத்யாதிப்படியே பகவத்ப்ரதிபாதகமானவையும், *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:* என்கிறபடியே ச்வபசரில் *பெறற்கரியநின்னபாத பத்தியானபாசனம்* என்று ஸ்வயத்நத்தால் பெறுதற்கரிதா யிருந்துள்ள பகவத் பாத கமல பக்தியாகிற தனமுடையவர்களுமாகிற – ப்ரமேயாதித்ரயத்திலுபாதேயாம்சங்களுமான

இவ்விபாகமறிவார் *ஆராரமரர்* என்கிறபடியே ஏதேனும் ஜந்ம வ்ருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும் ஸூரிஸமரென்னும்படி ச்லாக்யராய் *இலங்குவான் யாவரு மேறுவர்* என்கிறபடியே அத்யுஜ்ஜ்வலமான பரமபதத்தை ப்ராபிக்க, இப்ப்ரமேயாதி த்ரயத்திலும் கீழ்ச்சொன்னவாசி யறியாதாராய்க்கொண்டு பாகவத ஜந்மநிரூபணம் பண்ணுவார் *அமரவோரங்கமாறும்* என்கிற பாட்டில் ‘ஸாங்கமாக ஸகலவேதங்களையும் அத்யயனம் பண்ணி ததீய ச்ரேஷ்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும் தேவரீர்திருவடிகளின் ஸம்பந்தைக நிரூபணீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பர்களாகில் காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே அவர்கள் தாங்கள் சண்டாளராவர்கள்’ என்கிறபடியே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களே யாகிலும் கர்மசண்டாளராய் இனியொருகாலமும் கரையேற யோக்யதையில்லை யென்னும்படி அத:பதிப்பர்களென்கை. *அநாசாராந் துராசாராந் அஜ்ஞாத்ரூந் ஹீநஜந்மந:, மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்னக்கடவதிறே.

ஆக (ஸூ. 75) *வீட்டின்ப வித்யாதி வாக்யந் தொடங்கி (ஸூ. 84) *நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ விழிந்தார்* என்னுமளவும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்து தத்ஸ்தாபநார்த்தமாக *ம்லேச்சனும்பக்தனுனல்* என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம் ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரகாசிப்பித்து உபக்ரம வாக்கியத்திற்போலே ப்ரமாணப்ரமேயங்களுடனே சேர்த்து ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை நிகமித்தாராய்த்து.

(அவ) இப்படி பாகவதத்வ ஸாமாந்ய ப்ரயுக்த வைபவ மாத்ரமன்றிக்கே *ஜநக தசரத* இத்யாதி (82) வாக்யந்தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலே கீழ்ச் சொன்ன வைபவவிசேஷ த்யோதகமான ப்ரமாணமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார்மேல் (தமிழ் மாமுனி யென்று தொடங்கி).

91)தமிழ் மாமுனி திக்கு ஶரண்யமென்றவர்களாலே க்வசித்வசித்தென்று இவராவிர்஭ாவம் கலியும் கெடும் போலே ஸூசிதம்.

(வ்யா) (தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே) *தக்ஷிணா திக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா* என்று *வண்தமிழ் மாமுனி* என்கிறபடியே த்ராவிட சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனை அகஸ்த்யனிருக்கிற திக்கு ஸர்வர்க்கும் புகலிடமென்ற மகர்ஷிகளாலே. இப்போது இது சொல்லிற்று – வைதிகரான ருஷிகள் த்ராவிட ப்ரபந்த வக்தாவானவிவரை இப்படி பஹுமதி பண்ணிச் சொல்லக்கூடுமோவென்று சங்கிப்பார்க்கு ஒரு த்ராவிடஜ்ஞனாலே தக்ஷிணதிக்குக்கு நன்மை சொன்னவர்கள் த்ராவிடப்ரபந்தமுகேந லோகோஜ்ஜீவநகரரான இவரையும் இப்படி பஹுமாநம் பண்ணிச் சொல்லக் குறையில்லை என்று தோற்றுகைக்காக.

(க்வசித்க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம்) *க்ருதாதிஷு நரா ராஜந் கலா விச்சந்தி ஸம்பவம், கலௌகலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா: க்வசித்க்வசிந் மஹாராஜ த்ராவிடேஷுசபூயச:, தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீச மஹாபாகா ப்ரதீசீச மஹாநதீ, யேபிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர, தேஷாம் நாராயணே பக்திர்பூயஸீ நிருபத்ரவா* என்று ஜ்ஞாதாக்கள் வந்து ஆவிர்ப்பவிக்கும் ஸ்தலவிசேஷங்களை தத்தந்நதீ விசேஷங்களாலே ப்ரகாசிப்பித்து அந்த நதீவிசேஷங்களில் ஜலத்தைப் பாநம் பண்ணுமவர்களுக்கு பகவத் பக்தி அதிசயிக்கும்படியையும் சொல்லுகிறவளவில் ப்ரதமத்திலே *தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர* என்று இவராவிர்ப்பாவ ஸ்தலத்தைச் சொல்லுகையாலே இவ்வாழ்வாருடைய ஆவிர்ப்பாவமானது, (கலியும் கெடும் போலே

ஸூசிதம்) இவர்தாம் மயர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே *கலியும் கெடும்* என்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்து கலியுக ஸ்வபாவமும் கழியுமென்று மேல்வருமம்சத்தை தர்சித்தருளிச் செய்தாப்போலே த்ரிகாலஜ்ஞரான ஶ்ரீசுகாதிகளாலே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதென்கை.

க்ரூரே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸ்திகை: கலுஷீக்ருதே, விஷ்ணோரம்சாம்சஸம்பூதோ வேத வேதார்த்த தத்வவித், ஸ்தோத்ரம் வேதமயம்கர்த்தும் த்ராவிட்யாபிச பாஷையா, ஜநிஷ்யதி ஸதாம் ச்ரேஷ்டோலோகாநாம் ஹிதகாம்யயா இத்யாதி வசநங்களும் இவராவிர்ப்பாவ ஸூசகங்களாகையாலே இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதங்கள். கேவல ஜந்மவாசக சப்தங்களிலொன்றைச் சொல்லாதே அவதார சப்தபர்யாயமான ஆவிர்ப்பாவ சப்தத்தைச் சொல்லிற்று இவர் பிறப்பும் ஈச்வரன் பிறப்போபாதி பரார்த்தமென்று தோற்றுகைக்காக. இத்தால் இவர் ஓரவதார விசேஷமென்ற தாயிற்று.

(அவ) இப்படி அவதரித்தவிவர் தாம் ஆரென்னு மாகாங்க்ஷையிலே பேரளவுடையாரும் இவரை இன்னரென்று அளவிடமாட்டாமை அதிசங்கை பண்ணும்படியை அருளிச் செய்கிறார் மேல் (அத்ரி யென்று தொடங்கி).

92)அத்ரி ஜமதக்நி பங்திரத வஸு நந்த ஸூநுவானவனுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவதாவேசமோ? மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பர்கள்.

(வ்யா) அதாவது – க்ருத யுகத்திலே அத்ரியும் ஜமதக்நியுமாகிற ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளையாய்க்கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய், த்ரேதா யுகத்திலே க்ஷத்ரியனான தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய், த்வாபர யுகத்திலே யயாதி சாபத்தாலே அபிஷேக ப்ராப்தியற்ற யதுகுலோத்பவராகையாலே க்ஷத்ரியரில் தண்ணியராய் வைச்யப்ராயரா யிருக்கிற வஸுதேவர்க்கும் *க்ருஷி கோரக்ஷவாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்* என்கிறபடியே கோரக்ஷணாதி தர்மத்தையுடைய ஸாக்ஷாத் வைச்யரான ஶ்ரீநந்தகோபர்க்கும் புத்ரனாய், இப்படி க்ருதாதி யுகக்ரமத்திலே ப்ராஹ்மணாதி வர்ணக்ரமேண அவதரித்து வந்த ஸர்வேச்வரன் சதுர்த்தமான கலியுகத்திலே சதுர்த்த வர்ணத்திலே வந்தவதரித்தபடியோ வென்கை.

பூர்வ யுகத்ரயத்திலும் அடைவே வர்ணத்ரயத்திலும் அவதரித்து வருகையாலும், *கலௌபுந: பாபரதாபிபூதே ஸ உத்பபூவாச்ரித வத்ஸலத்வாத், பக்தாத்மநா ஸர்வஜநாந் ஸுகோப்தும் விச்வாதிகோ விச்வமயோஹி விஷ்ணு:* என்று கலியுகத்திலே ஸர்வேச்வரன் பக்தரூபேண அவதரித்தானென்று ருஷிகள் சொல்லுகையாலும் இவர் வைபவம் கண்டவர்களுக்கு இப்படி சங்கிக்க யோக்யதை யுண்டிறே.

(வ்யாஸாதிவதாவேசமோ) – அதாவது *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்* என்றும் *ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதங்களை வ்யஸிக்கை முதலான கார்யங்களை நிர்வஹிக்கைக்காக வ்யாஸாதிகள் பக்கல் ஆவேசித்தாப்போலே இவரைக்கொண்டு த்ராவிட வேதத்தை ப்ரவர்த்திப்பைக்காக இவர் பக்கல் ஆவேசித்தானோ வென்கை. இவரைக்கொண்டு லோகத்தைத் திருத்துகைக்காக இவர் பக்கலிலே ஆவேசித்து நிற்கவும் கூடுமாகையாலே இப்படியும் சங்கிக்கலாமிறே.

(மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ) அதாவது *விண்ணாட்டவர் மூதுவர்* என்று பரமபதத்துக்கு நிலத்தாளிகளான நித்யஸூரிகளிலே இவ்விபூதியைத்

திருத்துகைக்காக ஈச்வர நியோகத்தாலே அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே *கரை கண்டோர்* என்று ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டிருக்கும் முக்தரிலே ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதாக பகவந்நிதேசத்தால் அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே, *முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் ச்வேதத்வீபநிவாசிநாம்* என்கிறபடியே முக்தப்ராயராய், *பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்* என்கிற ச்வேதத்வீபவாஸிகளிலே இவ்வருகுள்ளாரைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வரேச்சையாலே அவதரித்தா ரொருவரோவென்கை. இவருடைய வைபவம் பார்த்தால் எல்லார்படியும் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே இப்படியும் தனித்தனியே சங்கிப்பார்க்கு சங்கிக்கலாமிறே. *பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்* என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்போதும் தனித்தனியே சங்கிக்கலாம்படியிறே யிருப்பது; மற்றுள்ள ததீயருடன் பின்னை சொல்லவேண்டாவிறே.

(முன்னம்நோற்ற அநந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) அதாவது – கீழ்ச்சொன்னவர்கள் ஒருவருமன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகள் தன்னிலே *முன்னம்நோற்ற விதி கொலோ* என்கிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸகஸ்ரஸஞ்சிதமான தம்முடைய ஸுக்ருத பலமாய்க் கொண்டு இப்படி திருந்தினரொருவரோ? அன்றிக்கே, *அநந்தன் மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியா* என்று நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே நித்ய ஸம்ஸாரியை நித்ய ஸூரிகல்பமாக்கவல்ல அநந்தசாயியான ஸநாதநபுண்யம் முழுநோக்காக பலித்து இப்படி திருந்தினர் ஒருவரோ வென்று சங்கிப்பர்கள். அதாவது – இப்படிக் கீழ்ச் சொன்ன வகைகளாலே இவரை இன்னரென்று நிச்சயிக்கமாட்டாமல் பேரளவுடையாரும் சங்கியாநிற்பர்களென்றபடி.

(அவ) இப்படி இவரை ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் சங்கிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே இதுக்குமூலம் இவருடைய ப்ரபாவமென்கிறார்மேல்.

93)அதுக்குமூலம் – யான் நீ என்று மறுதலைத்து வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தினமொரு வகைக்கொப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்யச் சேர்ந்தமைக் கடையாளமுளவாக உகந்துகந்து திமிர் கொண்டாலொத்து நாட்டியல்வொழிந்து சடரையோட்டி ஶரரையோட்டி மஶாவலிப்தர்க்கு அங்குஶமிட்டு நடாவிய கூற்றமாய்த் தீயன மருங்குவாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம் பற்றிப் பட்டெழுபோதறியாதிருந்த ப்ரஶாவம்.

(வ்யா) இதுக்கு மூலம் – அதாவது, இவரைக்கண்ட ஜ்ஞாநாதிகர் ‘இவர் இன்னர்’ என்று நிர்ணயிக்கமாட்டாமை இங்ஙன் சங்கிக்கைக்குஹேது (யான் நீ யென்று மறுதலைத்து) *புவியுமிருவிசும்பும்* என்று தொடங்கி உபய விபூதியும் உன் ஸங்கல்பத்திலே கிடக்கின்றன; ஏவம்பூதனை நீ என்னுடைய ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்வாரா புகுந்து விச்சேத மின்றிக்கே என் ஹ்ருதயத்தில் உளையாகா நின்றாய். இப்படியான பின்பு விபூதியையுடைய நீயோ விபூதிமானையுடைய நானோ பெரியாராரென்றறிவாரார். அப்ரதிஹத சக்தியான நீதான் இத்தை நிரூபித்தறிந்து காண் என்று உபயவிபூதியுக்தனோடே மறுதலைக்கிற வைபவத்தையுடையராய்.

(வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி) *யாவர் நிகரகல் வானத்தே* என்றும் *மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசையே* என்றும் அவனுடைய உபயவிபூதி யோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியாகவும் ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாதவன், தம்முடைய உக்திச்ரவணஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே

தெகுடாடும்படியாகவும், திருவாய்மொழிபாடுகிற நாவீறுடைமையாலே உபயவிபூதியிலும் உபமாந ரஹிதராய், (நிலையிடம் தெரியாதே) கலவியும் பிரிவும் கலசி நடக்கையாலே கலவியால் வந்த ரஸமேயாய்ச் செல்லும் அங்குள்ளார் படியுமன்றி, பகவத் குணகதாரகதையாலே அந்ந பாநாதிகளால் தரிக்குமிங்குள்ளார் படியுமன்றி இப்படி உபயவிபூதியிலும் அடங்காமையாலே *வைகுந்தமோ வையமோ நும்நிலையிடம்* என்று வாஸஸ்தலம் தெரியாதபடியாய்,

(தெய்வத்தின மொருவகைக் கொப்பாக) *தெய்வத்தினமோரனையீர்களாய்* என்று ஒருவரிருவரன்றிக்கே நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூடினாலும் தமக்கு ஒருவகைக் கொப்பாம்படியாய், (இனத்தலைவன் அந்தாமத் தன்புசெய்ய) *வானோரினத்தலைவன்* என்று அனந்த ஸூரிஸங்கநிர்வாஹகனான ஸர்வேஸ்வரன் *அந்தாமத்தன்புசெய்து* என்று அழகிய தாமமான பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யோமோஹத்தை யடையத் தம் பக்கலிலே ஒரு மடைகொள்ளப்பண்ண, (சேர்ந்தமைக்கு அடையாளமுளவாக) *திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்தவுள* என்று மேன்மேலும் அவன் விஷயீகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு ஸுவ்யக்தலாஞ்சநமான ராகம் வாய்கரையிலே தோன்றுகை முதலான கலவிக்குறிகளுண்டாய்ச் செல்ல.

(உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து) *உகந்துகந்துள் மகிழ்ந்து குழையும்* என்றும், *திமிர்கொண்டா லொத்து நிற்கும்* என்றும், அவன் ஸௌந்தர்யசீலாதிகளை அநுஸந்தித்து உத்தரோத்தரம் விளைகிற பாஹ்யாப்யந்தர ஹர்ஷத்தாலே சிதிலராவது, *ஸ்தப்தோஸ்யுத தமாதேசமப்ராக்ஷ்ய:* என்கிறபடியே ஸர்வநியாமக பரப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரம்பிறந்தாரைப் போலே ஸ்திமிதராவதாய், (நாட்டியல்வொழிந்து) *நாட்டாரோடியல் வொழிந்து* என்று *உண்டியே உடையே யுகந்தோடி *யானே யென்றனதே* என்று அஹங்கார மமகார வச்யராயிருக்கிற லௌகிகரோடு ஸம்பந்தமற்று, (சடரை யோட்டி) சடகோபராகையாலே *வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா* என்கிறபடியே ப்ராமணாநுகூல்யதர்க்கங்களாலே மத்யஸ்தமாகவர்த்தத்தை ஸாதிக்கையன்றிக்கே ஸ்வபுத்த்யா கல்பிதசுஷ்கதர்க்கங்களாலே ஸ்வஸ்வ மதஸ்தாபனம் பண்ணும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற சடரை ச்ருத்யந்த தாத்பர்யமான ஸ்வோக்தி விசேஷங்களாலே ஸ்வஸந்நிதானத்தில் நில்லாதபடி துறத்தி, (மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு) பராங்குசராகையாலே *வித்யாமதோ தநமத ஸ்த்ருதீயோ பிஜநோ மத:, ஏதே மதாவலிப்தாநாம்* என்று மதஹஸ்திபோலே அபிஜநவித்யாதி மதத்ரயா வலிப்தராய் திரியுமவர்களுக்கு நிர்மதராய்த் தலைவணக்கும்படி உபதேசரூபாங்குச மிட்டு. (நடாவிய கூற்றமாய்) *பறவையின் பாகன் மதன செங்கோல் நடாவிய கூற்றம்* என்று வேதவேத்யத்வ த்யோதகமாம்படி வேதமய கருடவாஹநனான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே *நின்கண்வேட்கை யெழுவிப்பன்* என்று எல்லார்க்கும் பக்தியை யுண்டாக்கி நடத்தாநின்று கொண்டு தம்தர்சநத்திலகப்பட்டவர்களின் ஸம்ஸாரத்துக்கு ம்ருத்யுவாய், (தீயனமருங்கு வாராமல்) *கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம்* என்று சரீரத்தை முடித்து ப்ராணனை அபஹரிக்கக் கடவதான வ்யாதி சாத்ரவ க்ஷுதாதி தோஷங்களும், ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:கஹேதுவான பாபங்களும் *வன்துயரை – மருங்கு – கண்டிலமால்* என்னும்படி அருகும் வாராதபடியாய், (கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம் பற்றி) *திரியும் கலியுகம் நீங்கி* என்று *பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்* என்கிறபடியே பதார்த்தஸ்வபாவங்கள் மாறுடும்படி பண்ணுவதாய், *கலௌஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம், நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:* என்கிறபடியே பகவத்ருசி விரோதியான கலியுகம்போய், *பெரிய கிதயுகம்பற்றி* என்கிறபடியே கேவல வைஷ்ணவதர்மமே நடக்குமதாய், யுகாந்தரவ்யவதாநமின்றிக்கே ஒரு போகியான க்ருதயுகம் ப்ரவேசிக்கும்படியாக, (பட்டெழு

போதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்) *பட்டபோதெழு போதறியாள் விரை மட்டலர் தண்டுழா யென்னும்* என்று பகவத்விஷயத்தில் போக்யதாநுஸந்தானத்தாலே *நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ* என்று ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாறே த்ரவ்யார்ஜந காலம் வந்த்தென்று உகப்பர்கள், அவன் அஸ்தமித்தவாறே அபிமதவிஷயங்களோடே ரமிக்கைக்கு காலம் வந்ததென்று உகப்பர்களென்றும், *ப்ராதர் மூத்ரபுரீஷாப்யாம் மத்யாஹ்நே க்ஷுத்பிபாஸயா, ஸாயம் காமேந பாத்யந்தே ஜந்தவோ நிசி நித்ரயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாட்டார்க்குப் புறம்பே காலக்ஷேபத்துக்குடலாய்ச் செல்லுகிற திவாராத்ர விபாகமுமறியாதே அகால்யகால்யமான தேசத்திற்போலே பகவதநுபவைகபரரா யிருந்த ப்ரபாவம்: [இதுக்கு மூலம் – இப்படியிருந்த ப்ரபாவம்] என்று வாக்யஸம்பந்தம். இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன சங்கைக்குக் காரணமின்னதென்று எல்லாருமறியும்படி அருளிச் செய்தாராய்த்து.

(அவ) இவர்க்கு இந்த ப்ரபாவத்துக்கு அடியேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதுக்கு ஹேது – பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமென்கிறுர் மேல். இப்படி கடாக்ஷித்ததுதான் இந்த லோகத்தை இவரைக்கொண்டு திருத்துகைக்காக வென்னுமத்தையும், இவர் தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையும், இவரைக் கடாக்ஷித்த ப்ரகாரத்தையும் விசதமாகச் சொல்லலுகிறது இச்சூர்ணையாலே.

94)இதுக்கு ஹேது – ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்றளிமகிழ்ந்து முற்றுமாய்நின்று நூலுரைத்து யோகு புணர்ந்து கண்காணவந்து ஆள்பார்க்கிறவன் உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய இணக்குப் பார்வைதேடிக் கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண் எங்குமிலக்கற்று அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப் படிந்து துளங்குகிறவர்மேலே படப் பக்கநோக்கறப் பண்ணின விஶேஷகடாக்ஷம்.

(வ்யா) (இதுக்கு ஹேது) இவருடைய இந்த ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது, (ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென் றளிமகிழ்ந்து) *ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்து* என்றும், *சோம்பாதிப்பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பண்ணின க்ருஷிகள் தப்பிறுலும் சோம்பிக் கைவாங்காதே பின்னையும் க்ருஷிதன்னையே பண்ணும் கர்ஷகனைப்போலே கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்தே ஸபலமாகாதிருக்க முசியாதே மிகவுமொருப்பட்டு, என்றேனுமொரு நாள் ப்ரயோஜனப்படுமென்று க்ருஷியை யுகந்து ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி.

(முற்றுமாய் நின்று) *நிலநீரெரிகால் விண்ணுயிரென்றிவைதான் முதலா முற்றுமாய் நின்ற* என்று *தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநு ப்ராவிசத்* இத்யாதிப்படியே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாம பாக்த்வங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்திகளுக்குமாக அநுப்ரவேசித்து இவற்றைச் சொல்லும் வாசகசப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி ப்ரகாரியாய் நின்று (நூலுரைத்து) *அன்ன மதாயிருந்தங்கற நூலுரைத்த* என்கிறபடியே கேட்பார் உபஸத்தி பண்ண மாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டாதபடி திர்யக்ரூபேண தன்னைத் தாழவிட்டுநின்று ஜ்ஞாதவ்ய தர்மப்ரகாசகமான சாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்து (யோகுபுணர்ந்து) *குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறித்தன் கோலச்செந்தாமரைக்கண், உறைபவன் போலவோர் யோகுபுணர்ந்த வொளிமணி வண்ணன்* என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே யேறிப் படுக்கைவாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறுப் போலே ஜகத்ரக்ஷணோபாய சிந்தைபண்ணிக் கண்வளர்ந்து, (கண்காணவந்து) சிந்திதோபாயாநு குணமாக

துயரில்மலியும் மனிசர்பிறவியில் தோன்றிக் கண்காணவந்து என்கிறபடியே *நசக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்* என்றும் *நமாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்* என்றும் *கட்கண்ணால் காணாதவவ்வுரு* என்றும் சொல்லப்படுகிற தான் து:க்கதோத்தரமான மனுஷ்யருடைய பிறவியிலே ஆவிர்ப்பவித்தருளி, அவர்கள் மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாம்படி வந்து. (ஆள்பார்க்கிறவன்) இப்படி அவதாராதிகளாலே *ஆள்பார்த் துழிதருவாய்* என்கிறபடியே 'எனக்கடிமையாவாருண்டோ' என்று இதுவே வேளாண்மையாகத் தேடித்திரிகிறவன்.

(உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய) *ஒ ஒ உலகினதியல்வே* என்று தத்வவித்துக்கள் கண்டால் ஸஹிக்கமாட்டாமல் விஷண்ணராம்படி *பெற்றதாயிருக்க மணை வெந்நீராட்டுவாரைப்போலே – உத்பாதகனாய் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாய்ப் போருகிற பரதேவதையான தன்னைவிட்டு, கிடந்தவிடம் தெரியாதபடி அப்ரஸித்தமான க்ஷுத்ரதேவதைகளை ஆட்டையறுத்தல் ப்ரஜையை அறுத்தல், அத்யந்தநிஷித்தமான மதிராதிகளை நிவேதித்தலாகிற பரஹிம்ஸாதிஸாதந முகத்தாலே பஜித்து தத்பலமாக து:க்கமிச்ரமான ஸுகத்தைத் தருமவையாய், அநாதியாய் துஸ்தரமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமான ஜந்மங்களினின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக்குறுப்பாய், பலவகைப்பட்டுத் தப்பவரிதாயிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே து:க்கப்பட்டமுழுந்துகிற லோகஸ்வபாவத்தை *யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடுசெய்யும்* என்று, அநாதிவாஸனையாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றை அவலம்பித்துத் தன்னைவிட்டகலுகையே ஸ்வபாவமான ஸம்ஸாரிசேதனன் வ்ரதத்தை நன்றாக விடுவிக்கு மென்கிறபடியே ஸவாஸநமாகப் போக்குகைக்காக. (இணக்குப் பார்வைதேடி) ம்ருகபக்ஷிகளைப் பிடிப்பார் ஸஜாதீயபுத்தியாலே தன்னோடே இணக்கவற்றான ம்ருகபக்ஷிகளைப் பார்வையாக வைத்துப் பிடிப்பாரைப்போலே பார்வைவைத் திணக்குவதாக, அதுக்காவார் ஆரென்று தேடி (கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண்) *கழறலம்* என்று தொடங்கி ஒரு திருவடித்தலமே பூமி யடையத் தாளாயிற்று, ஒரு திருவடி பூமியிலே இடமில்லாமையாலே போய், ஸர்வர்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் இஸ்ஸம்பந்தத்தை நினைத்துத் தன்னிழலில் ஒதுங்கலாம்படி நிழலைக் கொடுக்கைக்காக ஊர்த்வலோகங்களெல்லாத்திலும் நிறைந்தது. பரப்பையுடைத்தான அவ்வண்டத்தையடையப் புக்குழறுகையாலே விகஸிதமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரகாசரூபமான தீபத்தை யுடையனா யென்கிறபடியே கழல்தலமும், உழறலர் ஞானமும் மறுபாடுருவின பரப்பெங்கு மோட்டிப் பார்த்த *அழறலர் தாமரைபோன்ற செவ்வியையுடைய *பெருங்கண்மலர்* என்கிற பெரிய திருக்கண்களானவை (எங்குமிலக்கற்று) ஓரிடத்திலும் அதுக்கு ஆவாரைக் காணாமல் ஒரு விஷயத்தை அப்படிக் காக்குவதாகப் பார்க்கிற வளவிலே (அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப் படிந்து துளங்குகிறவர் மேலேபட) *அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்* என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் விஷயமாக எப்போதும் ஸஸ்நேகமாகப் பார்த்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே தனக்குப் பள்ளமடையான தக்ஷிண திக்கிலே *யாதானுமோ ராக்கையில் புக்கு* என்றும் *ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்* என்றும், *மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து* என்றும், *பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்* என்றும், *பிறவிக்கடலுள் நின்றுநான்துளங்க* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜாதி நியம்மாதல் வர்ணநியம்மாதலன்றிக்கே கர்மாநுகுணமாக ஏதேனுமொருசரீரத்திலே ப்ரவேசித்து அந்த சரீரத்தின் வழியேபோய் ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி அவ்வநர்த்தத்தில் வெறுப்பின்றிக்கே அதிலே அவகாஹித்துத் தரை காண வொண்ணாத ஸம்ஸாரஸாகர மத்யஸ்தராய்க் கொண்டு நடுங்குகிற விவர்மேலேபட, (பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷம்) இப்படி இவர்மேலே பட்டவித்தை *நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தார்* என்கிறபடியே ஒருமடைப்படுத்தி *பக்கநோக்கறியான்*

என்று நாச்சிமார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கி யணைத்தாலும் புரிந்து பார்க்க வறியானென்னும்படி *நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந* என்றும், *நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராம் கதிம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வேச்சையாலே நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணப்பட்ட விசேஷ கடாக்ஷம். [இதுக்கு ஹேது – இப்படிப் பண்ணின விசேஷ கடாக்ஷம்] என்று வாக்யாந்வயம். ஆகக் கீழுக்தமான இவருடைய ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிதமாயிற்று. இத்தாலே சங்காவாக்யத்திற் சொன்ன சங்கைகளெல்லாம் கிடக்க *அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவர் இவரென்று நிர்ணீதமாய்விட்டது.

(அவ) நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தாரொருவர்க்கு பகவத் கடாக்ஷ விஷயமானவளவிலே நிகில பாபங்களும் நீங்கி இப்ப்ரபாவமெல்லா முண்டாகக் கூடுமோ வென்கிற சங்கையிலே பகவத் கடாக்ஷ வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார். (ச்ரமணீ யென்று தொடங்கி).

95)ஶ்ரமணீ விதுர ருஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாக்ஷன் நெடுநோக்கு ஶாபமிழிந்தென்னப் பண்ணுமிறே.

(வ்யா) அதாவது – *ச்ரமணீம் தர்மநிபுணா மபிகச்ச* என்று கபந்தன் சொன்ன வநந்தரம் *ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச்ச சபரீம்* என்கிறபடியே ஸ்வயமேவ சென்று விஷயீகரித்த வேடுவிச்சியான ச்ரமணியை *சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந. பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம்* என்று – தேவரீருடைய அழகிய திருக்கண்பார்வையாலே என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போய்ப் பரிசுத்தையானேனென்று சொல்லும்படியாகவும், வெள்ளமானது பள்ளத்திலே தானே சென்று விழுமாபோலே அபிஜநாத்யஹங்கார யோக்யதையுமில்லாமையாலே *நிவாஸாய யயௌவேச்ம விதுரஸ்ய மஹாத்மந:* என்று தானே சென்று க்ருஹத்திலே புக்கு *விதுதாந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச* என்று தம்முடைய ஸ்பர்சமுள்ளவற்றை விரும்பி அமுது செய்யப்பெற்ற ஸ்ரீவிதுரரை *பீஷ்ம த்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! புக்தம் வ்ருஷலபோஜனம்* என்று எதிரியானவன் சீறிச்சொல்லச் செய்தேயும் *புண்டரீகாக்ஷ* என்னும்படி அழகிய திருக்கண்களின் கடாக்ஷத்தாலே ஸகல ஸாம்ஸாரிக தோஷங்களும் போய்ப் பரிசுத்தராம்படியாகவும், *வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளுகிறபோதை நெடுநோக்காலே பக்தவிலோசனத்தில் ருஷிபத்நிகளிலே ஒருத்தியை *தத்ரைகா வித்ருதா பர்த்ரா பகவந்தம் யதாச்ருதம், ஹ்ருதோபகூஹ்ய விஜஹௌ தேஹம் கர்ம நிபந்தநம்* என்று ஸ்வவிஷயப்ராவண்யத்தாலே அப்போதே ஸம்ஸாராந் முக்தையாம்படியாகவும், அல்லாதாரை க்ஷீணபாபராய் முக்த்யர்ஹராம்படி பரிசுத்தராகவும் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய கடாக்ஷமானது *அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து* என்று அழகிய திருக்கண்களாலே எங்களைப் பார்த்தருளினியாகில் சாபோபஹதரைப்போலே அநுபவித்தாலல்லது நசியாத வெங்கள் பாபம் போய்விடுமென்கிறபடியே அநுபவ விநாச்யமான ஸகல பாபங்களும் நிவ்ருத்தமாம்படி பண்ணுமிறேயென்கை. பகவத் கடாக்ஷந்தான் ஸகல பாபக்ஷபண நிபுணமாகையாலே பட்டவிடம் *அமலங்களாக* என்னும்படி நிர்தோஷமாமிறே.

(அவ) இப்படி இவரை ஈச்வரன் நிர்ஹேதுகமாக விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணிற்று ஏதுக்காக? விசேஷகடாக்ஷ வேஷந்தானேது? இவர்தாம் பின்புஆனபடி எங்ஙனே யென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்மேல் (கோவ்ருத்திக்கென்று தொடங்கி)

96)கொவ்ருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் ஜகஹி தார்த்தமாக எனக்கே நல்லவருள்களென்னும்படி ஸர்வஸௌஹார்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து இவரைத் தன்னுக்க லோகமாகத் தம்மைப்போல ஆக்கும்படியானார்.

(வ்யா) அதாவது – *திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி* என்று பரமபதத்திற் காட்டிலும் பசுநிரைமேய்க்கையை விரும்பியிருக்குமவனாகையாலே *ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணா, சுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்தி மபீப்ஸதா* என்கிறபடியே கோரக்ஷணத்துக்காக நெரிஞ்சிக்காட்டை *உத்பந்நநவசஷ்பாட்யா* என்கிறபடியே தத்போக்யமான புல்லாம்படி பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநமான திருவுள்ளத்தாலே ஸங்கல்பித்த ஸர்வசக்தியானவன், *நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய கோ ப்ராஹ்மணஹிதாயச, ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய நமோநம:* என்கிறபடியே கோரக்ஷணத்தோபாதி ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும் கடவன் தானேயாகையாலே ஜகத்தினுடைய ஹிதார்த்தமாக, *எனைத்தோர் பிறப்பும் – எதிர்சூழல் புக்கு – எனக்கே யருள்கள் செய்ய – அம்மான் திரிவிக்கிரமனை – விதி சூழ்ந்தது* என்று அநேக ஜந்மங்கள் நான் பிறந்த ஜந்மங்களுக்கு எதிரே பிறந்து வந்து எனக்கே தன் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படி ஸர்வேச்வரனை க்ருபை கால் கட்டிற்றென்றும், *நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள் செய்வான்* என்றும் இத்தலையில் குற்றமாதல், (அஜ்ஞத்வமாதல்,) தன் ஸார்வஜ்ஞமாதல் பாராதே தன் பேருகப் பண்ணுமதானவருள்களை நமக்கே அஸாதாரணமாகத் தந்தருளுகிறவனென்றும் இவர் பேசும்படி *ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்* என்கிறபடியே ஸர்வபூதங்களின் பக்கலிலும் நடக்கிற தன்னுடைய ஸௌஹார்த்தபலமான ப்ரஸாதமாகிற க்ருபையை இவரொருவர் விஷயமாகவும் ஒரு மடைப்படுத்தி, *என்னைத் தன்னாக்கி* என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு எல்லையாயிருக்கிற விவரைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞானசக்திகளையுடையராம்படி பண்ண, இப்படி அவனால் திருந்தினவிவர் *ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போலவனுடைய பேரும்தார்களுமே பிதற்றி* என்கிறபடியே தம்மோடந்வயித்த லோகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவதேக பரராகப் பண்ணும்படியானாரென்கை.

(அவ) தன்னாக்குகையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

97)அதாவது மயர்வறமதிநலமருளுகை

(வ்யா) அதென்று – தன்னாக்கவென்றத்தைப் பராமர்சிக்கிறது.
*மயர்வறமதிநலமருளுகையாவது – அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கை.

(அவ) அதுதன்னை விசதமாகவருளிச் செய்கிறார்மேல் (இருள் துயக்கென்று தொடங்கி).

98)இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிற அநுதய ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதிகளற்று மலர்மிசை யெழுகிற ஞானத்தைக் காதலன்பு வேட்கை அவா வென்னும் ஸங்க காமாநுராக ஸ்நேஹாபூவ ஸ்யா நாமங்களோடே பரமபக்தி தசையாக்குகை.

(வ்யா) மயர்வறமதிநல மருளுகையாகிறதுதான் *இருள் தருமாஞாலம்* *இருள் தீர்ந்திவ்வையம் மகிழ* என்று இருள் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாநாநுதயமும், *துயக்கன் மயக்கன்* இத்யாதிஸ்தலங்களில் *துயக்கு* என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் “ஸ்தாணுர்வா புருஷோவா* என்கிறபடியே க்ராஹ்யவஸ்துவை இன்னதென்று நிச்சயிக்க மாட்டாத ஸம்சயமும் *மயக்கு* என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ரஜ்ஜு சுக்த்யாதிவிஷய ஸர்ப்பரூப்யாதி புத்திபோலே அதஸ்மிந் தத்புத்தியாகிற விபர்யயமும், *மறப்பும் ஞானமும்* *மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினுன்* இத்யாதிகளிற்போலே மறப்பு என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் பூர்வாநுபூதவிஷயமாய் அநுபவஸம்ஸ்கார மாத்ரஜமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய அபாவமாகிற விஸ்ம்ருதியுமான சதுர்விதஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று, *மனனகமலமற மலர்மிசை யெழுதரும்* என்கிறபடியே மந: பரிசுத்தியாலே விகஸிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு *தாமரையாள் கேள்வனெருவனேயே நோக்கும்* என்கிறபடியே ப்ராப்தவிஷயமான தன்னை நோக்கிக்கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை *உளப்பெருங்காதல்* *நேரிய காதல்* *காணக்கழி காதல்* *கழியமிக்கதோர் காதல்* *காதல் கடல் புரைய* *காதல் கடலில் மிகப்பெரிதால்* *காதலுரைக்கில் – நீள்விசும்பும் கழியப் பெரிதால்* *மெய்யமர் காதல்* என்றும், *அன்புசூட்டிய* *அன்பிலின்பு* *அன்பே பெருகும்மிக* *ஆராவன்பு* என்றும், *வேவாராவேட்கை நோய்* *பெருகுமால் வேட்கையும்* *ஆவியின் பரமல்லவேட்கை* என்றும் *அவா வொருக்கா வினையொடும்* *காண்பானவாவுவன்* *சூடுதற்கவா* *அதனில் பெரிய வென்னவா* என்றும், இப்படிப் பலவிடங்களிலும் காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்று சொல்லப்படுகிற விஷயதர்சநத்தில் ப்ரதமபாவியாய் ஸ்நேஹாங்குரமான ஸங்கமும், *ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:* என்கிறபடியே ததநந்தரஜாதமாய் அவ்விஷயத்தை அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடியிருக்கும் தத்விபாகதசையான காமமும் தத்கார்யமாய் அநுபாவ்யவிஷய ராகவிச்சேதரூபமான அநுராகமும், ததநந்தரம் அவ்விஷயத்தை உத்தரோத்தரமநுபவிக்கு மதொழிய விட்டுப் பிடிக்கப் பற்றுதபடி விளையும் ஸ்நேகமும் முதலான அவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான நாமங்களையுடைத்தாய்க்கொண்டு பரமபக்தி தசாபர்யந்தமாம்படி பண்ணுகை யென்கை. காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்னுமிவை ஸங்காத்யுத்தரோத்தராவஸ்தைகளுக்கு வாசகமாயிருக்க, முன்பின் கலந்து வந்ததேயாகிலும் எல்லாவவஸ்தைகளும் இவர்க்கு எப்போதும் ப்ரகாசித்திருக்கையாலே அப்போதப்போது தம்முடைய ஆற்றுமைக்கீடாகப் பேசுகிறதாகையாலே விரோதமில்லை.

ஆக இத்தால் சொல்லிற்றுய்த்து, மயர்வற மதிநல மருளுகையாவது – அஜ்ஞாநபிதையாக சாஸ்த்ரஸித்தமான அநுதயாதி சதுர்வித ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று விகஸிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு விஷயோந்முகமாய்க் கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை ஸ்நேஹ ப்ரதமாங்குரமான ஸங்கம் முதலான உத்தரோத்தர விபாகரூபாவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான காதலித்யாதி நாமங்களை பஜித்து ப்ரேமஸீமாபூமியான பரமபக்தி தசாபந்நமாம்படி பண்ணுகை யென்றதாய்த்து.

ஆக, கீழ் (அத்ரிஜமதக்நி – 92) இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன சங்கைக்கு மூலம் இவர் ப்ரபாவமென்றும், அதுதனக்கு ஹேது பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ – கடாக்ஷத்தினுடைய சக்தியும், இவரை இப்படி கடாக்ஷித்தது, லோகஹிதார்த்தமாக வென்றும், கடாக்ஷிக்கையாவது – மயர்வற மதிநலமருளுகை யென்றும், அதுதன்னின் ப்ரகாரமும் சொல்லப்பட்டது.

(அவ) இனிமேல் இவருடைய இந்த பக்திதான் கர்மஜ்ஞாந ஸாத்யையாய் பகவத் ப்ராப்தி ஸாதந பூதையாயிருக்கு முபாஸகர் பக்தியிலும் ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அர்த்தித்துப் பெறும் கைங்கர்யோபகரண பக்தியிலும் வ்யாவ்ருத்தை யென்னுமிடமறிவிக்கைக்காக ப்ரதமம் ஸாதநபக்தி வேஷத்தை தர்சிப்பிகிறுர் (ஜந்மாந்தரேத்யாதி) சூர்ணையாலே.

99)ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல் தவங்களாலே வீயாதகுலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்க் குளித்து ஓதி உருவெண்ணு மந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு ஊன் வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தித் துன்ப வினைகளை விடுத்து விவேக ஶமாஓிகள் வளர எட்டுநீக்கி எட்டுமிட்டு எட்டிறுய பேதப்பூவில் ஶாந்தொடு தேவகாரியம் செய்து உள்ளம் தூயராய் வாரிப் புன்புலவகத்தினுள் இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக் கண்டு யோகநீதி நண்ணி அறம் திகழுமறையோர் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெரும் சுடரைக் கண்கள் சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்கரு ஸ்ம்ருதியாய் கனவில் மிக்க தர்ஶநஸமமாய் ஆகத்துப் புல்கு மத்யர்ஶப்ரியமாய் வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவலெண்ணுத அநந்ய ப்ரயோஜநமாய் வேஜநோபாஸந ஸேவா யீயாநாஓிகளென்று சொல்லுமது ஸாயீயஸாயுந ஊக்தியாக ஶாஸ்த்ர ஸிஜ ம்.

(வ்யா) (ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ர நற்றவங்களாலே) *ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணும் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* என்றும் *ஒன்றிநின்று நற்றவம்செய்தூழியூழி தோறெலாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே த்ரிவிதபரித்யாக பூர்வமாக பகவத் ஸமாராதந ரூபேண அநுஷ்டிதங்களான ஸத்கர்மங்களாலே, (க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து) *சுசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோபிஜாயதே, அதவா யோகிநாமேவ குலே மஹதி தீமதாம்* என்றும், *ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி தயாதயசஸாம் சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷதத்வஸ்திதி விதாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தத்வ வித்துக்களாய், பரமயோகிகளென்று ஜகத்ப்ரஸித்தரானவர்களுடைய குலங்களிலே பிறந்து, (எழுதிவாசித்து தத்வஜ்ஞராய்) *தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும்* என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தை அநுஸந்தித்து தத்விஷயமான சப்தங்களை லிகிப்பது, வாசிப்பது, பிறர்சொல்லக் கேட்பதாய்க் கொண்டு இந்த சாஸ்த்ராப்யாஸமுகேந பிறந்த தத்வஜ்ஞானத்தையுடையராய், (குளித்தோதி யுருவெண்ணும் அந்தி யைவேள்வியறு தொழில்களால் மிக்கு) *குளித்து மூன்றனலை யோம்பும்* என்கிறபடியே உபாஸநாங்கமான நித்யகர்மாநுஷ்டாநோபயுக்தமாய் இருந்துள்ள காயசுத்யர்த்தமான ஸ்நாநத்தைப்பண்ணி *ஓதியுருவெண்ணுமந்தி* என்றும் *ஐவேள்வி* என்றும், *அறுதொழில்* என்றும் சொல்லுகிற ஸந்த்யாவந்தந காயத்ரீ ஜபமென்ன, தேவயஜ்ஞ பித்ருயஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ மநுஷ்யயஜ்ஞ ப்ரஹ்மயஜ்ஞங்களாகிற பஞ்ச மஹாயஜ்ஞமென்ன, அத்யயந அத்யாபந யஜந யாஜந தாந ப்ரதிக்ரஹங்களாகிற ஷட்கர்மங்க ளென்ன, இப்படி யிருந்துள்ள நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டானங்களால் பரிபூர்ணராய், (ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தி) *ஊன்வாட வுண்ணுதுயிர்காவலிட்டு* என்றும், *பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்துமைந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும்* என்றும், *வீழ்கனியு மூழிலையு மென்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நித்ய கர்மாதிகளை அவிகலமாக அநுஷ்டிக்கையாலே தபச்சர்யாயோக்யதை பிறந்தவாறே காயசோஷணுர்த்தமாக அசநத்தைக் குறைத்து ப்ராணதாரணத்துக்குத் தக்கவளவாக்கி, உஷ்ண காலங்களில் பர்வதாக்ரத்திலும் பஞ்சாக்நி மத்யத்திலும் நின்றும், சீதகாலங்களில் அருக்கயமான தடாகத்திலே

மூழ்கிக் கிடந்தும் ஜீர்ண பர்ணபலாசநராயும், இப்படி தபச்சர்யையாலே சரீரத்தை சோஷிப்பித்து, (துன்பவினைகளை விடுத்து) கீழ்ச்சொன்ன கர்மாநுஷ்டானத்தாலே, *மேவு துன்பவினைகளை விடுத்து* என்கிறபடியே திலதைலாதிவத் ஆத்மாவோடே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற து:கஹேதுவான பாபங்களை *தர்மேண பாபமபநுததி* என்கிறபடியே போக்கி, (விவேக சமாதிகள் வளர) இப்படி ப்ரதிபந்தக பாபநிவ்ருத்தியாலே மனச்சுத்தி ஹேதுவான விவேகாதி ஸப்தகமும், *சமதமநியதாத்மா ஸர்வபூதாநுகம்பீ* இத்யாத்யுக்தசமதமாதிகளும் அபிவ்ருத்தமாக.

இதில் விவேகமாவது – *ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டாதந்நாத் காயசுத்திர் விவேக* என்கிறபடியே ஜாதிதுஷ்டமும் ஆச்ரயதுஷ்டமும் நிமித்ததுஷ்டமுமன்றிக்கே யிருந்துள்ள அன்னத்தாலுண்டான காயசுத்தி. ஜாதிதுஷ்டங்களாவன – களஞ்ஜக்ருஞ்ஜநாதிகள். ஆச்ரயதுஷ்டமாவது – அபிசஸ்த பதித சண்டாளாதிகளுடைய த்ரவ்யம். ஆச்ரயமென்று – த்ரவ்யஸ்வாமியான புருஷனைச்சொல்லுகிறது. நிமித்ததுஷ்டமாவது – உச்சிஷ்ட கேசாத்யுபஹதமானது. இந்த த்ரிவித தோஷமுமில்லாத ஆஹாரத்தின் விவேசந பலமான காயசுத்தியிலே விவேகசப்தம் உபசாரேணோக்தம் அன்றிக்கே, விவிக்தாஹார ஸேவையாலே ராஜஸ தாமஸாஹார ஆப்யாயித தேஹத்திற்காட்டில் ஸ்வதேஹத்தினுடைய விவேசனம் விவேகமென்னவுமாம். சுத்தியாவது – அசுத்தேப்யோ விவேசநமிறே, *காயசுத்தி:* என்கிறவிடத்தில் காயசப்தத்தால் அந்த:கரணத்தைச் சொல்லுகிறது. *ஆஹாரசுத்தௌ ஸத்வசுத்தி:* என்றிறே ச்ருதி சொல்லிற்று. ஸத்வமாவது – அந்த:கரணமிறே. *அபயம் ஸத்வஸம்சுத்தி:* என்றும், *ஸத்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி* என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் ஸத்வம் – அந்த:கரணமென்று ஸத்வசப்தம் அந்த:கரணவாசியாக பாஷ்யகார ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையிறே விவேகமாவது – *ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்தி:* என்கிறபடியே அந்த:கரணசுத்திக்கடியான அந்நசுத்தியென்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

விமோகமாவது – *விமோக: காமாநபிஷ்வங்க:* என்கிறபடியே காமத்தில் அநபிஷ்வங்கம். யாதொரு விகாரத்தாலே விஷயத்தை புஜியாது நிற்கமாட்டான். அந்த விகாரம் – அபிஷ்வங்கம். *காமத் க்ரோதோபிஜாயதே* இத்யாதி வசநத்தாலே க்ரோதாத்யபாவமும் இவ்விடத்திலே பலிதம். அப்யாஸமாவது – *ஆரம்பணஸம்சீலனம் புந:புநப்ரயாஸ:* என்கிறபடியே த்யாநாலம்பநமான வஸ்துவிலே பலகாலும் பரிசீலனம் பண்ணுகை. ஆரம்பணமென்றது – ஆலம்பனமென்றபடி. இவ்விடத்தில் ஆலம்பனமாவது – சுபாச்ரயம். க்ரியையாவது – *பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாயநுஷ்டானம் சக்தித: க்ரியா* என்கிறபடியே பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி நித்யகர்மங்களை வல்லவளவும் அநுஷ்டிக்கை.

கல்யாணமாவது – *ஸத்யார்ஜவ தயா தாநாஹிம்ஸாநபித்யா: கல்யாணநி* என்கிறபடியே ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தானம், அஹிம்ஸை, அநபித்யை ஆகிறவிவை. இவற்றில், ஸத்யம் – பூதஹிதம், ஆர்ஜவம் – மநோவாக்காயாநாமைகரூப்யம், தயை – ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷ பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வம், தாநம் – லோபராஹித்யம், அஹிம்சை – கரணத்ரேயேண பரபீடாநிவ்ருத்தி:, அபித்யை – பரகீயே ஸ்வத்வபுத்தி:, அன்றிக்கே நிஷ்ப்பல சிந்தை யாதல், பரக்ருதாபகார சிந்தையாதலாகவுமாம். அதில்லாமை – அநபித்யை.

அநவஸாதமாவது – *தேசகால வைகுண்யாத் சோகவஸ்த்வாத்யநுஸ்ம்ருதேச்ச தஜ்ஜம் தைந்யமபாஸ்வரத்வம் மநஸோவஸாத:* என்கிறபடியே தேசகாலங்களுடைய வைகுண்யத்தாலும், சோகஹேதுவாயும் பயஹேதுவாயுமுள்ள வஸ்துக்களின் அநுஸ்ம்ருதியாலுமுண்டான தைந்யமாகிற மனஸ்ஸினுடைய அபாஸ்வரத்வம் அவஸாதமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம். சோகவஸ்து வென்றது சோக நிமித்தவஸ்து

வென்றபடி. அதாவது அதீதமான புத்ரமரணுதி. ஆதிசப்தத்தாலே பயநிமித்தமான ஆகாமிவஸ்து விவக்ஷிதம். சோகம் – அதீதவிஷயமாய், பயம் – ஆகாமிவிஷயமாயிறே யிருப்பது. அபாஸ்வரத்வ மென்கிறவிது – தைந்ய சப்த விவரணம். தைந்யமாவது – அபீஷ்டகார்ய ப்ரவ்ருத்த்யக்ஷமத்வம். பாஸ்வரத்வ விரோதியென்று தைந்யவிசேஷணமாகவுமாம். அநுத்தர்ஷமாவது – *தத்விபர்யயஜா துஷ்டிருத்தர்ஷ:* என்கிறபடியே தேசகால ஸாத்குண்யத்தாலும் ப்ரியவஸ்த்வாத்யநுஸ்ம்ருதியாலுமுண்டான துஷ்டி உத்தர்ஷமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம்; அதாவது – ஹர்ஷஹேதுக்க ளுண்டாறுலும் அதிப்ரீதறுகாதொழிகை.

இனி – சமாதிகளில். சம்மாவது – அந்த:கரணநியமநம். தம்மாவது பாஹ்யகரண நியமநம். *சமச் சித்தப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமேச்சேந்த்ரியநிக்ரஹ:* என்னக் கடவதிறே. *க்ஷமா ஸத்யம் தமச் சம:* என்கிறவிடத்தில் *தமோ பாஹ்ய கரணுநாமநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம்; சம: – அந்த:கரணஸ்ய ததாவிதநியமநம்* என்றிறே பாஷ்யகாரரருளிச் செய்தது. மாறிச்சொல்லுமிடங்களுமுண்டு. ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதானங்களிறே இவை. *சாந்தோ தாந்த உபரதஸ் திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யே வாத்மாநம் பச்யேத்* என்கையாலே உபாநனத்திலிழியுமவனுக்கு ப்ரதமாபேக்ஷிதங்கள் இவையாகவிறே ச்ருதியும் சொல்லிற்று. மற்றுமுண்டான ஆத்மகுணங்களுக்கும் யதாயோகம் அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. ஆக இப்படியிருந்துள்ள விவேகாதிகளும் சமாதிகளும் மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தமாய் வளர. (எட்டுநீக்கி) *ஈனமாயவெட்டு நீக்கி* என்று – ஜ்ஞாநஸங்கோசகதயா ஆத்மாவுக்குக் குறையான அவித்யாதிகளைந்தும், சரீரஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான தாபத்ரயங்களுமாகிற எட்டையும் போக்கி. (துன்பவினைகளை விடுத்து) என்று கீழேயும் கர்மவிமோசநம் சொல்லிற்றேயென்னில்; அங்குச் சொல்லிற்று – ஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதி ப்ராசீந கர்மமாத்ரமாகையால் விரோதமில்லை: அன்றிக்கே ஆத்மாவுக்குப் பொல்லாங்கைப் பண்ணுவதான காம க்ரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர்யாஜ்ஞாநாஸூயைகளாகிற எட்டையும் போக்கியென்னவுமாம்.

காம்மாவது – அர்த்தித்த பதார்த்தம் அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணுத தசை. க்ரோதமாவது – அதின்கார்யமாய் அர்த்தித்த பதார்த்தாலாபத்தில் ஸந்நிஹிதர் பக்கல் பிறக்கும் சீற்றம். லோபமாவது - ஸந்நிஹிதபதார்த்தத்திலதி ப்ராவண்யம். மோஹமாவது கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களை விவேகிக்கமாட்டாதொழிகை. மதமாவது – அர்த்திதார்த்தலாபத்தில் வரும் களிப்பு. மாத்ஸர்யமாவது – பரஸம்ருத்தி பொருமையை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக நடத்துகை. அஜ்ஞானமாவது – இவற்றுல் மேல்வருமனர்த்தம் நிரூபியாமை. அஸூயையாவது – குணங்களிலே தோஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்கை. ஏவம் பூதங்களானவிவற்றைப் போக்கி யென்றபடி. (எட்டுமிட்டு) *இனமலரெட்டுமிட்டு* என்றும் *கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஓரோவக்ஷரங்கள் பரிமளோத்தரமான புஷ்பம்போலே அவனுக்கு போக்யமாம்படி யிருக்கையாலே அஷ்டவிதமான புஷ்பத்தை ஸமர்ப்பிப்பாரைப்போலே திருமந்த்ரத்தை யநுஸந்தித்து. *அவன் பெயரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே* என்றும் *ஆர்வமோடிறைஞ்சி நின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக வோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே* என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றிக்கே – *அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரியநிக்ரஹ:, ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமாபுஷ்பம் விசேஷத:, ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் த்தைவச, ஸத்ய மஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்* என்கிறபடியே அஹிம்ஸாத்யஷ்டவித புஷ்பங்களையுமிட்டென்றுமாம். கீழே *விவேகசமாதிகள்*

என்றதிலந்தர்பூதங்களானவை இதிலேயும் வந்ததாகிலும் ஈச்வரனுக்கு இவற்றை போக்யத்வேந அநுஸந்தித்து அநுஷ்டிக்கையைச் சொல்லுகிறதாகையாலே விரோதமில்லை. ஆகையிறே இவற்றைப் புஷ்பஸமர்ப்பணமாகச் சொல்கிறது.

(எட்டிறைய பேதப்பூவில் சாந்தொடு தேவகாரியம் செய்து) *எட்டிறைய பேதமோடிறைஞ்சி* என்கிறபடியே *மநோபுத்த்யபிமாநேந ஸஹ ந்யஸ்ய தராதலே, கூர்மவச்சதுர: பாதாந் சிரஸ் தத்ரைவ பஞ்சமம்* என்கிறபடியே பக்நாபிமாநறைய் விழுகையும், மநோபுத்திகளுக்கு ஈச்வரனே விஷயமாகையும், பாதத்வயங்களும் கரத்வயங்களும் சிரஸ்ஸும் பூமியிலே பொருந்துகையாகிற அஷ்டாங்க ப்ரமாணத்தைப் பண்ணி *பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து* *சாந்தொடு விளக்கம் தூபம் தாமரை மலர்கள் நல்லவாய்ந்து கொண்டு* என்கிறபடியே புஷ்பாங்கராகாதிகளான ஸமாராதநோபகரணங்களை பலஸங்க கர்த்ருத்வங்களாகிற துராலும் மயிரும் புழுவும் படாதபடி ஆராய்ந்து மிகவும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு *தேவகாரியம் செய்து* என்கிறபடியே பகவத்ஸமாராதனத்தைச் செய்து.

(உள்ளம் தூயராய்) *ஒன்றிநின்று நற்றவம் செய்து ஊழியூழிதோறெலாம் நின்று நின்றவன் குணங்களுள்ளியுள்ளம் தூயராய்* என்கிறபடியே நித்ய கர்மாநுஷ்டாநம் தொடங்கி பகவதாராதந பர்யந்தமாகப் பண்ணும் த்ரிவித பரித்யாக பூர்வகமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலும் பகவத்குணுநுஸந்தாநத்தாலும், *கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநயோகார்ஹமாம்படியே ம்ருதித கஷாயராகையாலே பரிசுத்தாந்த:கரணராய்.

(வாரிப்புன்புலவகத்தினுளிளைப்பினையடைவே விளக்கினைக்கண்டு) *ப்ரகீர்ணே விஷயாரண்யே ப்ரதாவந்தம் ப்ரமாதிநம், ஜ்ஞாநாங்குசேந க்ருஹ்ணீயாத் வச்ய மிந்த்ரிய தந்திநம்* என்று விஸ்தீர்ணமான விஷயாடவியிலே ஓடாநிற்பதாய், அகப்பட்டாரைக் கொல்லுமதான இந்த்ரியமாகிறவானையை த்யாஜ்யோபாதேய விவேக ஜ்ஞாநமாகிற அங்குசத்தாலே வச்யமாகப் பண்ணுவானெஎன்கிறபடியே, *வாரிசுருக்கி மதக்களிறைந்தினையும் சேரிதிரியாமற் செந்நிறீஇ* என்று – மதித்தவானைகளைத் தண்ணீரிலே செறுப்பிக்குமாபோலே இந்த்ரியங்களாகிற மதஹஸ்திகளை விஷயாநுபவமாகிற போகத்தைக் குலைத்து, அவ்வவளவுமன்றிக்கே விஷயங்கள் நடையாடுமிடத்தில் போகாதே ப்ரத்யக்வஸ்துவிஷயமாகையாகிற செவ்வையிலே நிறுத்தியென்றும், *புன்புல வழியடைத்தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புலவழி திறந்து ஞான நற்சுடர் கொளீஇ* என்று அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமான க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப் பற்றிப்போகிற இந்த்ரிய மார்க்கத்தை நிரோதித்து, அவற்றினுடைய க்ஷுத்ரதாநுஸந்தாநத்தாலே வாஸநாநுவ்ருத்தியுமறுரும்படி அத்தை உறைப்பித்து, விலக்ஷண விஷயத்தில் இந்த்ரிய மார்க்கத்தை ப்ரகாசிப்பித்து நன்றான ஜ்ஞாந ப்ரபையை மிகவுமுண்டாக்கியென்றும், *ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து* என்று – ச்ரோத்ராதீந்த்ரியங்கள் சப்தாதி விஷயங்களிற் போகாமே உள்ளேயடக்கி யென்றும் சொல்லுகிறபடியே நிக்ருஹீதேந்த்ரியக்ராமராய், *இளைப்பினை யியக்கம் நீக்கி* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறவடைவிலே *அவித்யாஸ்மிதாரகத்வேஷாபி நிவேசா: பஞ்ச க்லேசா:* என்றும் சொல்லுகிற க்லேசங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து, *நாத்யுச்ச்ரிதம் நாதிநீசம்* இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே ஓராஸநத்தேயிருந்து *ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சாநவலோகயந்* என்னும்படியே நாஸாக்ரந்யஸ்த லோசநராய், ஓரளவில்நில்லாத இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யக்காக்கி, த்யேயமான பகவத் விஷயத்திலே ஸ்நேஹத்தை வைத்து விடாம லநுஸந்தித்து, சுடர் விட்டுத் தோன்றுகிற ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வயம்ப்ரகாசமான

ஆத்மஸ்வரூபத்தை சாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து ஸத்கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே க்ஷீணபாபனுய், நிர்மலாந்த:கரணனுனவனுக்கு பகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்துக் குறுப்பாக விளேயும் யோகஜந்யஜ்ஞாநந்தான் ப்ரதமம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தர்சித்துக் கொண்டிறே மேல்போவது.

விளக்கினே விதியில் காண்பார் என்கிறவிது பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமாக பூர்வர்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணிவைத்தார்களாகிலும், இவர் ஆத்மபரமாகவே அருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளவேணும்; பகவத்த்யாந தர்சநங்களே மேலே சொல்லுகையாலே. "விதியில் காணும் ப்ரதம மத்யம தசைகளே" யென்று ஆத்மபரமாகவிறே கீழும் இவரருளிச்செய்தது. யோஜநாபேதங்களுண்டா யிருக்குமிறே.

(யோகநீதி நண்ணி) *யோகநீதி நண்ணுவார்கள்* என்கிறபடியே யோகமாகிற உபாயத்தாலே கிட்டி, (அறத்திகழு மறையோர் மனந்தன்னுளமர்ந்துறையும் அரும் பெருஞ்சுடரைக் கண்கள் சிவந்ததிற்படியே மனவுட்கொண்டு) *மறந்திகழும் மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி யிடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து இருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லேயில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலேநின்ற தொண்டரான அறந்திகழு மனத்தவர்தம் கதியை* என்று – கொலேயும் சினமும் கொடுமையுமாகிற மறத்தால் விளங்கா நின்றுள்ள மநஸ்ஸை வாசனேயோடே போக்கி, பொய்யைத் தவிர்ந்து, வன்புலச்சேக்களேப் பட்டிபுகாமே கட்டி மிக்க து:க்கத்தை விளேப்பதான *பாரமாய பழவினேயைப் பற்றறுத்து ச்லாக்யமாயிருந்துள்ள ஆதிநடுவந்தியாகிற மூன்றுபொழுதிலுமேத்தி அளவிறந்த பழைய மர்யாதையிலே சிலவரால் கலக்கவொண்ணுதபடி நிலேநின்ற வைஷ்ணவர்களான ஆந்ருசம்ஸ்யோஜ்ஜ்வலசித்தர்க்குப் பரமப்ராப்யனுனவனே யென்றும், *மறையோர் மனந்தன்னுள் விண்ணுளார் பெருமானே* என்று ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களேத் தனக்கு வாசஸ்தாநமாக வுடையனுயிருக்கும் *அயர்வறுமமரர்களதிபதியை என்றும், *மாதவமானவர் தங்கள் சிந்தையமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை* என்று மஹாதபஸ்ஸையுடையராயிருக்கும் மனுஷ்யர்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலே அநந்யப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியென்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தாந்தகரணரான பரமயோகிகள் ஹ்ருதயங்களிலே *ஆரமார்வனரங்கனென்னு மரும்பெரும் சுடரொன்றினேச் சேரும் நெஞ்சினர்* என்னும்படி ஆபரணுத்யலங்க்ருதமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமான விக்ரஹத்தோடே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்வரனே *கண்கள் சிவந்து* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே அவயவசோபை ஆபரணசோபை ஆயுதசோபைகளோடே கூடி காளமேக நிபச்யாமமாயிருந்துள்ள திவ்ய விக்ரஹத்துடனே *கற்றவர் தந்தம் மனவுட்கொண்டு* என்று அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தந்தாமுடைய ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு – என்கிறபடியே. ஹ்ருதயகமலத்திலே த்யாநம் பண்ணி. (நிரந்தரம் மறவாமை துடக்கருஸ்ம்ருதியாய்) *நிரந்தரம் நினேப்பதாக* என்றும், *மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த த்யாநத்துக்கு விச்சேதமும் விஸ்ம்ருதியுமற்று *சோர்விலாத காதலால் துடக்கருமனத்தராய்* என்று ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தையுடையராகையாலே தத்ஸச்லேஷ வியோகைக ஸுகது:கராம்படி *ஸத்வ சுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:* என்கிறபடியே த்யேய வஸ்துவில் துடக்கருமல் நடக்கும் த்ருவாநூஸ்ம்ருதியாய். (கனவில் மிக்க தர்சன ஸமமாய்) *கனவில் மிகக்கண்டேன்* என்று இந்த்ரியங்களால் கலக்கவொண்ணுதபடி மாநஸ ஜ்ஞாநத்தாலே அழகிதாக்க் கண்டேனென்னலாம்படி *ஸா ச ஸ்ம்ருதிர் தர்சநஸமாநாகாரா* என்கிறபடியே அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய். (ஆகத்துப் புல்குமத்யர்த்தப்ரியமாய்) அப்படி தர்சநஸம்மானவதுதான், *நாடோறும் ஞானத்தாலாகத்தணேப்பார்க்கு*

ஆகத்தணைப்பாரணைவரே *எல்லையிலந்நலம்புல்கு* *ஆர்வம் புரிய பரிசினுல் புல்கில்* என்னும்படி அங்கநாபரிஷ்வங்கம்போலே *ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம்* என்கிற ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலேதானும் அத்யரீத்தப்ரியமாய். (வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவலென்னுத அநந்யப்ரயோஜநமாய்) *நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென்றருளும்வான்* என்று உன்னுடைய கல்யாண குணங்களிலே விச்சேதமின்றியே செல்லுகிற சிந்தையிலுங் காட்டில் இனிதோ நீ அவர்க்கு நன்றுகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பரமபதமென்றும், *உலகு படைத்தித்யாதி – அமுத வெள்ளத்ததாளும் சிறப்புவிட்டு ஒரு பொருட்கசைவோரசைக ….. நல்வீடு பெறினும் கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பு* என்று பரத்வஸௌலப்யாதிகளால் பரிபூர்ணனுன ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை அநுபவிக்கையிலுண்டான அபிநிவேசத்தாலே த்ரவீபூதமாய் ஓரவயவியாக்கிக் காணவொண்ணுதபடி மங்கின ஆத்மவஸ்துவிலே அந்த ஆதரமடியாகப் பிறந்த விலக்ஷணமான ஸங்ககாமாத்யவஸ்தைகளையுடைய பக்தியால் விளைகிற நிரதிஸயரஸத்திலே உளனுகையாகிற லாபத்தைவிட்டு க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களுக்கு க்லேசப்படுவார் அங்ஙனே க்லேசப்படுக, ச்லாக்யமான ஐச்வர்யம், அதில் விலக்ஷணமான ஆத்மாநுபவம், அவ்வளவன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷம், இவற்றைப் பெருமளவாலுலும் ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞரானவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அவற்றை ஸ்வீகரிக்கவும் நினைவுண்டோவென்றும், *உனது பாலே போர் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் மேலால் பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு* என்று உன்னுடைய ஸ்மர்யமாண தசையே தொடங்கி இனிதான குணங்களிலே பழுத்தொழிந்தேன். பின்பு ஒருகால் பிறவாமை பெற்றுத் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்று எனக்கு வேண்டுவது. பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு மறப்பில்லாமை எனக்கு வேண்டும் தனமானது – என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வநுஸந்தாநத்தாலே தேசவிசேஷத்திலநுபவத்தையு முபேக்ஷிக்கும்படி தானே பரம ப்ரயோஜநமாம்படி ரஸிக்கையாலே அநந்யப்ரயோஜனமாய்.

(வேதநோபாஸந ஸேவா த்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ரஸித்தம்) வேதநமென்றும் உபாஸனமென்றும் ஸேவையென்றும் த்யாநமென்றும் ஏவமாதி சப்தங்களாற் சொல்லப்படுகிற பக்தியானது *உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய* என்கிறபடியே கர்மஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்குமதொன்றுகையாலே சேதநஸாத்யமாய் பகவத்ப்ஸாதநோபாயதயா தத்ப்ராப்திஸாதநமான பக்தியாக ஸோபப்ரும்ஹண வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்ட தென்கை.

(அவ) இப்படி உபாஸநரூபமாய் (உபாயமுமாயும்) இருந்துள்ள விதுபோலன்றிக்கே உபேயபூத கைங்கர்யோபகரணமாக ப்ரபந்நர் பகவான்பக்கல் அபேக்ஷித்துப் பெறும் பக்திவிசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிருர் (ஸ்வீக்ருதேத்யாதியால்).

100)ஸ்வீக்ருத ஸித ஸாயநர் இத்தை ஸாயீயமாக இரக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸிகி க்கும்.

(வ்யா) அதாவது – *த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே* என்றும், *த்வத்பாதாரவிந்த யுகளம் சரண மஹம் ப்ரபத்யே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட ஸித்த ஸாதநத்தையுடையவர்கள், இந்த பக்தியை போஜநத்துக்கு க்ஷுத்துப் போலே கைங்கர்யத்துக்கு உபகரணமாகையாலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோபாதி இதுவும் நமக்கு ப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணி *பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே* என்றும், *ஸ்தாநத்ரயோதித

பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவான் பக்கலிலே அர்த்திக்க *இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபாம் விஸ்ருஜ்ய ததாநீமேவ* இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே சரீரவியோகஸமநந்தரம் பகவத் ப்ராப்தி பண்ணுவதற்கு முன்னே ஸித்திக்கு மென்கை.

(அவ) இனி இவ்வாழ்வாருடைய பக்திவிசேஷமிருக்கும்படியை அறிவிக்கிறூர் (இதுவென்று தொடங்கி.)

101)இது, உபயமுமன்றிக்கே அறியாக்காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து தழுவிநின்று கட்டமே நோயாயுலர்த்தி வீழ்ந்தலப்பாய் த்யாகஸ்வீகார நிஷ்டாஹாநிகளாக்கி ஸத்தாபோக வ்ருத்தி யுபகரணமாவதொன்று

(வ்யா) அதாவது – கீழுக்தையான விவ்வாழ்வாருடைய பக்தி ஸ்வயத்ந ஸாத்யையாய் உபாயபூதையாயிருக்கும் பக்தியும், உபாயபரிக்ரஹாநந்தர மபேக்ஷிக்க உபாய பலமாய் வரும் பக்தியுமாகிற நடுவிற் சொல்லுகிற விரண்டு மன்றிக்கே *அறியாக் காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்பு செய்வித்து* என்று *பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:* என்கிறபடியே அறிவுக்கு ஸம்பாவனையில்லாத பால்யத்திலே ப்ராப்திபலமான வடிமையிலே அதிப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்தென்னும்படி திருத்துழாய்க்கு மணம்போலே ஒக்கப்பிறந்து *தழுவிநின்றகாதல்* என்று விடுவேனென்றுலும் விடவொண்ணுதபடி உடன்வந்தியாய் *கட்டமே காதல்* *வேட்கைநோய்கூர* என்று அநுபாவ்ய விஷயத்தை யதாமநோரத மநுபவிக்கப் பெறுதபோது, போஜநம் பெறுததசையில் பசிபோலே கஷ்டமென்பது, வ்யாதியென்பதாம்படி வெறுப்பை விளைத்து, *வேவரா வேட்கைநோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த* என்றும் *உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து* என்றும் *உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அசோஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைக் குருத்துவற்றும்படி சோஷிப்பித்துக் கடலிலே விழுந்தாப்போலே கரையேறவொண்ணுதபடி அபிநிவேசரூபமான தன்னுள்ளே யாழ்ந்து போக்யமான அவ்விஷயத்தைக் காணவேணுமென்று அலமாக்கப்பண்ணி, *உன்னுலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்டேன்* என்கிறபடியே இதரோபாயபரித்யாக பூர்வகமாக அவனே உபாயமென்றறுதியிட்டிருக்கு மிவரை *குதிரியாய் மடலூர்தும்* *யாமடலூர்ந்து மெம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தூமடல் தண்ணந்துழாய்மலர் கொண்டு சூடுவோம்* என்னும்படி த்யஜித்த உபாயத்திலே மூட்டுகையாலே த்யாகநிஷ்டா ஹாநியையும், *ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணுகத்தந்தொழிந்தாய்* *கழல்களவையே சரணுகக் கொண்ட* *அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்* *நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண்* *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்று அடுத்தடுத்து ப்ரபத்தி பண்ணும்படி யாக்குகையாலே *ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம் *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமான ஸ்வீகாரத்தில் நிஷ்டாஹாநியையுமுண்டாக்கி பகவத் விஷயத்தை நினையாமை யென்றும் ஸத்தாஹாநி யென்றும் இரண்டில்லை யென்றிருக்கு மிவர்க்கு அநவரத தத்விஷயஸ்மரண ஹேதுவாகையாலே ஸத்தைக்கும் *எல்லாம் கண்ணன்* என்றிருக்குமிவர்க்கு தத்விஷயாநுபூஷையை மேன்மேலும் விளைக்கையாலே போகத்துக்கும், *வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும்* என்றிருக்குமிவர்க்கு அசேஷ சேஷதைக ரதித்வத்துக் குடலாகையாலே வ்ருத்திக்கும் உபகரணமாயிருக்கு மென்கை.

அன்றிக்கே, ஸத்தாபோகேத்யாதிக்கு *நாகிஞ்சித்குர்வதச் சேஷத்வம்* என்று கிஞ்சித்கரியாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வமில்லை யென்கையாலே சேஷத்வைக நிரூபணீயனுன

இவனுடைய ஸத்தை கிஞ்சித்காரத்தாலே யாதலால் இவனுக்கு ஸத்தாஹேதுவாய், *தனக்கேயாக* *உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்* *கதா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* இத்யாதிகளிற்படியே இதுதான் பரமப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதாகையாலே அவனுக்கு போகமாயிருக்குமதான கைங்கர்ய வ்ருத்திக்கு உபகரணமாயிருப்ப தொன்றென்னவுமாம்.

ஆகக் கீழ்ச்செய்ததாயிற்றது, இவருடைய பக்தி - ஸாதித்துப் பெற்றதுமன்று, அபேக்ஷித்துப் பெற்றதுமன்று. ஸஹஜையாய் ஸத்தாதிகளுக்கு உபகரணமாயிருப்ப தொன்றென்றதாய்த்து.

(அவ) இங்ஙனன்றிக்கே, இவருடைய இந்தப் பரமபக்தி – கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற ஸாதநத்ரயத்தையும் இஜ்ஜந்மத்திலே அநுஷ்டிக்கையாலேயாதல், பூர்வ ஜந்மங்களிலப்யாஸத்தாலே யாதல் உண்டானதாஞலோவென்கிற சங்கையிலே இரண்டுபடியாலும் வந்ததன்றென்னுமிடத்தை இவர் தம்முடைய உக்திகளாலே ஸாதிக்கிருர் (இடகிலேனென்று தொடங்கி)

102)இடகிலேன் நோன்பறிவிலேன் கிற்பன் கிழ்நாள்க ளென்கையாலே ஸாயநத்ரய பூர்வாஹீயாஸஜமல்ல.

(வ்யா) அதாவது – *இடகிலேன்* இத்யாதியாலே – பசித்தார்க்குச் சோற்றையிடுதல், தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர் வார்த்தல் செய்தேனுகில் *யஜ்ஞோ தாநம் தப: கர்ம* என்கிறபடியே தாநமும் கர்மயோகாந்தர்ப்பூதமாகையாலே கர்மயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம். அதுசெய்ய மாட்டுகிறிலேன். இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் போகாதபடி நியமித்தேனுகில் ஜ்ஞாநயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்யமாட்டுகிறிலேன். நியதனுய்க்கொண்டு சாஸ்த்ரோக்தமான காலங்களிலே புஷ்பாத்யுபகரணங்களை ஸம்பாதித்து ஆராதித்து ஸ்துத்திதேனுகில் பக்திசரீரத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்ய மாட்டுகிறிலேனென்றும், *நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்* என்று பலவ்யப்தமாம்படி அநுஷ்டிதமான கர்மயோகமுடையேனல்லேன். அதில்லாமையாலே ஸூக்ஷ்மரூபமான ஜீவபரவிஷயஜ்ஞாந யோகத்தையுடையேனல்லேன். ஆகையாலே உபயஸாயையான பக்தியில்லை என்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தமென்று மருளிச்செய்கையாலே வர்த்தமாநஜந்மத்தில் கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற ஸாதநத்ரயாநுஷ்டானத்தாலுண்டானதல்ல. *கிற்பன் கில்லே னென்றிலன் முனநாளால்* என்று – முன்புண்டான காலமெல்லாம் *குர்யாத்* என்று நன்மைசெய்யவடுக்குமென்ருல் வல்லேனென்று இசைந்திலேன். *நகுர்யாத்* என்று தீமைசெய்யலாகாதென்ருல் மாட்டேனென்று தவிர்ந்திலேன். இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமல் நிஷித்தத்தைச் செய்து போந்தேனென்றும், *தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால் தீவினையேன் ...... ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து – வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்* என்று பகவத்விஷயத்தை ஆராயும் ஜ்ஞாநமொன்று மில்லாமையாலே பகவதநுபவ யோக்யமான காலத்தைப் பாழேபோக்கின பாவியான நான், பிராட்டிசொன்னது செய்தல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே மாயாம்ருகத்தை அன்று பின்பற்றிப்போன – அருகாழியைத் திருக்கையிலுடைய ஸர்வேச்வரனை மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெருதே அறிவு கெட்டு வ்யர்த்தமேயிருந்துவிட்டேன். கீழுள்ளகாலமெல்லாமென்று மருளிச்செய்கையாலே பூர்வஜந்மங்களிலப்யாஸத்தா லுண்டானதுமல்லவென்கை.

(அவ) இன்னமும் இவர்தம்முடையதொரு திவ்யஸூக்தி விசேஷத்தாலே இதுதன்னை வ்யக்தீகரிக்கிறுர் (இப்பிறப்பேயித்யாதியால்).

103)இப்பிறப்பே சிலநாளிலென்றபோதே இரண்டும் கழியும்.

(வ்யா) அதாவது – *குறிக்கொள்ஞானங்களாலெனையூழி செய்தவமும் கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன்யான்* என்று யமநியமாத்யவஹிதராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்க வேண்டும் வேதந த்யானோபாஸநாத்யவஸ்தா விசேஷங்களான ஜ்ஞாநங்களாலே அனேககல்பம்கூடி ச்ரவணமாய் மநநமாய் த்ருவானுஸ்ம்ருதியாய் வரக்கடவ பக்தியோகமாகிற தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை ஒருயத்நமு மின்றிக்கேயிருக்க, நல்விரகானவவனுலே இஜ்ஜந்மத்திலே அதுதன்னிலும் அல்பகாலத்திலே பெற்றேனென்கையாலே ஜந்மாந்தராப்யாஸஜமென்றும், இஜ்ஜந்மந்தன்னிலே ஸாதநத்ரயாநுஷ்டானஜமென்றும் சொல்லுகிற விரண்டும் போமென்றபடி *இப்பிறப்பே* என்றும், *சிலநாளில்* என்றுமிரண்டுமருளிச்செய்தது, ஜந்மாந்தரங்களி லப்யாஸத்தையும் இஜ்ஜந்மந்தன்னிலே சிரகாலஸாத்யமானவவற்றி லந்வயத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கைக்காகவிறே.

அன்றிக்கே (இடகிலேன்) இத்யாதிவாக்யத்திலே யெடுத்த சந்தைகளெல்லாத்தாலும் பூர்வஜந்மஸித்தமான ஸாதநத்ரயாப்யாஸ பலமல்லாமையை ஸாதித்ததாய், அதில்லையாகில் இஜ்ஜன்மந்தன்னிலே அவற்றையப்யஸித்து வந்த்தானுலோ வென்கிற சங்கைவர பூர்வஜந்மத்திலும் இஜ்ஜன்மத்திலும் இவர்க்கு அவற்றிலந்வயமில்லை யென்னுமிடத்தை *இப்பிறப்பே* இத்யாதியான விவருடைய ஸூக்தி விசேஷத்தாலே தர்சிப்பியா நின்றுகொண்டு உபயசங்கையையும் சேரத் தள்ளுகிறுரென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனையைப்பற்றவும் பூர்வ யோஜனையே இதனுடைய பட்டோலையான பெரியபடிக்குச் சேருவது.

(அவ) ஆனுல் இவர்க்கு இந்த பக்தியுண்டாகைக்கு ஹேதுவென்? என்னு மாகாங்க்ஷையிலே பலபோக்தாவான ஈச்வரன் க்ருஷிபல மென்னுமத்தை க்ஷேத்ரமும் கர்ஷகனும் க்ருஷியும் தத்பலமுமாக ரூபித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (பெரும்பாழிலித்யாதி சூர்ணையாலே).

104)பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் பெரும்செய், கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கிப் படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணுப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து குமைத்துத் திரித்து வீழ்த்தி வலித்தெற்றி அருவியறுத்துக் கடனுயின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாறே தன்பால் மனம்வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தற மன்னி ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றை வேர்றுவித்துத் தீக்கொளீஇக் கவ்வை யெருவிட்டு அமுதவாறுதலைப்பற்றி ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே ஈரநெல்வித்தி எழுநாற்றுக்களையும் வேர் முதல் மாய்த்துப் பட்டிச்சேவதக்கி மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல்புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே நாளுநாள், கோட்குறையாக நின்றுரறியாமல் குந்தம் கொண்டு ஆராமையுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றுத்துத் தாண்டாலடித்துப் பதரறுத்துப் போர்த்ததோல் விடுத்து ஸூக்ஷ்ம வொட்டும் நீரிலே கழுவி வேறுர் கலத்திட்டுப் பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்நமாக்கி வானேர்க்கு ஆராவமுதானவாறே முற்றுமுண்ண முன்னம் பாரித்து உழுவதோர் நாஞ்சில்கொண்டு பெருக முயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிபலமிறே.

(வ்யா) (பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன்பெரும்செய்) *முடிவில் பெரும்பாழ்* என்று நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய் சேதனர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமான ப்ரக்ருதிதத்வத்தில் க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்கிற பத்தசேதநனுடைய *நெஞ்சப் பெரும்செய்* என்று பக்திக்கு விளைநிலமான மனஸ்ஸானது, (பாழ்த்தவிதியானவாறே) என்றத்தோடு இதுக்கு ஸம்பந்தம். பாழ்படுகைக்குஅடி சொல்லுகிறது நடுவுள்ள தடங்கலும்.

(கவியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறி) *ஏவினர்கலியார் நலிகவென்று என்மேல்* என்கிறபடியே கலியுகமாகிற வன்னியன் "இவனை நலியுங்கோள்" என்று ஏவ, *மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பர்* என்கிறபடியே சேதநசேஷமான மனஸ்ஸைத் தங்களுக்கு சேஷமாக்கிக்கொண்டு நடத்துமவர்களாய் முன்கை மிடுக்கராய் அத்விதீயராயிருந்துள்ள இந்த்ரியங்களாகிற குறும்பர். *கோவாயைவரென் மெய்குடியேறி* என்கிறபடியே இச்சேதநனுக்கு நியாமகராய்க்கொண்டு தேஹத்திலே குடிபுகுந்து. (கலியாரேவ) என்றது – இந்த்ரியங்களினுடைய நலிவுக்குக் கலிகாலம் ப்ரவர்த்தகமாகையாலே, (கலியார்) என்றும், (ஐவர்) என்றும் சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறது – தனக்கென்ன ஆக்ரஹமுடையாரைப்போலே நலிகிற கொடுமையைப்பற்ற. கலியாரென்று ரேபாந்தமாக ஆழ்வாரருளிச் செய்தது கலிகாலத்துக்கு அஞ்சினபடியாலேயிறே.

(பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கி) முன்னின்று முறைபோக்கும் பெருங்குடிபோலே தங்களுக்கு ப்ரதாநமான மனஸ்ஸையும் *ஐம்புலன் கருதும் கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை* என்கிறபடியே தாங்கள் நினைத்தவழியே ஒழுகும்படியாகப் பண்ணி. (படிந்துண்ணும் போகத்தேதூராதே பொறுக்கொணுப் போகத்துக்குக் காவல்செய்து) *புலன் படிந்துண்ணும் போகம்* என்று விஷயங்களிலே அவகாஹித்து புஜிக்கிறபோகத்திலே *தூராக்குழி* என்கிறபடியே ஒரு காலும் பூர்ணமாகாதே *பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணுப்போகாமே நுகர்வான்* என்கிறபடியே இவற்ருல் வந்தநலிவை ஆற்றியிருப்போமென்ருல் ஆற்றவொண்ணுதபடியான விஷயபோகங்களை புஜிக்கவேணுமென்று *கடியார் காளையரைவர் புகுந்து காவல்செய்த* என்கிறபடியே க்ரூரராய் நலியநலிய இளகிப் பதியாநின்ற பருவத்தையுடையராய்க்கொண்டு இவனைச் சிறைசெய்து.

(குமைத்துத்திரித்தி வீழ்த்திவலித்தெற்றி யருவியறுத்துக் கடனுயினவிறுப்பிக்க) *கூறைசோறிவை தாவென்று குமைத்துப்போகார்* *செக்கிலிட்டுத் திரிக்குமைவர்* *கொடு வன் குழியினில் வீழ்க்குமைவர்* *ஐவர் திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்றனர்* *ஐவர் – அருவித்தின்றிட* *ஐவரறுத்துத் தின்றிட* என்கிறபடியே தனக்கபீஷ்டமானவற்றைத் தாவென்று துகைத்திழுத்து, சரீரமாகிற செக்கிலேயிட்டுச் சுழற்றி க்ரூரமாய் கரையேற வொண்ணுதபடியாயிருக்கும் விஷயங்களாகிற படுகுழியிலேதள்ளி, அவைதான் அனேகங்களாகையாலே ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே கொடுபோகைக்காக நாலுதிக்கிலுமிழுத்து நலிந்து அருவித்தின்னுமாபோலவும், அறுத்துத்தின்னுமாபோலவும். 'என் விஷயத்தைக் காட்டு, என் விஷயத்தைக் காட்டு' என்று நெருக்கி, இப்படி பஹுவிதமாக தண்டித்து *பொருளின்பமென விரண்டுமிறுத்தேன் ஐம்புலன்கட் கடனுயின* என்று ச்ரோத்ராதிகளுக்கு ப்ராப்தமாயிருக்கிற அர்த்தகாமங்களென்று சொல்லப்படுகிற விரண்டையும் கடமையிறுப்பாரைப்போலே அவற்ருலே பரிபூதனுய்க் கொடுத்துப் போந்தேனென்னும்படி தங்களுக்கு ப்ராப்தகரங்களை யிறுப்பித்துக்கொள்ள.

(பாழ்த்தவிதியானவாறே) இப்படியாகையாலே *வாழ்த்தியவனடியைப் பூப்புனைந்து நின்தலையைத் தாழ்த்து இருகைகூப்பென்ருல் கூப்பாத பாழ்த்தவிதி* என்கிறபடியே வகுத்த சேஷியானவனை வாழ்த்தி ஆராதித்து வணங்கிக் கும்பிடுகைகளாகிற இவற்றிலொன்றிலும் அந்வயியாமையாலே ததங்கீகாரப்பற்ருசான ஸுக்ருத கந்தமற்று

மனஸ்ஸு பாழ்பட்டவாறே. (தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தறமன்னி) *தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி* என்கிறபடியே இந்த்ரியவச்யதையாலே இப்படிப்பாழ்பட்ட மனஸ்ஸைப் பயிர்படும்படி தன்பக்கலிலே வைக்கப் பண்ணுகைக்காக *எனதேழை நெஞ்சாளும் திருந்தாதவோரைவரைத் தேய்ந்தற மன்னி இருந்தான்* என்கிறபடியே கண்டதெல்லாத்திலும் சபலமாயிருக்கிற மனஸ்ஸை அதுவே பற்ருசாகப் பொதியெடுத்து ஆளாநிற்பாராய் எத்தனையேனும் பலவான்கள் திருத்தப்புக்காலும் திருந்தாதே இனி இப்படி ஓரைவரில்லை யென்னும்படியிருக்கிற இந்த்ரியங்களாகிற ஐவர் க்ஷயித்து முடிந்துபோம்படி ஆஸநபலத்தாலே குறும்பரை அழிக்கும் ராஜாக்களைப்போலே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாயிருந்து. (ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றை வேரறுவித்து) *நீபணித்தவருளென்னு மொள் வாளுருவி* என்கிறபடியே *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று என்னுடைய ப்ரஸாதத்தையே உனக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக அத்யவஸி யென்ன, *ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:* என்னும்படி ஸகலஸந்தேஹங்களையும் துணித்துப்பொகடவற்ருய் *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று அருளிச்செய்தபடியே ஸர்வபாபங்களையும் சேதிக்கைக்கு ஸமர்த்தமுமான ஒண்மையையுடைய க்ருபையாகிற வாளை அப்ரதிஹதமாக்கி பக்தியாகிற பயிருக்கு விளைநிலமாகக் கல்பிதமாயிருந்துள்ள மனஸ்ஸு பாழேகிடந்ததுபோம்படி *கொடுவினைத்தூறு* என்கிறபடியே இவனுலடிகாணவும் அறுக்கவு மொண்ணுதாபடி மூடின பாபமாகிற தூற்றை *வினைகளைவேரற* என்றும் *வல்வினைத்தொடர்களை முதலரிந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே மறுகிளையுண்டாகாதபடி வாஸநாருசிகளாகிற ஊசிவேரோடும் பக்கவேரோடும் அறுப்பித்து. வினைத்தூற்றை வேரறுத்தென்னுதே 'வேரறுவித்து' என்கையாலே ணிஜர்த்தமும் தோற்றுகிறது; வினையறுக்கையில் ப்ரயோஜககர்த்ருத்வம் ஈச்வரனுக்கும் ஸாக்ஷாத் கர்த்ருத்வம் க்ருபைக்குமாகலாமிறே.

(தீக்கொளீஇ) வெட்டினகாட்டைச் சுட்டுப்பொகடுமாபோலே *மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கிற க்ருபாப்ரயுக்த ஸங்கல்பத்தாலே முந்துற அடியறுத்தவற்றை *இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்* என்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்மஸந்தானம் நெருப்புகொளுந்தி வேகாநின்ற தென்னும்படி *யதேஷிகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்தூயேத; ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே* என்கிறபடியே உருமாய்ந்து போம்படி தக்தமாக்கி. (கவ்வையெருவிட்டு) *ஊரவர்கவ்வை எருவிட்டு* என்கிறபடியே பகவதாபிமுக்யம் பிறந்தவளவிலே இவன் பாகவதனுனென்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும் பழிமொழியை பக்தியாகிற பயிருக்கு வர்த்தகமான எருவாக விட்டு; (அமுதவாறு தலைப்பற்றி) *அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டது* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருத நதியை வாயளவாய்த் தலைக்கு மேலே போம்படி பெருகப்பண்ணி. (ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே) *கண்ணனுக்கென் றீரியா யிருப்பாள்* *கசிந்த நெஞ்சினளாய்* என்று சொல்லுகிறபடியே அந்த ஜ்ஞாநவாரியாலே நல்லதுகண்டால் அவனுக்கென்னு மநுஸந்தாநத்தாலே ஆர்த்ரதை விளையும்படி நெஞ்சு பதம்செய்து செவ்விவாய்த்தவாறே அந்நெஞ்சிலே (ஈரநெல்வித்தி) ஸங்கமாகிற நெல்லைவிரைத்து (எழுநாற்றுக்களையும் வேர்முதல் மாய்த்து) *செய்த்தலையெழுநாற்று* என்கிறபடியே தத்ப்ரத்யாஸந்நமாய் ததேகபரதந்த்ரமாய் ததேகபோக்யமாய் வளருகிற இப்பயிரில் கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வ புத்தியை விளைக்கும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற களையையும், *நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல்மாய்த்து* என்கிறபடியே ஊசிவேரோடே பறித்துப்பொகட்டு. (பட்டிச்சேவதக்கி) களைபறித்தாலும் போராதே, பட்டிபுகாமல் நோக்கினுலிறே பயிர் தலைப்பெற்றுச் செல்லுவது. ஆகையாலே *வன்புலச்சேவை அதக்கி* என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களில் ப்ரவணமாய் பகவத்பக்தியைத்

தலையழிக்கையாலே பக்தியாகிற இப்பயிருக்குப் பட்டியான இந்த்ரியங்களாகிற சேக்களினுடைய ஸ்வைரஸஞ்சார ஹேதுவான கர்வத்தைப்போக்கி.

(மீதுகொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்து) பயிர் பலபர்யந்தமாறுலும் பலிதாம்சத்தை ராத்ரிசரரபஹரிக்க யோக்யதையுண்டாகையாலே ரக்ஷபண்ணுவிக்க வேணுமாய்த்து. அப்படியே *விளைந்ததானிய முமிராக்கதர் மீதுகொள்ளகிலார்கள்* என்கிறபடியே அநந்யார்ஹமாம்படி *அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்* என்று ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுமாகச் சொல்லலாம்படியான அபாகவத ஜனங்கள் ‘எங்களுக்கு இவன்ஸ்நேஹி’ என்றிருக்குமவ்வழியாலே இத்தை அபஹரிக்கைக்கு அவகாசமற பக்தியாகிற பயிர்விளைந்துகிடக்கிற நெஞ்சுக்கு *பள்ளியறைகுறிக்கொள்மின்* என்கிறபடியே காவலடைத்து, (கடல்புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே) *காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி* என்கிறபடியே, எருவும் நீருமுண்டானுலும் மேல் வர்ஷமில்லாதபோது பயிர்த்தலைகுளிர்ந்து வளராதென்று காளமேகநிபச்யாமமான வடிவழகை வர்ஷித்து வளர்க்கையாலே அந்த பக்தியாகிற பயிர் கடல்போலே அபரிசேத்யமாம்படி பலித்து *வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்கும்* என்கிறபடியே பலித்த பயிரானது பரிபக்வமாய்த் தலைவணக்குமாபோலே பலிதமான அதனுடைய பரிபாகநிபந்தநமான ஆர்த்தியால் வரும் பாரவச்யம் பிறந்தவாறே. (நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்ருரறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆராமையுண்டு) பக்திபரிணமம் சொன்னவித்தால் பலித்தது – ததாச்ரயமான ஆத்மவஸ்து பகவத்போக்யமாம்படி திருந்தினமையிறே. ஆகையால் *நாளுநாள் வந்தென்னை முற்றவும் தானுண்டான்* *கோட்குறைபட்ட தென்ருருயிர்* *நின்ருரறியாவண்ணம் என்னெஞ்சு முயிருமவை யுண்டு* என்கிறபடியே ஒருநாள் புஜித்து விடுகையன்றிக்கே நாள்தோறும் வந்து புஜியாநிற்கச்செய்தே பின்னையும் பர்யாப்தனன்றிக்கே படுகிற அலமாப்புக்கண்டு இத்தலையிலே சிறிது தொங்கிற்றுண்டென்று நிரூபித்தறியவேண்டும்படியாக இப்பரிமாற்றத்தில் தலைநின்ற பிராட்டி, திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலாஞருமறியமாட்டாதபடி, பெரும்பசியரானவர்கள் விளைந்தநெல்லைச் சேரவறுத்துக்கொண்டுபோய் புஜிக்கப் பற்ருமே முற்றின வளவுகளைக் குந்தங்கொண்டு புஜிக்குமாபோலே முக்தனுனவாறே பின்னைச்சேர புஜிக்கப்பற்ருத தன் அபிநிவேசத்தாலே இச்சரீரத்தோடே யிருக்கச் செய்தே விளைந்த பரிபாகாநுகுணமாக *மனக்காராமைமன்னியுண்டிட்டாய்* என்கிறபடியே மனஸ்ஸுக்கு ஒருகாலும் த்ருப்தி பிருவாதே மேன்மேலும் விரும்பி புஜித்து. (காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்து) *காலக்கழிவுசெய்யேல்* என்றும், *மன்னும் வறுநிலத்துவாளாங்குகுத்ததுபோல்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிபக்வமான விவ்வஸ்து காலக்ஷேபத்தாலே தரைப்பட்டு மங்கிப்போகாமல் *வினைபற்றறுக்கும்* என்கிறபடியே ப்ராப்திவிரோதியான கர்மங்களையறுத்து. (தண்டாலடித்துப் பதரறுத்து) அறுத்தநெற்கதிரைத் தடியாலேயடித்துப் பதரும் மணியும் பிரிக்குமாபோலே *அருளென்னும் தண்டாலடித்து* என்கிறபடியே தன்னுடைய க்ருபையாகிற த்ருடதர ஸாதநத்தாலே நெல்லோடொக்க விளைந்திருப்பதாய் அஸாரமான பதர்போலேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவத்தில் ருசியையறுத்து; (போர்த்ததோல்விடுத்து) அந்நெல்லில் உமியை விடுவிக்குமாபோலே *போர்த்த பிறப்போடுநோயோடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்து* என்கிறபடியே ஆத்மாவைப் பொதிந்துகொண்டு கிடப்பதாய் ஆதிவ்யாதிகளுக்கும் ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் அடியான ஸ்தூலதேஹத்தினுடைய விமோசனத்தைப் பண்ணி.

(ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலேகழுவி) அநந்தரம் தண்டுலத்தைத் தவிடறக் கழுவுமாபோலே ஸ்தூலதேஹம் போனுலும் தான் போகக்கடவதன்றிக்கே ஸம்ஸரணஹேதுவாய்க்கொண்டு

போந்ததாய் பகவதநுபவ விரோதியுமாயிருக்கச் செய்தே விரஜாபர்யந்தமாககமந ஸாதநமாய்க்கிடந்த ஸூக்ஷ்மசரீரத்தையும் *தத்தோய ஸ்பர்சமாத்ரேண* என்கிறபடியே விரஜாஜலஸ்பர்சத்தாலே வாஸநாரேணுக்களோடே போக்கி. “கர்மஸம்பந்த மறுகையாலே ஸூக்ஷ்மசரீரமிருக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையால் இங்கேகழித்துவிடலா யிருக்கச் செய்தே விரஜாபர்யந்தம் இவனுக்கு கமநஸாதநமாக ஈச்வரன் தன்னிச்சையாலேவைத்து விரஜையிலே உள்புக்கவாறே கழித்துவிடும்” – -என்றிறே நம்மாசார்யர்களருளிச் செய்வது. ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்கிடக்குமளவும் வாஸனாரேணுவும் கிடக்கையாலே அதுவும் அப்போதாய்த்து நிவ்ருத்தமாவது. “விரஜையைச் சென்று கிட்டி வன்சேற்றள்ளலையும் வாஸனாரேணுவையும் கழுவி” என்றாரிறே.

(வேறோர் கலத்திட்டு) *சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரார்நுதல் மடவாள் வேறோர்கலத்திட்டு* என்கிறபடியே ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபையான ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து வாங்கின இவ்வாத்மவஸ்துவை அமாநவகரஸ்பர்சத்தாலே அப்ராக்ருத தேஹத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து.

(பைம்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்நமாக்கி) *அணைவர் போயமருலகில் பைம்தொடி மடந்தையர்தம் வேய்மருதோளிணை* என்கிறபடியே *தம் பஞ்சசதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலாஹஸ்தா:* இத்யாதிப்ரகாரேண வந்தெதிர்கொண்டு *தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி* என்று தங்கள் கையாலே இவ்வாத்மவஸ்துவுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரத்தைப் பண்ணி ஸத்கரிக்கும் திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களைக்கொண்டு தன்னுடைய போகத்துக்கர்ஹமாம்படி அலங்கரிப்பியா நின்று கொண்டு *ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்கிறபடியே ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் பிறந்து முன்பு திரோஹிதமாய்க் கிடந்த ஆத்மகுணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கப் பெற்றிருக்கிற இவ் வஸ்துவை ஜ்ஞாநாதி ஷட்குண்ங்களாகிற ஷட்ரஸயுக்தமாய் *அஹமந்நம்* என்கிற அந்நமாம்படி அவர்கள் கரஸ்பர்சத்தாலே பக்வமாக்கி சேஷவஸ்துகமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஷட்குணங்களும், சேஷிவிநியோகத்துக்கு உறுப்பாகையாலே இக்குணங்களோடே கூடி *அஹமந்நம்* என்றிருக்கு மிவ்வஸ்து அவனுக்கு அறுசுவையடிசிலாயிறே யிருப்பது.

(வானோர்க்காராவமுதானவாறே) *வானோர்க்காராவமுதே* என்கிறபடியே *வைகுந்தன் தமரெமரெமதிடம் புகுது* என்பது, *விதிவகை புகுந்தனர்* என்பதாய் *பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்* இத்யாதிப்படியே ஆதரிக்கும் நித்யஸூரிகளுக்குப் பரமபோக்யமாம்படியானவாறே. (முற்றுமுண்ண முன்னம்பாரித்து) *என்னை முற்றுமுயிருண்டு* என்கிறபடியே இவ்வாத்மவஸ்துவை முழுக்க புஜிப்பதாக *என்னில் முன்னம் பாரித்து* என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் பாரித்து.

(உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருகமுயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிபலமிறே) *உழுவதோர் படையும்* *ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலும்* என்கிறபடியே இவன் கர்ஷகனென்று தோற்றும்படி க்ருஷிஸாதநத்தைக் கையிலே கொண்டு *அரியதெளிதாகுமாற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்* என்கிறபடியே அரிதான தன் திருவடிகளில் ப்ராப்தியுமெளிதாம்படி இவ் வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு மிகவும் யத்நியாநிற்கும் ஸ்வபாவனாய், *பத்தியுழவன்* என்கிறபடியே, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வவிஷய பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணித்திரியும் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷி பலமிறே இவ்வாழ்வாருக் குண்டான இந்த பக்தியென்றபடி. இத்தால் இவருடைய பக்த்யுத்பத்திகாரணம் பகவத்க்ருஷி யென்றதாய்த்து.

(அவ) இப்படி இத்தலையிலொரு நன்மையற்றிருக்கச்செய்தே ஈச்வரக்ருஷி பலிக்கக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர்மேல் (கோஸலேத்யாதி).

105)கோஸல மொகுல சராசரம் செய்யுங்குணமொன்றின்றியே அற்புதமென்னக் கண்டோம்.

(வ்யா) அதாவது – *த்வாமாமநந்தி கவய: கருணும்ருதாப்தே ஜ்ஞாநக்ரியாபஜநலப்யமலப்ய மந்யை:, ஏதேஷு கேந, வரதோத்தரகோஸலஸ்தா: பூர்வம் ஸதூர்வமபஜந்த ஹி ஜந்தவஸ் த்வாம்* என்கிறபடியே *அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் – ஓன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்* என்று திருவயோத்யாதி கோஸலதேசவர்த்திகளான சராசரங்களெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாக *ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:, ராம பூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி* *அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா:, விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்சிதா: உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸிச, பரிசுஷ்க பலாசாநி வநான்யுபவநாசிச.* *அகால பலிநோ வ்ருக்ஷா ஸர்வேசாபி மதுரஸ்ரவா:* இத்யாதிப்படியே ஸ்வஸம்ச்லேஷவிச்லேஷைக ஸுகது:க்கங்களாகையாகிற நல்ல ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாம்படி நடத்திஞனென்றும், கோகுலத்திலுண்டான சராசரங்களெல்லாம், *அவனெருவன் குழலூதினபோது மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும் மலர்கள் வீழும் வளர்கொம்புகள் தாழும் இரங்கும் கூம்பும் திருமால் நின்றநின்றபக்கம் நோக்கியவை செய்யும் குணமே* *மருண்டுமான் கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய் வழிசோர, இரண்டுபாடும் துலுங்கா புடைபெயரா வெழுது சித்திரங்கள் போல நின்றனவே* *பறவையின் கணங்கள் கூடுதுறந்துவந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்ப, கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே* *கோவலர் சிறுமியரிளங்கொங்கை குதுகலிப்பவுடலுளவிழ்ந்தெங்கும் காவலும் கடந்து கயிறு மாலையாகிவந்து கவிழ்ந்து நின்றனரே* என்கிறபடியே சைதந்ய ப்ரஸரண மில்லாத வ்ருக்ஷங்களோடு சைதந்யலேசமுள்ள திர்யக்குக்களோடு, சைதந்ய விசேஷார்ஹமநுஷ்ய ஜாதீயரான சிறுபெண்களோடு வாசியற நிர்ஹேதுகமாக பகவத்ப்ராவண்ய பரவசங்களானமை கண்டு, *நங்கைமீர்களிதோரற்புதம் கேளீர்* என்று விசேஷஜ்ஞர் வித்தராய்ச் சொல்லும்படியாகக் கண்டோமென்கை. இத்தால் பகவந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் இப்படி பலிக்கக்காண்கையாலே ஆழ்வாருடைய பக்தியும் பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருஷிபலமென்னத் தட்டில்லை யென்றதாய்த்து.

(அவ) ஆனுல் இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்குமளவில் எல்லாரையும் விஷயீகரிக்கலாயிருக்க, இங்ஙனே இவரொருவரை விஷயீகரிக்கைக்கு அடியென் னென்னுமபேக்ஷையிலே நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுனவன் ஈச்வரத்வச் செருக்காலே செய்யுமவற்றுக்கு அடி ஆராயப்படா தென்னுமத்தை லௌகிகத்ருஷ்டாந்தத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறுர் (பட்டத்துக்குரியவானையும் அரசும் செய்யுமவையாராயாது) என்று.

106)பட்டத்துக்குரிய வானையு மரசும் செய்யுமவை ஆராயாது.

(வ்யா) அதாவது – அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குரிய ஆனையைக் கண்ணைக் கட்டிவிட்டால் அவ்வானை யெடுத்தவனெருவன் ராஜாவாமளவில் அல்லாதாரெல்லாம் கிடக்க, இவனை இப்படி அது எடுக்கைக்கடி யென்னென்றும், ராஜாவானவன் தன் செருக்காலே ஒருத்தியைத் தன் மஹிஷியாகப் பரிக்ரஹிக்கு மளவில் இங்ஙனெத்த ஸ்திரீகள் பலருமுண்டாயிருக்க இவளை இப்படி இவன் பரிக்ரஹிக்கைக்கடி யென்னென்றும் ஆராய்வாரில்லை யென்றபடி.

இத்தால் சொல்லிற்றுயிற்று, *ஸ்வாதந்த்ர்ய மைச்வர மபர்யநுயோஜ்ய மாஹு:* என்கிறபடியே பர்யநுயோஜ்யமல்லாத ஐச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யயுக்தனுய், *பவ மோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே* என்கிறபடியே ஸ்வாதீநபந்தமோக்ஷனுய் வேண்டினபோது வேண்டின வஸ்துவை வேண்டினபடியாக்க வல்லனுமான ஸர்வேச்வரன், அஹேதுகமாயிருக்க ஆதரவிஷயமாம்படி பட்டத்துக்குரிய வாஜேயும் அரசும் செய்யுமவைபோலே ஸ்வாதீனமுமாய் ஸ்வார்த்தமுமான ஆத்மவஸ்துக்களிலே ஒரொன்றை ஈச்வரத்வச் செருக்கடியான ஸ்வேச்சையாலே ஸ்வவிநியோகார்ஹமாம்படி விஷயீகரித்தால், அல்லாத ஆத்மவஸ்துக்களெல்லாம் கிடக்க இவ்வஸ்துவை இவனிப்படி விஷயீகரிப்பானென்னென்று இதுக்கடி ஆராயப்படாதென்கை.

(அவ) இங்ஙன் சொல்லுவானென்? இவர் தமக்கு ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களன்றே வில்லே யென்றது; யாத்ருச்சிகாத்யஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களடியாக அங்கீகரித்தானுலோ வென்னவருளிச் செய்கிறுர் (முந்நீரென்று தொடங்கி).

107)முந்நீர் வாழ்ந்தார் சூட்டும் கோவையாழி யென்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருத ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தர்க்கு யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்.

(வ்யா) அதாவது – *முந்நீர்ஞாலம் படைத்த வெம்முகில் வண்ணனே* என்று தொடங்கி ஸர்வேச்வரன் *விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி* இத்யாதிப்படியே ஸ்வசரண கமல ஸமாச்ரயணேபகரணமான கரண களேபரங்களே இவ்வாத்மாவுக்குண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையே ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்டியைப்பண்ண, நான் அவன்தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு அவனே ஆச்ரயிக்கையன்றிக்கே அதன்வழியே யொழுகி ஸம்ஸரித்துப் போந்தே னென்று ஸ்வவ்ருத்தாந்தத்தையும், *வாழ்ந்தார்கள்* என்று தொடங்கி – முன்பு ஜீவித்தவர்கள் ஜீவித்த ப்ரகாரம் மஹாவர்ஷ ஜலபுத்புதம் போலே நசித்து நசித்து அத:பதித்தார்களென்னுமதொழிய, ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் வர ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தே போந்தார்களென்னு மிவ்வர்த்தந்தானில்லே யென்று ஐச்வர்யவான்களாய் முன்பு ஜீவித்துப் போந்தவர்கள் வ்ருத்தாந்தத்தையும், *சூட்டு நன்மாலேகள்* என்று தொடங்கி – பரமபதவாஸிகள் ஸமாராதநோபகரணங்களே தரித்துக்கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணுநிற்கச்செய்தே அத்தையுபேக்ஷித்துத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விரும்பி வந்தவதரித்தமை சொல்லுகையாலே பரமபதத்திலுள்ளார் வ்ருத்தாந்தத்தையும், *கோவை வாயாள்பொருட்டு* என்று தொடங்கி – தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களான ராமக்ருஷ்ணுத்யவதாரங்களில் விரோதிநிரஸநாபதானங்களே தத்தத்தேசகாலங்களிற் போலே தர்சித்து, நீ இப்படி விரோதிநிரஸநம் பண்ணுகிற தசைகளிலே உதவி சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனுகிலும், என்னுடைய ஹ்ருதயாதிகளே உனக்கு போகோபகரணமாம்படி என்பக்கலிலே வ்யாமுக்தனுவதே! யென்கையாலும், *ஆழியெழ* என்றுதொடங்கி – த்ரைவிக்ரமக்ரமணம், ஸமுத்ரமதநம், பூம்யுத்தரணம், ஜகந்நிகரணம், பாரதஸமரநிர்வஹணம், ஹிரண்யநிரஸநம், ராவணவதம், பாணுகரச் சேதநம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, கோவர்த்தநோத்தோரண மாகிற பூர்வசரிதங்களேப் பத்தும்பத்தாகப் பேசுகையாலும், ஈச்வரவ்ருத்தாந்தங்களேயும் ஒரு உபாதியற ஒருபோகியாக ஸாக்ஷாத்கரித் தருளிச் செய்கிற விவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தொன்றில்லாமையாலே தம்மை ஈச்வரனங்கீகரிக்கைக்கடியான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுண்டாகில் அல்லாதவற்றேபாதி ப்ரகாசிக்குமிறே யென்றபடி. இத்தால், ப்ரகாசித்ததாகில் அருளிச்செய்வர்; அப்படி யருளிச்செய்யக் காணுமையாலும், கேவல நிர்ஹேதுகப்ரஸாத

ப்ரகாசகவசநங்கள் பலவுமருளிச் செய்தமை காண்கையாலும் அவையும் இவர்க்கில்லை யென்றதாய்த்து.

(அவ) இப்படி அங்கீகார ஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதமில்லையே யாகிலும் அத்வேஷாபிமுக்யங்கள் ஸுக்ருதமடியாக வானுலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் மேல் (செய்தநன்றி தேடிக்காணுதே) என்று தொடங்கி.

108)செய்தநன்றி தேடிக் காணுதே கெடுத்தாய் தந்தா யென்ற அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலல்ல.

(வ்யா) அதாவது – *வாட்டாற்ருற்க்கெந்நன்றி செய்தேனுவென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே* என்று ஸர்வேச்வரன் தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமேதேனுமுண்டோ வென்று – தேடிக் காணுதே, *என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்* *மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்* என்று தீமனம் போகையாகிற அத்வேஷமும், மருவித்தொழும் மனமுண்டாகையாகிற ஆபிமுக்க்யமும், இரண்டும் அவனுலே உண்டாய்த்தென்று தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மமடியாக வந்ததன்றென்கை.

(அவ) ஆனுல் பரமபக்திக்கு முகம்காட்டுமோபாதி, பரிகணனைக்கும் முகம்காட்டுமென்ருரிறே இவர்தாமே. அந்தப் பரிகணனைதான் இவர்க்குண்டாய்த்தானுலோவென்னவருளிச் செய்கிறுர் (எண்ணிலும் வரும் கணனைக் கெண்தானுமில்லை) என்று.

109)எண்ணிலும் வரும் மணனைக்கு எண்டானுமில்லை.

(வ்யா) அதாவது – *எண்ணிலும் வருமென்னினி வேண்டுவம்* என்றது – ஈச்வரன் குணுதிக்யம் சொன்ன வித்தனை போக்கி அந்த பரிகணனைக்குத் தம்மோடு அந்வயமில்லாமைகண்டு *நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு – கண்டாயே* என்று கார்யங்கள் பலிக்கு மிடத்தில் *எண்ணிலும் வரும்* என்றது தான் மிகையாம்படி ஓரெண்தானுமின்றி யிருக்கச் செய்தே பலித்துக்கொடு நிற்கிறபடி கண்டாயே யென்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு மூதலிக்கையாலே அதுவும் இவர்க்கில்லையென்கை.

(அவ) அதுதான் வேணுமோ? தமக்கு அநுமதீச்சைகளுண்டாக வருளிச் செய்தாரே? அவைதான் ஹேதுவானுலோவென்ன, அவையும் அவனுலேயுண்டானதென்கிறுர் (மதியாலிசைந்தோமென்று தொடங்கி.)

110)மதியால் இசைந்தோ மென்னும் அநுமதீச்சைகள் இருத்துவ மென்றுத வென்னை இசைவித்த என்னைசைவினது.

(வ்யா) அதாவது – *வைத்தாய் மதியாலெஎனதுள்ளத்தகத்தே* என்று அநுமதி மாத்ரத்தாலே அவனை என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்தேனென்றும், *யானுமென்னெஞ்சுமிசைந்தொழிந்தோம்* என்று விரோதியைப் போக்கும்படியாக நானுமென்னெஞ்சுமிசைந்தோமென்றும் தமக்குண்டாகச் சொன்ன அநுமதியும் இச்சையும், *யானெட்டியென்னுளிருத்துவமென்றிலன்* என்று அவன் தம்முள்ளே புகுந்திருப்பதாகக் கேட்டவளவில் நான் இசைந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருத்துவோ மென்றிலேனென்றபடியே அவனை உள்ளேயிருத்துவோமென்றிசையாத தம்மை *இசைவித்தென்னை* என்கிறபடியே வருந்தி இசையப்பண்ணி *என்னிசைவினை* என்று

நானல்லேனென்று அகலாதபடி என்னிசைவுதானுய்ப்புகுந்தவனே யென்னும்படி யத்நித்த ஈச்வரனுடைய க்ருஷிபலமென்கை. அநுமதீச்சைகள் தமக்குமுன்னே உண்டாயிருந்ததாகில் *இருத்துவமென்றிலன்* என்றும், *இசைவித்தென்னே* என்று மருளிச்செய்யக்கூடாதிறே.

(அவ) இவையொன்றுமில்லையாகிலும் *மாதவன்* என்றும், *திருமாலிருஞ்சோலைமலை* என்றும் சொன்ன உக்திமாத்ரங்களைப் பற்றுசாகக்கொண்டு விஷயீகரித்தானாக வருளிச்செய்கையால், அவைதானுண்டேயென்ன, அவை பேற்றுக்கடியாகச் சொல்லத்தக்கவையன்றென்னுமிடத்தை மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதங்களாகத் தக்கவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (மாதவன் மலைநீர்நிழலென்றேறிடும தென்று தொடங்கி).

111)மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று ஏறிடுமது – வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி அந்யார்த்தம் அபுத்தி பூர்வம் அவிஹிதம் ஃபலவிஸத்ருசம் ஃபலாந்தரஹேது.

(வ்யா) அதாவது – *மாதவனென்றதே கொண்டென்னை யினியிப்பாற்பட்டது யாதவங்களும் சேர்கொடேனென்று என்னுள் புகுந்திருந்து* என்று அந்த:புரவாஸிகள் சொல்லும் *மாதவன்* என்கிற திருநாமத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொன்னவளவிலே அத்தையே குவாலாகக்கொண்டு அல்லாததிருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத வென்னை விஷயீகரித்து என்னுள்ளே புகுந்திருந்து ஸகலகர்மங்களையும் போக்கினானென்றும், *திருமாலிருஞ் சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால்வந்தெந் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்* என்று ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லாநின்றால், ஒரோ விசேஷங்களை யிட்டுச் சொல்லுமோபாதி யாத்ருச்சிகமாக *திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன்* என்னுங்காட்டில் தானுகந்தருளின திருமலையின்பேரை விரும்பிச் சொன்னேனாகக் கொண்டு நிரபேக்ஷனானதான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே பரிபூர்ணமாகப் புகுந்தானென்றும் சொல்லும்படி, மாதவனென்று நம்பேரைச் சொன்னார்; திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்று நம்மூரைச் சொன்னாரென்றும் ஏறிடுகிறவை – ஈச்வரனுகந்த திருநாமமென்றும் அவன் உகந்துவர்த்திக்கிற திருமலையென்றும் சொன்னவையல்ல; பேருக்கும் பேருக்கும் மலைக்கும் மலைக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொன்னமாத்ரம்.

மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதமாய் போருமவையான "என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய்" என்றேறிடுகிறவை – தன்பயிர் தீயாமைக்காக நீருள்ளவிடத்தில்நின்றும் நெடும்துலையிட்டு இறைக்கிறதும், தனக்குச் சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும் காற்றுவரவுக்கிருக்கைக்குமாக விரிவுண்டாகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்கிறதுமொழிய, பாகவதர்கள் விடாயைத் தீர்க்கைக்கும் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலாகைக்கும் செய்கிறதல்லாமையாலே அந்யார்த்தம். இவைதான் இத்தனையும் இத்தலையில்நினைவின்றியிருக்க, அவன் அடித்தேறிடுகிறவையாகையாலே புத்தி பூர்வகமுமல்ல. இவைதான் பலஹேதுதயா சாஸ்த்ரவிஹிதங்களுமன்று. பகவத்விஷயீகாரமாகிற மஹாபலத்துக்கு இவை ஸத்ருசமுமல்ல. இவை யுண்டாய்த்தாகில் இவ்வருகே சில அல்பப்ரயோஜநங்களுக்கு ஹேதுவா மித்தனை யென்கை. ஆகையால் இவை பகவதங்கீஹார ஹேதுவாகமாட்டாதென்று கருத்து.

கீழே *யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்* (ஸூ. 107) என்றதுவும், இங்கே *மாதவனித்யாதியாலே அவனேறிடத்தக்கவை சிலவுண்டாக இவர்தம்முடைய உக்தியாலே கண்டெடுத்துக் கழிக்கிறவிதுவும் தன்னில் சேரும்படி யெங்ஙனே யென்னில், யாத்ருச்சிகாதிகள்தான் பலவுமுண்டாகையாலே அத்யுத்கடங்களாய் மஹாபலத்துக்குறுப்பாய் வந்துவிழுமவையும் ஆபாஸங்களாயிருக்குமவையு முண்டாகையால் அத்யுத்கடங்களாய்

அவனுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாம்படி யிருக்குமவற்றைக் கீழே சொல்லிற்ருக்கி, ஆபாசங்களாய் அவனுரோபித்துக்கொள்ளத்தக்கவற்றை இங்கே சொல்லிற்றென்று விபஜித்துக் கொள்ளுமளவில் விரோதமில்லை.

(அவ) ஆனுல் இவரை இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கவேண்டுவானென்னென்னு மபேக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிருர்மேல் *இவன் நடுவேயென்றுதொடங்கி*.

112)இவன் நடுவே அடியானென்ன ஓலைப்படாப்ரமாணம் பக்ஷபாதி ஸாக்ஷி வன்களவிலநுபவமாக இந்திரஞாலங்கள் காட்டிக் கொள்ளக் காப்பாரற்று விதி சூழ்ந்தது.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி ஒன்றை ஆரோபித்தாகிலும் விஷயீகரிக்குமிவன், *நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதன்* என்கிறபடியே நாதனுகையாலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து, *அடியானிவனென்றெனக் காரருள் செய்யும்* என்று *த்வம் மே* என்கிறபடியே இவன் என்னடியானென்று பிடிக்க, *அஹம் மே* என்கிறபடியே அதுக்கு இவர் இசையாமல் ‘என்னை நீ உன்னடியானென்றது எத்தாலே’ என்ன; *இதம் வேத மூலப்ரமாணுத்* என்கிறபடியே இவரை இசைவிக்கைக்காக, *பதிம் விச்வஸ்ய* *ப்ரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:* *க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:* இத்யாதிகளாலே சேதநாசேதநங்களடையத் தனக்கு சேஷமென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்ட, அது எழுதாமறையாகையாலே அது ஓலைப்படா ப்ரமாணமென்று இவர் அத்தை அந்யதாகரித்துத் தம்முடைய அநாத்யநுபவத்தை ப்ரபலமாகக் கொண்டு நிற்கையாலே, ஆட்சியிலும் ப்ரபலமானதொடர்ச்சியை முன்னிட்டவளவில், அதுக்கும் ஸாக்ஷிஆரென்று கேட்டவாறே *ஸுதீஸ் ஸ்யாத்* என்கிறபடியே தத்வதர்சிகளான ஜ்ஞாநிகளை ஸாக்ஷியாகக் காட்ட, *த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ:* என்கிறபடியே அவர்கள் உனக்குப் பக்ஷபாதிகளென்று அதுக்கும் இவர் கண்ணழிவு சொல்லுகையாலே *வன்கள்வன்* என்று விஷயீகாராநந்தரம் அநாதிகாலம் தாம் *அஹம் மம* என்றிருந்து போந்தவநுபவம் ஆத்மாபஹாரமாகிற வலிய களவாலே வந்ததென்று இவர் அநுதபிக்கும்படி *இந்திர ஞாலங்கள் காட்டியிவ்வேழுலகுங்கொண்ட* என்று இந்த்ரஜாலங்கள் போலே த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிகளான வடிவழகையும் சீலத்தையும் சேஷ்டிதத்தையும் காட்டி வாய்மாளப்பண்ணி, ஆஸுரப்ரக்ருதியான மஹாபலி ‘என்னது’ என்றிருந்த லோகத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டாப்போலே இவரையும் வடிவழகையும் சீலாதிகளையும் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணி இவர் ‘என்னது’ என்றிருந்த ஆத்மாவைத் தன்னதாக்கிக் கொள்ளும்படியாக *விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்* என்று க்ருபாஜநிகையான இவள் காக்கவோ? க்ருபாபரதந்த்ரனுன நீ காக்கவோ? க்ருபாபாத்ரமான நான் காக்கவோ வென்னும்படி ஒருவரால் நிவாரிக்கவொண்ணுதபடி பெருகுவதாய் ஸ்வதந்த்ரனுன தன்னுலும் தப்பவொண்ணுதபடியிருக்கையாலே விதிசப்தவாச்யையா யிருந்துள்ள க்ருபை, *எனைத்தோர் பிறப்பும் – எதிர்சூழல்புக்கு எனக்கே யருள்கள் செய்ய – அம்மான் திரிவிக்ரமனை – விதிசூழ்ந்தது* என்று அநேக ஜந்மங்கள் நான் பிறந்த பிறவிக்கு எதிராகப் பிறந்து கொடுவந்து, எனக்கொருவனுக்குமே தன் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படியாக ஸர்வேச்வரனுய் வைத்து த்ரிவிக்ரமாபதாந முகத்தாலே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த ஸுசீலனை க்ருபை சூழ்ந்த்தென்னும்படி இவரை அங்கீகரித்தல்லது நிற்க வொண்ணுதபடி வளைந்து கொண்டதென்கை. காட்டிக்கொள்ள வென்கிற விடத்தில் (காட்டி) என்கிறவிது *ப்ரமாணம்காட்டி ஸாஷி காட்டி, இந்திரஞாலங்கள் காட்டி* என்று ஸர்வத்ராந்விதமாய்க் கிடக்கிறது.

(அவ) எல்லாம் செய்தாலும், ஏவம்பூதக்ருபைதான் அநாதிகாலம் இவ்வாத்ம விஷயமாகப் பெருகாமல் இன்று பெருகுமளவில் இதுக்கு ஓரடிவேண்டுகையாலே இதுக்கு உடலாகக் கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லையோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறுர் (வரவாறென்றுதொடங்கி).

113)வரவாறில்லை வெறிதே என்றறுதியிட்டபின் வாழ் முதலென்கிற ஸுக்ருதமொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை

(வ்யா) அதாவது – *வரவாறென்றில்லையால் வாழ்வினிதால்* என்று இது வந்தவழி இன்ன தென்று இதுக்குச் சொல்லலாவதொரு ஹேதுவில்லை, பேறும் மிகவும் இனிதாயிராநிற்குமென்றும், *வெறிதேயருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு* என்று – தாம் செய்யநினைத்தவர்களுக்கு நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றும், இப்படி விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்று தாமே அறுதியிட்டபின்பு, *தனியேன் வாழ்முதலே* என்று ஸம்ஸாரத்திலொரு துணையின்றிக்கே யிருக்கிற வென்னுடைய அநுபவத்துக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமானவனே! என்று தம்முடைய பேறுக்கு மூலஸுக்ருதமாக இவரருளிச்செய்த அவன்தன்னையொழிய வேறு கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்கை.

அன்றிக்கே, *யாத்ருச்சிகளாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்* என்று அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமும் இவர்க்கு இல்லை யென்றவாறே இப்படி நேராகக்கழிக்கவேணுமோ? அநாதிகாலம் அங்கீகரியாதவன் இன்று செய்கையாலும் அல்லாதவாத்மாக்க ளெல்லாம் கிடக்க இவரை இப்படி விஷயீகரிக்கையாலும், இதக்குடலானது ஏதேனுமொரு ஸுக்ருதம் இவர்க்குண்டாகக் கூடுமென்று கார்யத்தையிட்டு அநுமித்ததாகிலும் கல்பிக்கலாவதொன்றில்லையோவென்ன; அப்படிக் கல்பிக்கலாவதில்லை யென்னுமிடத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிருரென்று ஸங்கதியாக்கி *செய்தநன்றி தேடிக்காணுதே* (ஸூ-108) என்று தொடங்கி *வெறிதேயென்றறுதியிட்டபின்* என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாய்க் கொண்டு இவ்வாழ்வார் கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு செல்லுகிறதாய், *எந்நன்றி செய்தேனு* என்று பகவதங்கீகாரத்துக்குடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமுண்டோ வென்று தேடிக்காணுதே அங்கீகாரத்துக்குடலான தில்லையாகில் அத்வேஷாபிமுக்யங்களுக்குத் தக்கதுதானுண்டோ வென்னில், அவையும் அவனுலேவந்தது, ஸத்கர்மத்தாலேவந்ததல்ல. *எண்ணிலும்வரும்* என்ற பரிகணனைதானுண்டோ வென்னில், அதுக்கு *எண்டானுமில்லை* *வைத்தேன் மதியால்* *யானுமென்னெஞ்சுமிசைந்தொழிந்தோம்* என்கிற அநுமதீச்சைகள் தானுண்டோவென்னில், அவையும் அவனுண்டாக்கினது; *மாதவனென்றதேகொண்டு* *திருமாலிருஞ் சோலைமலையென்றேனென்ன* இத்யாதிகளால் ஈச்வரன் வலியவேறிடுகிறவை – வ்யாவ்ருத்யுக்தாதிகள். இவன் நடுவேவந்து அடியானென்று பிடித்து ப்ரமாணஸாக்ஷிகள் காட்டி, அவை கார்யகரமாகாதவளவில் வடிவழகைக் காட்டி இப்படி இவ்வஸ்துவை ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொள்ளும்படி இவனை நிவாரகரற்ற க்ருபை சூழ்ந்தது. இவ்விஷயீகாரத்துக்கு *வரவாறென்றில்லை; *வெறிதேயருள் செய்தவித்தனை – என்று இவர்தாமே அறுதியிட்டபின்பு *தனியேன் வாழ்முதலே* என்று தம்பேறுக்கு மூலஸுக்ருதமாக இவரருளிச்செய்த ஈச்வரன் தன்னையொழிய இவர்க்கு வேறு கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்; இந்தயோஜனை இதின் பட்டோலையான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச் செய்த மர்யாதைக்குச் சேரும்.

ஆக இதுக்குக்கீழ் இவர்ப்ரபாவத்தையும், அதுக்கடி பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ மென்னுமத்தையும், அத்தால் இவர்க்குண்டான பக்தியின் வ்யாவருத்தியையும், அதுதான்

கர்மஜ்ஞாநஸாத்யை யல்லாமையையும், இவரை ஈச்வரனங்கீகரித்த்துக்கு கேவல க்ருபையொழிய ஹேத்வந்தர மில்லாமையையும் சொல்லிற்றுய்த்து.

(அவ) இப்படி நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரபாத்ரபூதரான விவருடைய பக்தி பகவத்க்ருபைக லப்தையாயிருந்ததாகிலும் உபாஸகனுக்கு கர்மஜ்ஞாநஜநிதையான பக்தியோபாதி இவர்க்கு ப்ராப்திஸாதநமிதுவோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர்மேல் (நலமருளின்னென்று தொடங்கி).

114)நலமருளினன் என்கொலென்று ஆமூலசூடம் அருளால் மன்னுமிவர்க்கு அன்புக்கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாயநம்.

(வ்யா) அதாவது – *மயர்வறமதிநல மருளினன்* என்று தம்முடைய பக்த்யுத்பத்தி காரணம் கேவல பகவத்க்ருபையென்று உபக்ரமித்து *என்கொலம்மான் திருவருள்கள்* என்னுமளவாக ஜ்ஞாநதசையோடு (வரணதசையோடு) ப்ராப்திதசையோடு வாசியற, ஆமூலசூடம் *மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்* என்று – பிடி தோறும் நெய்யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே நின்றநிலேதோறும் அவனருள்கொண்டே தரிக்கவேண்டும் ஸ்வபாவரானவிவர்க்கு ஆராவன்பிலடியேனுன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்* என்கையாலே *நலமருளினன்* என்று பக்தி காரணமாகச் சொன்ன க்ருபையே அடிசேருகையாகிற ப்ராப்திக்கும் ஸாதநமென்றபடி.

(அவ) இப்படி ப்ராப்திஸாதநம் க்ருபையேயாகில் *இந்நின்றநீர்மையினியாமுருமை* என்றபோதே இவரபேக்ஷிதம் செய்துவிடலாயிருக்க, இவரை வைத்து ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே ஜ்ஞாநபக்திகளே வளர்த்தது ஏதுக்காக வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறுர் (புணர்தொறுமென்று தொடங்கி).

115)புணர்தொறு மென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாந ஊக்திகளே வளர்த்து கனங்குழையிடக் காது பெருக்குதலும் மாஸோபவாஸி ஹொஜநப் புறப்பூச்சும் போலே ஆற்ற நல்ல மாபோகச் சிரமமாக.

(வ்யா) அதாவது – புணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா* இத்யாதியாலே ஸம்ச்லேஷிக்குந்தோறும் ஸம்ச்லேஷத்துக்குத்தக்க வளவல்லாத ஸுகஸாகரமானது அபரிச்சேத்யமான ஆகாசத்தையும் கடந்து அவ்வருகுபட்டு, விபூதித்வயத்தையும் விளாக்குலே கொள்ளவல்ல வறிவையும் முழுத்தும்படி பெருகி, இப்படி பெருகினவிது – விச்லேஷ ப்ரஸங்கத்திலே பெருக்காறுவற்றி அடிசுடுமாபோலே ஸ்வப்நகல்பமென்னலாம்படி வற்றிப்போய், அத்தசையிலே ப்ராணஸ்தாநமான ஹ்ருதயத்தில் பூர்வஸம்ச்லேஷத்தாலுண்டான புடைதோறுமுள்ளே புகுந்து ஆச்ரயமான ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணுதபடி அபிநிவேசம் பெருகிவாராநின்றதென்று சொல்லும்படியாகக் கலப்பது பிரிவதாய் கலவியாலே ஜ்ஞாநத்தையும் பிரிவாலே பக்தியையும் வளர்த்தது, கனத்த பணியிடுகைக் கிடமாம்படி. நூலிட்டுத் திரியிட்டுக் குதும்பையிட்டுக் காது பெருக்குமாபோலவும், மாஸோபவாஸிகளுக்கு ப்ரதமத்திலே போஜநத்தையிடில் பொருதென்று சோற்றையரைத்து உடம்பிலே பூசிப் பொரிக்கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிக்கூழ்கொடுத்து ஒடுக்கத்திலே போஜநம் பொறுப்பிக்குமா போலவும்.

ஆற்றநல்லவகைகாட்டுமம்மான் என்று எனக்குப் பொறுக்கப்பொறுக்கத் தன் குணசேஷ்டிதாதிகளேக்காட்டி, அவ்வழியாலே என்னே யடிமைகொண்டவனென்னும்படி

பகவதநுபவம் கஞக்கண்டறியாதவிவர்க்கு *எம்மாவீடு* என்றும், *கட்டெழில் வானவர்போகம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமாய்க் கொண்டு கட்டடங்க நன்ருயிருப்பதாய் அபரிச்சிந்ந ஜ்ஞாநசக்திகரான நித்யஸூரிகளநுபவிக்கிற போகத்தை முதலிலே கொடுக்கில் ஸாத்மியாதென்றுகருதி, அது ஸாத்மிக்கைக்காகச் சிரமம் செய்வித்தபடியென்கை.

ஆனபின்பு ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது ப்ராப்தி ஸாதநதயாவன் றென்று கருத்து. மாஸோபவாஸிக்குப் புறப்பூச்சு மாத்ரத்தால் போஜநம் பொருமையாலே புறப்பூச்சுச் சொன்னவிது மற்றையவற்றுக்கு முபலக்ஷணம். *மாபோகம்* என்றது – *மாவீடு* *வானவர்போகம்* என்கிற சந்தைகளிலாத்யந்தங்களைச் சேர்த்துச் சொன்னபடி.

(அவ) ஆனுல் ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது அதுக்காகிறது, *முனியேநான் முகனளவும் மாநஸாநுபவ மொழிய ப்ரத்யக்ஷாநுபவமில்லாதவிவர்க்கு இவற்றை வளர்க்கைக் குறுப்பாக வரும் ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களாகிறவை எவையென்ன அருளிச்செய்கிருர்மேல் (இவற்ருலென்று தொடங்கி).

116)இவற்ருல் வரும் ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களாகிறன – எளியனுய் நிற்குமரியனுய் எய்தானென்கிற உர்ஶந ஸமமான மாநஸாநுயாநமும் திண்கொள்ளப்பெருத மநஶெ்஥யி ல்யமும்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன இக்காரியங்களடியாக வரும் ஸம்ச்லேஷமும் விச்லேஷமுமாகிறன – *கருத்துக்கு நன்று மெளியனுய்* *நிற்குமுன்னேவந்து* என்று – நெஞ்சுக்குமிகவும் விசததமாநுபவ விஷயமாய்க்கொண்டு என் முன்னே வந்துநிற்குமென்றும், *கண்கள் காண்டற்கரியனுய்* *கைக்கு மெய்தான்* என்று கண்ணுக்கு அவிஷயமாய்க் கொண்டு கையாலணைகைக்கு எட்டுகிறிலனென்றும் சொல்லுகிற பிரத்யக்ஷதுல்யமான மாநஸாநுஸந்தானமும், *கண்கட்குத் திண்கொள்ள வொருநாளருளாயுன் திருவுரு* என்று அபேக்ஷிதமான பாஹ்யாநுபவம் பெருமையாலே ஆந்தராநுபவமும் அடிமண்டியோடே கலங்கும்படி பிறந்த அந்த:கரண சைதில்யமுமென்கை.

(அவ) ஆனுல் அபிமதவிஷய ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் புண்யபாபநிபந்தந மாகவன்ருே லோகத்தார்க்கு வருவது. லோகவ்யாவ்ருத்தரான விவர்க்கு இவை வருகைக்கு நிதானமேதென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிருர் (புண்ணியமென்று தொடங்கி).

117)புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை அவைசரித்தவர்க்கு ப்ரியஹிதபரன் தான் துளக்கறவெங்கும் தழைக்க நடத்தும்.

(வ்யா) அதாவது – *புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்* என்கிறபடியே நாட்டார்க்குப் புண்யபாபபலமாய்க்கொண்டு வருகிற ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களை, *சார்ந்தவிருவல்வினைகளும் சரித்து* என்று *திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத்* என்கிறபடியே ஆத்மாவோடே பிரிக்கவொண்ணுதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற புண்யபாபரூபமான ப்ரபலகர்மங்களை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தான் போக்குகையாலே அவை யிரண்டு மற்றிருக்கிறவிவர்க்கு ப்ரியபரனும் ஹிதபரனுமான ஈச்வரன்தான் ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்க்கையில் நினைவாலே *துளக்கற்றமுதமாயெங்கும் பக்கநோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக்கண்ணன்* என்று விபூதிரக்ஷணத்தைப்பற்ற வருமந்யபரதை கலசாதபடி அத்தை ஒருங்கவிட்டுக்கொண்டு வந்து இனிப்பேராதபடி என்னுள்ளே புகுந்து அத்தாலே

விகஸிதஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யனுமாய், *விஜ்வா:* என்கிறபடியே உள்நடுக்கமும் தீர்ந்து எனக்கு நிரதிசய போக்யனுமாய் நாய்ச்சிமாரையும் புரிந்து பாராமல் என்னேயே பார்த்துக்கொண்டு, இதனாலே திருக்கண்களும் செவ்வி பெற்று இப்படி என்னோடே கலந்திருந்தானென்று இவர் அப்ரீதராம்படியாகவும், *தழைநல்லவின்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்க* என்று விச்லேஷவ்யஸனத்தாலே நான்முடியாநின்றேன்; இனி என் து:க்கம்காணுமையாலே லோகமெல்லாம்விஸ்தீர்ணமாய் நன்றான ஸுகத்தைப் பெற்று ஸம்ருத்தமாகக்கடவதென்னும்படி அதிமாத்ர து:க்க நிமக்நராம்படியாகவும் நடத்திக்கொண்டு போருமென்றபடி.

(அவ) இப்படி ஈச்வரன் வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை யுடையரான இவருடைய ஜ்ஞாநதசையிலும் ப்ரேமதசையிலுமுண்டான பேச்சுக்களிருக்கும்படி எங்ஙனே யென்னவருளிச்செய்கிறார்மேல் (ஜ்ஞாநத்திலித்யாதி).

118)ஜ்ஞாநத்தில் தம்பேச்சு; ப்ரேமத்தில் பெண்பேச்சு.

(வ்யா) அதாவது – ஜ்ஞாநதசையில் தாமானதன்மையிலே நின்றுபேசுவர்; ப்ரேமதசையில் அவஸ்தாந்தராபந்நராய்ப் பெண்பேச்சாகப் பேசுவரென்கை.

(அவ) இப்படி தெளிவும் கலக்கமுமான இத்தசைகளில், பேச்சில் பேதமொழிய ஸ்வரூபத்திலும் பேதமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேறும்கலங்கி) என்று தொடங்கி.

119)தேறும் கலங்கியென்று தேறியும் தேருதும் ஸ்வரூபம் குலையாது.

(வ்யா) அதாவது - *தேறும்கைகூப்பும்* *கலங்கிக்கைதொழும்* என்று தெளிந்த தசையிலும் கலங்கின தசையிலும் சேஷத்வப்ரகாசமான அஞ்சலி மாறுமையாலே பிண்டத்வ கடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்தாந்தரங்களை பஜித்தாலும் ம்ருத்தானவாகாரத்துக்கு அழிவில்லாதாப்போலே *தேறியும் தேருதும் மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே* என்கிறபடியே தெளிந்த தசையோடு கலங்கின தசையோடுவாசியற உபயாவஸ்தையிலும் சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் நிலைகுலையாதென்றபடி.

(அவ) ஆனால் இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதே தென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச் செய்கிறார் (அடியோமித்யாதி).

120)அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோ மடிக்கீழ் குற்றேவலாகை அவஸ்யாந்தரம்.

(வ்யா) அதாவது – *அடியோம் போற்றியோவாதே* *தொடர்ந்துகுற்றேவல் செய்து* என்று தாமான தன்மையில் சொல்லுமோபாதி *அடிச்சியோம் தலைமிசைநீயணியாய்* *திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்முன்செய்ய* என்று சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வரூபாநுரூபவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையிலும் பேதமில்லை. பிராட்டியான பாவனையாலே தம்பேச்சானவிதுபோய் பெண்பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்றபடி. ‘அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல்’ என்று தம்பேச்சாலே சொல்லுகிறவிது – ‘அடிச்சியோம் அடிக்கீழ்குற்றேவல்’ என்று பெண்பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்று வாக்யத்துக்குச் சொல்படுத்தும் க்ரமம்.

(அவ) ஆனுல் இவர்க்கு தம் பேச்சு அன்ரே ஸ்வாபாவிகம்..பிராட்டிமார் தசையை ப்ராபித்து பேசும் பெண் பேச்சு வந்தேறி அன்ரே என்ன- ..பகவத் ஏக பரதந்த்ர்யமுமாய் பகவத் ஏக போகமுமாய், இருக்கும் ஆத்ம வஸ்துவுக்கு ஸ்திரீ சாதர்ம்யம் ஸ்வரூப அனுபந்தி ஆகையாலே, தத் பிரயுக்தமான பேச்சு ,இவருக்கு வந்தேறி அன்று என்னும் இடத்தை ரூபகவத் வேன அருளி செய்கிருர் மேல் ..

121)வித்யை தாயாகப் பெற்று பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்ரெருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல் விஶ்வபதி லோகஹர்த்தா வென்னும் மணவாளரை நாலிரண்டிழைகொண்டு முப்புரியான ஹ்ஹ்ம ஸூத்ர ஹந்யத்தோடே வரிப்பிக்க, பரமபுருடன் கைக்கொண்ட பின் சதுர்த்தியுள்புக்கு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து ஜந்மஹூமியை விட்டகன்று சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று குடைந்து நீராடி வியன்துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப் பொடி பீதகவாடை பல்கலன்கொண்டு நோக்கியர் அலங்கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய நிறைகுடவிளக்கமேந்தி இளமங்கைய ரெதிர்கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து ஹரதாக்ரூரமாருதிகளை பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகுமார்பிலே குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று.

(வ்யா) அதாவது – (வித்யை தாயாகப்பெற்று) *ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயிதி* என்கிறபடியே ஆசார்யன் திருமந்த்ரமுகேந ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினபோது இவ்வாத்ம ஸத்பாவமாகையாலே, வித்யையை மாதாவாகக்கொண்டு இவ்வாத்ம வஸ்துவை ஜநிப்பித்து. (பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள் போல வளர்த்த) *தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்* என்கிற போக்யபதார்த்தமான திருமந்த்ரத்தாலே *திருமகள்போல வளர்த்தேன்* என்கிறபடியே அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளாலே லக்ஷ்மீஸத்ருசமாக வளர்த்துக்கொண்டுபோந்த.

(தஞ்சமாகியதந்தை) தேஹோத்பாதகனுய் *ஸ பித்ரா ச* இத்யாதிப்படியே ஆபத்தசைகளிலே கைவிடும் பிதாவைப் போலன்றிக்கே *பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா* என்கிறபடியே ஸம்பந்தம் கண்ணழிவற்றிருக்க, *பவமோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே* என்னும்படி ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும் பிதாவைப்போலு மன்றிக்கே; ஸ்வரூபோத்பாதகனுய் ஒரு தசையிலும் கைவிடாதே ஹிதைஷியாய், உஜ்ஜீவநைகபரனுய்க் கொண்டு மோக்ஷைகஹேதுவாயிருக்கையாலே ஆபத்ரக்ஷகனுன ஆசார்யனுகிற பிதா. (மற்ரெருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல்) *மற்ரெருவர்க்கு என்னைப் பேசலொட்டேன்* *மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில்* என்கிற அந்யசேஷத்வப்ரஸங்கம் வாராதபடி – (விச்வபதி லோகபர்த்தாவென்னும் மணவாளரை) *பதிம் விச்வஸ்ய* *கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம்* என்று பதிசப்தத்தாலும் பர்த்ருசப்தத்தாலும் ஸர்வலோகநாயகராகச் சொல்லப்படுகிற *பணவாளரவணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள்ளும் மணவாளரை, (நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்மஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க) *எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம்போலே, எட்டக்ஷரமாய் மூன்று பதமாய் ஈச்வரஸம்பந்தப்ரகாசகமான திருமந்த்ரமாகிற மங்கள ஸூத்ரபந்தத்தோடே *பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா* என்கிறபடியே வரிக்கும்படிபண்ண, (பரம்புருடன் கைக்கொண்டபின்) *பரம் புருடா நீ என்னைக் கைக்கொண்டபின்* என்கிறபடியே பரம புருஷரான மணவாளர் பரிக்ரஹித்தவநந்தரம், (சதுர்த்தியுள்புக்கு) விவாஹாநந்தரம்

சேஷஹோமபர்யந்தமான சதுர்திவஸத்திலும் அகலுதலு மணுகுதலுமற்று, அநந்யார்ஹசேஷத்வாநுகுணமான பரிமாற்றத்துக்கு அர்ஹமென்னுமளவை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டிருக்குமோபாதி, ப்ரணவோக்தமான அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தில் கண்ணழிவற அங்கீகரிக்கையாலும், ததநுகுணமாகக் கிட்டிப் பரிமாறப்பெறுமையாலும், அகலுதலுமணுகுதலுமற்று, கைங்கர்யப்ரார்த்தநையோடே செல்லும் சரமசதுர்த்தியிலே உள்புக்கு. (இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து) தம்பதிகளிருவரும் ஏகசய்யையிலே வர்த்திக்கச் செய்தே அந்யோந்ய ஸ்பர்சயோக்யதை யில்லாதபடி இடையீடரான ஸோமாதிகள் நடுவே கிடக்கும் நாள்போலே, சேஷத்வஜ்ஞாநமும் சேஷவ்ருத்தி ப்ரார்த்தநையுமுண்டாகையாலே இரண்டு தலைக்கும் அண்ணிமை யுண்டாயிருக்கவும் சேர்ந்து பரிமாற வொண்ணாதபடி *நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு* என்கிறபடியே அநுபவவிரோதியாய் இடையீடான சரீரம் நடுவேகிடக்கிற நாலுநாளையும் *நாள் கடலைக் கழிமின்* என்கிறபடியே கழித்து. (ஜந்மபூமியை விட்டகன்று) *முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் பேசுகின்ற சிற்றில மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை* என்கிறபடியே ஒருவராலும் விடவரிதான ஜந்மபூமியான ஸம்ஸார விபூதியை முன்பு ஆதரணீயமாய்ப்போந்த வஸ்துக்களோடே கூட புரிந்துபாராமல் விட்டுநீங்கி. அன்றிக்கே *அன்றுநான் பிறந்திலேன்* என்னும்படி கிடந்த தனக்கு, ஆசார்யன் திருமந்த்ரத்தாலுண்டாக்கின ஜந்மம்பெற்றது இங்கேயாகையாலே ஜந்மபூமியான இவ்விபூதியை, பகவதநுபவ ப்ராவண்யத்தாலே *முற்றிலும் பைங்கிளியும்* இத்யாதிபடியே முன்பு ஆதரணீயமாய்ப்போந்த வஸ்துக்களோடே கூட விட்டகன்றென்னவுமாம்; பிறந்தகத்தைவிட்டுப் புக்ககத்துக்குப் போகிறதாகச் சொல்லுகிற இந்த ரூபகத்துக்கு இது மிகவும் சேருமிறே.

(சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று) *சூழ்விசும்பு* என்கிற திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிறபடியே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே வழியிலுள்ளாரடைய ஸத்கரிக்க, *அங்கவனோடு முடன்சென்று* என்கிறபடியே *நயாமி* என்கிற நாயகன் முன்பே போக, பின்னே போய். (குடைந்து நீராடி) *குள்ளக்குளிரக்குடைந்து நீராடி* என்கிறபடியே பர்த்ருக்ருஹத்துக்குப் போகிற பெண் அவ்வூரெல்லையிலே சென்றவாறே அவர்கள் குளிப்பாட்டக் குளிக்குமாபோலே அம்ருதவாஹிநியான விரஜையிலே இப்பாலுள்ள அழுக்கறும்படி நீராடி.

(வியன் துழாயஞ்சனத்தின்நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு நோக்கியரலங்கரித்து) குளித்தேறின பெண்ணை பர்த்ரு பந்துக்களான ஸ்த்ரீகள் வந்து அலங்கரிக்குமாபோலே *வியன்துழாய் கற்பென்று சூடும்* *ஆராரயிர்வேற் கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து* *மெய்திமிருநானப்பொடி* *உடுத்துக்களைந்தநின்பீதகவாடை* *பல்கலனும்யாமணிவோம்* என்கிறபடியே அலங்காரோபகரணங்களான திவ்யமால்ய திவ்யாஞ்சந திவ்யசூர்ண திவ்யவஸ்த்ர திவ்யாபரணங்களை *தம் பஞ்சச தாநயப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி. சதம் மாலாஹஸ்தா:, சதமஞ்ஜநஹஸ்தா:, சதம் சூர்ண ஹஸ்தா:, சதம் வாஸோஹஸ்தா:, சதம் பூஷணஹஸ்தா:* என்கிறபடியே ஏந்திக்கொண்டு, *மானேய் நோக்கியரான திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிரேவந்து *தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி* என்கிறபடியே போக்த்ருபூத – ஈச்வர போக்யமாம்படி அலங்கரித்து.

(பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய) *தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வரேழையரே* என்கிறபடியே இவ்விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரிக்கையிலுண்டான சாபலம் தோற்றத் திரளநின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி சாமரம்பணிமாற. (நிறைகுடவிளக்கமேந்தி இளமங்கையரெதிர் கொள்ள) அலங்க்ருதையாய் உபலாலநத்தோடே செல்லுகிற பெண்

பர்த்ருக்ருஹத்தை அணுகச் சென்றவாறே அங்குள்ள ஸ்த்ரீகள் மங்களதீபாதிகளை யேந்திக்கொண்டு எதிரே வந்து ஸத்கரிக்குமாபோலே *நிதியும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்* என்கிறபடியே மங்களாவஹமான பூர்ணகும்பதீபாதிகளை தரித்துக்கொண்டு; *சதிரிளமங்கையர் தாம் வந்தெதிர்கொள்ள* என்கிறபடியே நித்யநவயௌவந ஸ்வபாவைகளான வேறு சில திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்க ளெதிர்கொள்ள.

(வைகுந்தம் புக்கிருந்து) உபலாலநத்தோடே சென்றபெண் பர்த்ருக்ருஹத்திலே புகுருமாபோலே *மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பார்* என்கிறபடியே ச்ரிய:பதியானவனுக்கு போகஸ்தாநமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபித்து அவனோடே கூடியிருந்து. (வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர்போகமுண்டு) பர்த்ருக்ருஹத்திலே பெண்வந்தபின்பு தம்பதிகளும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் கூடியிருந்து பெருங்களிச்சியுண்ணுமாபோலே *அடியார்கள் குழாங்களும் அவனுமாக விருக்கிற சேர்த்தியிலே *அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தேன்* என்று பெருங்களிச்சியாக முழுமிடறுசெய்து, *கட்டெழில் வானவர்போக முண்பாரே* என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் புஜிக்கிற போகத்தை *ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* என்கிறபடியே புஜித்து. (கோப்புடைய கோட்டுக்காற் கட்டில் மிதித்தாரோஹித்து) பர்த்ருஸம்ச்லேஷத்துக்குப் படுக்கையிலே யேறுமா போலே *கோப்புடைய சீரியசிங்காசனம்* என்றும், *கோட்டுக்காற்கட்டில்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டு ஸர்வாச்சர்யமான திவ்யபர்யங்கத்திலே *தமேவம்வித் பாதேநாத்யாரோஹதி* என்கிறபடியே பாதபீடத்திலே அடியிட்டேறி. (பரதாக்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்விலே) *தம் ஸமுத்தாப்ய காகுஸ்தச் சிரஸ்யாக்ஷி பதம் கதம், அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே* என்றும், *ஸோப்யேநம் த்வஜவஜ்ராஜக்ருதசிஹ்நேந பாணிநா, ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்யச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே* என்றும், *ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:, மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ் தஸ்ய மஹாத்மந:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானையும் அக்ரூரனையும் திருவடியையும் ஆதரித்தணைத்துக்கொண்ட *மணிமிகுமார்பு* என்று ஸ்ரீ கௌஸ்துபம் நிறம்பெறும்படி அழகிய திருமார்பிலே; (குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு) *குருமாமணிப்பூண்* என்று ச்லாக்யமாய் ஈச்வரத்வசிஹ்நமான ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தோபாதி போக்யமாய் தேஜஸ்கரமாய்க் கொண்டு அணைகிற ஆத்மவஸ்துவுக்கு.

(மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) *வண்பூமணிவல்லி* என்று உதாரமாய் போக்யமாய்த் தனக்குத்தானே ஆபரணமாம்படி அழகியதாய், கொள்கொம்பு பெறுவிடில் தலையெடுக்கமாட்டாமை தரைப்பட்டுக் கிடக்கும் கொடிபோன்றவளென்கிற ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமாய் வரும்பேச்சு வந்தேறியன்று; ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. பெண்பேச்சென்ன வமைந்திருக்க மணிவல்லிப்பேச்சென்றது – *மணிமிகுமார்பிலே மணியாயணையும்* என்றத்தோடொக்க 'மணிவல்லி' என்றால் சொற்கட்டளையால் வரும் ரஸமுண்டாகையாலே. இத்தால் ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகையாலே அத்தை உள்ளபடி தர்சித்தவிவர்க்கு தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு ஸ்வபாவிகமென்று சொல்லிற்றாய்த்து.

(அவ) இப்படி கேவலம் ஸ்த்ரீஸாம்யமே யன்றிக்கே *நாரீணாமுத்தமையான பிராட்டியோடே ஸாம்யமும் பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கு உண்டென்னுமத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார்மேல் (இன்புமன்புமென்று தொடங்கி).

122)இன்பு மன்பும் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிறது கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே.

(வ்யா) அதாவது – *நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கு மின்பனே* என்று இன்ருச்ரயித்த நமக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாய் ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணயாயிருக்கிற பிராட்டிக்கும் இன்பனுமிடத்தில், முற்பட இங்கே இன்பனுய், பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹிப்பதென்னும்படி, பிராட்டிக்குமுன்னே இவர்பக்கல் இன்பனுவது; *கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய வென்னன்பே* என்று நிரதிசய போக்யையான பிராட்டிக்கு அன்பனுகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலும் அன்பனுவனேயென்னும்படி அவள்பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் இவ்வளவும் வளரவருவதாய், இப்படி இன்புமுற்படுவது அன்புகொழுந்து விடுவதாகிறது, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* என்று பரிமளப்ரசுரமானபூவில் பிறப்பாலும் நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தாலும் நிரதிசயபோக்ய பூதையான பிராட்டியோடொக்கச் சொல்லலாமவளென்னும்படி, பிராட்டியோடு இத்தலேக்குள்ள ஸாம்யத்துக்குடலான அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில்தரிக்கை, விச்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறுப்ரகாரத்தாலேயென்கை.

'இன்பன்' என்றது – ஸ்நிக்தனென்றபடி. ஆகையால் அன்போபாதி இன்பும் ஸ்நேகவாசியாகையாலே, ஸ்நேஹம் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிற தென்றபடி. *இன்பும், அன்பும்* என்று இரண்டுபோலச் சொல்லிற்று – முற்படுதலும் கொழுந்து விடுதலும் சொல்லுகிற ஸ்தலங்களில் ஸ்நேகவாசகதயா ப்ரயுக்தசப்தங்கள் இவையாகையாலே இரண்டு சந்தையும் தோற்றுகைக்காக. "பிராட்டியோடுள்ள" என்ன வமைந்திருக்க. "கடிமாமலர்ப்பாவையோடுள்ள" என்றது – அந்த சந்தையிலே பிராட்டி ஸாம்யம் முக்தகண்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலும், கந்தல் கழிந்த ஸ்வரூபத்தையுடையவர்க ளெல்லாரையும் இப்படிச் சொல்லுகிறது – ஸ்வரூபாநுபந்தியான இஸ்ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே யென்றறிவிக்கைக்காகவும், ஸாம்யத்தாலே யென்னுமல் ஸாம்யஷட்கத்தாலே யென்றது – நிரூபகத்வம், அநுரூபத்வம், அபிமதத்வம், சேஷத்வஸம்பந்தத்வாரபாவம், புருஷகாரத்வம், ப்ராப்யபூரகத்வம் முதலான ஸ்வாபவ விசேஷங்கள் ததஸாதாரணங்களாகையாலே.

(அவ) இப்படி ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யமுண்டாகையாலே பிராட்டிதசை இவர்க்கு வந்தேறியல்லாமையை ப்ரகாசிப்பித்தாராய் நின்ருர்கீழ். ஏவம்பூதாகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியாரோடுள்ள ஸாம்யமேயன்றிக்கே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களாலே பகவதபிமத திவ்யமஹிஷிகளான பிராட்டிமார் மூவரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் இவர்பாசுரங்களிலே ப்ரகாசிக்குமென்கிருர்மேல் (உண்ணுதென்று தொடங்கி).

123)உண்ணுது கிடந்தோர் மாயையினு லென்னும் வீறுடைய முடிக்குரியாரோடு இத்திரு மண்ணேரன்னவொண்ணுதல் பின்னேகொல் என்கிற வொப்பு, தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ்சிலே அம்பெரியூட்டி நீறெழவெரித்த பெருந்தோற்றத் தாருயிர்க் காகுத்தன் ஆதியங் காலம் மண்புரை பொன்மாதின்துகளாடி எருதேழ்தழீஇச் சறையினு ரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

(வ்யா) அதாவது – *உண்ணுதுறங்காது ஒலிகடலே யூடறுத்துப் பெண்ணுக்கையாப்புண்டு தாமுற்றபேதெல்லாம்* என்கிறபடியே ஜநககுலஸுந்தரியான தன்னேப் பிரிந்தபோது தீரோதாத்தநாயகனுகையாலே விகாரஹேதுக்களுண்டானுலும் தைர்யத்தாலே

புறம்தோற்றுமலிருக்கும் சக்ரவர்த்திதிருமகனை *நமாம்ஸம் ராகவோ புங்க்தே* *அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:* *நைவ தம்சாந் ந மசகாந்* இத்யாதிப்படியே ஊணுமுறக்கமுமற்று, கடித்தது மூர்ந்தது மறியாதபடி பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வீறுடையளாய், ஸர்வேச்வர ஸாம்ராஜ்யத்தில் அவனேடொக்க முடிசூடுகையாலே முடிக்குரியளான பெரிய பிராட்டியாரோடும், *கிடந்த்திருந்து நின்றளந்து* என்கிற பாட்டின்படியே ஸர்வஜ்ஞனுய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனை ஸர்வேச்வரனை, பஹுப்ரகாரமாகத் தன்னை அனுபவித்தாலும் பர்யாப்தனுகாதபடி பிச்சேற்றவல்ல வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமான வீறுடையளாய் பெரியபிராட்டியா ரோபாதி முடிக்குரியளான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரோடும், *ஓர் மாயையினல்* இத்யாதிப்படியே நித்யஸூரிகள் ஸமாராதந பரராய் நிற்க அவர்களறியாதபடி அத்தை உபேக்ஷித்து தாழ்வுக்கெல்லையான இடைக்குலத்திலே க்ருஷ்ணனுய் வந்து பிறந்து தன்னைப் பெறுகைக்கு சுல்கமாகவிட்ட ம்ருத்யுஸமங்களான ருஷபங்களின் கொம்பினிடையிலே கருமாறி பாய்ந்தாற்போலே தன்னைப் பேணுமல் சென்று விழும்படி பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்ய வீறுடையளாய், முற்பட்ட மஹிஷிகளோபாதி முடிக்குரியளான நப்பின்னைப் பிராட்டியாரோடும்; *மாயோன் திறத்தனளே இத்திரு* என்று *அநந்ய ராகவேணுஹம்* என்கிறபடியே ஸர்வதசையிலும் அவன் திறமல்லதறியாளா(ன)ய் ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மியோடு விகல்பிக்கலாம் ஸ்வபாவையானவிவளென்றும், *மண்ணேரன்னவொண்ணுதல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரோடொத்த வைலக்ஷண்யத்தையுடையவளென்றும், *பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்* என்று 'நப்பின்னைப் பிராட்டியோ? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோ? பெரியபிராட்டியாரோ? என்றும் சொல்லும்படி இவர்க்குண்டான ஸாம்யம், *தென்பாலிலங்கை வெங்களம் செய்த நம் விண்ணேர்பிரானுர்துழாய் துணையாநங்களை மாமைகொள்வான் வந்து தோன்றிநலிகின்றதே* என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப் பிரிந்து பாதகபதார்த்தங்களாலே நோவுபடுவது. *வழாநெடும் துன்பத்தளென்றிரங்காரம்மனே இலங்கைக் குழாநெடுமாட மிடித்தபிரானுர் கொடுமைகளே* என்று 'ப்ரணயித்வமில்லையானல் ஸாமாந்யக்ருபையுமில்லையோ?' என்று கொடுமை சொல்லுவது. *காயும் கடுஞ்சிலை யென்காகுத்தன்வாரானல்* என்று எதிரிகள்பக்கல் தான் கண்பார்க்கிலும் கண் பாராத வில்லையுடைய காகுத்தன், இத்தசையில் வருகிறிலனென்று வெறுப்பது, *இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்தவர்தாளினை மேலணி வம்பவிழ் தண்ணந்துழாய் மலர்க்கே இவள் நம்பும்* என்று – இலங்கையை சராக்நியாலே தக்தமாக்கினவர் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படுவது, *தீ முற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினுன் தாள்நயந்த யாமுற்ற துற்ருயோ* என்று லங்கையையெல்லாம் அக்நிக்கு விருந்திட்டவன் திருவடிகளை யாசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயோவென்று ஸமது:க்கிகளைக் கட்டிக்கொண்டழுவது, *மாறில்போரரக்கன் மதிள்நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறுசேவகனுர்க் கென்னையுமுள்ளென்மின்களே* என்று எதிரில்லாத போரையுடைய ராவணன் தனக்கு அரணுகவிட்ட மதிளைத் துகளாக்கிப் பொகட்ட ப்ரஸித்தமான சேவகத்தையுடையவர்க்கு ரக்ஷயவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்று தூதுவிடுவது. *கிளரரக்கன்நகரெரித்த களிமலர்த்துழாயலங்கல் கமழ்முடியன்கவராத வறிவினல்குறைவிலம்* என்று ஐச்வர்யோத்தனை ராவணனுடைய நகரத்தை தக்தமாக்கி முடிசூடி வளையம் வைத்திருக்கிறவன் விரும்பாத அறிவினல் என்ன கார்யமுண்டென்று அவனுக்கு உறுப்பல்லாத்தை உபேக்ஷிப்பது, *காண்பெருந்தோற்றத் தென்காகுத்த நம்பிக்கு என்பூண்புனைமென்முலை தோற்றது பொற்பே* என்று கண்ணுக்கினியதாய் அபரிச்சேத்ய போக்யமான ஸந்நிவேசத்தையும் குணபூர்த்தியையுமுடைய சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு இவள் தன்னழகை யிழந்தாளென்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அழகழிவது.

என்னுருயிர் காகுத்தன் நின் செய்யவாயொக்கும் வாயன்கண்ணன் கைகாலினன் நின்பசுஞ்சாமநிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினுன் – சிறு கிளிப்பைதலே இன்குரல் நீ மிழற்றேல் என்று விச்லேஷத்தில் தரிக்கவொண்ணுதபடி எனக்கு ப்ராணபூதனை சக்ரவர்த்திதிருமகன் என்னேடே கலந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; இத்தசையிலே அவனுக்குப் போலியான உன்வடிவாலே நலிகிறதுக்குமேலே பேச்சாலும் நலியாதேகொள் என்று கிளியைப்பார்த்து நிஷேதிப்பதாய்க்கொண்டு பேசினபாசுரங்களிலும், *ஆதியங்காலத்தகலிடம் கீண்டவர் பாதங்கள்மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே யோதுமாலெய்தினள்* என்னும்படி வராஹகல்பாதியிலே மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியில்நின்று ஒட்டு விடுவித்து எடுத்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயென்றே பலகாலும் சொல்லும்படி பிச்சேறுவது, *மண்புரைவையமிடந்தவராகற்கு – என்கண்புனேகோதை இழந்தது கற்பே* என்னும்படி அவனே ஆசைப்பட்டு அறிவிழப்பது, *ஞாலப் பொன்மாதின்மணுளன் துழாய்நங்கள் சூழ்குழற்கே ஏலப்புனேந்தென்னேமாரெம்மை நோக்குவதென்றுகொல்* என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி செவ்விகொள்ள இட்டுப் பிறந்தவன் சூடின திருத்துழாயை பந்துக்களானவர்கள் ஏற்கவே கொண்டுவந்து நம் குழலிலே சூட்டி நம்மை ரக்ஷிப்பதென்ரேவென்பது. *ஏனமொன்ருய் மண் துகளாடி வைகுந்த மன்னுன் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலருளவோ நும் வியலிடத்தே* என்று அத்விதீயவராஹமாய் ப்ரளயங்கதையான பூமியையெடுத்தபோது வடிவில் பெருமையாலே திருவெயிற்றில் கிடக்கிற பூமி ஒருதுகள் மாத்ர மென்னும்படிநின்றவனுடைய அபதானத்தை அநுபவித்திருக்கிறவிவள் போக்யதை உபயவிபூதியிலுமுண்டோவென்று விசேஷஜ்ஞர் ச்லாகிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பதாய்க்கொண்டு பேசின பாசுரங்களிலும், *எருதேழ்தழீஇக்கோளியார் கோவலனுர் குடக் கூத்தனுர் தாளிணே மேலணி தண்ணந்துழாயென்றே நாளுநாள் நைகின்றது* என்னும்படி ஏறுதழுவுகை முதலான அபதாநங்களேயுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டு நாள்தோறும் சைதில்யத்தை யடைவது; கறையினுர் துவருடுக்கை கடையாவின் கழிகோற்கைச்சறையினுர் கவராததளிர்நிறத்தால் குறைவிலம்* என்று கோபவேஷதரனுய் ரக்ஷ்ய வர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னுடம்புபேணுமல் திரியும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத ஸ்நிக்தமான நிறம் எனக்கு வேண்டாவென்பதாய்ப் பேசின பாசுரங்களிலும் தோன்றுமென்றபடி.

இத்தால் திவ்யமஹிஷிகள் மூவரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் ஜநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான ராமாவதார ததபதாநங்களிலும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான வராஹாவதார ததபதாநங்களிலும், நப்பின்னேப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான க்ருஷ்ணுவதார ததபாதாநங்களிலும், அந்தப் பிராட்டிமார் தங்களேப்போலே அதிமாத்ரப்ரவணராயருளிச்செய்த அவ்வவ திவ்யஸூக்திகளிலே அபிவ்யக்தமென்றதாயிற்று.

(அவ) இப்படி ப்ரதாந மஹிஷிகளான இவர்களோடுள்ள ஸாம்யமேயன்றிக்கே இவர்களே உபேக்ஷித்தும் தங்களேயுகக்கும்படி அவனுக்கு அபிமதைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடையவும் அவர்களேயும் தங்கள் பேச்சழகாலே அவன் மறக்கும்படி பண்ணும் ஸ்ரீ மதுரையில் பெண்களுடையவும், நரகவதாநந்தரம் பரிக்ரஹித்த ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் பதினுருயிரம் தேவிமாருடையவும் பாவங்கள் இவர்க்குண்டென்னுமிடம் இவர்தம் பேச்சிலே தோன்றுமென்கிருர் (இவர்கள் தேடிநிற்க வென்று தொடங்கி).

124)இவர்கள் தேடிநிற்கப் பொய்கை முதுமணல் முல்லேப் பந்தல் முற்றம் மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு வாரிச் சித்ரைதுப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயின்மை குறும்பு செய்து

அல்லல் விளைத்துக் கவருமுகக்கு நல்லவர் முழுசி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள், நரகனைத்தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம் – கடல்ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேய்மரு பேய்முலை முனித்து மற்பொரு விறல்கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயும் தீர்ப்பாரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

(வ்யா) அதாவது – *தேடித்திருமாமகள் மண்மகள் நிற்க* என்கிறபடியே ப்ரதான மஹிஷிகளான விவர்கள் தன்னைத்தேடி நிற்கும்படி இவர்களை உபேக்ஷித்து *இப் பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய்* *முதுமணல்குன்றேறி* *முல்லையின் பந்தர்நீழல் மன்னியவளைப் புணரப்புக்கு* *முற்றத்தூடு புகுந்து* *மச்சொடுமாளிகையேறி* *அவ்வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனுய்* என்கிறபடியே இவர்கள் ஜலக்ரீடை பண்ணுமிடம், விளையாடுமிடம், மற்றும் அவர்களிச்சாநுகுணமாகத் திரளவும் தனியவுமிருக்குமிடங்களான பொய்கை, மணற் குன்று, முல்லைப்பந்தல், முற்றம், மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே சென்று புக்கு, *துகில்வாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும்* *பந்துபறித்துத் துகில்பற்றி* *கச்சோடு பட்டைக்கிழித்து* என்கிறபடியே குடைந்துநீராடுகிறவர்கள் கூறைகளை வாரிக் கொள்வது, *இட்டமா விளையாடுகிறவர்களிழைத்த சிற்றிலைச் சிதைப்பது, பந்து கழல் முதலான லீலோபகரணங்களைப் பறிப்பது, அவர்களோடே இட்டீடுகொண்டு பட்டுக்கள் கச்சுக்களெட்டினவற்றைப்பற்றி வலித்துக் கிழிப்பதாய், *கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை* *குறும்புசெய்வானோர் மகனைப் பெற்ற* என்னும்படி நியாமகரற்ற ஸ்வதந்த்ரர் செய்யுமத்தையும், நியாமகர் கீழடங்காமல் மூலையடியே நடத்துவார் செய்யுமத்தையும் செய்து *அல்லல்விளைத்த பெருமான்* என்கிறபடியே பேராரவாரம் விளைத்து,
ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும் என்று திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய முற்றூட்டாக விரும்பி புஜிக்குமென்கிறபடியே அவன் விரும்பப்படுமவர்களாய், அத்தாலே *நீயுகக்குநல்லவர்* என்னும்படி அவனுகப்புக்கு விஷயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்களென்று நிரூபகமாயிருக்கிற திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம் – க்ருஷ்ணவிரஹ மாற்றமாட்டாமல் *துஷ்டகாளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதி சாபரா* *க்ருஷ்ணோஹ மேஷ லலிதம் வ்ரஜாம் யாலோக்யதாம் கதி:* இத்யாதிப்படியே அவர்கள் அநுகரித்தாப்போலே இவர் அவனைப் பிரிந்தாற்றுமையாலே அநுகரித்த *கடல்ஞாலத்திலும், அந்யவிஷயங்களிலே பரப்பனுகையாலே அபேக்ஷித ஸமயத்தில் வாராமல் அவன் விளம்பித்து வந்தால் அவர்கள் ஊடுமாபோலே இவர் அவனோடூடின *மின்னிடைமடவாரிலும், பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போய் அவற்றுடனேவரும் க்ருஷ்ணனை பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் காணுதே பிற்குழையிலே வருகிறவன் வரப்பற்றுமல் ஒரு ஸந்த்யையிலே பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களும் பாதகபதார்த்தங்களுக்கு இடைந்து கூப்பிட்டாப் போலே இவர் கூப்பிட்ட மாலைப்பூசலான *மல்லிகை கமழ்தென்றலிலும், இரவெல்லாம் க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம் பண்ணியிருந்து போதுவிடிந்தவாறே அவன் பசுமேய்க்கப்போகுங்காலமென்னும் நினைவாலே அவனை யணைத்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே போனுகைவே கருதி பாதகபதார்த்தங்களும் ஸம்ச்லேஷதசையில் அவன் பரிமாற்றங்களும் புறம்புமுள்ளும் நின்று நலிகிறநலிவை அவர்கள் அவன்றனக்குச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட காலைப்பூசலான *வேய்மருதோளிணையிலும், தனக்கு பாதகங்களாய் வந்து கிட்டின பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகள் நினைவை அவைதன்னோடே போக்கித் தன்னை நமக்காக நோக்கித்தந்த வுபகாரகனை நான் கிட்டுவதென்னே வென்றும், அப்படி செய்த க்ருஷ்ணனுகிற வுபகாரகனுக்கு

என் ஸ்த்ரீத்வத்தை யிழந்தே னென்றும் சொன்ன *பேய்முலையுண்டு* *முனிந்துசகடமுதைத்து* என்கிற பாட்டுக்களிலும் தோன்றும்.

ஸ்ரீ மாலாகாரரும் கூனியும் கொடுத்த திருமாலையையும் சாந்தையும் சாத்திக்கொண்டு ராஜமார்க்கத்தாலே யெழுந்தருளி, குவலயாபீடநிரஸநம்பண்ணி நிற்கிறபோது *முழுசிவண்டாடிய* *ஆவரிவைசெய்வதறிவார்* என்கிற பாட்டுக்களிற் சொல்லுகிறபடியே ஒப்பனையழகிலும் வடிவழகிலும் குவலயாபீட நிரஸநமாகிற சேஷ்டிதத்திலும் தோற்று *ஸக்க்ய: பச்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முமத்யருணேக்ஷணம், கஜயுத்தக்ருதாயாஸ ஸ்வேதாம்புகணிகாசிதம்* இத்யாதிப்படியே அந்யோந்யம் தங்களிலே பேசுகிற மழறு தேன்மொழி* என்கிறபடியே மழலைத்தேன்போலே இனிதான பேச்சுக்களாலே *மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி, நகரஸ்திரீகலாலாபமது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி* என்று கோகுலத்திற் பெண்கள் பேசும்படி அவன் கோகுலத்தை மறக்கப்பண்ணும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம், *மற்பொரு தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு என்கற்புடை யாட்டி யிழந்தது கட்டே* என்று ப்ரபலரான மல்லரோடே தோளில் சாந்தழியாதபடி மல்லைப்பொருத ஆச்சர்யபூதனுன உபாகாரகனுக்கு அறிவுடையாளா யிருக்கிறவென் பெண் தனக்குள்ளதடங்கலும் இழந்தாளென்றும், ‘விறல்கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத் தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே* என்று பெருமிடுக்கனுன கம்ஸனை அவன் வஞ்சனை அவனேடே போம்படி பண்ணினவரே! உம்மையே தனக்குத் தஞ்சமென்றிவள்பட்ட வெள்ளமென்தா னென்று தமக்குப் பரிவானவர்கள் சொன்ன பாசுரத்தாலே மல்லரையும் கம்ஸனையும் நிரஸித்த க்ருஷ்ணனை அச்சுவடோடே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டமையைப் பேசின பாசுரத்திலே தோன்றும்.

நரகனைத்தொலைத்த கரதலத்த என்றும் *நரகன்றன்னை சூழ்போகிவளைத்தெறிந்து கன்னிமகளிர் தம்மைக்கவர்ந்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நரகாஸுரன் கந்யகைகளாகக் கொண்டுவந்து திரட்டிவைக்க, அவனைநிரஸித்துப் போகட்டுப் பரிக்ரஹித்தவர்களாய், *பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்* *பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமார்* *எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்* என்கிறபடியே ஆயிரமிரண்டாயிர மல்லாமையாலே பல்லாயிரமென்றும் எண்ணிறந்தவென்றும் சொல்லப்படுவாராய், *ஷோடசஸ்திரீஸஹஸ்ராணி* என்று புராணஸித்தரான பதினாறுயிரம் தேவிமார்பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம், *நூற்றுவரையன்று மங்கநூற்ற நிகரில் முகில் வண்ணன் நேமியான் என்னெஞ்சம் கவர்ந்தெனை யூழியான்* என்று துர்யோதனுதிகள் மண்ணுண்ணும்படி மந்த்ரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு நெஞ்சுபறிகொடுத்தமை சொன்னதிலும், துர்யோதனுதிகளை நிரஸிக்கைக்காக அவனெழுந்தருளினபோது அவர்கள் பிரிவாற்றுமையாலே கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டு, *குரரி! விலபஸி த்வம் வீதநித்ரா நசேஷே ஸ்வபதி ஜகதிராத்ர்யாமீச்வரக்ரஸ்தபோதே, வயமிவ ஸகி! கச்சித் காடநிர்விண்ணசேதா நளிநநயநஹாஸோதாரலீலேக்ஷணேந* இத்யாதிகளாலே ப்ரலாபித்தாப்போலே, நாரை அன்றில் தொடக்கமானவற்றுக்கு வெளுப்பு விரஹக்கூப்பீடு முதலானவை நியதஸ்வபாவமென்றறியாதே தமக்குப்போலே பகவத் விரஹஜமான வைவர்ண்யாதிகளாகக் கருதி, அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபட்டு ப்ரலாபித்த *வாயுந்திரையுகளிலும், *தேர்பாகனுர்க்கு இவள் சிந்தைதுழாய் திசைக்கின்றதே* என்று ஆச்ரிதர்க்காக ஸாரத்த்யம் பண்ணினவனை அநுபவிக்கைக்காக இவளந்த:கரணம் கலங்கி அறிவு கெடுகிற தென்று தொடங்கி, *வண்டுவராபதிமன்னனை யேத்துமினேத்தலும் தொழுதாடுமே* என்று ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனுன அவனை மங்களாசாஸனம்பண்ண இவள் நோவு பரிஹ்ருதமா மென்று தலைக்கட்டின *தீர்ப்பாரை யாமினியிலும் தோன்று மென்றபடி.

(அவ) இப்படி ப்ரதாநமஹிஷிகளோடும் மற்றும் பகவத் பரிக்ரஹமுடையாரோடும் இவர்க்கு ஸாம்யமுண்டேயாகிலும், அல்லாதாரெல்லாம் இவர்க்கொருவகைக்கொப்பா மித்தனை யாகையாலே, ஸர்வதா ஸாம்யம் ஜநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டியோடே யென்கிறுர் மேலொரு சூர்ணையாலே.

125)இரானெனில் *நசவாகக் குழைத்தவன் பின் தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும் விதிதன் புணைவனென்று ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷசஸ்த்ரங்கள் தேடி வில்வலவா ஹாவென்று இரக்கமெழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டுச் சுடரையடைந்து அகலகில்லா முற்றுவமை பெருமகளோடே.

(வ்யா) (இரானெனில் நசவாகக் குழைத்தவன் பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும்) *நச ஸீதா* இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே ஜலாதுத்த்ருதமான மத்ஸ்யம்போலே விச்லேஷத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி, *மனஸ்வீ தத்கத:* என்று ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய் பிரிக்கவொண்ணுதபடி யிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவொண்ணுதபடி ஒருநீராகக் கலந்த சக்ரவர்த்திதிருமகன் *உண்ணுதுறங்காதொலிகடலை யூடறுத்து லங்காத்வாரத்தளவும் பின்தொடர்ந்து வரும்படியாக *தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற* என்கிறபடியே ‘ஒருத்தி சிறையிருந்து ரக்ஷிக்கும்படியே!’ என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகப் பிராட்டி தனிப்பட்டுச் சிறையிருந்தாப்போலே *மராமரமெய்த மாயவனென்னுளிரானெனில் பின்னையானெட்டுவேனே* என்று சக்ரவர்த்தி திருமகன் என்பக்கல் இரேனென்று அகலுமாகில் பின்னை நான் தொங்குவேனேவென்று விரஹத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியாக *இலங்கை செற்றுய் – உன்னையென்னுள்ளே குழைத்தவெம்மைந்தா* என்கிறபடியே ஏகதத்வமென்னலாம்படி ஸம்ச்லேஷித்தவன் பிரிவில் தம் ஆற்றுமை குளப்படியாம்படி கடல்போன்றவாற்றுமையோடே விண்ணுலகம் தர விரைந்து தாமிருந்த விடத்தேறவரும்படி *வன்சிறையிலவன்வைக்கில்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக அவன் ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கவிருந்த வன்சிறையிலும், (விதிதன்புணைவனென்று) அச்சிறையிருப்பிலும் அவள் விமுகனுன ராவணனுக்கு *விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ: சரணுகத வத்ஸல:, தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* என்று நீ ப்ராணனேடே யிருக்க வேண்டி யிருந்தாயாகில் சரணுகதிதர்மஜ்ஞருமாய் சரணுகதவத்ஸலருமாக ப்ரஸித்தராயிருக்கிற பெருமாளோடே உறவுபண்ணென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணினுப் போலே இவரும் விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு *புணைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே* என்று ஸம்ஸார ஸமுத்ர திதீஷுக்களுக்கு தந்நிஸ்திரணேபாயம் அவனென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணுகையாலும், (ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி) அவள், *நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் நச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநாராமம் மஹாரதம்* என்று பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகள் நடுவேயிருக்கிற வெனக்கு ப்ராணுதிகளா லென்ன ப்ரயோஜந மென்று தத்விநியோகத்திற்குப் புறம்பாமவற்றை உபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும் *மாறுளன்கவராத மணிமாமை குறைவிலம்* என்று தொடங்கி அத்தலைக்குறுப்பில்லாத ஆத்மாத்மீயங்களை உபேக்ஷிக்கையாலும், (மாயும்வகை விஷ சஸ்த்ரங்கள் தேடி) அவள், ஆற்றுமையின் அதிசயத்தாலே *விஷஸ்ய தாதா ந ஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராக்ஷஸ்ஸ்ய* என்று உயிர்க்கொலையாக்கி வைத்தவனுடைய க்ருஹத்தில் நற்கொலையாக்குவதித்தனை விஷம் தருவாரில்லையோ? விஷம்போலே சிறிதுபோது நின்று கொல்லுகை யன்றிக்கே அப்போதே முடிப்பதொரு சஸ்த்ரம் தருவாரில்லையோவென்று முடியும் வகை தேடினுப்போலே

இவரும், *மாயும்வகையறியேன்* என்று முடியும் வகை தேடுகையாலும், (வில்வலவாஹாவென்று) அவள் அதிமாத்ரதுக்கிதையாய் ரக்ஷகரான பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளை நினைத்து *ஹாராம* என்று கூப்பிட்டாப்போலே, இவரும், *புணராநின்ற மரமேழன்றெய்தவொரு வில்வலவா வோ* என்று அவன்வீரப்பாட்டைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகையாலும், (இரக்கமெழாக்கொடுமைகள் சங்கித்து) அவள், தன்னுற்றுமைக்கு உதவவந்து முகம் காட்டாமையாலே *க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவ:, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச் சங்கே* என்று பெருமாளை நிர்க்ருணராக சங்கித்தாப்போலே, இவரும் *இரக்கமெழீர்* *வழாநெடுந்துன்பத்த ளென்றிரங்காரம்மனே! இலங்கைக்குழா நெடுமாடமிடித்தபிரானார் கொடுமைகளே* என்று இத்தசையில் க்ருபைபண்ணமலிருக்கிற கொடுமையாலே, *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்கிறபடியே நைர்க்ருண்யசங்கை பண்ணுகையாலும்.

(என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டு) அவள், ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத்த்வயா ஹனுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹீ* என்று ஸத்தையோடே கிடக்கிறவென்னை இஸ்ஸத்தை போவதற்கு முன்னே யாதொருபடி பெருமாள் வந்து நோக்கிக் கொள்வர் அப்படி அவர்க்கு விண்ணப்பம் செய்யென்று தூது விட்டாப்போலே, இவரும், *ஏறு சேவகனுருக்கென்னையுமுள்ளளென்மின்களே* என்று என் ஸத்தைகிடந்தமையை அவர்க்கு அறிவியுங்கோளென்று ஆற்றுமை தோற்றத் தூதுவிடுகையாலும், (சுடரையடைந்து) அவள், *அநந்யா ராகவேணுஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா* என்று ஆதித்யனோடு ப்ரபைபோலே நான் பெருமாளோடு அநந்யையா யிருப்பனென்றுப்போலே, இவரும் *அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை – சுடரை – அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே* என்று அநாதியான ப்ரகாரதயா சேஷத்வத்தாலே அவனோடு தாம் நித்யஸம்யுக்தராகப் பேசுகையாலும்; (அகலகில்லா) அவள், *அகலகில்லேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா* என்கிறபடியே உன்னை க்ஷணகாலமுமகல சக்தையல்லேனென்னுமாப்போலே இவரும் *அடியேனுனபாதமகலகில்லே னிறையும்* என்று உன்னை க்ஷணகாலமும் பிரியசக்தனல்லே னென்கையாலும், (முற்றுவமை பெருமகளோடே) இவருக்கு ஸர்வதா ஸாத்ருச்யம் *பெருமகள் பேதைமங்கை* என்கிற பெரியபிராட்டியாரோடே யென்றபடி. "இரானெனில் நசவாக" என்று தொடங்கி "அகலகில்லா" என்று தலைக்கட்டுகையாலும், ஜீவிதாதிகளால் குறைவறுதி முதலாக ஆள்விடுகையீறுக நடுச்சொன்னவையும், விரஹது:காஸஹத்வ கார்யங்களாகையாலும், பிரிவில் தரியாமையிறே இச்சூர்ணையிலே ப்ராசுர்யேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(அவ) இப்படி பிராட்டியோபாதி பிரியில்தரியாமைக்கு இவரொரு வருமேயோ? பின்னையுமுண்டோவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே) என்று.

126)பிரிவில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே.

(வ்யா) அதாவது – நிருபாதிகசேஷியானவனைப் பிரியில் *நின்னலாலிலேன்காண்* என்று இலராகைக்கு *நேரிழையுமிளங்கோவும்பின்புபோக* என்கிறபடியே பிராட்டியோபாதி பின்துடர்ந்துபோன இளையபெருமாளும், நிறுத்திப்போவதாக பெருமாளருளிச்செய்தபோது *நச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்ருதௌ* என்கையாலே அந்த ஜலத்தில்மத்ஸ்யமிறேயென்கை.

இத்தால் பிராட்டியைப்போலே பிரியில் முடிகைக்கு இளையபெருமாளும் இவரும் ஒக்குமென்றதாய்த்து.

(அவ) இனிமேல் பகவதநந்யராய் ஸகஜபக்திகராயிருக்கும் லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்கள் படியும், பகவத்ப்ரத்யாஸந்நராய் தத்பக்தியுக்தரான தசரத யசோதா ப்ரஹ்லாத விபீஷண மாருதி பார்த்தர் படிகளும் இவர்பக்கலிலே உண்டென்னுமத்தைத் தனித்தனியே அடைவே தர்சிப்பிக்கிறுர் ஒரு சூர்ணையாலே. த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களிரண்டுக்கும் தனித்தனியே வாசகமிடாதே இரண்டும் ஒருஸந்தர்ப்பத்திலே பலிக்கும்படி வாக்கியத்தைச் சுருக்கியருளிச்செய்கையாலே த்ருஷ்டாந்தத்திலாதல் தார்ஷ்டாந்திகத்திலாதல் வசநமில்லாதவற்றுக்கு ப்ரதிகோடிக்கு அநுகுணமாகக் கூட்டி நிர்வஹிக்கக் கடவது. இந்த ந்யாயம் இப்ப்ரபந்தத்திலிப்படி வந்த ஸ்தலங்களுக்கெல்லாமொக்கும்.

127)அழும்தொழும் ஹாஷ்பாஞ்சலியோடே ருசிரஸாநுக்களில் கூவிக்கொள்ளும் பிரியாவடிமைக்கு சரணேஶரணென்று வாளும் வில்லுங்கொண்டு பந்ீுவும் பிதாவுமவரே யென்கையும், அன்னே யென் செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானேயென்று பெருஞ் செல்வமுமிச்சியாமல் வேண்டிச் சென்று திருவடியே சுமந்து விரைந்து வருமளவும் கண்ண நீர் பங்கமாக நிலம்துழாவிக் குடிக்கிடந்த கையறவும், கோதிலடிமை உறுமோவென்பித்த புலன்கொள் நித்ய ஶத்ரு விசிந்தநமுமான ஹாதாக்கள். அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போனுயென்னும் மாதா பிதாக்கள், செந்தீத் தண் காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செய்து எங்கு முளனென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, முற்றவிட்டு மற்றிலே னென்னும் யர்மாத்மா, வாளி பொழிந்ட நிர்ஶுண விஶீவாத்மா உள்ளேயுறைய வீரசரிதம் ஊணுகக்கற்பார் ஹாவம் மற்றிலே னென்னும் ராமஉாஸன், பல்வகையும் கண்டு வெண்ஶங்கேந்தின ரூப்பரஞன ஶீவேதன் முதலானுேர் படிகளும் காணலாம்.

(வ்யா) (அழும்தொழுமித்யாதி). அதாவது – இளையபெருமாள் *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:* என்கிறபடியே பால்யமேதொடங்கிப் பிரியில் தரியாத ஸ்நேஹத்தாலே *பாஷ்பபர்யாகுலமுக:* என்றும், *ப்ரஹ்வாஞ்சலிபுடம் ஸ்திதம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விச்லேஷப்ரஸங்கஜமான சோக வேகத்தாலே சொரிகிற பாஷ்பத்தோடே ஸ்வரூப்ப்ரகாசகமான அஞ்சலியும் கையுமாய்க் கொண்டு *ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத* என்றும், *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருச்சித்திரகூடகிரித் தாழ்வரை முதலான ருசிரதேசங்களிலே பிராட்டியோடேகூட தேவரீர் ஸ்வைரமாக வெழுந்தருளியிருக்க, ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களையும் அடியேன் செய்யவேணும்; அதுசெய்யுமிடத்தில் ஏவிக்கொண்டருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து அப்படி ஏவிக்கொள்ளச் செய்யப்படுமதாய் *குருஷ்வ மாமநுசரம்* என்கிறபடியே விச்சேதமறப் பின்துடர்ந்து செய்யுமடிமைத் தொழிலை பெறுகைக்காக, *ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்கிறபடியே புருஷகாரபூர்வகமாகத் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு *அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டஸ்து தநுஷ்பாணிர் லக்ஷமணேநுஜகாமஹ* என்கிறபடியே ஸாயுதராய்க்கொண்டு பெருமாளைப் பின்சென்று *ப்ராதா பார்த்தாச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ:* என்று தமக்கு ஸர்வவிதபந்துவும் பெருமாளே யென்ருப்போலே, இவரும் *அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து* என்கிறபடியே பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே பிரியில் தரியாதபடி பிறந்த ஸ்நேஹத்தாலே *அழும்தொழும்* என்று, விச்லேஷம் பொறுமல் கண்ணும்

கண்ணநீரும் கையுமஞ்ஜலியுமாய் திருவேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு – ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னிவழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்* என்று – மொய்த்தசோலையும் மொய்பூம்தடம் தாழ்வரையுமான போகஸ்தலங்களையுடைய திருமலையிலே *அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பனுகையாலே பிராட்டியோடேகூடி ரஸோத்தரமாகவிருக்கிற பரமசேஷியானவனுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகலசேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும். அதுதன்னிலும், *முகப்பேகூவிப்பணிகொள்ளாய்* என்று ஸந்நிதியிலே யேவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படி ஏவிக்கொள்ளப்படுமதாய், *பிரியாவடிமை* என்கிறபடியே யாவாதாத்மாநுவர்த்தியான கைங்கர்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக *நாகணைமிசை நம்பிரான்சரணேசரண்நமக்கு* என்று புருஷகாரம் முன்னாக அவன் திருவடிகளைப்பற்றி, *வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை* என்று திவ்யாயுதங்களைக் கொண்டு தாம் பின்னேதிரியவாசைப்பட்டு, *சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும்மேலாத் தாய்தந்தையுமவரே* என்று சேஷியான ஸர்வேச்வரனே தமக்கு மாதாபித்ராதி ஸர்வவித பந்துவுமென்கையாலும்;

ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள் திருமுடிசூடியிருக்கத் தாமடிமைசெய்து வாழப்பெறுதபடி அவரைக் காட்டிலே அகலவடித்துத் தம்மேலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆரோபித்த கொடுமையாலே *ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்டசாரிணீம்* என்று மாதாவானவளைச் சீறியுபேக்ஷித்து ஸ்வாதந்த்ர்யாஸஹதை தோற்ற *ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய* என்று ராஜ்யமும் நானும் பெருமாளுக்கு சேஷமென்று, *ம்ருதே து தஸ்மிந் பரதோ வஸிஷ்ட ப்ரமுகைர் த்விஜை:, நியுஜ்யமாநோ ராஜ்யாய நைச்சத் ராஜ்யம் மஹாபல:* என்கிறபடியே வஸிஷ்டாதிபுரோஹிதர் நீ ராஜாவாக வேணுமென்று நியோகியாநிற்க, *இஷ்வாகூணுமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாந்நா* என்கிற மஹதைச்வர்யத்தையு மிச்சியாதே பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையிலே அபேக்ஷை தோன்ற *ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்* என்கிறபடியே அவர் திருவடிகளிலே சென்று *அயாசத் ப்ராதரம் ராமம்* என்கிறபடியே மீண்டெழுந்தருள வேணுமென் றபேக்ஷித்த விடத்தில் அவர் அதுசெய்யாதே, *பாதுகே சாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வா புந: புந:* என்கிறபடியே திருவடிநிலையைக் கொடுத்துவிட, *ததஸ்து சிரஸா க்ருத்வா பாதுகே பரதஸ்த்தா, ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டச் சத்ருக்நேந ஸமந்வித:* என்கிறபடியே அத்திருவடி நிலையை சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு ஹ்ருஷ்டராய் மீண்டுபோந்து *சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் நக்ருதம் மயா* என்கிற இழவு திருவுள்ளத்திலே கிடக்கையாலே *நமே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபரணநிச, தம் விநா கைகேயீபுத்ரம் பரதம் தர்மசாரிணம், இத ஏவ யதா க்ஷிப்ரம் ப்ரதிகச்சாம தாம் புரிம், அயோத்யாமாகதோ ஹ்யேஷ பந்தா: பரமதுர்கம:* என்று நாம் பிள்ளைபரதனையொழியக் குளித்தல் ஒப்பித்தல் செய்யக்கடவோமல்லோம். சீக்ரமாக நாம் இனி அங்கே செல்லலாம்படி யென்னென்று பெருமாள் த்வரையோடே மீண்டெழுந்தருளுமளவும் *பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரத:* என்கிறபடியே கண்ணநீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடக்கையாலே பங்கதிக்தராய், மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக்கடவரல்லரென்கிற இக்ஷ்வாகுகுலமர்யாதை தப்பாமல் நோக்கிக் கொண்டு *ஸ காம மநவாப்யைவ* என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள் கைபுகுராத விழவோடே யிருந்தாப்போலே, இவரும் பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே வழியல்லா வழியேயாகிலும் கிட்டுமத்தனை யென்கிற த்வரைக்கு இடங்கொடாமல் விலக்கும் மாதாவை சத்ருபக்ஷமாகக் காண்கையாலே *அன்னையென்செய்யிலென்* என்று ‘ஜீவிக்கிலென்? முடியிலென்?’ என்று சீறி உபேக்ஷித்து *யானேயென்றனதே* என்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யாஸஹராய்க்

கொண்டு *யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே* என்று ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் அங்குத்தைக்குசேஷமென்று *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பு* என்று மேன்மேலும் ஸம்ருத்தமாய்வரும் நிரவதிகைச்வர்யத்தையும் அக்நிஸமமாக்க் கொண்டு *வேங்கடவாணனை வேண்டிச் சென்று* என்று திருச்சித்திரகூடத்திலிருந்தாப்போலே திருமலையிலிருக்கிறவனை யதாமநோரத மநுபவிக்கைக்காக அபேக்ஷித்துச் சென்று தம் அபேக்ஷிதம் அவன் அப்போது செய்யாதே ஒருவைசத்யமுகத்தாலே *திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை* என்று திருவடிகளைத்தந்தாயென்று ஹ்ருஷ்டராம்படி பண்ணிவிட, அப்படி அவன் கொடுத்த திருவடிகளை சிரஸாவஹித்து வீடுதிருத்தப்போனவன் விண்ணுலகம் தரவிரைந்து வருமளவும் *கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்* *இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்* என்கிறபடியே கண்ணநீர் வெள்ளத்தாலுண்டான சேற்றிலேயிருந்து ஆற்றுமையாலே நிலம்துழாவி, *குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து* என்கிறபடியே ப்ரபந்ந குலத்தில் செய்து போரும் மர்யாதை தப்பாமல் *காமுற்றகையறவோடு* என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்டபொருள் கைபுகுராதவிழவோடே யிருக்கையாலும்; ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான், *கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநக:, சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத* என்கிறபடியே பாகவதசேஷத்வமே பரம புருஷார்த்தமென்று ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கே சேஷபூதராய், அவருடைய பாவநத்வ போக்யத்வங்களிலே கால்தாழ்ந்து *பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்* என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும் பெருமாளுடைய வடிவழகில் துவக்குண்ணுதே, பரதாநுவ்ருத்தியில் போகாதபடி தன்பக்கலிலே துவக்கற்றென்னுமத்தாலே தம்முடைய நிஷ்டைக்கு அது நித்யசத்ரு வென்றறுதியிட்டிருக்கச் செய்தே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு உகப்பாகையாலே உத்தேச்ய ப்ரீதியென்று புரிந்து பெருமாள்வடிவிலே நெஞ்சுசென்று *விசிந்தயந்* என்கிறபடியே எப்போதும் அதை மனஸ்ஸிலே கொண்டிருக்குமாபோலே, இவரும் *கோதிலடியார்* என்று ப்ரதமாவதியில் நிலைபோலன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லைநிலமாகையாலே *கோதிலடிமை* என்று சொல்லப்படுகிற பாகவத சேஷத்வத்தினுடைய ரஸம் *அவனடியார் சிறுமாமனிசராயென்னை யாண்டார் – இங்கேதிரிய, அவர்களைத் தவிர்ந்து செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்புகுதல் – பாவியேனுக்கு – உறுமோ?* என்று சொல்லுவிக்கப்பட்டதாய், ஸ்ர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷம்மாகையாலே அந்த பாகவதசேஷத்வநிஷ்டாவிரோதியான பகவத் விக்ரஹத்தை உத்தேச்யப்ரீதியென்னுமத்தைப் பற்ற *திரிதந்தாகிற்படியே மீண்டு, *புலன்கொள்வடி வென்மனத்ததாய்* என்று எப்போதும் தம்மநஸ்ஸுக்கு விஷயமாகக் கொண்டிருக்கையாலும், கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்களை யுடையரான இளைய பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானுகிற திருத்தம்பிமார் மூவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

விசிந்தநம் என்கிறவிதுக்கு இப்படி வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று இதின் பட்டோலையானதிலே, *உறுமோவென்று நித்யசத்ருவை வென்று *புலன்கொள்வடிவை விசிந்தயனுயிருக்கும்* என்று *விசிந்தயந்* என்று ஒரு வசநமுண்டாகவுமெடுத்து இப்படி இவர்தாமே அருளிச்செய்துவைக்கையாலே. இவ்விடத்திலும் சிந்தநமென்னுமல் விசிந்தநமென்றது அவ்வசந ஸூசகமாகவிறே. *விசிந்தயந்* என்கிற வசநம் இன்னவிடத்திலேயென்று த்ருஷ்டமாய்த்தில்லை; வந்தவிடத்திலே கண்டுகொள்வது.

(அப்பொழுதைக்கித்யாதி) சக்ரவர்த்தி *ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப* என்கிறபடியே வைத்தகண்வாங்காதே உத்தரோத்தரமநுபவியா நிற்கச்செய்தே ஒருகாலும் த்ருப்தனுகாமல் அநுபுபூக்ஷுவாய்ச் செல்லுமாபோலே இவரும் *எப்பொழுதும் நாள்திங்களாண்டு* இத்யாதிப்படியே யாவத்கால மநுபவியாநின்றுலும், *அப்பொழுதைக்

கப்பொழுதென்னுராவமுதம்* என்று அநுக்ஷணம் எனக்கு அத்ருப்திகரமான போக்யவஸ்துவென்று, மேன்மேலும் அபிநிவிஷ்டராகையாலும், *யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம* என்று க்ருதஸங்கேதமாய் நலிய வந்துநின்ற யமளார்ஜுனங்களின் நடுவே க்ருஷ்ணன் போனபோது யசோதைப் பிராட்டி ஓடிச்சென்று எடுத்துக் கொள்ளாநிற்க, மருதுகளின் பெருமையையும் இவன் மௌக்யத்தையும் கண்டு வயிறு எரிகொளுந்தி முகத்தைப் பார்த்து *இப்பெரிய மருதுகளின் நடுவே போனுயே* என்று வெறுத்தாப்போலே, இவரும் அதீதகாலஸ்தமாயிருக்கவும் ஸமகாலத்திற்போல ப்ரகாசிக்கையாலே அப்படி வயிறெரிந்து கொண்டு *போனுய் மாமருதின் நடுவே* என்கையாலும் பிதாவும் மாதாவுமான அவர்களிருவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதன் *நாக்நிர்தஹதி நைவாயம் சஸ்த்ரைச் சிந்நோ நசோரகை:, க்ஷயம் நீதோ நவாதேந நவிஷேணநக்ருத்யயா* ஸத்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே தச்யமாநோ மஹோரகை:, நவிவேதாத்மநோ காத்ரம் தத்ஸம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித:* என்கிறபடியே அக்நி முதலானவை பாதகமாகாதபடி *ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத:* என்று மித்ராமித்ரகதாவகாசமற ஸர்வமும் பகவதாத்மகதயா அநுகூலமாக அநுஸந்தித்து *எங்குமுளன் கண்ணன்* என்கிறபடியே *உர்வ்யாமஸ்தி* என்று தொடங்கி, *ஸர்வத்ராஸ்தி* என்று பிறர்க்குமுபதேசித்தாப்போலே, இவரும், *அறியும் செந்தீயைத்தழுவியச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள், எறியும் தண்காற்றைத் தழுவி யென்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்* *போமிள நாகத்தின் பின்போய் அவன்கிடக்கையீதென்னும்* என்று – அக்நிமுதலான பாதக பதார்த்தங்கள் பகவதாத்மகத்வேந அநுகூலமாம்படி *என் முன்னைக் கோளரியே – உன்னைச் சிந்தைசெய்து செய்து – என் முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான் – முடியாத தென்னெனக்கு* என்று அவனை அநவரதாநுஸந்தானம் பண்ணி *கறந்தசிலிடந்தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்* என்று அவனுடைய ஸர்வகதத்வத்தைப் பிறருமறியும்படி அருளிச் செய்கையாலே *பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன்* என்றும், *பிள்ளையைச்சீறி* என்றும் சொல்லப்பட்ட பள்ளிப்பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ விபீஷணுழ்வான் *த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரண்ங்கத:* என்றும், *பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநிச, பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநிவை* என்றும் லங்கையோடேகூட புத்ரதாராதிகளான ஸர்வத்தையும் விட்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கெல்லாமாகப் பற்றினுப்போலே, இவரும் *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு* என்று ஸாம்ஸாரிகஸகல ஸங்கங்களையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு *தயரதற்கு மகன்றன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே* என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனுகப் பற்றுகையாலே *விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா* என்று தர்மபுத்தியுடையவனென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்று சொல்லப்பட்ட தர்மஸ்வரூபனுன சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தனக்கு தாரகமாகவுடையவனுகையாலே *தர்மாத்மா* என்று விசேஷஜ்ஞர் சொல்லும் ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாம்.

திருவடி, *நிர்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்ட்டதி* என்கிறபடியே விரோதிவர்க்கத்தை கிழங்கெடுக்கையாலே ஏறிட்டநாணி இறங்கிட்டு *பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்கையாலே பரமாத்மசப்தவாச்யனுய்க்கொண்டு *விச்வாத்மாநம்* என்கிறபடியே விச்வத்துக்கும் ஆத்மபூதனுயிருக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன்னுள்ளேயுடையனுய் *ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹனுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ* என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாகவுடையனுய் *ஸ்நேஹோ

மே பரமோ ராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித: பக்திச் ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி* என்று குணத்தாலும் சரத்தாலும் அநுகூலரையும் ப்ரதிகூலரையும் ஜயிக்கும் வீரரான சக்ரவர்த்தி திருமகனளவிலே எப்போதும் ப்ரதிஷ்டிதமாய், இதுக்குமேலில்லை யென்னும்படி யிருக்கிற ஸ்நேஹத்தாலும் நியதையான பக்தியாலும் இவ்விஷயத்தைவிட்டுப்பரத்வத்தில் தன்னெஞ்சுபோகாமை சொல்லுகிறவிடத்தில் பரத்வத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமாய் *அந்யத்ர* என்னும்படி சக்ரவர்த்தி திருமகனையல்லதறியே னென்றிருந்தாப்போலே, இவரும், *செருக்கடுத்தன்று திகைத்தவரக்கரை உருக்கெட வாளி பொழிந்தவொருவன் – திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையுமொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான் கண்டீர்* என்று மூல பலம் மூதலறும்படி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்த ஏகவீரனை சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தம்முள்ளேயுடையராய், *கணைநாணி லோவாத்தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே ஓவாதே வூணாகவுண்* என்கிறபடியே அவனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாக வுடையராய், *கற்பாரிராமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ?* என்று ப்ரியஹிதங்களைப்பற்ற ஒன்றைக்கற்குமவர்கள் ரமணீயனுமாய் உபகாரகனுமான சக்ரவர்த்தி திருமகனையொழிய பரத்வாதிகளையும் அவதாராந்தரங்களையும் கற்பரோ வென்று தமக்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பரத்வாதிகளைக் கழிக்கிற விடத்தில் அவற்றின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாய் *மற்றும்* என்னும்படி *தயரதற்குமகன்றன்னை யன்றி மற்றிலேன்* என்றிருக்கையாலே *தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய* என்று ராமதாஸனாயிருக்கும் திருவடியுடைய படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

அர்ஜுனன் *பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷஸங்காந், ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ச ஸ ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந்* என்று விச்வரூபம் கண்டவநந்தரம் *அத்ருஷ்டபூர்வம் ஹ்ருஷீதோஸ்மி த்ருஷ்ட்வா பயேநச ப்ரவ்யதிதம் மநோ மே, ததேவ மேதர்சய தேவ ரூபம் ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸ. கிரீடிநம் கதிநம் சக்ர ஹஸ்த மிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ, தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹோ பவ விச்வமூர்த்தே.* என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே இப்போது கண்ட விச்வரூபம் அத்ருஷ்ட பூர்வதையாலும் உக்ரதையாலும் ஹர்ஷபயங்களிரண்டையும் விளைக்கையாலே ஸததஹர்ஷஹேதுவாய் பூர்வபரிசிதமுமான ஸௌம்ய ஸ்வரூபத்தைக் காணவாசைப்பட்டு சதுர்புஜமுமாய் சங்குசக்ரகதாதரமுமான திவ்யவிக்ரஹத்தைக் காட்டவேணுமென்று தத்தர்சந தத்பரனாயபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும், *நல்குரவும்* என்று தொடங்கி, *பல்வகையும் பரந்தபெருமானை – திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே* என்று விருத்த விபூதியுக்தனாய்க் கொண்டு விபூதிமுகத்தாலே பலபடியாக விஸ்த்ருதனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு *நீராய்நிலனாய்* என்று தொடங்கி *சிவனாயயனானாய்* என்று கார்யகாரணங்களிரண்டையும் சரீரமாகக்கொண்டு நீ ஜகதாகாரனாயிருக்கிற விருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தாயாகிலும், இத்தால் நான் பெற்றது உன்னதான வஸ்துக்களை என்ன தென்றும் பிறரதென்றுமிருக்கும் விப்ரதிபத்திபோய் உன்னதே ஸகலமென்றிருக்கிற மாத்ரம்; இது எனக்கு ஆகர்ஷகமாய் அனுபாவ்யமா யிருக்கிறதில்லை. ஆனபின்பு, *கூராராழிவெண்சங்கேந்தி–வாராய்* என்று சங்கசக்ரதரமான உன் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே என்முன்னே வரவேணுமென்று அஸாதாரண விக்ரஹாநுபவ தத்பரராய் அபேக்ஷிக்கையாலே *சினப்போர்ச்சுவேதன்* என்று சொல்லப்பட்ட அர்ஜுனன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாமென்கை.

ச்வேதனென்றது – ச்வேதவாஹனென்றபடி. முதலானரென்றது – *உபமாந மசேஷாணும் ஸாதூநாம் யஸ் ஸதாபவத்* என்கிறபடியே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஒரோ வகைகளாலே உபமாந பூமியாயிருக்கு மவராகையாலே இன்னமும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள்

பலர்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாமென்று தோற்றுகைக்காக; பிராட்டிமாரோடு ஸாம்யம் சொன்னபின்பு ஸ்ரீ கோபிமார் முதலானுரோடு ஸாம்யம் சொன்னுவோபாதியிறே, லக்ஷ்மணுதிகளோடே ஸாம்யம் சொன்ன பின்பு தசரதாதிகளோடே இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் சொன்னவிதுவும்.

(அவ) ஆக, இப்படி நித்யஸூரிகளில் தலைவராய், தொடர்ந்தடிமை செய்யப் பிறந்த லக்ஷ்மணுதிகளோடும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமராய்வைத்து பகவத் ப்ரத்யாஸந்நராகப்பெற்ற தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தை யருளிச் செய்தார் கீழ். அவர்களனைவரிலும் இவர்க்குள்ள வேற்றத்தை அருளிச் செய்கிருர் மேல் (குழலில் நெஞ்சு மருகலில் சுவையுமான இவர் அவர்களளவல்லர்) என்று.

128)குழலில் நெஞ்சும் அருகலில் சுவையுமான விவர் அவர்களளவல்லவர்.

(வ்யா) அதாவது – *குழற்கோவலர்* என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளுமவனுமான திரளிலே பற்றின நெஞ்சையுடையராய், *அருகலிலாய* என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரோடும் திருவடி திருவநந்தாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளோடும் ஒரோவகையாலே பரிமாறுமவன், அவர்களோடே பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாய் வந்த ரஸத்தைத்தந்து விடுகிறிலன் என்னளவில்; அவர்களெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணுமாதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ண நின்றுனென்னும்படி எல்லாவழிகளாலுமுள்ள ஸம்ச்லேஷரஸத்தை அவன் தமக்கு விளைக்கையாலே போகரஸமும் விஞ்சப்பெற்றவரானவிவர், ஓரோ அவதாரமாத்ரத்திலும் கேவலம் அவன்றன்னளவிலும் பற்றின நெஞ்சையுடையராய் பகவத் ப்ராவண்யம் காதாசித்கமாய் விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும் கலசியிருப்பாரும்; இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக எப்போதும் நடந்து செல்லும் பகவத்ப்ராவண்யமுண்டாயும், ததீயரும் அவனுமான சேர்த்தியில் ரஸமறியாதாருமான தசரதாதிகளும் பரத்வாவதார விபாகமற அவகாஹித்த நெஞ்சையுடையராயும் ஒருவழியால் வந்த ரஸத்தைப் பெற்றிருக்கும் லக்ஷ்மணுதிகளுமான அவர்களில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தரென்கை.

ஆக, லக்ஷ்மணுதிகள் தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குள்ள ஸாம்யத்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே அவர்களில் இவர்க்குண்டான ஆதிக்யத்தையும் தர்சிப்பித்தாராயிற்று.

(அவ) இப்படிப்பட்ட நெஞ்சையும் சுவையையுமுடைய இவர் தம்முடைய அபிநிவேசத்தாலே அவன் பிறவிக்கு அநுகுணமாகப் பிறந்து அநேகாநுவ்ருத்திகளைப் பண்ணும் பிராட்டிமாரையும், அசேஷசேஷதைகரதிகராய் அநேகதாபிவித்து அநேகவித கைங்கர்யங்களைப் பண்ணும் அநந்தவைநதேயாதிகளையும் அவர்கள் தாமென்னலாம்படி பாவிப்பாரென்கிருர் (எற்றைக்குமென்று தொடங்கி.)

129)எற்றைக்கு மென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு யர்மம் சொல்லிக் கேட்டு ஶிஷ்யா தாஸீ ஹக்தைகளாய்ப் பாடிவருடி இன்று வந்தென்பாரையும், சென்றுலூரும் நிவாஸஶாஸ ஹெஊம் கொள்வாரையும் தாமவராக ஹாவிப்பர்.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியவதாரமான ஆண்டாள் ப்ரார்த்தனை மூவர்க்குமொக்குமாகையாலே *எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னேடுற்றேமே யாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்* என்று அநேகஜந்மங்கள் பிறந்து உன்னேடே சேஷ

சேஷிபாவமாகிற உறவையுமுடையோமாய், உனக்கே உகப்பான அடிமைகளை நாங்கள் செய்யவேணுமென்றபேக்ஷித்தமை தோன்ற *தேவத்வே தேவதேஹேயம் மனுஷ்யத்வேச மாநுஷி, விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநூம்* என்கிறபடியே ஈச்வரன் லோகரக்ஷணார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாயவதரிக்குமளவில், அவன் கொண்டவடிவுக்கு அநுரூபமான வடிவுகொண்டு தோற்றுமவளாகையாலே *ராகவத்வேபவத் ஸீதா* என்கிறபடியே அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனா யவதரித்தபோது தானும் ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளாயவதரித்து.

வராஹருதிராபேந சுசிநாச ஸுகந்திநா, அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேந பரந்தபம் என்கிறபடியே திருவபிஷேகார்த்தமாக அலங்கரித்து *ஸ்திதயா பார்ச்வத ச்சாபி வாலவ்யஜநஹஸ்தயா உபேதம் ஸீதயா பூயச் சித்ரயா சசிநம் யதா* என்கிறபடியே அப்போதருகே ஸேவித்து நின்று திருவெண்சாமரம் பணிமாறி, அநந்தரம் சக்ரவர்த்தி மாளிகைக்கெழுந்தருளுகிறபோது *பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரமஸிதேக்ஷணா, ஆத்வார மநு வவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ, பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணாம் பாது தே யம:, வருண: பச்சிமா மாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம்* என்கிறபடியே பெருமாள் வடிவழகைக் கண்டு இது நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ வென்னும் வயிறுபிடியாலே அந்த: புரத்வாரத்தளவும் பின்சென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, ததநந்தரம் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது *அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குசகண்டகாந்* என்றுதான் முற்பட்டு ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிறபோது அவராயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலையைக்கண்டு *நஹி மே ரோசதே வீர கமநம் தண்டகா ப்ரதி, காரணம் தத்ர வக்ஷ்யாமி வதந்த்யாச் ச்ரூயதாம் மம, த்வம் ஹி பாணதநுஷ்பாணி: ப்ராத்ரா ஸஹ வநம் கத:, த்ருஷ்ட்வா வநசராந் ஸர்வாந் கச்சித் குர்யாச் சரவ்யயம். க்ஷத்ரியாணாஞ்ச ஹி தநுர்ஹுதா சஸ்யேந்தநாநிச, ஸமீபதஸ்ஸ்திதம் தேஜோ பல முச்ச்ரயதே ப்ருசம்* என்று – இவர் ஸாயுதராய்நிற்கில் ஆரேனையும் மேல்விழுந்து ப்ரமாதம் விளையக் கூடுமென்று பயப்பட்டு *தர்மாதர்த்த: ப்ரபவதே தர்மாத் ப்ரபவதே ஸுகம்* இத்யாதியாலே ஸர்வத்துக்கும் தர்மமே மூலமென்னுமிடத்தை ஸ்மரிப்பித்து, ஆனபின்பு ஆயுதத்தை வைத்து தாபஸவேஷத்தோடே தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கவமையுமென்று தர்மோபதேசத்தையும் பண்ணின பெரியபிராட்டியாரையும், *அஹம் சிஷ்யாச தாஸீச பக்தாச த்வயி மாதவ, மத்க்ருதே ஸர்வபூதாநாம் லகூபாயம் வத ப்ரபோ* என்று ஸ்ரீவராஹ நாயனார் பக்கலிலே பரமதர்மம் கேட்டு தந்மூலமாக சிஷ்யையும் தாசியும் பக்தையுமாய், *உன்றன்னைப்பாடி* என்கிறபடியே கவிபாடி, *திருமகளும் புவியும் செம்பொற்றிருவடியினிணைவருட* என்கிறபடி பெரியபிராட்டியாரோபாதி அவன்திருவடிகளைப் பிடித்து *இன்று வந்தித்தனையுமமுது செய்திடப் பெறில் நானொன்று நூறுயிரமாக்கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன்* என்று தன்னைக் கைங்கர்யங் கொண்டால் அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமும் பண்ணுவனென்ற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரையும்,

சென்றால் குடையாம் என்கிற பாட்டிலும், *நிவாஸ சய்யா* இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்விநியோகாநுகுணமாக சத்ர ஸிம்ஹாஸந பாதுகாம்சுகாதிசரீரபேதம் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் திருவநந்தாழ்வானையும், *ஊரும் புட்கொடியுமஃதே* என்கிற சந்தையிலும் *தாஸ ஸ்ஸகா* இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே வாஹநத்வஜ விதாந வ்யஜநாதி தேஹபேதங்களைக் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் பெரியதிருவடியையும் போலே, இவரும் *பிறந்திட்டாள்* என்கிறபடியே பிறந்து பிராட்டிமார் தசையிலேநின்று பேசும்படியான பலபாவவ்ருத்திகளையும், “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலா

வடிமை செய்ய வேண்டு நாம்” என்று ஸர்வதேச ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், உசிதமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளேயும், பண்ண வேணுமென்னு மபிநிவேசாதிசயத்தையு முடையராகையாலே, பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளான ஸூரிகளேயும், அவர்களுக்கும் தமக்குமொரு விசேஷமற அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பரென்றபடி.

(அவ) இப்படியிவர்க்கிவ்வவஸ்தை விளேயும்படி ‘ஈச்வரவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யம் இவர் பும்ஸ்த்வத்தையழித்து ஸ்த்ரீத்வபாவனேயை ஜநிப்பித்ததுக்கும் இத்திருமேனியோடே யிவர்க்கிவ்விஷயத்தில் அநேகவிதாநுவ்ருத்திக ளுண்டானதுக்கும், த்ரௌபதி கௌஸல்யைகள் படிகளே த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாமோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே இதுக்கவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸ்தூல மென்னுமிடத்தை தர்சிப்பிக்கிருர். (எழுவதோருருவென்று தொடங்கி).

130)எழுவதோருரு அழிக்க, செய்கிற வழுவிலாவடிமைக்குப் பாஞ்சாலி படுத்துமதும் கௌஸல்யாநுவ்ருத்தியு மொப்பாக்குகை பரிசு.

(வ்யா) அதாவது – *சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு* என்று தேஜோராசிமத்யே உந்நேயமாம்படி யிருப்பதாய் *பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்* என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களேயும் பெண்ணுடை யுடுத்துமதானவவனுடைய அப்ராக்ருதவிக்ரஹம் இவருடைய பும்ஸ்த்வத்தை யழித்து ஸ்த்ரீத்வ பாவனேயை விளேத்ததுக்கும், நிருபாதிக சேஷியான அவன் விஷயத்தில் நிரதிசய ப்ரேமத்தாலே *வழுவிலா வடிமை செய்ய* என்கிறபடியே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களால் இவர் செய்கிற நாநாவிதாநுவ்ருத்திகளுக்கும் *பாஞ்சால்யா: பத்மபத்ராக்ஷ்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜகநம் கநம், யாஸ்ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பாவம் மநஸா யயு:* என்கிறபடியே ப்ராக்ருதமாய் மாம்ஸாஸ்ருகாதிமயமான தேஹத்தையுடைய த்ரௌபதி, ஸ்வதேஹஸௌந்தர்யத்தாலே ஸஜாதீயரை ஸ்த்ரீத்வத்தை யழித்து பும்பாவத்தை யடைவித்ததையும் *யதாயதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச, பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி* என்கிறபடியே. கௌஸலேயார், ஔபாதிக பர்த்ரு விஷயத்தில் அவஸ்தாநுகுணமாகப்பண்ணின பாவவிசேஷ ப்ரயுக்த கதிபயாநுவ்ருத்தியையும் த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸுஸத்ருசமல்லாமையாலே ஸ்தூலமென்றபடி. இத்தாலொருபுடை ஒப்புச்சொல்லுவோமென்ருலும் இதுக்கது பற்றுதென்றதாயிற்று.

(அவ) இப்படி யவஸ்தாந்தராபந்நராஞலும் தாமான தன்மையால் செல்லும் அபிநிவேசமும், இவர்க்குக் குறையாதென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிருர்மேல் (பெருக்காறென்று தொடங்கி).

131)பெருக்காறு பலதலேத்துக் கடலே நோக்குமா போலே நெக்கொசிந்து கரைந்தலேந்திடித்து உடையப் பெருகுமிகுகாதல் கடலிடங் கொண்ட கடலே ஬ஹுமுவமாக அவமாஹிக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – கிண்ணகமெடுத்தவாறு பலதலேயாய்ப் பாய்ந்து செல்லாநிற்க தனக்கொரு குறைவின்றியே, *பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு* என்கிறபடியே தனக்குப்புகலான கடலே நோக்கிச்சென்று புகுமாப்போலே *நெக்கொசிந்துகரையும்* *நீராயலேந்து* *நெஞ்சிடிந்து* *என்மனமுடைவது மவர்க்கே* என்று உடை குலேப்பட்டு சிதிலராய் பரவசராய் த்ரவீபூதராய் நிலேகலங்கி நெஞ்சுகட்டழிந்து உருக்குலேந்து போம்படி *பெருகுமால் வேட்கை* *கழியமிக்கதோர் காதல்* என்கிறபடியே கரையழியப் பெருகுகிற

காதலானது *கடலிடங் கொண்ட கடல் வண்ணு* என்கிறபடியே ஒரு கடலொரு கடலிலே சாய்ந்தாற்போலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய பெரியபெருமாளாகிற அபரிச்சேத்ய வஸ்துவைத் தாமான தன்மையாலும் அவஸ்தாந்தராபத்தியாலுமுண்டான பேதத்தாலே பலமுகமாகச் சென்று அவகாஹிக்கிகு மென்கை. இத்தால் உக்தவக்ஷ்யமாணு வஸ்தைகளுக்கெல்லாமுடலான விவருடைய பக்தி வைபவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(அவ) இவருடைய பக்திதான் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ரமமாய் ஸாத்ம்யமாய் ஏகமுகமாயிராமலிப்படி அமர்யாதமாய் அஸாத்ம்யமாய் அநேக முகமாய் நடப்பானென்னென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிருர் (அச்சேத்யமென்று தொடங்கி).

132)அச்செஹ்ய மென்னுமது ஈரும் வேம் ஈரியாயுலர்த்திவென்னப்பட, ச்சித்தம் சித்தாய் அல்லேனென்று நீங்க, கரணங்கள் முடியானேயிலவையாக, உடலமாத்மதர்மம் கொள்ள, காற்றும் கழியும் கட்டி அழக் கொண்ட பெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல் வரம்பில்லேயே

(வ்யா) அதாவது: – *அச்சேத்யோய மதாஹ்யோய மக்லேத்யோசோஷ்ய ஏவச* என்று ச்சேதந தஹந க்லேதந சோஷணு நர்ஹமாகச் சொல்லப்படு மாத்மவஸ்து *சிவனெடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர்திருவாக மெம்மாவியீரும்* என்று பிராட்டியோடு ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்குமவனுடைய சீலம் ஸ்மாரகமாய் என்னுத்மாவை யீராநின்றதென்றும், *வேமெமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு* என்று என்னுத்மாவானது நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல உருக்குலேந்து வேவா நின்றதென்றும், *கண்ணனுக்கென்று ஈரியாய்* என்று நல்லது கண்டால் க்ருஷ்ணனுக்கென்கிற அநுஸந்தாநத்தாலே ஆர்த்ரதையையடையுமென்றும்,
வேட்கை நோய் மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த என்று ப்ரேமவ்யாதியானது ம்ருதுஸ்வபாவமான ஆத்மாவைக் குருத்துவற்ருகவுலர்த்தவென்றும், இப்படிச்சேதநாத்யர்ஹமாயிற்றென்று ஸ்வயமேவ சொல்லும்படியாக, *என்னெஞ்சென்னே நின்னிடையே னல்லேனென்று நீங்கி* என்று அசேதநமான சித்தமானது சேதநஸமாதியையடைந்து அவன் விச்லேஷித்துப்போன உனக்குக் கரணமாவேனல்லேனென்று *ஸந்ந்யஸ்தம் மயா* என்கிறபடியே உறவறச் சொல்லித் தம்மைவிட்டு நீங்க, பாஹ்ய கரணங்கள் *முடியானேயிற்படியே சேதநஸமாதியாலே ஒரு கரணத்தினுடைய வ்ருத்தியைக் கரணுந்தரமாசைப்படும்படி விடாய்க்க, *உடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலேந்து கரைய* என்று பகவத்ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே ஆத்மா சிதிலமாய்ப் போகாதபடி கட்டின கரையான சரீரம் த்ரவ்யமிருந்த குஹையும் உருகுமாபோலே, அன்பும் அதுக்காச்ரயமுமென்றிரண்டின்றியே அன்புதானெரு வடிவு கொண்டாப் போலேயாய், உத்தரோத்தரம் சைதில்யத்தையடைந்து ஆத்மதர்மத்தை ஏறிட்டுக் கொள்ள *கடலும் மலேயும்* *இருளின் திணிவண்ணம்* இத்யாதிகளிற்படியே காற்றுக்கு ஸததகதித்வமும், கழிக்கு ஏறுவது வடிவதாகையும் நியதஸ்வபாவமென்றறியாதே, அவற்றுக்கு அவை பகவத்விரஹக்லேசஜநிதமாகக் கருதி அசேதநமானவற்றைத் தமக்கு ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டு *எம்மாற்ருமை சொல்லியழுவோமை* என்று தாம் அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டுகிடந்து கதறும்படியாக *அலர் தூற்றிற்றது முதலாக் கொண்டவென் காதல்* என்றும் *மயல் பெருங்காதல்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிறர் பழி சொன்னதுவே எருவாகப் பணைத்துச் செல்லுமதாய் க்ருத்யாக்ருத்யம் தெரியாதபடி அறிவுகேட்டை விளேப்பதுமான அபரிச்சேத்ய பக்திக்கு *ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:* என்கிற தேசவிசேஷத்தில் அநுபவோபகரணபக்திபோலே சென்றபடி கண்டிருக்குமத்தனையல்லது

பத்திமைக்கன்புடையேனுவதே என்கிறபடியே நூல்பிடித்துப் பரிமாறும்படி வரம்பு கட்டவொண்ணுதிறேயென்கை.

இத்தால், *நிதித்யாஸிதவ்ய* என்கிற விதிப்ரேரிதையாய் சேதநஸாத்யையாய் க்ரமபரிணுமிநியான பக்தி போலன்றிக்கே அதுக்கெதிர்த்தட்டாய்க் கரையழிந்து செல்லுகிற விதுசாஸ்த்ரமர்யாதையின்கீழ் அடங்காதென்றதாய்த்து. ஆக 'ஞானத்தில் தம் பேச்சு' என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஜ்ஞாநதசையில் தாமான தன்மையாலும், ப்ரேமதசையில் ஸ்த்ரீத்வரூபேணவும் பேசுவரென்றும், ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியல்லாமையாலே இவர்க்கு இது ஸ்வாபாவிகமென்றும், அதுதான் ஸாமாந்யமன்றிக்கே ஆறு ப்ரகாரத்தாலே லக்ஷ்மீஸமரென்றும், மற்றைப் பிராட்டிமார் பகவத் பரிக்ரஹ முடையாரெல்லோரோடும் ஸாம்ய முடையவரென்றும், ஸர்வதா ஸாம்யம் இவர்க்கு லக்ஷ்மியோடேயென்றும், மற்றும் பகவதநந்யராயும் பகவத் ப்ரத்யாஸந்நராயுமுள்ள லக்ஷ்மணுதிகள் தசரதாதிகள் படியும் இவர்க்குண்டென்றும், அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தரென்றும், பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளேயும் அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பாரென்றும் இந்த பாவநாஹேதுவான இவருடைய ஸ்த்ரீத்வவரலாற்றுக்கும் அநேக வ்ருத்திகளில் அபிநிவேசத்துக்கும் த்ரௌபதி கௌஸல்யைகள்படிகளே த்ருஷ்டாந்திக்கை ஸ்தூலமென்றும், இந்த பாவவ்ருத்திகளுக்கு மூலமான பக்திப்ரகாரங்களேயும் சொல்லிற்றுய்த்து.

(அவ) ஏவம்பூதபக்திதசையில் இவர் பெண்பேச்சாகப் பேசுமிடத்தில் தோழி தாய் மகள் என்று த்ரிவிதமாகப் பேசுகிறவிதுக்குக் கருத்தென்னென்னுமபேக்ஷையிலே அத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிருர்மேல் (ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்று பேர்) என்று.

133)ஸம்ஙந்யொபாய ஙலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்யெகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்று பேர்.

(வ்யா) அதாவது: – தோழியாவாள், நாயக நாயகிகளே இணக்கிச் சேர்க்கும்வளாகையாலே திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதம பதத்தால் ஈச்வரனேடு ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதி ஸம்பந்தஜ்ஞாநமே அவனேடு இவ்வாத்மாசேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தோழியென்றும்,

தாயாராவாள், பெற்று வளர்த்து பெண்பிள்ளே ப்ராப்தயௌவநையாய் நாயகவிஷயத்தில் அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தாலே அவனிருந்தவிடத்தேறப் போக வேணுமென்று பதறுமளவிலும் அவன்தானே வரக்கண்டிருக்கையொழியப் படிகடந்து புறப்படுகை குலமர்யாதைக்குப் போராதென்று நிஷேதித்துப்போருமவளாகையாலே, ஸித்தோபாயத்தைப்பற்றினுர்க்கு ப்ராப்திவிளம்ப ஹேதுவில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்கிற அந்த த்வரையினுடைய உத்பத்த்யாதிகளுக்கு ப்ரதமஹேதுவாய் அந்த த்வரை ப்ராப்யவைலக்ஷண்யதர்சனத்தாலே க்ரமப்ராப்தி பற்றுமல் முறுகி நடக்குமளவில் இது ப்ரபந்நகுலமர்யாதைக்குச் சேராதென்று நிஷேதித்து சேஷியானவன் தானேவந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணுமென்று இதின் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற மத்யமபதப்ரதிபாதிதோபாயாத்யவஸாய மாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தாயாரென்றும்,

தலைமகளாவாள், இயற்கையிலே புணர்ந்து நாயகன் வைலக்ஷண்யத்திலே ஈடுபட்டுக் குலமர்யாதைகளேயும் பாராதே கிட்டியல்லது தரியேனென்னும் பதற்றத்தை யுடையளாகையாலே ப்ரதம மத்யம பதங்களால் அறுதியிடப்பட்ட சேஷியாய் சரண்யனுனவனுக்கு சரமபதப்ரோக்தமான ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளால் வந்த

வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து ததநுபவவிலம்பாக்ஷமத்வத்தாலே ததேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தையு மதிக்ரமித்துக்கிட்டி அநுபவித்துத்தல்லது தரியாதபடி நடக்கிற ப்ராப்யத்வரையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையை மகளென்றும் பேரிட்டுச் சொல்லக் கடவதென்கை.

ஜ்ஞாநாவஸ்த்தைகளென்னுமல் ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகளென்றது த்ரிவிதாவஸ்த்தையும் இவர்க்கு ஸர்வகாலமுமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. *ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா* என்னக்கடவதிறே. பதத்ரயார்த்தஜ்ஞாநமும் திருவுள்ளத்தில் எப்போது முண்டாயிறேயிருப்பது.

(அவ) இவ்வவஸ்தைகள் மூன்றும் இவர் பேச்சிலே தோற்றுமோ வென்னு மபேக்ஷையிலே தோழி தாய் மகள் பேச்சான திருவாய் மொழிகளிலே இவை தெரியுமென்னுமத்தை ஸுக்ரஹமாக வரைந்து அருளிச் செய்கிறுர்மேல் (ஸகியென்று தொடங்கி)

134)ஸகி வெறிவிலக்கி ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்ற மூன்றில் அநந்யார்ஹத்வமும், வாடி மெலிந்து பித்தேறி ஏறப் பேசிக் கட்டிழந்தகன்று சார்வதே வலித்தமை ஸாயநமாமோ வென்று மாதா அஞ்சிமுறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில் அயீயவஸாயமும், புத்ரி பலகல் ஆள்விட்டி ஆற்றுமை சொல்லிக் கவராதவை விட்டு இரைக்க மடலெடுத்துக் கண் புதையப் போக்கற்று உரு நெஞ்சுள்ளெழக் கூடுநாள் தேடித் தாழ்த்ததுக் கூடி உசாத் துணையற்றுச் சூழவும் பனகமுகஞ் செய்யத் தடைநில்லாதே புயக்கற்று மாலையும் காலையும் பூசலிடுகிற பதினேழில் த்வரையும் தெரியும்.

(வ்யா) அதாவது – எம்பெருமானேடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்து ஆற்றுமையாலே மோஹங்கதையாகக் கிடக்கிற பிராட்டிதசையைக் கண்டு தாய்மார் கலங்கி இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் பரிஹாரத்தையும் அறியாதே ப்ரதிபந்த பாஷிணியாயிருப்பாளொரு கட்டுவிச்சி சொல்லைக் கொண்டு இந் நோய்க்குப் பரிஹாரமாகக் கருதி வெறியாடலுற, இவள் ப்ரக்ருதியறியுமுயிர்த் தோழி அநந்யார்ஹையான விவளுக்கு அந்யஸ்பர்சம் ஸஹியாது, நாம் இதை விலக்காதொழியில் இவளை யிழக்கவருமென்று பார்த்து அப்போது நிரூபித்தறிந்தாளாக இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் அவர்களுக்குச் சொல்லி ததுசிதபரிஹாரங்களையும் விதித்து, *அங்கோர் கள்ளுமிறைச்சியும் தூவேல்மின்* *உணங்கல் கெடக் கழுதை யுதடாட்டம் கண்டென் பயன்* இத்யாதிகளாலே வெறியை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்யத்வராதசையில் அவஸாதமடியாக உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கி, *தர்மேணபாபமபநுததி* என்கிறபடியே தர்மாநுஷ்டானத்திலே துக்கஹேதுவைப் போக்கலா மென்பார்வார்த்தையைக்கொண்டு இவ்வஸாதத்தைப் பரிஹரிக்கலாமோவென்று தேவதாந்தர்யாமி பரமான கர்மகலாபங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கத்தேட அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானது, இவ்வவஸாதம் கர்மபலமன்றிக்கே, ஆகஸ்மிகபகவத்கடாக்ஷபலமாய் அஸாதாராண விக்ரஹவிசிஷ்டனுனவனை அநுபவிக்கையாலுண்டான ப்ராவண்யகார்யமாகையாலே இதுக்கு அது பரிஹாரமுமன்று; அநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு விருத்தமாகையாலே ஸ்வரூப நாசகமுமாமென்று, அந்ய ஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த *தீர்ப்பாரையாமினியும், திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே அதிப்ரவணையாயிருக்கிற பெண்பிள்ளையை மீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரைக் குறித்துத் தோழியானவள் *இவளை நீரினியன்னைமீர் உமக்காசையில்லை* என்று நீங்களேயன்றே திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு இப்ப்ராவண்யத்தை விளைத்திகொள்; இனி ப்ராப்தவிஷயப்ரவணையான இவளை உங்களால் மீட்கப் போகாது. ஆனபின்பு

இவள் பக்கல் உங்களுக்காசையறவமையுமென்ற பாசுரத்தாலே, அர்ச்சாவதாரஸுலபமான விஷயமே உபாயமாகையாலே எப்போதும் இதிலே நோக்காயிருக்கு முபாயாத்யாவஸாயம் அவ்விஷயவைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்த ப்ராவண்யகார்யமான த்வரை உபாயத்திலே அந்வயிக்கிறதோவென்னு மதிசங்கையாலே அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கத்தேட, அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் சேஷ வஸ்துகதமான இப்ப்ராவண்யம் சேஷியுகப்புக்கு விஷயமாமித்தனையல்லது உபாய கோடியிலந்வயியாது. ப்ராப்தவிஷயவைலக்ஷண்யாதீனமாக வந்த்தாகையாலே நிவர்த்திப்பிக்கவும் போகாது. இத்தை ஸ்வநிவர்த்யமாக நினைத்திருக்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யம் அத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமாகையாலே த்யாஜ்யமென்று ஸ்வஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த *துவளில் மாமணியும், தலைமகள் பருவத்தைக்கண்ட பந்து ஜனங்கள் ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜலோகத்தைத் திரட்டுகைக்கு மணமுரசறைவிக்க, திருப்புலியூரில் நாயனுரோடே இவளுக்குக் கலவியுண்டாய்த்தென்னு மிடத்தை இவள் வடிவிலும் பேச்சிலுமுண்டான வேறுபாட்டாலே அறிந்த வுயிர்த்தோழியானவள் இத்த்வநி பெண்பிள்ளை செவிப்படுமாகில் *மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாததன்மையளாயிருக்கிற விவளைக் கிடையாது; ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணுமென்று இவள் பந்துஜனங்களைக் குறித்து இவளுக்குத் திருப்புலியூரில் நாயனுரோடே ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவருத்தமாயிற்றுப் போலேயிராநின்றது, தத்குணசேஷ்டிதங்களையே வாய்புலற்ரு நின்ருள். ஆன பின்பு நீங்கள் செய்கிறது தர்மமல்லவென்ன; ஆகில் இவளுக்குத்தக்க அவயவ சோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணங்கள் அவனுக்குண்டோவென்ன; அவையெல்லாம் குறையில்லை. அவையொன்றுமில்லையேயாகிலும் இவள் அங்கே அநந்யார்ஹையானமைக்கடையாளம் ஸுவ்யக்தமாகக் காணலாம். ஆனபின்பு இத்தைத்தவிருங்கோளென்று, மத்யஸ்தையாய் நின்று தர்மம் சொல்லுகிருளாய், அந்த மணத்தை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்யத்வரையினுடைய பரிபாகத்தை உபாயாத்வஸாயதசையிலே நின்று தர்சித்தவநந்தரம் அது பகவதநந்யார்ஹையானமையறியாதே அந்ய விஷயத்துக்கு மார்ஹமோவென்று நிரூபிக்க, அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஞாநம், இதுக்கு அந்ய சேஷத்வப்ரஸங்கமும் ஸ்வரூப நாசகம் சேஷியானவனுடைய போக்யதையாலும் அது தன்னை யொழியவும் நிருபாதிக சேஷத்வத்தாலும் இவ்வஸ்து அவனுக்கே சேஷமென்றறுதியிட்ட *கருமாணிக்கமலையுமாகிற தோழிப்பேச்சான இம்மூன்று திருவாய்மொழியிலும் அநந்யார்ஹசேஷத்வம் தோன்றுமென்கை.

ஆகவித்தால், தோழியானவள் வெறிவிலக்கியும், ஆசையறுத்தும், அறத்தொடு நின்றும், இவ்வஸ்து – அந்யசேஷமுமன்று, ஸ்வசேஷமுமன்று, பகவதேகசேஷமென்று சொன்ன இம்மூன்று திருவாய்மொழியும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநதசையில் பேச்சென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமென்றதாயிற்று.

(வாடிமெலிந்தித்யாதி) அதாவது – *ஆடியாடியிலே *வாடிவாடும்* என்று *அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடப் பெருமையால் வந்த க்லேசத்தாலே ஆச்ரயத்தை யிழந்த தளிர் போலே வாடி, *பாலனுயேழுலகிலே *கண்ணன் கழல்துழாய் பொன்செய்பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியும்* என்று கைகழிந்தவற்றையாசைப்பட்டு மெலிந்து *மண்ணையிருந்து துழாவியிலே *என் பெண்கொடியேறிய பித்தே* என்னும்படி ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனுக நினைத்துக் கிட்டும்படி பித்தேறி, *கடல் ஞாலத்திலே *ஈசன் வந்தேறக்கொலோ என்று ஆற்ருமையாலே அநுகரிக்கிறமையறியாதே ஈச்வரனுவேசித்தானேவென்னும்படி அவனுகப்பேசி, *மாலுக்கு வையத்திலே *கற்புடையாட்டியிழந்தது கட்டே* என்னும்படி பகவதலாபக்லேசத்தாலே கட்டடங்கவிழந்து, *உண்ணுஞ்சோற்றிலே *இன்றெனக் குதவாதகன்ற* என்று தன்னைப் பிரிந்து

க்லேசப்படுகிற இவ்வாபத்தசையில் எனக்கு உதவாதே போனுளென்னும்படி அகன்று, *கங்குலும் பகலிலே *சந்தித்துன் சரணம் சார்வதேவலித்த தையல்* என்னும்படி அவனைக்கிட்டி அவன் ஸந்நிதியிலே முடியவேணுமென்று வ்யவஸிதையானமை உபாஸகர்க்குப் பரபக்தி தசையிலுண்டாகும் க்லாநி கார்ச்யாதிகள் போலே ஸாதநத்திலே முதலிடுமோ வென்று மாதாவானவளஞ்சி, அவன் தன்னையும் வினவவந்தவர்களையும் குறித்து வாடா நின்ருள், மெலியாநின்ருள் என்ருப்போலே முறைப்பட்டு *முறையோ வரவணை மேல் பள்ளிகொண்ட முகில் வண்ணனே* என்று அத்தலையில் க்ருபையொழிய இவள் பக்கலுள்ளவை ஒன்றும் ஹேதுவல்ல. ஆனபின்பு இவளை இப்படித்துடிக்கவிட்டிருக்கை உம்முடைய க்ருபைக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்கும் போருமோவென்று கூப்பிடுகிற ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும் உபாயாத்யவஸாயம் தோன்றுமென்கை.

இத்தால், தாய்ப்பேச்சான ஏழுதிருவாய்மொழியும் உபாயாத்யவஸாயதசையில் பேச்சென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமென்றபடி.

(புத்ரியித்யாதி) அதாவது – தலைமகளானவள், *அஞ்சிறையமடநாரை* *வைகல்பூங்கழி* பொன்னுலகாளீர்* *எங்கானல்* என்கிற நாலு திருவாய்மொழிகளிலும் க்ரமப்ராப்தி பற்றுமல் தூதுவிட்டு, *வாயுந்திரையுகளிலே *ஆற்ருமை சொல்லி யழுவோமை* என்று ஸகலபதார்த்தங்களும் பகவதலாபத்தாலே நோவு படுகிறனவாகக் கருதி அவற்றை ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டழுது, *ஏருளுமிறையோனிலே* மாருளன் கவராதமணிமாமைகுறைவிலம்* என்று அவன் விரும்பாதவற்றை யுபேக்ஷித்து, *மாசறு சோதியிலே *நாடுமிரைக்கவே – யாமடலூர்தும்* என்று ஜகத்க்ஷோபம் பிறக்கும்படி மடலூர்வனென்று, *ஊரெல்லாம் துஞ்சியிலே *பின்னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால் முன்னின்றிராவூழி கண்புதைய மூடிற்ருல்* என்று ப்ரேமவ்யாதியும் ராத்ரியாகிற கல்பமும் க்ருதஸங் கேதிகளாய் சூழப்பொருகையாலே போக்கடியற்று, எங்ஙனேயோவிலே *சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு வென்னெஞ்சுள்ளெழும்* என்று தேஜஸ்தரங்கமத்யே உந்நேயமான அப்ராக்ருத விக்ரஹம், ப்ரீத்யப்ரீதிஸமமாம்படி உருவெளிப்பாடாய் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்க, *மானேய்நோக்கிலே *திருவல்லவாழுறையும் கோனுரை அடியேனடிகூடுவதென்று கொல்* என்று அவனைக் கூடும்நாளை ப்ரார்த்தித்து, இப்படி ப்ரார்த்தியாநிற்கவும் தாழ்த்துவந்தவாறே *மின்னிடைமடவாரிலே *போகுநம்பீ என்று ப்ரணயரோஷத்தாலேயூடி, *வெள்ளைச் சுரிசங்கிலே *என்னெஞ்சினுருமங்கெ யொழிந்தார் – இனியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ* என்று அபஹ்ருதசித்தையாகையாலே உசாத்துணையுமின்றி, *ஏழையராவியிலே *கண்ணன்கோளிழை வாண்முகமாய் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றவே* என்று உருவெளிப்பாட்டாலே பாதக வர்க்கம் ஒருமுகமாய் நலிய, *நங்கள் வரிவளையிலே *காலம்பலசென்றும் காண்பதாணையுங்களோடெங்களிடையில்லை* என்று ஹிதம் சொல்லுகிற தாய்மார் தோழிமாரை அதிக்ரமித்து, *இன்னுயிர்ச்சேவலிலே *இழை நல்ல வாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது* என்று போலிகண்டுநொந்து முடிகையிலே வ்யவஸிதையாய் *மல்லிகைகமழ் தென்றலிலே ஸந்த்யாகாலத்தில் க்ருஷ்ணனைப் பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் வரக்காணுமல் பாதகபதார்த்தங்களாலே நலிவுபட்டு, *வேய்மரு தோளிணையிலே ப்ராத: காலத்திலே க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போனுகை அதிசங்கை பண்ணி, அவன்முகத்தைப்பார்த்து, நீ பசுமேய்க்கப்போனல் நலியக்கடவ பாதக பதார்த்தங்கள் நலியாநின்றதென்று கூப்பிடுகிற பதினேழு திருவாய்மொழிகளிலும் ப்ராப்யத்வரை தோன்றுமென்கை. இத்தால் தலைமகள் பேச்சான பதினேழு திருவாய் மொழிகளும் ப்ராப்யத்வராதசையில் பேச்சென்னுமிடம் வ்யக்தமென்றபடி.

(**அவ**) ஆனுல் தோழியென்றும் தாயென்றும் சொல்லுகிறது ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தையும் உபாயாத்வஸாயத்தையுமாகில் தததத் விஷயமான பன்மைச்சொலவுக்குத் தாத்பர்யமேதென்னு மாகாங்க்ஷயிலே அருளிச்செய்கிருர் (தோழிமாரென்று தொடங்கி).

135)தோழிமாரன்னையரென்கிற பன்மை ரக்ஷகத்வாதி ஸந்ய வாத்ஸல்யாதி வ்யவஸாயஸூசி ஹேதுத்தாலே.

(வ்யா) அதாவது :– *தோழிமார்களுமன்னையரும்* *அன்னையரும் தோழியரும்* *தோழிமார்விளையாடப்போதுமினென்ன* *அன்னையர்நாண* *ஊரென்சொல்லிலென்தோழிமீர்* *எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள்* என்று இப்படி தோழி தாய் விஷயமாகச் சொல்லுகிற பன்மை – திருமந்த்ரத்திற் சொல்லுகிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு ஈச்வரனுக்கு ரக்ஷகத்வ சேஷித்வ காரணத்வ சரீரித்வாதி ஸம்பந்தங்கள் பலவுமுண்டாகையாலே அவ்வோ ஸம்பந்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய பேதத்தாலும், உபாயபூதனை அவனுடைய வாத்ஸல்யஸ்வாமித்வஸௌசீல்யஸௌலப்யஜ்ஞாந சக்திக்ருபாதிகளைப் பற்றிவரும் வ்யவஸாயரூபமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய பேதத்தாலுமென்கை. புத்தி சப்தம் – ஜ்ஞாநவாசி; *புத்திர்மநீஷா திஷணு தீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதி:* என்னக்கடவதிறே. இத்தால் ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் உபாயாத்வஸாயத்துக்கும் விஷயபேதத்தாலே வ்யக்திபேதமுண்டாகையாலே தத்தத் விஷயபஹுவசன ப்ரயோகத்துக்குக் குறைவில்லையென்றதாயிற்று.

(அவ) தலைமகளென்கிறது – ப்ராப்யத்வரையையாகில் தலைமகளுக்குச் சொல்லும் பருவமேழும் இங்குக்கொள்ளும்படியென்னென்னு மபேக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிருர் (அபிலாஷேத்யாதி).

136)அபிலாஷா சிந்தநாநுஸ்ம்ருதீச்ஃசாருசி பரபரம ஃக்திகளிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்.

(வ்யா) அதாவது :– அநுபாவ்யவிஷயப்ரதமதர்சநத்தில் பிறக்கும் ஆசையாகிற அபிலாஷையும். த்ருஷ்டமான அவ்விஷயத்திலுண்டாம் ஸ்மரணமாகிற சிந்தனையும், அந்த ஸ்மரணம் அநவரதம் நடக்கையாகிற அநுஸ்ம்ருதியும், அவ்விஷயத்தை அவச்யமநுபவித்தே நிற்கவேணுமென் னுமாசையாகிற இச்சையும், அவ்வாசைதான் ரஸாந்தரத்தால் மாற்றவொண்ணுதபடி முதிருகையாகிற ருசியும், அவ்விஷயத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களே ஸுகதுக்கங்களாகையாகிற பரபக்தியும், அவ்விஷயத்தினுடைய விச்லேஷத்தில் ஸத்தை கிடவாதொழிகையாகிற பரமபக்தியுமாகிற ஏழவஸ்தையிலும் *பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை பேரிளம்பெண்* என்கிற ஏழுபருவமும் தலைமகளான ப்ராப்யத்வரைக்குக் கொள்ளுமென்றபடி. இத்தால் பக்தி ரூபையான ப்ராப்யத்வரைக்கு பக்தியினுடைய ப்ரதமதசை தொடங்கி சரமதசாபர்யந்தமான அவஸ்தாவிசேஷங்களிலே பர்வஸப்தகமும் கொள்ளலாமென்றதாயிற்று.

(அவ) இனி, தலைமகளானவவஸ்தையிலே வர்ணிக்கு மவயவ விசேஷங்கள் எவை யென்னுமாகாங்க்ஷயிலே அத்தை தர்சிப்பிக்கிருர் (மயில்பிறையென்று தொடங்கி).

137)மயில் பிறைவில் அம்பு முத்துப் பவலம் செப்பு மின் தேரன்னம் தெய்வ்வுரு விகாஸ ஸூசி ஶாந்தி ஜ்ஞாநாநந்தாநுராகஃக்த்யணுத்வ ஹோமீயதாமதிகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு.

(வ்யா) அதாவது :– *தோகைமாமயிலார்கள்* என்று ஸ்திரீகளை மயிலாகச் சொல்லுகிறது – அலகபாரவிஸ்த்ருதியையிட்டாகையாலே அத்தால் இங்கு ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. *பிறையுடைவாணுதல்* என்று நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதன் தாவள்யத்தையிட்டு ஸ்வாதந்த்ர்யாந்ய சேஷத்வங்களாகிற தோஷஸ்பர்ச மற்றிருக்கும் சுத்தியைச் சொல்லுகிறது. *விற்புருவக்கொடி* என்று புருவத்தை வில்லாகச் சொல்லுகிறது – வளைவையிட்டாகையாலே பாஹ்யாப்யந்தரகரண நியமந ரூப தாந்தியைச் சொல்லுகிறது. *அம்பன்னகண்ணாள்* என்று கண்ணை லக்ஷ்யபாதியான அம்பாகச் சொல்லுகையாலே *தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு* என்று தனக்கடைத்த விஷயத்தை அவலம்பித்த ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

முத்தன்னவெண்முறுவல் என்று முறுவலை முத்தாகச் சொல்லுகையாலே *முத் ப்ரீதி: ப்ரமதோ ஹர்ஷ:* என்கிறபடியைக்கொண்டு அவ்விஷயாநுபவத்தாலுண்டான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. *பவளவாயாள்* என்று அதரத்தை ப்ரவாளமாகச் சொல்லுகிறது சிவப்பையிட்டாகையாலே, அவ்விஷயத்தைப் பற்றவுண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லுகிறது. *செப்பன்னமென்முலை* என்று பரிணதமான முலையை செப்பாகச் சொல்லுகையாலே சேஷிவிரும்பி மேல்விழும்படி பரிணதையான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. *மின்னனையநுண்மருங்குல்* என்று இடையை மின்னாகச் சொல்லுகிறது நுண்மையையிட்டாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிசேஷங்களுக்கெல்லா மாதாரமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் அணுத்வத்தைச்சொல்லுகிறது.

தேரணங்கல்குல் என்கிற நிதம்பவைலக்ஷண்யம் போக்தாவுக்கு போக்யமாயிருக்குமதாகையாலே *தேனும்பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து* என்கிறபடியே சேஷிக்கு மிகவும் ரஸாவஹமாம்படியிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. *அன்னமன்னநடையாள்* என்று அன்னத்தை யொப்பிடுகிறது நடையழகுக்காகையாலே சேஷியும் ததீயரும் ச்லாகிக்கும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கையாகிற கதியைச் சொல்லுகிறது.

ஆக, இப்படி மயில்பிறையித்யாதி வர்ணனார்ஹாவயவ விசேஷயுக்தமாய், *தெய்வ்வுரு* என்று அப்ராக்ருதமாகச் சொன்ன ரூபமாவது – ஜ்ஞாநவிகாஸசுத்த்யாதிகளுக்கு ஆச்ரயமாய், *அகமேனி* என்று ஆந்தரமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வகுப்பென்றபடி, வகுப்பாவது – தர்மிதர்மவைசிஷ்டியாலே ஏவம்பூதரூபகார்ஹமாம்படி யிருக்கிறகட்டளை. கீழ் ப்ராப்யத்வரையை யன்றோ தலைமகளாகச் சொல்லிற்று. அவயவவர்ணனையில் ஆத்மஸ்வரூபபரமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; மூன்றவஸ்தையும் இவர்தமக்கேயாகையாலே தத்ததவஸ்தைகளோடு சேர்ந்த வேஷத்தாலே ஸகலமும் இவர்தாமேயாய் நின்று பேசுகையாலே ப்ராப்யத்வரையை யடைந்து நிற்கிறவிவர் ஸ்வரூபத்துக்கே தலைமகளான நிலையாகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

(அவ) ஆக, தோழிதாயென்னுமவஸ்தைகளிற்சொல்லும், பஹுவசனத்துக்கு விஷயங்களையும், தலைமகளான அவஸ்தையிற் சொல்லும் பருவங்களையும், அவயவவர்ணனைகளையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ். இவ்வவஸ்தாத்ரயத்தினுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களை யெல்லாருமறியும்படி ப்ரகாசிப்பிகிறார்மேல் (சூழ்ச்சியென்று தொடங்கி)

138)சூழ்ச்சி அகற்றினீ ரென்னும் பழி, இணக்கி எங்ஙனே யென்னும் மேலெழுத்து, முன்னின்றாய் இவளை நீ ரென்னும் இருபடை மெய்க்காட்டு, நீ ரென்னேயென்னு முடன்பாடு, இடையில்லையென்னு முதற்ய்தல், இருந்திருந்து நடந்தாளென்னும் கொண்டாட்டம் அவஸ்யாத்ரயவ்ருத்தி.

(வ்யா) அதாவது :– *தோழிமார் பலர்கொண்டுபோய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்* என்று தோழிமாரன்றே இவளைக்கொடுபோய் அவ்விஷயத்திலே அகப்படுத்தி இப்படியாக்கினுர்களென்று தாயானவள் தோழிமார்மேலே பழியிடுவது, *துலைவில்லி மங்கலம் கொண்டுபுக்கு அமுதமென்மொழியாளைநீருமக்காசையின்றி யகற்றினீர்* என்று அவ்வூரிலேகொண்டுபுக்கு அவ்விஷயத்தைக்காட்டி நீங்களேயன்றே இப்படிக் கைகழியப்பண்ணினிகோளென்று தோழியானவள் தாய்மார்மேலே பழியிடுவதாகிறவிதுவும், *இணக்கியெம்மையெம்தோழிமார் விளையாடப் போந்துமினென்னப்போந்தோமை* என்று உன்னைவெறுக்கிறதென்? இணக்குப்பார்வையாய் நின்று உன்பக்கலிலே அகப்படுத்தின தோழிமாராலே வந்ததுன்றேவிதென்பது, எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள் என்னைமுனிவது நீர்* என்று எனக்கு அவ்விஷயத்தைக்காட்டி இப்ப்ராவண்யத்தை விளைத்த தாய்மாரான நீங்கள் என்னைப்பொடிகிறபடி எங்ஙனேதானென்பதாய் கீழ்ச்சொன்ன பழி இரண்டுக்கும் ஒக்குமென்று தலைமகள்மேலெழுத்திடுகையும்; *முன்னின்றுயென்று தோழிமார்களுமன்னையரும் முனிதிர்* என்னும்படி இதுக்கு முன்பு ஒருவர்கண்படாமல் வளர்ந்துபோந்த நீ இப்போதெல்லாரும் காணப்புறப்பட்டு முன்னே நின்றுயென்று, தோழி, தாய்மாரோடே கூடிநின்று தலைமகளைப்பொடிவது, *இவளை நீரினி யன்னைமீருமக்காசையில்லை விடுமினே* என்று தாய்மார்க்குக் கார்யோபதேசம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழி, தலைமகளுக்குத் துணை செய்வதாய்க்கொண்டு இரண்டு தலைக்கும் ஓரொருபோதிலே ஸஹகரிக்கையாகிற இருபடைமெய்க்காட்டும், *அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னேயென்னுதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்* என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும் இத்தசையில் என்னை ஆச்வஸிப்பியாதே இரவுமுழுக்க உறங்காநின்றுர்களென்று தாய்மாரோடும் தோழிமாரோடும் தலைமகளுக்குண்டான உடன்பாடும் *அன்னைமீர்காளென்னுடைத்தோழியர்காளென்செய்கேன்* என்ற வளவில் அவர்கள் எங்களைக் கேட்கில் மீளவமையுமென்ன, *உங்களோடெங்களிடையில்லை* என்று இவ்விஷயத்தில் நின்றும் மீட்கநினைக்கிற உங்களோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமில்லையென்று இரண்டு தலையையுமுதறுகையும்;

இருந்திருந்தரவிந்தலோசனவென்றென்றே நைந்திரங்கும் என்று ஒருகால் அரவிந்தலோசனவென்னும்போது பலஹாநியாலே நடுவே பலகாலிளைத்திருந்திருந்து அவன் கண்ணழகுக்கு வாசகமான அத்திருநாமத்தை இப்படிப் பலகாலும் சொல்லிச் சிதிலையா யழியாநின்றுளென்று இவளதிப்ராவண்யத்தைக்கண்டு தோழிகொண்டாடுவது, *திருக்கோளூர்க்கே நேரிழை நடந்தாள்* என்று அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தைக் குறித்துப் போனுளென்ன வமைந்திருக்க, பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தைப்பற்ற பஹுமாநம்பண்ணி நடந்தாளென்று தாயார்கொண்டாடுவதாகிறவிதுவும், தோழி தாய் மகளென்கிற அவஸ்தாத்ரயத்தினுடையவும் வ்யாபாரமென்றபடி.

இதில் பழி, மேலெழுத்து என்கிறவிரண்டாலும் *அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:* என்கிறபடியே சேஷவ்ருத்தியந்வயமில்லாதபோது சேஷத்வஸித்தியில்லாமையாலே சேஷவ்ருத்தியிலே நோக்காயிருக்கும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் ப்ராப்யருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், விலக்ஷணகுணவிக்ரஹ விசிஷ்டமாய் உபேயமாயிருக்கிற வஸ்துதன்னையே தத்ப்ராப்த்யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாலே உபாயாத்யவஸாயம் உபேய வைலக்ஷண்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கையாலே உபேய ருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், இவற்றிலோரொன்றைப்பார்த்தால் இதுவே ப்ராப்யத்வராஹேதுவென்னும்படியிருக்கையும்,

ப்ராப்யத்வராவேஷந்தன்னை நிரூபித்தாலும் அவையிரண்டுமடியாக இது வந்ததென்று தோற்றும்படி யிருக்கையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் ப்ராப்யத்வரைக்குக் காரணமாயிருக்கிறவிது ப்ரதமதசை.

இருபடைமெய்க்காட்டு, உடன்பாடு என்கிறவிரண்டாலும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானது – சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானபின்பு சேஷிதானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கையொழியத் தான் பதறுகை ஸ்வப்ரயோஜனத்திலே முதலிடுகையாலே ஸ்வரூபவிருத்தமென்னு மாகாரத்தாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவர்த்தகமான உபாயாத்யவஸாயத்துக்கு ஸஹகரித்தும், இவ்வதிப்ராவண்யம் உபாயத்திலே முதலிடில் செய்வதென்னென்று இத்த்வரையை நிவர்த்திப்பிக்கப் பார்க்கிற வுபாயாத்யவஸாயத்தை, ப்ராப்த விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையால், இது நிவர்த்தநீயமுமன்று; நிவர்திப்பிக்கத்தானும் போகாதென்று நிவர்த்தநோத்யோகத்தைக் குலைத்து ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸஹகரித்தும், இப்படியிரண்டுக்குமநுகூலிக்கத்தக்கதா யிருக்கும்படியும், சேஷிக்கு அதிசயகரமான கைங்கர்யத்திலந்வயிப்பதெப்போதோ வென்னுமத்தாலும், ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினுர்க்கு விளம்ப ஹேதுவில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்னுமத்தாலும் செல்லுகிற ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் அநுகூலமாயிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் உபயஸஹகாரியாவது ப்ராப்யத்வரைக்கு நிரோதகங்களான ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயத்வஸாயங்கள் முகபேதேந தத்ததநுகூலங்களாவதாகிறவிது மத்யமதசை. உதறுதல், கொண்டாட்டம் என்கிறவிரண்டாலும் இப்படி அநுகூலமாய்த் தோற்றியிருக்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் க்ரமப்ராப்தியே அமையுமென்றும் த்வரைக்கு நிவர்த்தகமாமளவில் த்வரையிரண்டையுமதிக்ரமித்துப்போம்படியையும் அப்படி அதிக்ரமித்த காலத்தில் அந்தத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தோற்றுகையன்றிக்கே ச்லாக்யமாயிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ப்ராப்யத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்களை அதிக்ரமிக்கையும், அதுதான் ச்லாக்யமாகையுமாகிறவிது சரமதசை. ஆக ஸம்பந்தஜ்ஞாநம், உபாயாத்யவஸாயம், ப்ராப்யத்வரையாகிற அவஸ்தாத்ரயத்தினுடைய வ்ருத்திவிசேஷங்களை ஸர்வருமறிந்து அநுஸந்திக்கும்படி ஸங்க்ரஹேண தர்சிப்பித்தாராய்த்து.

(**அவ**) இவ்வவஸ்தாத்ரயத்தில் தாயென்றும் மகளென்றும் சொல்லுகிற அவஸ்தைகளில் ஸ்வஸ்வசத்ருக்களும் பந்துக்களுமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அவற்றை யருளிச்செய்கிறுர் (தாயாரென்றுதொடங்கி).

139)தாயாரேதலர் உற்றீர்களென்னும் ஸாயியஸிக நிஷ்டரை; மகள் நம்முடையேதலர் யாமுடைத் துணையென்னும் ஸிக ஸாயந ஸாயியபரரை.

(வ்யா) அதாவது :– தாயாரான உபாயாத்யவஸாயதசையில் *ஏதலர் முன்னுவென் நினைந்திருந்தாய்* என்று சத்ருக்களாகவும் *உற்றீர்கட்கென் சொல்லிச் சொல்லுகேன்யான்* என்று பந்துக்களாகவும் சொல்லும் – ஸித்தஸாதநநிஷ்டா ப்ரதிகூலரான ஸாத்யஸாதந நிஷ்டரையும், மகளான ப்ராப்யத்வராதசையில் *நம்முடையேதலர் முன்பு நாணி* என்று அந்தரங்கசத்ருக்களாகவும், *யாமுடைத்துணையென்னும் தோழிமார்* என்று ஸ்வஸமாந ஸுகது:க்கரான பந்துக்களாகவும் சொல்லும் – பகவதேகபரராயிருக்கச் செய்தேத்துபாயபாவத்திலே ஊன்றிநின்று, இத்த்வரை பாரதந்த்ர்யத்துக்குச் சேராதென்று நிஷேதிக்கும் ஸித்தஸாதநபரரையும், தன்னைப்போலே உபேயபாவத்திலே யூன்றி

உடன்பாடராயிருக்கும் ஸாத்யபரரையுமென்கை. கீழில் வாக்யத்திலே *சூழ்ச்சி* என்றும், இவ்வாக்யத்திலே *ஏதலர் என்றும் மற்றையாழ்வார்கள் சந்தைகளையும் கூட்டியெடுத்தது ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏககண்டராகையாலே அருளிச் செயலுக்கெல்லாம் இந்த ஸ்வாபதேசம் ஒக்குமென்று தோற்றுகைக்காக.

(**அவ**) இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அருளிச்செயலில் வரும் பல அந்யாபதேசங்களுக்கும் ஸ்வாபதேசங்களை அருளிச்செய்கிறுர்மேல் பலவாக்யங்களாலே. (நாலயலாரித்யாதி)

140)நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர்.

(வ்யா) அதாவது:– *நாலயாருமறிந்தொழிந்தார்* என்கிற நாலயலாரும், *அயற்சேரியீர்காள்* என்கிற அயற்சேரியாருமாகிறுர் – கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாயசதுஷ்டயத்திலும் ஊன்றியிருக்குமவர்களும், அர்ச்சாவதாராதிகளிலபேக்ஷயற்று அந்தர்யாமித்வத்திலே ஊன்றியிருக்குமவர்களுமென்கை.

(**அவ்**) ப்ரபத்திபரரையும் அசலாகச் சொல்லலாமோ வென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறுர் (கீழையித்யாதி.)

141)கீழை மேலை வடக்கிலவை புறம்பாகத் தன் பற்றுள்ளசல்.

(வ்யா) அதாவது :– *கீழையகத்துத் தயிர்கடைய* என்றும் *மேலையகத்து நங்காய் வந்து காண்மின்கள்* என்றும் *வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடை யாளொரு கன்னியை வேற்றுருவம் செய்துவைத்த* என்றும், க்ரியையும் தர்சநமும் அநுபவமுமாகிற கர்மயோகமும் ஜ்ஞாநயோகமும் பக்தியோகமும் ஸித்தஸாதநபரர்க்குப் புறவசலாய் அவ்விஷயந்தன்னில் ஸ்வகதஸ்வீகாரம் உள்ளசலாயிருக்குமென்றபடி.

142)ஊரார் நாட்டாருலகர் கேவலைஶ்வர்யகாமஸ்வதந்த்ரர்.

(வ்யா) (ஊராரித்யாதி) அதாவது :– *ஊராரிகழிலும்* *ஊரவர்கவ்வை* *நாட்டாரோடியல்வொழிந்து* *எங்கள் கண்முகப்பேயுலகர்களெல்லாம்* *இம்மடவுலகர்* *ஊரும் நாடுமுலகமும்* என்கிற விடங்களில் ஊராரென்பது ஆத்ம ப்ராப்தி காமரான கேவலரை. நாட்டார் என்பது – புத்ர பச்வந்நாதிகளான இஹலோகைச்வர்யகாமரை. உலகர் என்பது ஸ்வர்க்காதி பரலோகைச்வர்யகாமரான ஸ்வதந்த்ரரையென்கை.

(அவ) கேவலரை ஒரூராகச் சொல்லுவானென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறுர் (இறுகலித்யாதி.)

143)இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூரொக்குமே.

(வ்யா) அதாவது :– அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிக பரப்ரஹ்மாநுபவம் போலன்றிக்கே அணுபூதாத்மாநுபவமாத்ரமாகையாலே, *இறுகலிறப்பு* என்கிற ஸங்கோசரூபமான மோக்ஷத்துக்கும் *ஜராமரணமோக்ஷாய* என்கிறபடியே ஜராமரணுதிகளில் அந்வயமற்றிருந்து அநுபவிக்கும்போது ஸ்ருஷ்ட்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கர்மீபவிக்கும் ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகான பரமாகாசத்திலேயிருந்து அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே, *யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷகாரிணும்* என்கையாலே *இறந்தால் தங்குமூரண்டமே* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றுல் போய்வஸிக்கும் தேசமொக்குமென்றபடி.

144)சிறு சீரார் சுளகுகள் உபயவிவேக பரிகரம்.

(வ்யா) (சிறுசீராரித்யாதி) அதாவது :– *சிறுசுளகுமணலுங்கொண்டு* என்றும் *சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா* என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் சிறு சுளகாவது – பெருமணலையும் நுண்மணலையும் பிரிப்பதொன்றுகையாலே தேஹாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணம். சீரார்சுளகாவது –இவளுக்கு இவ்வ்யாமோஹத்தை விளைத்தார் ஆரென்று ஆராய்கிற வளவிலே *சில நெல்பிடித்தெறியா* என்று தொடங்கி *பேராயிரமுடையானென்றுள்* என்று தேவதாந்தரங்களன்று; ஸர்வேச்வரனென்று விவேகிக்கிற போதைக்கு உபகரணமாகையாலே ஆத்மபரமாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணமென்கை. உபயவிவேகமாவது – த்யாஜ்யோபாதேய ரூபோபயவஸ்து விவேகமாகையாலே ப்ரகரணோசிதமாக இப்படி சொல்லத்தட்டில்லை.

145)மாலை கங்குல் காலை பகல் – ரஜஸ் தமஸ் ஸத்த்வ ஶுத்த ஸத்த்வ ஜ்ஞாநங்கள்.

(வ்யா) (மாலையித்யாதி) அதாவது :– *செங்களம்பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலை* *செல்கதிர்மாலை* இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிற மாலையாவது – ராகோத்தரமாய் பதார்த்தங்கள் விசதமாக ப்ரகாசியாமைகொண்டு அயதாப்ரதிபத்திக்கு உறுப்பாயிருக்கும் ஸந்த்யாகாலமாகையாலே பதார்த்தங்களில் அந்யதாப்ரதிபத்திக்குறுப்பான ராஜஸஜ்ஞாநம், *சூழ்கின்றகங்குல்* *செல்கின்றகங்குல் *கங்குல் நாழிகை* இத்யாதிகளால் சொல்லுகிற கங்குலாவது – பதார்த்தங்களொன்றும் தோற்றுதபடியாய், ஏதேனும் தோற்றுமதுண்டாகில் விபரீதமாகத் தோற்றும்படியிருக்கும் திமிரோபஹத ராத்ரிகாலமாகையாலே ஜ்ஞாதவ்யார்த்தப்ரகாசமுமின்றியே விபரீத ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவுமாயிருக்கும் தாமஸஜ்ஞாநம். *காலை யெழுந்திருந்து* *காலை நன்ஞானத்துறைபடிந்து* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற காலையாவது – ப்ராஹ்மமுகூர்த்தமாகையாலே ஸத்வோத்தரமாய், இருள் நீங்கி வெளிச்செறித்துவருகிற ப்ராத: காலமாகையாலே பதார்த்த யதாப்ரதிபத்திக்குறுப்பாகா நிற்கும் ஸாத்விகஜ்ஞாநம், *பகல் கண்டேன்* இத்யாதியிற் சொல்லும் பகலாவது – பதார்த்தங்களை ஸம்சய விபர்யயமற விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கும் காலமாகையாலே, *நாரணனைக் கண்டேன்* என்கிறபடியே ஸமஸ்தகுண விக்ரஹ விபூதிவிசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனை ஸம்யக் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற சுத்தஸத்வஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம், யதாஜ்ஞாநம் தத்பலமான ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாந மென்கிறவற்றைச் சொன்னபடி.

146)நிலாமுற்றம் ப்ரஜ்ஞாப்ரஸாதமென்னு மெல்லை நிலம்.

(வ்யா) (நிலாமுற்றமித்யாதி) அதாவது – *நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினுள்* என்கிற நிலாமுற்றமாகிறது – *ப்ரஜ்ஞா ப்ரஸாதமாருஹ்ய அசோச்யச் சோசகாந் ஜநாந், பூமிஸ்த்தாநிவ சைலஸ்த்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞ: ப்ரபச்யதி* என்கிறபடியே உத்துங்கமாக நின்று ஸர்வத்தையும் தர்சிக்கைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய் அதிலே நின்று ஸர்வத்தையும் தர்சித்தவளவில் *காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினுள்* என்கையாலே ததீய விஷயமே பரம ப்ராப்யமென்று பிறர்க்கும் ப்ரகாசிக்கும்படி சரமாவதியான புருஷார்த்தஜ்ஞாநமென்கை.

147)கலைவளை அஹம் மமக்ருதிகள்.

(வ்யா) (கலையித்யாதி) அதாவது – *கைவளையும் மேகலையும் காணேன்* *கலையாளாவகலல்குல்கனவளையும் கையாளா* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற கலையும் வளையுமாவன – பகவதநுபவவிரோதியான அஹங்க்ருதியும் மமக்ருதியுமென்கை. அஹங்கார மமகாரங்களிரண்டும் பகவதநுபவவிரோதியாகையாலேயிறே மத்யம பதத்தாலே இவையிரண்டையும் கழித்துக்கொண்டு த்ருதீயபதத்திலே பகவதநுபவம் சொல்லிற்று. *கழல்வளை பூரிப்ப யாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ* *ஈண்டிய சங்கும் நிறையும் கொள்வான்* *தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையும்* என்கிற விடங்களில் த்யாஜ்யமான அஹம்மமக்ருதிகளன்றிக்கே *சேஷோஹம்* *என்னுடைய திருவரங்கர்* என்றுப்போலே யிருந்துள்ள அஹம்மமதைகளைச் சொல்லிற்றுகக் கொள்ளலாமாகையாலே அங்குத்தைக்கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமாகக் குறையில்லை.

148)பட்டம் சூடகமாவன – பராவர ஶுருக்கள் பூட்டு மாத்ம ஶுஷணங்கள்.

(வ்யா) (பட்டமித்யாதி) அதாவது – *பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடுபெய்து இவள் பாடகமும் சிலம்பும் இட்டமாக வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு* என்றும், *சூடகமே தோள் வளையே தோடே செவிப்பூவே* பாடகமே யென்றனையபல்கலனும் யாமணிவோம்* என்றும் சொல்லுகிற ஆபரணங்களாவன; *க்ருஷ்ணுங்க்ரிதுளஸீமௌலி: பட்டம் க்ருஷ்ணுபிவந்தநம், குண்டலே க்ருஷ்ண சரிதச்ரவணம் கங்கணேஞ்ஜலி:* என்கிறபடியே ப்ரதமத்திலே இவ்வாத்மாவை அங்கீகரித்த ஆசார்யனுண்டாக்கும் நாம ரூபங்களும் பகவத் வந்தநாதிகளும். பின்பு அவ்வாசார்ய வைபவத்தை உணர்த்தி அவனுண்டாக்கும் சேஷத்வஜ்ஞாநாதிகளுமாகிற ஆத்மாலங்காரங்களென்கை.

(அவ) இனி லீலோபகரணுதிகளாகச் சொல்லப்படுமவற்றுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கிறர் (பந்து கழலென்று தொடங்கி)

149)பந்து கழல்பாவை குழமணன் யாழ்தென்றல் மதிய மடிசில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றில் தூதை முதலாவன – ஶுணத்ரய விசித்ர கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டிலீலையாக ப்ரேரிக்க விழுந்தெழுந்தும் சுழன்றுழன்றும் பறிபட்டும் அற்பசாரமாமவையுமாய் மதீயமென்னில் விட்டகலவும் ததீயமென்னில் இகழ்வறவும் முனிவது மிக்கால மீதோ வென்னப்படும் பொங்கைம்புலனில் ஹொஹீயாஷிஸமூஹம்.

(வ்யா) அதாவது – *பந்தும் கழலும் தந்து போகு நம்பீ* *கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவைபறிப்பது* *குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு* *யாழ் நரம்பு* *தைவந்த தண்தென்றல்* *மேவுதண் மதியம்* *இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி* *சாந்தமும் பூணும்* *சீருற்றவகில் புகை* *எங்கள் சிற்றிலும்* *வட்டவாய்ச்சிறு தூதை* இத்யாதிகளால் சொல்லுகிற லீலோபகரண போக்ய போகோபகரணுதிகளாவன – *லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணும்* என்கிறபடியே செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலினுடைய ஸ்தாநேயான குண த்ரயத்தோடே *கர்மஸூத்ரோபபாதிதை:* என்கிறபடியே விசித்ரமான கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி *ஹரேவிஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி:* என்கிறபடியே ஈச்வரன் தன்னுடைய லீலைக்கு உறுப்பாக *அஜ்ஞோ ஜந்துரநீசோயமாத்ம்மநஸ்ஸுகதுக்கயோ:, ஈச்வரப்ரேரிதோ கச்சேத் ஸ்வர்க்கம்வா ச்வப்ரமே வா* என்கிறபடியே அஜ்ஞனுய் அசக்தனுன விவன் கர்மாநுகுணமாக உபரிதநலோகாதிகளிலே போவது மீளுவதாம்படி ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே

ப்ரேரிக்க, *த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி* என்கிறபடியே தாழவிழுந்தும் உயரவெழுந்தும் *ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே* என்கிறபடியே சக்ர ப்ரமம் போலே சுழன்றும், *யமாலயமஹாசூலே மாதுர் ஜடரதோல்பத:, யாதாயாத ஸஹஸ்ராணும் முநே ஜீவஸ்ய ஸாதநம்* என்கிறபடியே ஒருகால் போனதிலே அநேகபர்யாயம் போவதும் வருவதாயுழன்றும் போருகிற ஆத்மாவோட்டை அந்வயத்தாலே விழுந்தெழுகை முதலான ஸ்வபாவயுக்தமாய், *பந்துபறித்து* என்கிறபடியே ஈச்வரன் தன்னுடைய போகவிரோதியென்று வழியவிடுவிக்கவிடுபட்டும், *அற்பசாரங்கள்* என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்தில் நின்றும் அகற்றுமதொழிய தன்பக்கல் புஜிக்கலாவதொன்றில்லாதபடி அல்பரஸங்களாயிருக்கு மவையுமாய், மதீயமென்று ஸ்வஸம்பந்தத்தை யிட்டுப் பார்க்கும்போது *சிற்றில்மென் பூவையும் விட்டகன்ற* என்கிறபடியே த்யாஜ்யங்களாய், ததீயமென்று தத்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுக் காணும்போது *இகழ்விலிவ்வனைத்தும்* என்கிறபடியே கட்டடங்க உபாதேயமா மவையுமாய் *அன்னே முனிவது மன்றிலின் குரலீர்வதும்* இத்யாதிப்படியையும், *பனிப்பியல்வாகவுடைய தண்வாடை, இக்கால மிவ்வூர் பனிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தெரிவீசும்* என்கிறபடியே அவனையொழியக் கண்டபோது ப்ரதிகூலங்களாகவும், *அவ்வாடையீதோவந்து தண்ணென்றதே* என்று அவனோடே சேர்த்துக் கண்டபோது அநுகூலங்களாகவும் சொல்லப்படுமவையான *பொங்கைம்புலனும்* என்கிறபாட்டில் சொல்லப்பட்ட போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந ஸமூஹமென்றபடி.

இதில் செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலாலே சமைக்கப்பட்ட பந்தாகச் சொல்லிற்று, போகஸ்தானமான தேஹத்தையென்னுமிடம் மேலிவர்வர்ணித்ததிலே தெரியும். கழலாவது – சிறுகி அஞ்சாயிருக்குமதாகையாலே போகோபகரணமான பஞ்சேந்த்ரியங்கள். பாவை குழமணங்களாவன – லீலோபகரண விசேஷங்கள். யாழ் தென்றல் மதியம் அடிசில் சாந்தம் பூண் அகில் ஆவன – போக்யங்களான சப்தாதி விஷயங்கள். இதில் பூண் அகில் என்கிறவை ரூப கந்தங்களில் பிதை. சிற்றிலாவது – கொட்டகமாகையாலே போகஸ்தானம். தேஹமும் வாஸஸ்தானமான க்ருஹாதிகளும் போகஸ்தாந விசேஷமிறே. தூதையாவது – சிறுசோறடுகைக்கு உபகரணமாகையாலே இந்த்ரியவ்யதிரிக்தங்களான போகோபகரணங்களுக்கு உபலக்ஷணம். போகஸ்தானமான தேஹத்தையும் போகோபகரணமான இந்த்ரியங்களையும் பந்துகழலித்யாதியாலே லீலோபகரணமாகச் சொல்லுகிறது. லீலையாவது தாதாத்விகரஸமான வ்யாபாரமாகையாலே தாத்ருசவ்யாபாரத்துக்கு இவை உபகரணமாயிருக்கையாலே. ஆகையால் இவையனைத்தும் *பொங்கைம்புலனில் போக்யாதி ஸமூஹம்* என்னக்குறையில்லை.

விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த
ஆசார்ய ஹ்ருதயவ்யாக்யானத்தில் இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

த்ருதீயப்ரகரணம்

(அவ) இனி பகவத்விஷயத்தில் தூதாகவிடுகிற பக்ஷிகளுக்கு ஸ்வாபதேச மேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அத்தையருளிச்செய்கிருர் மேல் (சேர்ப்பாரை) என்றுதொடங்கி.

150)சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறகென்று ஶுருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்ய ஸ்யாநேபேசும்.

(வ்யா) அதாவது :– (சேர்ப்பாரைப்பக்ஷிகளாக்கி) பகவத்விஷயத்தில் கடகராமவர்களைப் பக்ஷிகளாகப்ரதிபத்தி பண்ணி. (ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று) *வீசும் சிறகால் பறத்தீர்* *அஞ்சிறைய மடநாராய்* இத்யாதிகளாலே *உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம் ஆகாசே பக்ஷிணும் கதி:, நதைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம:.* என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்தில் சீக்ரப்ராப்திக்குறுப்பான அவர்களுடைய ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களைப் பக்ஷங்களென்று சொல்லி, (குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்யஸ்தாநே பேசும்) *நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென்றனக்கருளி* *இது சொல்லியருள் ஆழிவரி வண்டே* *வந்துமேயும் குருகினங்காள் – கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்* *உடன் மேயும் மடவன்னங்காள் – அடியேனுக்கும் போற்றுமினே* *நன்னலப்புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன் நானிரந்தேன்* *என் முல்லைகள் மேல் தும்பிகாள் – யாமிதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டும் கண்டீர்* *செங்காலமடநாராய் – குடக்கூத்தர்க்கென்தூதாய் – நுமரோடே – நும் கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ* *கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் தக்கிலமே கேளீர்கள்* இத்யாதிகளாலே குருக்களுடையவும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடையவும், *இளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே* *நீயலையே சிறுபூவாய்*யான் வளர்த்தகிளிகாள்* *தீவினையேன் வளர்த்த சிறு பூவைகளே* இத்யாதிகளாலே புத்ரர்களுடையவும் சிஷ்யர்களுடையவும் ஸ்தாநே சொல்லுமென்கை.

(அவ) இனி இந்த பக்ஷிகளில் அவாந்தர பேதங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி இதில் அன்னமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிருர் (விவேகமுகராய்) என்று தொடங்கி.

151)விவேகமுவராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று குடை நீழலிலே கவரியசையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிசைபாட மாநஸபஃமாஸநத்திலேயிருந்து வியியிஞலிடரி லந்தரமின்றி யின்பம்படக் குடிச் சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரமஹம்ஸராதலான நயாஶலன் மெய்ந்நாவன் நாயயாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்.

(வ்யா) அதாவது :– (விவேகமுகராய்) *ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்புமிச்ரம்* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது நீர க்ஷீர விபாகம் பண்ணுமாபோலே ஸாராஸாரவிவேகோந்முகராய். (நூலுரைத்து) *அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த* என்று ஹம்ஸரூபியாய் சாஸ்த்ரப்ரதானம் பண்ணிஞப் போலே ச்ரோதாக்களைக்குறித்து சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்து, (அள்ளலில் ரதியின்றி) *நபத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி* என்கிறபடியே

ஹம்ஸமானது கர்தமஜலத்தில் பொருந்தாதாப்போலே – *வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து – அழுந்தார்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரகர்தமத்தில் பொருத்தமுடையரன்றிக்கே, (அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று) *அன்னம் பெய்வளையார் தம் பின் சென்று* என்கிறபடி ஹம்ஸமானது ஸ்திரீகள் நடையழகைக்கண்டு தானும் அப்படி நடக்கைக்காகப் பின்செல்லுமாபோலே *அன்ன நடைய வணங்கு* என்று ஹம்ஸகதியான பிராட்டியுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளும் புருஷகாரபாவமுமாகிற நடையை யநுகரித்து, (குடைநீழலிலே கவரியசைய சங்கமவை முரல, வரி வண்டிசை பாட மாநஸபத்மாஸநத்திலேயிருந்து) *அன்னமென் கமலத்தணிமலர்ப்பீடத்து அலைபுனலிலைக்குடை நீழல்–வீற்றிருக்கும்* என்றும், *செந்நெலொண்கவரியசைய வீற்றிருக்கும்* என்றும், *சங்கமவை முரலச் செங்கமல மலரையேறி* என்றும், *வரிவண்டிசை பாட அன்னம் பெடையோடுடன்நாடும்* என்றும் *மன்னுமுது நீர் அரவிந்த மலர்மேல்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹம்ஸமானது, மேலே எழுந்த தாமரையிலை குடையாகவும், பக்வ பலமான செந்நெலின் அசைவு கவரியாகவும் சங்குகளின் த்வநி ஜயகோஷமாகவும், வண்டுகளின் மிடற்றோசை பாட்டாகவும் பெற்று, மாநஸ ஸர:பத்மம் ஆஸநமாக இருக்குமாபோலே – *அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகள்* என்று பத்மபத்ர நிபச்யாமலமான திருமேனியை ஸம்ஸாரதுக்கார்க்கதாபம் வாராதபடி தங்களுக்கு ஒதுங்க நிழலாகவுடையவராய், *அஹமந்நம்* என்னும்படி பரிபக்வ ஜ்ஞாநரானவர்கள் அநுகூலவ்ருத்தி செய்ய, சுத்தஸ்வபாவர் ஸ்துதிக்க; ஸாரக்ராஹிகள் ஸாமகாநம் பண்ண, *குரு பாதாம்புஜம் த்யாயேத்* என்கிறபடியே ஆசார்ய சரணயுகளங்களை அநவரதம் நெஞ்சுக்குள்ளே கொண்டிருக்கும் சிஷ்யர்களுடைய பிரமகுருவுக் கிருப்பிடமான *போதிற்கமல வன்னெஞ்சம்* என்கிற மாநஸபத்மத்தை வஸ்தவ்யமாகவுடையராய் (விதியினுல், இடரில், அந்தரமின்றி, இன்பம் பட, குடிச்சீர்மையிலே யாதலித்யாதி) *விதியினுல் பெடைமணக்கும்* என்றும், *இடரில் போகம் மூழ்கி* என்றும், *அந்தரமொன்றுமின்றி* என்றும், *மிகவின்பம் படமேவும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரகாரத்திலே, ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் தட்டாதபடியாகவும், ஒரு விச்சேதமும் வாராதபடியாகவும், மேன்மேலும் ஆநந்தம் அபிவ்ருத்தமாம்படியாகவும், *குடிச்சீர்மையிலன்னங்கள்* என்கிறபடியே பார்யாபுத்ராதிகளோடேயிருந்து பகவதநுபவம் பண்ணுகிற *நளிர்ந்த சீலன் நயாசலன்* என்று சொல்லப்பட்ட செல்வநம்பி, *மெய்ந்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன்* என்கிற பெரியாழ்வார்போல்வாரையும் *பற்றற்ருர்கள்* என்றும் *சிற்றெயிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றினர் அற்றபற்றர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸாரிக ஸகல ஸங்கமுமற்று, உத்தமாச்ரமிகளாய்ப் பரமஹம்ஸ சப்தவாச்யரான நாதமுநிகள் யாமுந முநிகள் போல்வாரையும் இந்த குண ஸாம்யத்தையிட்டு அன்னமென்று சொல்லுமென்கை.

(அவ) வண்டுதும்பிகளென்றது ஆரையென்ன அருளிச்செய்கிருர் மேல் (என் பெறுதி) என்று தொடங்கி.

152)என் பெறுதி யென்ன ஷுமியாது உள்ளத்துளூறிய மயூவ்ரதமாய் தூமதுவாய்கள்கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் ரூஹித்து தேதெனவென்று ஆளம்வைத்துச் சிறுகாலெல்லியர்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்ஊரம் தலைக்கொள்ளப்பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப் புக்கு வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத யாமென்ரேடி வந்து வாசமேயூதி வண்டே கரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கும் சேம்முடை நாரதன் முனிவாஹனர் தம்பிரான்மார் போல்வார் வண்டு தும்பியென்னும்.

(வ்யா) அதாவது :– (என்பெறுதியென்ன ப்ரமியாது) *ஏரார் மலரெல்லாமூதி நீயென்பெறுதி* என்று நிவர்த்திப்பிக்க வேண்டும்படி அப்ராப்த விஷயங்களை போக்யமென்றுப்ரமியாதே. (உள்ளத்துளூறிய மதுவ்ரதமாய்) *உளம் கனிந்திருக்குமடியவர் தங்களுள்ளத்துளூறியதேனை* என்று தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளை நினைத்து ஹ்ருதயம் பக்வமாயிருக்கும் சேஷபூதருடைய ஹ்ருதயத்திலே 'ஊறிய தேன்' என்கிறபகவத்விஷயமாகிற மதுவை விரும்பி *தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி, ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே* என்கிறபடி மற்றொன்றைப் புரிந்து பாராதே இத்தை புஜிக்கையே வ்ரதமாகவுடையராய். (தூமதுவாய்கள்கொண்டு) *சூடியதண்டுளபமுண்ட தூமதுவாய்கள் கொண்டு* என்று பகவத்போக்யதாநுபவத்தாலே பரிசுத்தமாய் இனிதான வாயைக்கொண்டு. (குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்து) *என் குழல்மேல் ஒளிமாமல ரூதீரோ* என்கிறபடியே *நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பராகையாலே வகுளதரரான ஆழ்வாருடைய *வைகுந்தமன்னுள் குழல்வாய் விரைபோல்விண்டு கள்வாரும்மலருளவோ நும்வியலிடத்தே* என்று பரத்வாதிகள்போக்யதையும் பரிச்சிந்நமென்னும்படியான திருக்குழலில் வைத்த *ஒளிமாமலரான வகுளத்தின் ஸாரத்தை க்ரஹித்து அவ்வழியாலே இத்தலையில் போக்யதையை யநுபவித்து. (தேதெனவென்று ஆளம்வைத்து) *வரிவண்டு தேதெனவென்றிசை பாடும்* *யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும்* என்கிறபடியே இப்படி பகவத்பாகவத போக்யதைகளை அநுபவித்த செருக்குக்குப் போக்கு வீடாக ஆளத்தி வைத்து. (சிறுகால் எல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடி) *அறுகால்வரி வண்டுகள் ஆயிரநாமம் சொல்லிச் சிறுகாலைப்பாடும்* *எல்லியம்போது இருஞ் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி* *வண்டு குறிஞ்சி மருளிசைபாடும்* *வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும்* *கந்தாரமந்தேனிசைபாட* என்கிறபடியே காலோசிதமான பண்களை, *பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி* என்கிறபடியே தலைமை பெறும்படி பாடி, (துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப்புக்கு) *பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய* என்றும் *சுந்தரர் நெருக்க* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவாசல்களிலே ஸேவாபரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்க வொண்ணாதபடி நெருக்க *நேசநிலைக்கதவம் நீக்கு* என்று திருவாசல் காப்பானைத் திருக்கதவு திறக்கவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, *பொன்னியியலு மாடக்கவாடம் கடந்து புக்கு* என்கிறபடியே த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரம் பண்ணும் திருவாசலிலழகிலே துவக்குண்ணாதே அத்தைக் கடந்துபுகவேண்டுகை யாகிற தகைவு அற, பாடுவாரான அந்தரங்கதையாலும் ஏகாக்ர சித்ததையாலும் போய்ப்புக்கு. (வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையறமருவி) *வண்டொத்திருண்ட குழல்* என்கிறபடியே ஸ்வஸமாந விஷயமுள்ளவிடத்திலே சேர்ந்து *நீமருவியஞ்சாதே நின்று* என்கிறபடி நிச்சங்கமாக அவனுக்கு ஸமீபவர்த்திகளாய். (அருளாதயாமென்று ஓடிவந்து வாசமேயூதி) *அருளாத நீரருளி* என்றும், *யாமிதுவோ தக்கவாறு* என்றும் இத்தலையிலார்த்தியை அவனுக்கறிவித்து *ஓடிவந்து என் குழல்மேல் ஒளிமா மலரூதீரோ* என்று அவனோடே கூடி வரவிராதே முந்துறவே ஓடிவரவேணுமென்று அபேக்ஷித்து விட்டபடியே இத்தலையிலார்த்திக்கீடாக அவன் வரவையறிவிக்க விரைந்துவந்து தங்கள் வரவாலே இத்தலையில் பிறந்த செவ்வியை அநுபவித்து, *பூந்துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில்* என்கிறபடியே அத்தலையில் தாங்களநுபவித்த போக்யதையைத் தங்கள் (வாக்காலே) வரவாலே இத்தலைக்கு ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு ஆச்வஸிப்பித்து. (வண்டேகரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கு மித்யாதி) *கொங்குண் வண்டே கரியாக வந்தான்* என்கிறபடியே சாகாக்ர ஸாரக்ராஹியாய் ஷட்பத நிஷ்டராய்

பக்ஷத்வயயோகத்தாலே அப்ரதிஹத கதியானவரை முன்னிட்டு அங்கீகரிக்குமவனுய் *தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு* என்று வேதாந்த வேத்யனென்று தோற்றும்படி கருடவாஹநனுய் ஸாரக்ராஹியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனேடே சேர்விக்கும், *சேமமுடை நாரதன்* என்று ப்ரஹ்மபாவநைக நிஷ்டதையாகிற ரக்ஷையையுடையனுய் பகவத்குணுநுபவ ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ந்ருத்தகீத பரனுயிருக்கும் ஸ்ரீநாரத ப்ரஹ்மர்ஷி, லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளாலே வஹிக்கப்படுகையாலே முநிவாஹநரென்று நிரூபிதரான திருப்பாணுழ்வார், திருவாய்மொழியிசையே தங்களுக்கு போக்யமாயிருக்கிற தம்பிரான்மார் போல்வாரை இக்குணஸாம்யத்தாலே வண்டென்றும் தும்பியென்றும் சொல்லுமென்கை. தும்பியாவது ப்ருங்க ஜாதியிலே ஒர் அவாந்தர பேதம்; ஆகையிறே *வண்டினங்காள் தும்பிகாள்* என்று ஏகஸ்தலத்திலே இரண்டையும் பிரியவருளிச் செய்தது.

(அவ) கிளி பூவை முதலானவையாகச் சொல்லுவது ஆரையென்னுமபேக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிருர் (கண்வலை) என்று தொடங்கி.

153)கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒருமிடருய், போற்றி ஒரு வண்ணம் திருந்த நுவலாத்துக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம் துரப்பன் என்னுமவற்றுக்கு முகந்து, சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியா வைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வண்ங்கப்பாடி ஆலியா வழையா பராஹிமாநத்திலே ஒதுங்கின நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி உடையவருடையார் போல்வாரைக் கிளிபூவை குயில் மயிலென்னும்.

(வ்யா) அதாவது :– (கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு) *மாதரார் கயற்ணென்னும் வலையுள்பட்டு* என்று ஸ்த்ரீகளுடைய த்ருஷ்டியாகிற வலையிலே அகப்பட்டு அநர்த்தப்படாதே; *தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்* என்கிறபடியே தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரனுடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களின்நோக்காகிற வலைக்குள்ளே அகப்பட்டு, (வளர்த்து, எடுப்பார் கையிருந்து) *வளர்த்ததனுல் பயன் பெற்றேன்* என்றும் *எடுத்தவென் கோலக்கிளியை* என்றும் *மங்கைமார்முன்பு என் கையிருந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபவர்த்தகராய், உபலாலித்து நோக்கிக் கொண்டு *இட்டமாக வளர்த்தெடுத்துப் போருமவர்கள் கைவசமாய் (தயிர்நெய்யமர் பாலமுதுண்டு) *தயிர்ப்பழம் சோற்றேடு பாலடிசிலும் தந்து* என்றும், *நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ* என்றும், *இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் காலோசிதமாகவும் பாகாநுகுணமாகவும், *உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம்* என்கிறபடியே உபதேசமுகேந தாரக போக்யங்களான பகவத் குணுதிகளை யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்து. (ஒருமிடருய்) ஆசார்யர்களோடு ஏக கண்டராய், (போற்றி ஒருவண்ணம் திருந்த) *போற்றியானிரந்தேன் புன்னைமேலுறை பூங்குயில்காள்* என்றும் *ஒருவண்ணம் சென்று புக்கெனக்கொன்றுரையொண்கிளியே* என்றும், *திருந்தக்கண்டெனக் கொன்றுரையாய் ஒண் சிறுபூவாய்* என்றும் கடகபுத்தி பண்ணி ஆதரித்த தசையிலும், (நுவலாததுக்கு என் பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம்) நோயெனது நுவல்* என்று என்னுர்த்தியை சீக்ரமாகப்போய் அவனுக்கு அறிவியென்னச் செய்தே செய்யாத்துக்கு *என் பிழைக்கு மிளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே* *நீயலையே சிறுபூவாய் – நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்* என்றும்; ஸ்மாரக பதார்த்தங்கள் பாதகமாகிற வளவிலே அருகேயிருந்து திருநாமத்தைச் சொன்னது பொருமல் *சொல்பயிற்றிய நல்வளமூட்டினீர் பண்புடையீரே* என்றும் இன்னுதான தசையிலும், (துரப்பனென்னுமவற்றுக்கும் உகந்து) *இன்று நாராயணனை

வரக்கூவாயேல் இங்குத்து நின்றும் துரப்பன்* என்று அநாதரித்த தசையிலும் சொன்ன இன்சொற்களும் வெஞ்சொற்களுமாகிறவவற்றுக்கும் "வகுத்த விஷயத்தில் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டும் அங்குத்தை விநியோகப்ரகாரம்" என்னும் நினைவாலே உகந்து; (சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியா வைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி) *சொல்லெடுத்துத்தன் கிளியைச்சொல்லேயென்று துணை முலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றளே* என்று திருநாமத்தைச் சொல்ல உபக்ரமித்து பலஹாநியாலே ஒரு சொல் சொல்லும்போது மலை யெடுக்குமாபோலேயாய் அதுவும் மாட்டாதே பரவசகாத்ரரானவாறே, *கன்மின்களென்றும்மை யான் கற்பியா வைத்த மாற்றம்* என்கிறபடியே முன்பே கற்பித்து வைத்த சொல்லான திருநாமத்தைச் சொல் என்ன, *திருமாலைப் பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனல் பயன் பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினளே* என்று கற்பித்தவர்தாங்கள் உபகாரஸ்ம்ருதி பண்ணியநுவர்த்திக்கும்படி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி, (ஆலியாவழையா) *ஆலியாவழையாவரங்காவென்று* என்கிறபடியே ஆநந்தத்தோடே திருநாமத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குமவர்களாய், (பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கின) *தேவுமற்றறியேன்* என்கிறபடியே ஆசார்யாபிமாநமாதல் பாகவதாபிமாநமாதலாகிற பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கினவர்களான, (நம்பிக்கன்பர், தலைமீதடிப்பொடி, உடையவருடையார் போல்வாரை) *தென்குருகூர்நகர் நம்பிக்கன்பன்* என்று ஆசார்யரான ஆழ்வார் விஷயத்தில் ப்ரேமமே நிரூபகமாம்படியிருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவிகள், *நாவலிட்டுழிதருகின்றேம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே* என்று திருநாமத்தை யண்டை கொண்ட பலத்தாலே யமாதிகள் தலையிலே அடியிடும்படி செருக்கையுடையராய் பாகவதர்களுக்குப் பாததூளி போலே பரதந்த்ரராய் இதுவே நிரூபகமான தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், 'இராமானுசனுடையார்' என்றே நிரூபகமாம்படி உடையவர்க்குப் பரதந்த்ரரான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானர் முதலானவர்கள் போல்வாரை, (கிளி பூவை குயில் மயிலென்னும்) குணஸாம்ய நிபந்தனமாகக் கிளியென்றும் பூவையென்றும் குயிலென்றும் மயிலென்றும் சொல்லுமென்றபடி. பூவையாவது நாகணவாய்ப்புள். மயிலைத் தூது விட்டமையின்றிக்கேயிருக்க அத்தை ஸஹபடித்தது *யான்வளர்த்த கிளிகாள் பூவைகள்காள் குயில்காள் மயில்காள்* என்று ஸ்தலாந்தரத்திலே அருளிச்செய்கையாலே அதுக்கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமென்று அறிவிக்கைக்காக.

(அவ) நாரை கொக்கு குருகென்று சொல்லுகிறது ஆரையென்னுமபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறர் (ஆசறுதூவி) என்று தொடங்கி.

154)ஆசறுதூவியென்னும் ஙாஹ்யஷீயந்தர ஶுசி யோடேதிரையுகளும் வ்யஸநவ்யதையற்றுத் தாய்வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக்கிரை தேடி வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங்கானமென்று ஷஹ்மரயம் பண்ணிக் கொடுத்தவை கொண்டு நல்லபதத்தையும் வேண்டேனென்னும் தனிப்பெரும் பித்தர் நம்முதலிகள் போல்வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்.

(வ்யா) அதாவது – (ஆசறுதூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே) *ஆசறுதூவிவெள்ளைக்குருகே* என்று 'பழிப்பற்ற சிறகையுடைத்தாய் உள்ளும் புறம்புமொக்க நிர்மலமாயிருக்கும் குருகே!' என்று சொல்லப்பட்ட *ய: ஸ்மரேத் புண்டரீகாக்ஷம் ஸ பாஹ்யாப்யந்தரச் சுசி:* என்கிற பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே கூடி, (திரையுகளும் வ்யஸநவ்யதையற்று) *வாயுந்திரையுகளும் கானல்மடநாராய்* என்று ஆமிஷைகாக்ர சித்ததையாலே நாரையானது திரைகள் வந்து கிட்டி மேலே தாவிப்போகாநிற்கிற கானலிலே சலியாமலிருக்குமா போலே *கிரயோ வர்ஷதாராபிர் ஹநயமாநா ந விவ்யது:, அபிபூயமாநா

வ்யஸநைர் யதாதோக்ஷஜ சேதஸ:* என்கிறபடியே பகவதேகாக்ர சித்ததையாலே ஸம்ஸார ஸமுத்ர தரங்கங்களான தாபத்ரயரூபவ்யஸநங்கள் அஹமஹமிகயா வந்து மேலிடா நின்றுலும் அதுக்கு இடையாதே, (தாய்வாயில் உண்ணும் பிள்ளைக்கு இரைதேடி) *தாய்வாயில் கொக்கின் பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும்* என்றும் பழனக்கழனியதனுள் போய்ப் புள்ளுப்பிள்ளைக் கிரைதேடும்* என்றும், சொல்லுகிறபடியே கொக்கானது தன்வாயாலே எடுத்துக் கொடுக்க ஜீவித்திருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு வாய்க்கடங்குமிரைதேடி யிடுமாபோலே தங்கள் வாக்காலே உபகரிக்கும் பகவத் விஷயத்தை யுபஜீவித்திருக்கும் குழைச் சரக்கான சிஷ்யர்களுக்கு பாகாநுகுணமாக ஸாத்ம்யமான பகவத் விஷயார்த்தங்களை சாஸ்த்ரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரித்து, (வைகலுடன் மேய்ந்து) *வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்* என்றும் *காதல் மென்பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் போகஸ்தலங்களிலே தாங்களே சென்று தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்களுடனே கூட பகவத் குணுநுபவம் பண்ணி, (நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி) நுங்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ* என்றும், *பைங்கான மீதெல்லா முனதேயாகப் பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத் தருவன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்கள் பக்க லுபஜீவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸ்ம்ருதியாலே சிரஸாவஹிக்கையாகிற ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி, (கொடுத்தவை கொண்டு) *சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்* என்கிற க்ரமத்திலே ஸாதரமாக ஸமர்ப்பித்தவற்றை அங்கீகரித்து, (நல்ல பதத்தையும் வேண்டே னென்னுமித்யாதி) *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர்* என்று பாகவத கைங்கர்யத்துக் குறுப்பான கார்ஹஸ்த்யத்தையும் ஸம்ஸார வெக்காய மடியான பயத்தாலே* *இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான்வேண்டேன்* என்று உபேக்ஷிக்கு மவர்களாயுள்ள *அங்கையாழி யரங்கனடியிணை தங்கு சிந்தைத் தனிப் பெரும் பித்தரான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், ஆசார்யபதஸ்தரான நம்முதலிகள் போல்வாரை குணஸாம்யத்தாலே நாரையென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும் சொல்லுமென்கை. *நன்னீலமகன்றில்காள்* என்று மகன்றில்களையும் தூதுவிட்டமை ஒத்திருக்கச் செய்தே அதுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச் செய்யா தொழிந்தது அதில் இப்படி பரக்கச் சொல்லத்தக்கதில்லாமையாலும் இந்த ந்யாயத்திலே தத்ஸமாநகுணரைச் சொல்லிக்கொள்ளுமித்தனையன்றே வென்னு மத்தைப் பற்றவும், மகன்றிலாவது அன்றிலிலே ஓரவாந்தரபேதம். ஆகவிப்படி தூத்ய ப்ரகரணத்திலே சொல்லுகிற பக்ஷயவாந்தரங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்தாராய்த்து.

(அவ) இனிமேல் இப் ப்ரகரணத்தில் மேகமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறுர் (பூண்டநாள்) என்று தொடங்கி.

155)பூண்ட நாள் சீர்க் கடலையுட்கொண்டு திருமேனி நன்னிறமொத்து உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து ஜ்ஞாநஹ்ரஉத்தைப் பூரித்துத் தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து கொடுத்து நினையாதே லஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேறுன அன்பு கூருமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை அருள்மாரி குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.

(வ்யா) அதாவது :– (பூண்டநாள் சீர்க்கடலையுட் கொண்டு) வர்ஷிக்கைக்குடலான காலங்களில் கடலிலே புக்கு அதில் நீரைப்பருகிக்கொண்டிருக்கும் மேகம்போலே *நீண்ட தோள் மால்கிடந்த நீள்கடல் நீராடுவான் பூண்ட நாளெல்லாம் புகும்* என்றும் *திருமால்

சீர்க்கடலை யுட்பொதிந்த சிந்தனையேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விடிந்த நாளெல்லாம் அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற கடலிலே புகுந்து ஸ்ரீய:பதியான அவனுடைய கல்யாண குணஸாகரத்தை *மனவுள்கொண்டு* என்கிறபடியே உள்ளேயடக்கிக் கொண்டு, (திருமேனி நன்னிறமொத்து) *திருமால் திருமேனியொக்கும்* என்றும் *கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள்கார்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகமானது அவன் திருமேனியோடொத்த நிறத்தை யுடைத்தாயிருக்கு மாபோலே விக்ரஹவர்ணத்தால் அவனோடு ஸாம்யாபந்நராய், (உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும்திரிந்து) *உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாம் திரிந்து* என்று மேகமானது வர்ஷமுகேந ப்ராணி ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக விஸ்த்ருதமான ஆகாசப்பரப்பெங்கும் ஸஞ்சரிக்குமாபோலே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை ரக்ஷிக்கைகாக *தீர்த்தகரராமின் திரிந்து* என்றும் *தீதில் நன்னெறி காட்டி யெங்கும் திரிந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே லோகபாவநராய் உஜ்ஜீவநமார்க்கப்ரதர்சகராய்க் கொண்டு ஸர்வத்ர ஸஞ்சாரம் பண்ணி, (ஜ்ஞாநஹ்ரதத்தைப் பூரித்து) மேகம் வர்ஷத்தாலே தடாகாதிகளை நிறைக்குமா போலே *ஜ்ஞாநஹ்ரதே த்யாநஜலே ராகத்வேஷமலாபஹே, ய: ஸ்நாதி மாநஸே தீர்த்தே ஸ யாதி பரமாம் கதிம்* என்று மாநஸ தீர்த்தவர்ணனத்தில் சொன்ன ஜ்ஞாநமாகிற ஹ்ரதத்தைத் தாங்கள்வர்ஷிக்கிற பகவத்குண ஜலங்களாலேநிறைத்து, (தீங்கின்றி வாழ நிதிசொரிந்து) *தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள்மும்மாரி பெய்து* என்றும் *வாழவுலகினில் பெய்திடாய்* என்றும் *மாமுத்த நிதி சொரியும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநர்த்தகந்தமின்றிக்கே அகிலருமுஜ்ஜீவிக்கும்படி பகவத் குணரத்னங்களை வர்ஷித்து, (கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து) ஔதார்யாதிசயத்தாலே உபகரித்ததை நினையாதே ‘இன்னமும் உபகரிக்கப் பெற்றிலோம்! நாம் செய்தது போருமோ?’ என்று லஜ்ஜித்து, (வெளுத்தொளித்து) உபகரிக்கப்பெறுதபோது உடம்புவெளுத்துஒளித்து, (கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேறான) உபகரிக்கும் தசையில் எதிர்த்தலையில் ஸம்ருத்தி கண்டுகந்து அந்த பரஸம்ருத்தியே தங்களுக்குப் பேறாக நினைத்திருக்கிற, (அன்புகூருமடியவர்) *ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூரு மடியவரான முதலாழ்வார்கள் (உறையிலிடாதவர்) உருவினவாள் உறையிலிடாதே ஆதிமத்யாந்தம் தேவதாந்தராவரத்வ ப்ரதிபாதந பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தை யுபபாதிக்கும் திருமழிசைப்பிரான், (புயற்கையருள்மாரி) *காரார் புயற்கைக்கலிகன்றி* என்றும் *அருள்மாரி* என்றும் ஔதார்யத்தில் மேகஸத்ருசராய்க்கொண்டு க்ருபையைவர்ஷிக்கும் திருமங்கையாழ்வார் (குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்) *குணந்திகழ் கொண்டல்* என்று குணோஜ்ஜ்வலமான மேகமாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானார் போல்வாரை இந்த குணஸாம்யத்தையிட்டு மேகமென்று சொல்லுமென்றபடி. பேற்றுக்கு அடி இவர்களாகையாலே ப்ராப்யத்தில் த்வரை தோன்றப் பலகாலும் தூதுவிடுவர்.

(அவ) இனி இப்படி இவர் தூதுவிடும்படி முகம் காட்டாமைக்கு ஹேதுவையும் தூது விடுகைக்குப் பற்றாசையும், அதுக்கு விஷயத்தையும் தூது நாலுக்கும் வகை யிட்டருளிச் செய்கிறார் மேல் (தம்பிழையும்) என்று தொடங்கி,

156)தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த க்ஷமாதீக்ஷாஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களையுணர்த்தும் வ்யூஹவிபவ பரத்வ அர்ச்சைகள் தூது நாலுக்கும் விஷயம்.

(வ்யா) அதாவது :– [தம்பிழை மறப்பித்த க்ஷமையையுணர்த்தும் வ்யூஹம் – முதல் தூதுக்கு விஷயம்] *அஞ்சிறையமட நாரையில் *என் பிழையே நினைந்தருளி* என்று தன் மேன்மையாலே

இத்தலையில் தண்மை பாராதே வந்து கலந்தான், கலக்கக் கொள்ள நம் தோஷதர்சனத்தைப் பண்ணிப் பிரிந்து நம் அபராதத்தையே பார்த்துத் தன் க்ஷமையை மறக்கையாலே இத்தலையை நினையாதிருந்தானத்தனை; அவன் தன்னுடைய அபராத ஸஹத்வத்தையறிவிக்க வரும், என்று அறுதியிட்டு *என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு* என்று அபராத ஸஹத்வம் பற்றுசாக, கடலாழி நீர்தோற்றியதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி* என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் *விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி: ஈச்வராய நிவேதிதும்* என்கிறபடியே திருவடிகளில் அடிமை கொள்ளுகையன்றேவென்று இத்தைச் சொல்லவேணுமென்று வ்யூஹத்திலே தூதுவிடுகையாலே தம்பிழை மறப்பித்த க்ஷமையை யுணர்த்திவிட்ட வ்யூஹம் ப்ரதம தூதுக்கு விஷயம். [சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையை யுணர்த்தும் விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்.] *வைகல் பூங்கழிவாயில் *சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண்டூருறையும்* என்று ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணி வாரா நிற்கச் செய்தே திருவண்வண்டூரின் ஐச்வர்யத்தைக் கண்டு கால் தாழ்ந்து தன் ஆர்த்தரக்ஷணதீக்ஷையை மறக்கையாலே நம்மை நினையாதிருந்தானத்தனை; ஆர்த்த ரக்ஷணமொரு தலையானல் மற்றொன்றில் கால் தாழு மவனல்லாமையாலே அத்தை யறிவிக்க வருமென்று, *புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடி நம் பெருமானைக் கண்டு* என்று ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷிதத்வம் பற்றுசாக *மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனுர்க்கு என்னையுமுள்ளென்மின்கள்* என்று பிராட்டி நிமித்தமாக ராவணனுக்கு வாஸபூமியான லங்கையில் அரணைத் துகளாக்கின ஏக வீரனை சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்று விபவத்திலே தூது விடுகையாலே சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையை யுணர்த்திவிட்ட விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்.

[படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தையுணர்த்தும் பரத்வத்வயம் மூன்றும் தூதுக்கு விஷயம்.] *பொன்னுலகாளீரில்* முன்னுலகங்க ளெல்லாம் படைத்த முகில் வண்ணன் கண்ணன் என்னலங் கொண்டபிரான் தனக்கு* என்று ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தின் பரப்பை ரக்ஷிக்கிற பராக்காலே ஆச்ரிதரோடு தனக்குண்டான ஐகரஸ்யத்தை மறந்து அதுகொண்டு தம்மைநினையாதிருந்தானத்தனை, *தன் மன்னு நீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்* என்று ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனுகையாலே அத்தையறிவிக்க வருமென்று ஐகரஸ்யம் பற்றுசாக *வானவர் கோனைக் கண்டு யாமிதுவோதக்கவாறு என்னவேண்டும்* என்று பரத்வத்திலும் *எங்குச்சென்றுகிலுங்கண்டிதுவோ தக்கவாறென்மின்* என்று அதீந்த்ரியதயா பரத்வஸத்ருசமான அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூதுவிடுகையாலே படைத்தபரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை யுணர்த்திவிட்ட பரத்வத்வயம் மூன்றும் தூதுக்கு விஷயம்.

[தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தும்அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயம்] *எங்கானலில் *தமரோடங்குறைவார்க்கு* என்று தம்மையுகந்த பாகவதர்களோட்டைச் சேர்த்தியில் இனிமையாலே, பிரிந்தார்க்கு ப்ராணன் கொண்டிருக்க வொண்ணுதபடியான தன் ஸௌந்தர்யத்தை மறந்து அதுகொண்டு பிரித்திட்டு வைத்துப்போய் நம்மை நினையாதிருந்தாரத்தனை, இவ்வடிவழகைப் பிரிந்தார் தரிப்பாரோவென்று அவ்வழகை யறிவித்துவிட்டால் வராதிராரென்று *செக்கமலத்தலர் போலும்கண் கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலை போலும் திருமேனியடிகளுக்கு - தக்கிலமே கேளீர்கள்* என்றும், *பூந்துழாய் முடியார்க்கு* என்றுதொடங்கி தாம் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்று* என்றும் ஸௌந்தர்யம் பற்றுசாக *திருமூழிக்களத்தாருக்கு* என்று அர்ச்சாவதாரத்திலே

தூதுவிடுகையாலே தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்திவிட்ட அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயமென்றபடி.

(அவ) இப்படி பலவிடங்களிலும் தூதுவிட்டால் ப்ராப்யவஸ்த்வைக்யம் குலையாதோ வென்கிற சங்கையிலே, பரத்வாதிகளில் ஸ்தலபேதமொழிய வஸ்துபேதமில்லை யென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிருர் (பகலோலக்கம்) என்று தொடங்கி.

157)பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரியம் மந்த்ரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம்.

(வ்யா) அதாவது :– (பகலோலக்கமிருந்து) ஸகல பரிஜந ஸேவ்யனுய்க்கொண்டு தன் வீறுதோற்றப் பகலோலக்க மிருக்கையும் (கறுப்புடுத்துச்சோதித்து) ராஜ்யத்திலுள்ளார் தோஷகுணங்களறிக்கைக்காக ராத்ரியிலே பிறரறியாதபடிகறுப்புடுத்து நகரசோதநம் பண்ணுகையும் (கார்யம் மந்த்ரித்து) ராஜ்யத்தில் சிக்ஷாரக்ஷைகளுக்காகக் கார்யவிசாரம் செய்கையும், (வேட்டையாடி) பின்புதுஷ்டஸத்வ நிரஸநார்த்தமாக வேட்டையாடுகையும் (ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி) அந்த ச்ரமம் தீரப் பூந்தோப்புக்களிலே அபிமதவிஷயங்களோடே விளையாடுகையுமாகிற ராஜ நீதியானது, (ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்தவென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு) *பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனுர்* என்றும், *அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபய விபூதியிலும் ஏகதேசமும் சேஷியாதபடி தன்னுடைய திவ்யாஜ்ஞையை நடத்துமவனுய் *பாரளந்த பேரரசே எம் விசும்பரசே எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே* என்று சொல்லப்பட்ட ஸௌலப்ய பரத்வ ப்ரணயித்வங்களாலே வந்த மூன்று முடிக்குரிய *வானிளவரசனுன ஸர்வேச்வரனுக்கு, (விண்மீதென்கிற வைந்திலும்காணலாம்) (க) விண் மீதிருப்பாய்* என்று *வைகுண்டேது பரேலோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:, ஆஸ்தே விஷ்ணு ரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ* என்கிறபடியே *பகல் கண்டேன்* என்கிற ஒரு பகலான பரமபதத்திலே *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் தானுமாய் நித்யமுக்தர் ஸேவிக்க ஓலக்க மிருக்கையும், *இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய்* என்று *யமாத்மா நவேத* என்கிறபடியே வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாதபடி அந்தர்யாமியாய் *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் அறிகையும், *கடல் சேர்ப்பாய்* என்று *பாற்கடல் யோகநித்திரை செய்து சேதநரக்ஷோபாயங்களைச் சிந்திக்கையும், அனந்தரம் *மண்மீதுழல்வாய்* என்று ரக்ஷணுர்த்தமாக வந்தவதரித்து *களிறும் புள்ளுமுடன் மடிய வேட்டையாடி வருவான்* என்கிறபடியே ஆச்ரித விரோதி துஷ்டஸத்வநிரஸனமாகிற வேட்டையாடுகையும், *மலைமேல் நிற்பாய்* என்று விரோதி நிரஸநச்ரமமாற நிரதிசய போக்யங்களான *ஆராமம் சூழ்ந்த கோயில் திருமலை முதலான தேசங்களிலே ரஸோத்தரமாக வஸிக்கையுமாகிற இவையைந்திலும் காணலாமென்கை. இத்தால் பரத்வாதிகளில் ஸ்தலபேதமொழிய வஸ்துபேதமில்லாமை காட்டப்பட்டது.

(அவ) ஆனல் ஐந்திலுமொத்திருக்கையன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரத்திலே இவர் மண்டியிருப்பானென் னென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இதன் குணபூர்த்தியை அருளிச்செய்கிருர் (தமருகந்த) என்று தொடங்கி.

158)தமருகந்த அடியோமுக்கே யென்னும் பின்னுனர் வணங்குமிடத்திலே எல்லாம் பூர்ணம்.

(வ்யா) அதாவது:— *தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர்* என்று ஆச்ரிதருகந்த த்ரவ்யங்களே தனக்குத் திருமேனியாகவும், அவர்களுகந்த திருநாமங்களே தனக்குத் திருநாமமாகவும் கொண்டிருக்குமென்றும், *அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தளூரீரே* என்று தேசகாலகரண விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே பரத்வாதிகளில் அணுகைக்கு ஆளன்றிக்கே அநந்யகதிகளா யிருக்கிற வெங்களுக்கு ருசிபிறந்தபோதே நினைத்த வகைகளெல்லாமநுபவிப்பிக்கைக்காகவன்ரே திருவிந்தளூரிலே வந்து நிற்கின்றதென்றும் சொல்லப்பட்ட *பின்னுனர் வணங்கும் சோதி* என்று அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான அர்ச்சாவதாரத்திலே *ஸர்வம் பூர்ணம்ஸஹோம்* என்கையாலே பரத்வாதிகளிலநுபாவ்யமான குணங்களெல்லாம் பூர்ணமென்கை. ஆகவிப்படி ஆச்ரிதாதீந ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகமாய் 'அடியோமுக்கே' என்னும்படி கறை விழுந்தவிடமான அர்ச்சாவதாரத்திலே முற்பட்டவற்றிலுள்ளவையும் காணலாமாகையாலே *தேவபிரானறியு மென்னும்படி மண்டியிருப்பரென்று கருத்து.

(அவ) இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலே எல்லாம் பூர்ணமாகில் எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் எல்லா குணங்களும் ஒக்க ப்ரகாசிக்குமோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே, பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமாயும் ஸாதாரணமாயுமிருக்கும் குணங்களில் ஓரோகுணம் ஓரோ திருப்பதியிலே ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும்படியை இவ்வாழ்வாரநுஸந்தித்த திருப்பதிகள்தோறும் தர்சிப்பிக்கிருர் மேல்: அதில் ப்ரதமத்திலே பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமான ஓரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கிற திருப்பதிகளை யருளிச்செய்யக் கோலி அகில திவ்யதேச ப்ரதானமான கோயிலில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை ஆதியிலே யருளிச்செய்கிருர் (வன்பெருவானகம்) என்று தொடங்கி.

159)வன்பெரு வானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி, வடிவுடைக் கடலிடம் கட்கிலீயென்னுமவற்றில் இவள் திறத்தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹஸௌஹார்௨ ப்ரயாநம்.

(வ்யா) அதாவது :— (வன்பெருவானகமுதலுய்ய) *வன்பெருவானகமுய்ய வமரருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்ய* என்று முதலில் ப்ரஹ்மலோகத்திலே யெழுந்தருளிப் பின்பு பூலோகத்திலே எழுந்தருளின கட்டளையிலே நைமித்திகப்ரளயத்துக்கு இளையாத ப்ரஹ்மலோகம் முதலாக இவ்வருகுண்டான உபரிதந லோகங்களும் அங்குள்ள ப்ரஹ்மாதிகளும், பூமியும் இங்குள்ள மனுஷ்யரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. (இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி) *திருவாளனினிதாக திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம்* என்றும் *திருவாளன் திருப்பதி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவுள்ளமுகந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ச்ரிய:பதியுடைய திருப்பதியான கோயிலானது; (வடிவுடை கடலிடம் கட்கிலீயென்னுமவற்றில்) *வடிவுடை வானேர் தலைவனே* என்றும் *கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணு* என்றும் *கட்கிலீ* என்றும் *காகுத்தா* என்றும் சொல்லும்படி தோன்றும் பரத்வாதிகளில் வைத்துக்கொண்டு (இவள் திறத்து என்கொலோவென்பிக்கிற வ்யூஹ ஸௌஹார்தப்ரதாநம்) *இவள்திறத்தென் சிந்தித்தாய்*

என்றும் *என்கொலோ முடிகின்றதிவட்கே* என்றும் 'இவளிடையாட்டத்தில் தேவர் சிந்தித்ததென்? இவள் காரியம் என்னுய் முடியக்கடவது? என்று சொல்லும்படி பண்ணுகிற *பாற்கடல் யோக நித்திரை சிந்தை செய்யும் வ்யூஹகுணமான ஸௌஹார்த்தத்தை ப்ரதானமாக வுடைத்தாயிருக்கு மென்கை. இஸ்தலத்திலே வ்யூஹ ஸௌஹார்தம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்குமென்றபடி.

(அவ) இனி, கோயிலுக்கனந்தரம் சொல்லப் படுவதான திருமலையில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிருர் (மண்ணோர்) என்று தொடங்கி.

160)மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில் போகின்ற ஏழுலகுக்குயிர்பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்.

(வ்யா) அதாவது, (மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில்) *கண்ணுவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு* என்றும் *தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு* என்றும் உபய விபூதியிலுள்ளார்க்கும் சேமித்து வைத்த நிதிபோலே ப்ராப்யமாயிருக்கிற திருமலையில், (போகின்ற ஏழுலகுக்குயிர், பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்) *போகின்ற காலங்கள் போயகாலங்கள் போகுகாலங்கள் தாய்தந்தையுயிராகின்ரு யென்றும்* *கண்ணுயேழுலகுக்கு உயிராய வெங்கார் வண்ணனை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வவித பந்துவுமாய்க் கொண்டு ஸர்வர்க்குமாத்மாவாயிருக்கிற அந்தர்யாமியுடைய குணமாயிருப்பதாய், *என்கண் பாசம் வைத்த* *நிகரில் புகழாய்* என்று மிகவும் தண்ணியனுயிருக்கிற என் பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினுனென்றும் ஒப்பில்லாப் புகழை யுடையவனே யென்றும் சொல்லப்பட்ட வாத்ஸல்யம் *பரஞ் சுடர்ச்சோதி* என்று வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி உஜ்ஜ்வலமா யிருக்குமென்கை. (பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம்) என்கையாலே *ஒழிவில் காலம்* *உலகமுண்டபெருவாயன்* இரண்டையும் சேர்த்துப் பிடித்தருளிச் செய்தமை தோற்றுகிறது. கோயிலுக்கனந்தரம் திருமலையைச் சொல்லுகை தேட்டமாகில் இரண்டு திருமலையும் ஒவ்வாதோ? தெற்குத் திருமலை விஷயமான *கிளரொளியிளமை கீழே கிடக்க, *ஒழிவில் காலத்தில் சொன்ன வடக்குத் திருமலையை அருளிச் செய்வானென்னென்னில்; பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரண குணப்ரகாசகமான ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்கிற ப்ரகரணமாகையாலே, தெற்குத் திருமலையில் ப்ரகாசிக்கிற குணம் இதுக்குச் சேர்த்தியில்லாதது கொண்டு *கிளரொளி யிளமையைச் *செஞ்சொற் கவியோடு சேர்த்தருளிச் செய்வதாக விட்டு வைத்து இது முதலாக அருளிச் செய்தாதித்தனை.

(அவ) இனி, *ஒழிவில் காலத்துக்குப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி *ஒன்றுந்தேவாகையாலே திருநகரியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிருர் (உபயேத்யாதியால்).

161)உபயப்ரயாநப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவு மென்னும் பரேஶத்வம் பொலியும்.

(வ்யா) அதாவது :– (உபயப்ரதாந ப்ரணவமான உறை கோயிலில்) *ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத* என்றும், *ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சப்தார்த்தங்களினுடைய ப்ரதாந்யத்தாலே ஜீவேச்வரர்களிருவர்க்கும் வாசகமாய்க் கொண்டு இருவருடையவும் ப்ரதாந்யம் தோன்றுவிக்கிற ப்ரணவம் போலே ஆழ்வாருடையவும் பொலிந்துநின்ற பிரானுடையவும் ஆஜ்ஞை இருபுரிந்து நடக்கையாலே உபயருடையவும் ப்ராதாந்யம்

தோற்றும்படியிருப்பதாய் *அவன் மேவியுறைகோயில்* என்று பரமபதத்தில் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்து உள்வெதுப்போடே யிருக்குமாபோலன்றிக்கே, அவர்களுக்கு அணித்தாக வந்துநிற்கப் பெறுகையாலே உள்வெதுப்பற்று வர்த்திக்கிற ஸ்தலமான திருநகரியில் (எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்) *எத்தேவுமெவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே – திருக்குருகூரதனுள்குறிய மாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தன்* என்று ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி தனக்கு ப்ரகாரமாம்படியிருக்கிற ஐச்வர்யத்தோடேகூட, திருக்குருகூரிலே ஸுலபனாய் வந்து நின்றானென்று சொல்லப்பட்ட *திருக்குருகூரதனுள் பரன் *திருக்குருகூரதனுள் ஈசன்* என்று ஸுலபனான நிலையிலே ப்ரகாசிக்கிற பரத்வலக்ஷணமான ஈச்வரத்வம் *பொலிந்துநின்றபிரான்* என்கையாலே அபிவ்ருத்தமாகாநிற்குமென்கை.

(அவ) இதுக்குப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி *எங்ஙனேயோவாகையாலே திருக்குறுங்குடியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை அநந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (வைஷ்ணவ) இத்யாதியால்.

162)வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசி ஜநகவிஹவ லாவண்யம் பூர்ணம்.

(வ்யா) திருக்குறுங்குடியிலென்னாதே வைஷ்ணவவாமநத்தில் என்றது ஸாபிப்ராயம். அதாவது – வாமநாவதாரத்தில் தன்னுடைமைபெறுகைக்குத்தான் அர்த்தியானாப்போலே அர்த்தியாய்நின்று, பாஷ்யகாரர்பக்கலிலே வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு சிஷ்யனாய் ‘நாமும் நம்மிராமானுசனையுடையோம்’ என்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பிஎன்று திருநாமமாய் வாமநாவதாராம்சமாகப் புராண ஸித்தராயிருக்கிற நம்பியுடைய திருப்பதியென்கை. அன்றிக்கே *அறியக்கற்றுவல்லார் வைட்டணவர்* என்று இத்தேசவிஷயமான திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் வைஷ்ணவராவரென்கையாலே, வைஷ்ணவர்களுடையதாய் வாமந க்ஷேத்ரமாயிருக்கிற தேசத்திலென்னவுமாம், வாமநாவதாரப்ரஸங்கத்துக்கு ப்ரயோஜநம் (விபவலாவண்யம் பூர்ணம்) என்கிறதுக்குடலாக விபவாந்வயத்தையுணர்த்துகையும், ‘குறியவன்குடி குறுங்குடி’ என்னுமர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையும், ஆகவிப்படியிருந்துள்ளதிருக்குறுங்குடியில், *நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ் சூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனியோடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்* என்றும், *நீலமேனியும் நான்குதோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே வேறொன்றுக்கிடமறும்படி ப்ரகாசிக்கிற காளமேகநிபச்யாமமான விக்ரஹத்தினுடைய *செல்கின்ற தென்னெஞ்சம்* என்னும்படி மேன்மேலு மநுபவருசிஜநகமாய் *ரூபவாந்ஸுபக ஸ்ரீமாந்* *ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்* என்று விபவத்தில் ப்ரகாசிக்கு மதாகச் சொன்ன ஸமுதாயசோபையான லாவண்யம், *நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த* என்கையாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை.

(அவ) இப்படி பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமானவோரோகுணங்கள் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்த வநந்தரம், மற்றுமுண்டான குணங்களிலோரொன்று ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை, சிரீவரமங்கைமுதலாகத் திருப்பேர்ரெல்லையாகத் திருவாய்மொழியடைவிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல். (ருசிவிவசர்க்கு.) இத்யாதி.

163)ருசிவிவஶர்க்குப் பாதமே சரணாக்கு மௌஶார்யம் வானமாமலையிலே கொழுந்து விடும்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன லாவண்யத்தாலே ஒருவராலும் நிவர்த்திப்பிக்க வொண்ணுதபடி பிறந்த ருசியாலே பரவசராய் அநந்யகதிகளானவர்களுக்கு, *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணுகத் தந்தொழிந்தாய்* என்னும்படி திருவடிகளே உபாயமாகக்கொடுக்கும் 'கார்முகில்வண்ணன்' என்கிற ஔதார்யகுணம் *சிரீவரமங்கலத்தவர்கைதொழவுறை வானமாமலே* என்று ச்ரீவரமங்கையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற வானமாமலைபக்கலிலே *வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்தே* என்கிறபடியே தானேவந்து இடங்கொண்டு தன்னை யுபகரிக்கும்படி கொழுந்துவிட்டு வளருமென்கை.

164)களைகணற்ருரை யுருக்கும் மாதுர்யம் குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்.

(வ்யா) (களைகணற்ருரை) இத்யாதி. அதாவது - *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்று ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்திபிறந்தாரை *நீராயலைந்துகரையவுருக்குகின்ற* என்று சிதிலராம்படி பண்ணுகிற ஆராவமுதான மாதுர்யம்; 'குடமூக்கு' என்கிற கும்பகோணத்திலே மேன்மேலுமாராமல் புஜிக்கும்படி பெருகாநிற்கு மென்கை.

165)மெலிவிலும் சேமம் கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்.

(வ்யா) (மெலிவிலும்) இத்யாதி. அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன நிரதிசயபோக்யமான விஷயத்தை சீக்ரமாகக் கிட்டியநுபவிக்கப் பெருமையாலே *வைகலும்வினையேன் மெலிய* என்று நாள்தோறும் மெலியுமளவிலும், அடிமேல் சேமங்கொள் தென் குருகூர்ச்சடகோபன்* என்று அவனே ரக்ஷகனென்று அத்யவஸித்திருக்கும்படி பண்ணும் *பெருமானதுதொல்லருளே* என்கிற க்ருபை; *திருவல்லவாழ்சேமங்கொள் தென்னகரிலே – தொன்மை பழமையாகையாலே, நித்யமாயிருக்கு மென்கை.

166)வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷண ஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேசஸ்தம்.

(வ்யா) (வ்யவஸாயஜ்ஞர்) இத்யாதி. அதாவது – *ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா* என்று சொல்லப்பட்ட பிராட்டியைப்போலே *ஏறுசேவகனுர்க்கு என்னையுமுள்ளென்மின்கள்* என்று ஆர்த்தரக்ஷணத்தில் தன்னுடைய வ்யவஸாயத்தை யதாவாக அறிந்திருக்குமவர்களுடைய ரக்ஷணத்தில், *நத்யஜேயம்* *ஏதத்வ்ரதம் மம* என்கிறபடியே அநுகூலராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணுதபடியிருக்கும் அவனுடைய ஸ்தைர்யகுணம் *தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டூர்* என்று பம்பையாகிற வாற்றுக்கு வடகரையான திருவண்வண்டூரிலே நிலைபெற்று நிற்குமென்கை.

167)விளம்ப விரோதமழிக்கும் விருத்த கடநாஸாமர்த்யம் நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்.

(வ்யா) (விளம்பவிரோதம்) இத்யாதி. அதாவது – க்ரமப்ராப்தி பற்ருமல் படுகிற த்வரைக் கீடாகக் கடுகவந்து முகம்காட்டாமல் விளம்பித்து வருகையாலே *போகு நம்பீ* *கழகமேறேல்நம்பீ* என்னும்படி ப்ரணயரோஷத்தால் பிறந்த விரோதத்தை *அழித்தாயுன் திருவடியால்* என்று அழித்துப்போகட்ட விருத்தங்களை கடிப்பிக்க வல்லஸாமர்த்யம் *நல்குரவும் செல்வும்* என்றுதொடங்கி தன்னில் சேராதவற்றைச் சேர்த்துக்கொண்டு நிற்கிற

விருத்த விபூதி யோகத்தை ப்ரகாசிப்பித்த *திருவிண்ணகர் நன்னகரே* என்று நன்னகரான திருவிண்ணகரிலே *பல்வகையும் பரந்த* என்கிறபடியே பரந்திருக்குமென்கை.

168)வடிதவடகவிவடநா ஙாந்யவம் அவ்வூரிலே ஓீவிடிஹணம்.

(வ்யா) (கடிதகடகேத்யாதி) அதாவது *பிரானிருந்தமை காட்டினீர்* என்கிற கடகராலே தன்பக்கல்கடிதரானுர்க்கும் கடகரானுர்க்கும் *இவளை நீரினியன்னைமீருமக்காசையில்லை விடுமினோ* என்னும்படி விகடநையைப் பண்ணுவதான *தேவபிரானையே தந்தைதாய்* என்கிறவனுடைய பாந்தவம்; *அவ்வூர்த் திருநாமங்கேட்பது* என்று தோழியானவள் திருத்துலைவில்லி மங்கலமென்று தான் சொல்லும்போது, பெண்பிள்ளை சொன்னுற் போலினிதாயிராமையாலே அவ்வூர் என்று சொல்லப்பட்ட தேசத்திலே தேவபிரானு மரவிந்தலோசனனுமாய் நின்றிருந்துறையுமிரட்டைத் திருப்பதியாகையாலே யிரட்டித்திருக்கு மென்கை. (விகடநாபாந்தவம்) என்றது விகடநாகரபாந்தவ மென்றபடி.

169)கைம்முதலிழந்தா ருண்ணும் நியியின் ஆபத்ஸவத்வம் புகுமூரிலே ஸம்ருஃ ம்.

(வ்யா) (கைம்முதலிழந்தார்) இத்யாதி. அதாவது – *ஏலக்குழலியிழந்தது சங்கே* என்று தொடங்கி *கற்புடையாட்டி யிழந்ததுகட்டே* என்று ப்ராப்யாலாப நிபந்தனமான ஆர்த்தியால் வந்த பாரவச்யத்தாலே ப்ராப்யப்ராபகா பாஸங்களெல்லாம் தன்னடியே விட்டுக் கழிகையாலே கைம்முதலற்றவர்கள், *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்* என்று தாரக போஷக போக்யங்களெல்லாம் தானேயாக புஜிக்கும் *வைத்தமாநிதி* என்று ஆபத்ரக்ஷகமாகச் சேமித்து வைத்த மஹாநிதிபோலே யிருக்கிறவனுடைய ஆபத்ஸஹத்வம்; *திண்ணமென்னிளமான் புகுமூர் திருக்கோளூரே* என்று ப்ராப்யருசிபிறந்தார்க்கு ப்ரவேஷ்டவ்மாயிருக்கும் திருக்கோளூரிலே, *செல்வம் மல்கியவன்கிடந்த* என்று ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணமே தனக்கு நிரதிசயஸம்பத்தாகநினைத்துவந்து கிடக்கையாலே ஸம்ருத்த மென்கை.

170)சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணையறுக்கும் ஸௌந்ஃர்யம் மாநகரிலே வொஷிக்கும்.

(வ்யா) (சென்று சேர்வார்க்கு) இத்யாதி. அதாவது – *தென்திருப்பேரையில் சேர்வன் சென்றே* என்று க்ரமப்ராப்தி பற்றுத ப்ரேமாதிசயத்தாலே ஹிதபரர்வார்த்தை கேளாதே சென்று ப்ரவேசிப்பதென்னும்படியானவர்களுக்கு, *என்னெஞ்சினுருமங்கேயொழிந்தார் உழந்தினி யாரைக் கொண்டென்னுசாகோ* என்னும்படி உசாத் துணையான நெஞ்சையபஹரிக்கும் *செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்* இத்யாதியால் சொன்னவவனுடைய ஸௌந்தர்யம்; *தென்திருப்பேரெயில் மாநகர்* என்று மஹாநகரமான தென்திருப்பேரெயிலிலே, *எழுந்த நல்வேதத்தொலி நின்ருேங்கு* என்கிறபடியே அவ்விஷயத்தை யநுபவித்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தால் அங்குள்ளார் பாடுகிற ஸாமகோஷத்திலே தெரியுமென்றபடி.

171)ப்ரவண சித்தம் பரத்வ விமுவமாக்கும் ஆநந்ஃவ்ருஸி நீணகரிலே.

(வ்யா) (ப்ரவணசித்தம்) இத்யாதி. அதாவது – *தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றுல் திருவாறன் விளையதனைமேவி வலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங் கொலென்னுமென் சிந்தனை* என்று அவித்யாதிகள் ப்ரத்யக்வஸ்துவான வாத்மாவில்

பற்றறப்போய்த் தெளிவை விளைப்பதான பரமபதத்தை ப்ராபிக்கை வந்துகிட்டினும், என்னெஞ்சானது, திருவாறன்விளையாகிற அத்தேசத்தைக் கிட்டி அநுகூல வ்ருத்தி பண்ணிக் கையாலே தொழக்கூடுமோவென்றுநிற்கும் என்று தன்பக்கல் ப்ரவணரானவர்கள்சித்தத்தை, *சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்தல்லாத் தன்மை* என்று பரமபதத்தின் பேர்சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாம்படி பரத்வத்தில் விமுகமாகப் பண்ணும் "இன்பம் பயக்க வெழில்மலர் மாதரும் தானு மிவ்வேழுலகையின்பம் பயக்க வினிதுடன் வீற்றிருந்து" என்கிற ஆநந்தவ்ருத்தி, *திருவாறன்விளை யென்னும் நீணகரமதுவே* என்று நீணகரான திருவாறன்விளையிலே வ்யக்த மென்றபடி.

172)ஸாஉரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டிதாஸ்சர்யம் குளத்தே கொடிவிடும்.

(வ்யா) (ஸாதரரை) இத்யாதி. அதாவது – *ஆழிவலவனை யாதரித்து – கூடச்சென்றேன்* என்று தன்பக்கல் ஆதரத்தோடேகூடியிருப்பாரை, *பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன்* என்னும்படி ஸ்த்ரீத்வப்ரகாரமான லஜ்ஜாதியை யழிக்கும் *மாயக் கூத்தன்* என்கிற சேஷ்டிதாச்சர்யம்; மாடக் கொடி மதிள் தென் குளந்தை -என்ற திரு குளந்தையில் இதற்க்கு என்று கட்டின மாடக் கொடி முகேன பிரகாசிக்கும் என்கை.

173)ஶ்ரமமனம் தூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாஶம் ஆய்ச்சேரியிலே.

(வ்யா) (ச்ரமமனஞ்சூழும்) இத்யாதி. அதாவது – *பணியாவமரர்* இத்யாதிப்படியே பரம ப்ரேமயுக்தரான நித்ய ஸூரிகள் பரிசர்யை பண்ண பரமபதத்திலே யிருக்குமவன் நிரதிசயஸுகுமாரமான திருமேனியோடே ஸம்சாரிகளுடைய துக்கத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன் வாசியறியாத விந்தலோகத்தில் வந்தவதரித்து, *அடியாரல்லல் தவிர்ப்பது, *படிதான் நீண்டு தாவுவதாகையால் வந்த ச்ரமத்தை யநுஸந்தித்த மநஸ்ஸானது வ்யாகுலிதமாய் ப்ரமிக்கும்படியான, *ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்* என்று பூவேந்தினாற்போலே யிருக்கும் திருவாழி திருச்சங்கை யேந்துகிறதும் மலை சுமந்தாற்போலே வன்பாரமாகத் தோற்றும்படி யிருக்கிறவவன் ஸௌகுமார்யப்ரகாசம்; உடைய நங்கையார் பிறந்தகமாகையாலே ஆழ்வாருக்கு ஆய்ச்சேரியாயிருப்பதாய், *உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்திங்கும்மோடொருபா டுழல்வானோரடியானு முளனென்று – வண்பரிசாரத் திருந்தவென் திருவாழ் மார்வற் கென்திறஞ் சொல்லார்* என்ற திருப்பரிசாரத்திலே காணப்படுமென்கை.

174)மஹாமதிகள் அச்சம் கெட்டு அமரும் ஶௌர்யாதிகள் சிற்றுற்றிலே கொழிக்கும்.

(வ்யா) (மஹாமதிகள்) இத்யாதி. அதாவது – *ஸம்ஸ்ப்ருசந்நாஸநம் சௌரே: விதுரஸ்ஸ மஹாமதி: என்கிறபடியே ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே அவனுக்கெங்கேயென்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணும் மஹாமதிகள், *எங்கள் செல்சார்வு* என்று தங்களுக்கு நிர்ப்பயஸ்தாநமான புகலாக நினைத்து பயங்கெட்டு *திருச்சிற்றுற்றங்கரையானை – முக்கணம்மானை நான்முகனையமர்ந்தேன்* என்று ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீனமாம்படி இவர்களை ப்ரகாரமாகவுடைய பெருமையையுடையனுய்வைத்து ஸுலபனுய் வந்து நிற்கிறவனை, 'அவனுக்கென் வருகிறதோ' என்று பட்டமறுகுதல் தீர்ந்து கிட்டியநுபவிக்கப் பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராம்படியான

வார்கடாவருவி இத்யாதியால் சொன்ன குவலயாபீடசாணூர முஷ்டிககம்ஸாதி நிரஸநப்ரகடிதசௌர்யாதிகள் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறென்கிற திருப்பதியிலே, ஆற்றுக்குள்ளில் மணிமுத்தாதிகள் கரையிலே கொழித்துத் தோற்றுமாபோலே ப்ரகாசிக்கு மென்கை. (சௌர்யாதிகள்) என்கிற விடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே வீர்யபராக்ரமங்களைச் சொல்லுகிறது, ஆறென்கிற ஸமாதியாலே கொழிக்கு மென்றது.

175)ஸாத்யஹ்ருதிஸ்தனுயும் ஸாதந மொருக் கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதாமந்யம் தாயப்பதியிலே.

(வ்யா) (ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனுயும்) இத்யாதி. அதாவது – ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாதநத்திலிழிவாரின்றிக்கே யிருக்க, *திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச்சிந்தையு மொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும்பிரான்* என்று ஸாத்யமான ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தில் வாஸம் லபித்திருக்கச்செய்தேயும், இத்தைப் பெற்றது அத்தேசத்தில் நிலையாலேயன்றோவென்று ஸாதநமான திருக்கடித்தானத்தையும், அடுத்துப்பிடித்து வர்த்திக்கும்படியான க்ருதஜ்ஞதாபரிமளம்; *திருக்கடித்தான நகரும் தன தாயப்பதி* என்று தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸ்தாநமாக நினைத்திருக்கும் திருக்கடித் தானத்திலே யென்கை. (க்ருதஜ்ஞதாகந்தம்) என்றது *கடித்தானம்* என்று மணத்தையுடைத்தான ஸ்தாநமென்கையாலே.

176)அவகாஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம் புகழுமூரிலே குட்டமிடும்.

(வ்யா) (அவகாஹித்தாரை) இத்யாதி. அதாவது – *அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள்* என்று தன் ப்ரஸாதத்திலே மறுநனைய அவகாஹித்தாரை *அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்* *திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று – பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல்* *திருப்புலியூர் நின்ற மாயப்பிரான் திருவருளாமிவள் நேர்பட்டது* என்னும்படி அநந்யார்ஹ மாக்குமதாய் *கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள் போல்* *துன்னுசூழ்சுடர் நாயிறுமன்றியும் பல்சுடர்களும்போல்* இத்யாதிகளால் சொன்ன அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணம். *திருப்புலியூர் வளம் – புகழும்* என்று இவர் கொண்டாடும்படியான ஐச்வர்யத்தையுடைய திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை. (குட்டமிடும்) என்றது குட்டநாடென்னுமத்தை நினைத்து. அருள் மூழ்கினுரை யென்னுதே (அவகாஹித்தாரை) யென்றது கலந்தவர்களை அநந்யார்ஹராக்கும்படி யிருக்கவேணும் நாயக லக்ஷணமென்று உத்தமநாயக லக்ஷணத்தை ஸாமாந்யேந தர்சிப்பித்து, அந்த லக்ஷணமீச்வரனுக்குத் திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்குமென்றருளிச் செய்கிறவராகையாலே.

177)போக்யபாகத்வரை தெளிந்தசந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்.

(வ்யா) (போக்யபாகத்வரை இத்யாதி) அதாவது – பசி கனத்தவன் அன்னம் பக்வமாவதற்கு முன்னே பதற்றத்தாலே அதுக்கு அணித்தாக வந்துகிடப்பது இருப்பது நிற்பதாமாபோலே, போக்ய பூதரான ஆழ்வார்க்கு பரமபக்தியாகிற பாகம் பிறக்குமளவும் அவனுக்குண்டான த்வரை; *தெளிந்தவென்சிந்தை* என்கிற சந்தைக்கு முன் சொன்ன *புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று* என்று கிடப்பதிருப்பது நிற்பதான

திருப்புளிங்குடி, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தமாகிற திருப்பதி மூன்றிலும் தெரியுமென்கை.

178)வொமத்தில் தட்டுமாறும் ஶீலம் காட்கரையிலே கரை யழிக்கும்.

(வ்யா) (போகத்தில் தட்டுமாறும்) இத்யாதி. அதாவது – இப்படி போக்யபூதரான ஆழ்வாருடனே கலந்து பரிமாறுமிடத்தில் *ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்* என்றும், *ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது* என்றும் பேசும்படி அத்தலையித்தலையாய் சேஷசேஷிபாவம் மாறுடிப்பரிமாறும் சீலகுணம்; *திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறு* என்று வித்தராய்ப் பேசின திருக்காட்கரையிலே கரையழியப் பெருகுமென்கை. (கரையழிக்கும்) என்றது காட்கரையென்கிற ஸமாதியாலே.

179)மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்ஃவம் வளத்தின் களத்தே கூடு பூரிக்கும்.
(வ்யா) (மஹாத்மாக்கள்) இத்யாதி. அதாவது *தமரோடங்குறைவார்க்கு* என்று தம்பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கென்னும்படி, *ஸக்ருத் த்வதாகார விலோகநாசயா த்ருணீக்ருதாநுத்தமபுக்திமுக்திபி, மஹாத்மபிர் மாமவலயோக்யதாம் நய க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ:* என்கிறபடியே தம்முடைய விக்ரஹத்தை யொருகால் காணவேணுமென்னு மாசையாலே அநுத்தமமான போகமோக்ஷங்களையும் த்ருணீகரித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களோட்டை விரஹம் ஸஹியாமையாகிற மார்த்த்வம்; *மூழிக்களத்துவளத்தினை* என்று ஆச்ரிதர்க்கு ஸம்பத்தாயிருக்கும் ஸ்வபாவனுனவன் திருமூழிக்களத்திலே கூடுகட்டி நிற்குமென்கை. கூடுபூரிக்குமென்றது களமென்கிற ஸமாதியாலே.

180)பிரிந்த துன்பக் கடல் கடத்தும் விஷ்ணு போதாந்ருஶம்ஸ்யம் நாவாயிலே நிழலெழும்.
(வ்யா) (பிரிந்ததுன்பக்கடல்) இத்யாதி. அதாவது *அன்புடையாரைப்பிரிவுறு நோய்* என்றும் *துன்பக்கடல் புக்கு* என்றும்சொல்லுகிறபடியே *எமராலும் பழிப்புண்டு அணிமூழிக்களத்துறையும் – தம்மாலிழிப்புண்டு இங்கென்* *தாந்தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீர்* *மிகமேனி மெலிவெய்தி மேகலையுமீடழிந் தென்னகமேனி யொழியாமே திருமூழிக்களத்தார்க்கு தகவன்றென்றுரையீர்* என்றிப்படி மேன்மேலும் ஆள் விடவேண்டும்படி தன்னைப் பிரிகையால் வந்த துக்க ஸாகரத்தை நிஸ்தரிப்பிக்கும் *விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்* என்கிற விஷ்ணு போதமான வவனுடையம், *ஆவாவடியானிவனென்றருளாய்* என்று அபேக்ஷிக்கலாம்படியிருக்கும் ஆச்ரிதவிஷய க்ருபையாகிற ஆந்ருசம்ஸ்யம்; *நாவாயுறைகின்ற* என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநாவாயிலே உள்ளூ நிற்கிற வஸ்துவின் ஸ்வாபவமிதுவோ வென்றறியலாம்படி அவ்வூரின்பேராலே நிழலெழுமென்கை. நாவாய் போலேயிருக்கிறவவன் வர்த்திக்கிற தேசமாகையாலே நாவாய் என்று ஊருக்குப்பேராயிருக்கிறதென்று கருத்து. விஷ்ணுபோதத்வமித்தாலே ப்ரகாசித்தால் அதுக்குடலான ஆந்ருசம்ஸ்யம் தன்னடையே தோன்றுமிறே. *காருண்யே நாந்ருசம்ஸ்யேந* என்று விபஜித்துச் சொல்லி, *ஸ்திரீ ப்ரநஷ்டேதி காருண்யம் ஆச்ரிதேத்யந்ருசம்ஸதா* என்கையாலே. ஆந்ருசம்ஸ்யமாவது ஆச்ரிதவிஷய க்ருபை.

181)ஶரண்யமுகுந்ஜத்வம் உத்பலாவஜகத்திலே ப்ரஸிஜ ம்.

(வ்யா) (சரண்ய முகுந்தத்வம்) இத்யாதி. அதாவது – *சரணமாகுந்
தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
மரணமானல் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்* என்று கீழ்ச் சொன்ன விசேஷணத்தாலே எல்லார்க்கும் சரணவரணார்ஹனுயிருக்குமவனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வம் *உத்பலாவதகே திவ்யே விமாநே புஷ்கரேக்ஷணம், சௌரிராஜமஹம் வந்தே ஸதா ஸர்வாங்க ஸுந்தரம்* என்கிறபடியே திருக்கண்ணபுரத்தில் உத்பலாவதகமென்கிற பேரையுடைத்தான திவ்ய விமாநத்தில் நிற்கிற நிலையிலே எல்லாருமறியலாம்படி பிரஸித்தமென்கை. முகுந்தத்வமாவது முக்திபூமிப்ரதத்வம். *வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்* என்கையாலே யாய்த்து இவரிப்படியருளிச்செய்தது. பலமென்று மாம்ஸமாய் உத்பலரென்று மாம்ஸலதேஹரா யிருக்கையன்றிக்கே சரீர சோஷணத்தாலே உத்கத மாம்ஸராய்க்கொண்டு உபேக்ஷித தேஹராயிருக்கும் முமுக்ஷுக்களாய் *தேஷாம் மமாவதோ வாஸ முத்பலாவதகம் விது:* என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ரக்ஷகனனவன் எழுந்தருளி நிற்கையாலே உத்பலாவதகமென்று அங்குத்தை திவ்ய விமாநத்துக்குப் பேராகையாலேயாய்த்து மோக்ஷப்ரதத்வம் அந்த ஸ்தலத்திலே ப்ரஸித்தமென்றது.

182)மார்ஜபந்ஶு ஶைத்யம் மோஹநத்தே மடுவிடும்.

(வ்யா) (மார்க்கபந்துசைத்யம்) இத்யாதி. அதாவது – இப்படி மோக்ஷப்ரதனன தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே மோக்ஷபூமிக்குப் போவார்க்கு *காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம் கதி* *ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே* என்னும்படி ஆப்தனய் கூடக்கொண்டுபோம் மார்க்கபந்துவானவனுடைய, *சுரிகுழல் கமலக்கட்கனிவாய்க் காளமேகம்* என்னும் *அவனடி நிழல்தடம்* என்றும் *மரகத மணித்தடம்* என்றும் சொல்லும்படியிருந்துள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸகல தாபஹரமான சைத்யம்; அம்ருத ப்ரதாந ஸமயத்தில் அஸுரர்களை மோஹிப்பித்த விடமாகையாலே மோஹந க்ஷேத்ரமான திருமோகூரிலே நிறைந்து நிலைபெற்றிருக்கு மென்கை. மடுவிடுமென்றது *மரகத மணித்தடம்* என்கிற ஸமாதியாலே.

183)ஸஸைந்ய புத்ரஶிஷ்ய ஸாயியஸிஜ ஹூஸுரார்ச்சநத்துக்கு முவநாஙி பாஜங்களை ஓவாரத்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம் அநந்தஶயநத்திலே வ்யக்தம்.

(வ்யா) (ஸஸைந்யேத்யாதி) அதாவது – *அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்* என்கிற ஸேநாஸஹிதரான ஸேனைமுதலியாராகிற *யத்ர பூர்வே ஸாத்யா* என்கிற நித்யஸூரிகளில் தலைவரான ஸாத்யருடையவும், *அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி* என்கையாலே புத்ரர்களான ப்ரஹ்மாதிகளாகிற ஸித்தருடையவும், *படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன் பாதம்காண நடமினோ நமர்களுள்ளீர்* என்று இவருபதேசம் கேட்ட சிஷ்யர்களான பூஸுரருடையவும் அர்ச்சநத்துக்கு, திருமுகமும் திருநாபியும் திருவடிகளுமாகிற விவற்றை திருவாசல் மூன்றாலும் தர்சிப்பிக்கிற, நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்று விசேஷம்பாராத ஸாம்யகுணம் திருவநந்தபுரத்திலே கண்வளருகிற ப்ரகாரத்திலே வ்யக்தமாயிருக்குமென்கை.

184)மோக்ஷஜாநத்தில் ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே கரைபுரளும்.

(வ்யா) (மோக்ஷதாநத்தில்) இத்யாதி. அதாவது – *அருள்தருவானமைகின்றனது நமது விதிவகை* என்றும் *விண்ணுலகம் தருவானய் விரைகின்றன் விதிவகையே* என்று மிப்படி ஸர்வஸமனனவன் ஆச்ரிதர்க்கு மோக்ஷப்ரதாநம் பண்ணுமளவில் அவர்கள் விதித்தபடி

செய்வானாய் நிற்கிற ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம்; *வளம்மிக்க வாட்டாற்றான்* என்று ரக்ஷ்யவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே அவனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கிற திருவாட்டாற்றிலே அமர்யாதமாக ப்ரவஹிக்குமென்கை. கரைபுரளுமென்றது ஆறு என்கிற ஸமாதியாலே.

185)த்யாஜ்யதேஹவ்யாமோஹம் மருள்கள் கடியும் மயல் மிகு பொழிலிலே தழைக்கும்.

(வ்யா) (த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம்) இத்யாதி. அதாவது – முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யமான தேஹத்தில், சரமதேஹமாகையாலே, மஹிஷியுடைய உச்சிஷ்டத்தை விரும்பும் ராஜபுத்ரனைப்போலே *வஞ்சக்கள்வனாய் நெஞ்சு முயிருமுள் கலந்து, *மாயவாக்கையிதனுட்புக்கு* என்கிறபடியே இதின்தோஷம் பாராமல் உள்புக்கு, *திருமாலிருஞ்சோலை மலையே* இத்யாதிப்படியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இதிலேகதேசத்திலே பண்ணி, *மங்கவொட்டு* என்று கால்கட்டி விடுவிக்க வேண்டும்படி அவனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் *மருள்கள் கடியும் மணிமலை* என்று ஸர்வருடையவுமஜ்ஞானத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்குமதாய், *மயல்மிகு பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை* என்று போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தாலே போக்தாக்களை பிச்சேற்றவற்றான சோலையையுடைய தெற்குத்திருமலையிலே ஸம்ருத்தமாய்ச் செல்லுமென்கை. (பொழில்) என்கிற ஸமாதியாலேயாய்த்து (தழைக்கும்) என்றது.

186)அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே பேர்பெற்றது.

(வ்யா) (அங்கீகரிக்கஅவகாசம் பார்க்கும்) இத்யாதி. அதாவது – *திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்* என்று ஸ்வாங்கீகாரத்துக் குடலான ஸுக்ருதலவமில்லாதாரையும் மடிமாங்காயிடுமாப்போலே 'என்னுரைச் சொன்னாய்' இத்யாதியான அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களை யாரோபித்தும் அங்கீகரிக்கைக்கிடம் பார்க்கு மவனுடைய ஸ்வாமித்வம்; *பெருநகரரவணை மேல்* என்று கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்பேர் நகரிலே ப்ரஸித்தமாய்த் தென்கை. ஆக, திருப்பதிகள்தோறு மோரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கு மென்னுமிடம் இவரநுஸந்தித்த திருப்பதிகளெல்லாவற்றிலும் தர்சிப்பித்தாராய்த்து.

(**அவ**) இத்திருப்பதிகளில் ப்ராவண்யம் இவர்க்குண்டாய்த்தெப்போது? இவர் தாம் ப்ரபந்த மருளிச்செய்யத் தொடங்கிற்று எத்தனை திருநக்ஷத்ரத்தளவிலே? இது தனக்கு போக்த்ருநியமமுண்டோ? இதின் போக்யதை தானிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இவற்றில் ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

187)இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள் பரமே யென்னவுண்டாய் ஷோடசகலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம் போலே பதினாறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே தேவபோக்யமான வதிலம்ருதம் போலன்றிக்கே என்னாத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவரெம்மான் பார்பரவென்னும்படி ஸேஸ்ரீவரவிஹூதியோ (போ)ஷ்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகம்செய்தது.

(வ்யா) அதாவது - இவ்வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களில் ப்ராவண்யம் *முலையோ முழு முற்றும் போந்தில – பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள் பரமே* என்னும்படி பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னேயுண்டாய்; பதினாறு கலைகளாலும் பரிபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம் போலே, பதினாறு திருநக்ஷத்ரம் பூர்ணமான வாறே *க்ருஷ்ணபக்ஷேமரைச்

சச்வத் பீயதே வை ஸுதாமய:* என்கிறபடியே தேவர்களுக்கு போக்யமாகையாலே போக்த்ருநியம முடைத்தான அந்த சந்த்ர மண்டலத்தில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே, *என்னுவிலின்கவி* என்றும், *பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்* என்றும் *தூமுதல் பத்தர்க்கு* என்றும், *கேட்டாரார் வானவர்கள்* என்றும், தென்னுவென்னு மென்னம்மான்* என்றும், *பார்பரவின் கவி* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸ்வபரவிபாகம், ஸூரிஸம்ஸாரி விபாகம், ஈசேசிதவ்ய விபாகமற ஈச்வரனோடே கூட இரண்டு விபூதியும் புஜிக்கைக்கு யோக்யமாய், *பாலோடமுதன்னவாயிரம்* *அமுதமென்மொழி* என்கிறபடியே வாச்யவாசக ஸம்ச்லேஷரஸத்தாலே பாலுமமுதும் கலந்தாப்போலேயாய், போக்யதாதிசயத்தாலும் புஜித்தார்க்கு நித்யத்வத்தைக் கொடுக்கையாலும் அம்ருதஸமமாய் அதில் வ்யாவ்ருத்தமான மார்தவத்தையுடைத்தான சப்தம் இவர் முகோத்கதமாய்த்தென்கை.

(அவ) இவர் பக்கல் பிரபந்தம் அவதரிக்க தொடங்கின காலத்தை அருளி செய்தார் கீழ் .. இது தான் அவதரிக்கிற அளவில் -இப்படி நாம் அவனைக் கவி பாட வேணும் -என்று சங்கல்ப்பித்து இருந்து பாடினாரோ -என்னும் மா கான்க்ஷையில் ,இதின் அவதறன க்ரமத்தை அருளி செய்கிறார் மேல்.

188)நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பினவேரி நெளிக்குமாபோலே பரஹக்த்யாஓமய ஜ்ஞாநாம்ருதாஷி நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர் பெற்றது.

(வ்யா) அதாவது – நீர் பாலாய், பால் நெய்யாய், நெய் அம்ருதமாய் அத்தாலே நிரம்பினதோரேரி பொறுமல் நெளித்து உடையுமாபோலே; *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்கிற விடத்தில் கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்தியின் ஸ்தாநத்திலே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அதடியாக பரபக்தி தொடங்கிப் பிறக்கையாலே ஜ்ஞாநம் முதலிலே பரபக்திரூபமாய், பரபக்தியானது பரஜ்ஞாநமாய் பரஜ்ஞாநமானது பரமபக்தியாய், *அச்யுத பக்தி தத்வ ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர் வாசோபி:* என்கிறபடியே அந்த பரபக்தியாதிகளாய் நிறைந்த ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருதாப்தியானது, ஆச்ரயமழியாமல் பரீவாஹாபேக்ஷை பிறந்து *நிமியும்வாய்* என்கிறபடியே நெளிகிற வாய்கரையாலே *மிடைந்த சொல்* என்கிறபடியே சொற்கள்தான் நாமிங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும் என்று ‘என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்’ என்று மேல்விழுகையாலே நெருங்கிக்கொண்டு, *மொழி பட்டோடும்* என்கிறபடியே வசநரூபமாய் ப்ரவஹித்து இப்படி பரபக்த்யாத்யவஸ்தா த்ரயாபந்ந பக்திப்ரேரிதமாய் அவதரிக்கையாலே *அவாவிலந்தாதிகளாலிவையாயிரமும்* என்று பக்தி பலாத்காரத்தாலே பிறந்த வந்தாதியான ஆயிரமென்று நிரூபகமாம்படியாய்த் தென்கை. ஆக, இவர் இப் ப்ரபந்தமருளிச் செய்கைக்கடியான ப்ராவண்யம் பிறந்த காலமும் அருளிச்செய்யத் தொடங்கின காலமும், இதினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வமும், ரஸ்யதையும், அவதரித்த க்ரமமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

(**அவ**) இனிமேல் இப் ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் ப்ரதமத்திலே, ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத்தத்வரானவிவர் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தோபதேசம் பண்ணின இப் ப்ரபந்தம் ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே பகவத் ப்ரணீத கீதோபநிஷத் ஸமமாகச் சொல்லப்படுமென்கிறார் (மனம்செய்) என்று தொடங்கி.

189)மனம்செய் எல்லேயில் ஞானவின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிரானை ஞானத்து வைம்மினென்றவிது – தத்வ விவேக நித்யத்வாநித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலஷீய ஸாம்யா ஹங்காரேந்ஷியஷொஷ பல மந: ப்ராயாந்ய கரணநியமன ஸுக்ருதிஹெஉ ஜெவாஸுரவிஹாம விஹூதியோம விஶ்வரூபஉர்ஶந ஸாங்ம ஊக்தி ப்ரபத்தி ஓவைவியீயாஒிகளாலே அன்ரேதிய மீதாஸம மென்னும்.

(வ்யா) அதாவது – (மனஞ்செய் எல்லேயில் ஞானவின்பத்தை) *எல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை* என்றும், *எல்லேயில் ஞானத்தன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ காரணமாய் அபரிச்சேத்யமான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய், *சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர் ஞானவின்பம்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதிபுருஷதத்வங்களிரண்டும் தனக்குள்ளே யாம்படி வ்யாபித்து தான் அபரிச்சேத்யமாய் உஜ்ஜ்வலமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தையுடையனான ஸர்வேச்வரனே; (நின்மலமாக வைத்தவர்) *எனதாவியுள்ளே நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து* என்று பரிபூர்ணஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான உன்னை யென்னெஞ்சுக்குள்ளே விசததமமாக வநுபவித்தென்னும்படி ஸாக்ஷாத்கரித்தவாழ்வார், (ஞானப்பிரானை ஞானத்துவைம்மினென்றவிது) *இருங்கற்பகஞ்சேர் வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும் – எறிதிரைவையம் முற்று மேனத்துருவாயிடந்த – ஞானப்பிரானை யல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லது* என்று ப்ரளயார்ணவ மக்நையான பூமியை மஹாவராஹமாயுத்தரித்த ஜ்ஞாந சக்திகளையும் ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியையுமுடையனாய் ச்லோகத்வய முகத்தாலே சரமோபாயத்தை வெளியிடுகையாலே ஜ்ஞாநோபகாரகனுமா யிருக்கிறவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு முஜ்ஜீவநஹேதுவாயிருப்ப தொன்றில்லை, இது நானறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தம் - என்று ப்ரதம ப்ரபந்தத்திலருளிச் செய்த விஷயத்தை உபாயமாகப்பற்றச் சொல்லுகிற வளவில் *திருக்குருகூரதனை யுளங்கொள் ஞானத்துவைம்மினும்மையுய்யக் கொண்டு போகுறில்* என்று உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியிருந்தீர்களாகில் அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசத்தை உங்கள் மாநஸஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்குங்கோளென்று ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து உபதேசித்த இப் ப்ரபந்தம் –

தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளின க்ருஷ்ணன் *அஸ்த்தாநஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுலம், பார்த்தம் ப்ரபந்நமுத்திச்ய சாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்* என்கிறபடியே அஸ்த்தாநேயுண்டான பந்துஸ்நேஹ காருண்யங்களாலும் ஸ்வதர்மத்தில் அதர்ம புத்தியாலும் கலங்கி, *நயோத்ஸ்யாமி* என்று யுத்தாந்நிவ்ருத்தனாய் *யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந் நிச்சித ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்* என்ற வர்ஜுனனைத் தெளிவித்து யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனுக்குகை வ்யாஜமாக, *அறிவினுல் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவரறிய* என்கிறபடியே லோகத்துக்கு உஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமாம்படி எல்லாப்பொருளும் விரித்த ஸ்ரீ கீதையில் (1,2,3 தத்வவிவேக) ப்ரதமத்திலே, தேஹாத்மாபிமாந கார்யமான பந்துஸ்நேஹத்தையும் வதபீதியையும் மாற்றுகைக்காக தத்வஜ்ஞாநத்தை யுபதேசிக்கத் தொடங்கின வளவிலே, *நத்வே வாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா:, நசைவ நபவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம்* என்று ஸர்வேச்வரனான தன்னோபாதி ஸகலாத்மாக்களும் நித்யரென்றருளிச் செய்கிற வழியாலே, ஜீவபரபேதம், ஜீவர்களுக்குக்குள் பரஸ்பரபேதமாகிற விவற்றை தர்சிப்பித்து, *தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா, ததா தேஹாந்தர ப்ராப்தி: தீரஸ் தத்ர நமுஹ்யதி* இத்யாதியாலே ப்ரகிருத்யாத்ம விவேகத்தையும் சொல்லுகையாலே தத்வங்களினுடைய விவேகத்தையும்; (4 –நித்யத்வாநித்யத்வ)

அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தாச் சரீரிண:, அநாசிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத *நஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசித் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய:, அஜோ நித்ய: சாச்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே* *வாஸாம்ஸி ஜீர்ணநியதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ* இத்யாதிகளாலே ஆத்மநித்யத்வ தேஹாநித்யத்வங்களையும், (5-நியந்த்ருத்வ) *பூமிராபோநலோ வாயு கம் மநோ புத்தி ரேவச, அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதி ரஷ்டதா. அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத்* என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய், *ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த ஸ்ம்ருதி: ஜ்ஞாநம போஹநஞ்ச* என்றும், *ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந திஷ்ட்டதி, ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராநிரூடாநி மாயயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜநஹ்ருதிஸ்த்தனாய் நின்று ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும், (6-ஸௌலப்ய) *தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:* என்றும், *பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்றும் பக்திமான்கள் நிமித்தமாகவும் அவதாரப்ரயுக்தமாகவுமுண்டான வவன்ஸௌலப்யத்தையும், (7-ஸாம்ய) *ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய:* என்று அவனுடைய ஆரச்யணீயத்வே ஸர்வஸாம்யத்தையும், (8-அஹங்கார தோஷ) *அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* என்று அஹங்கார தோஷத்தையும், (9-இந்த்ரியபல) *யத்தோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித:, இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:* என்று இந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும், (10-மந: ப்ராதாந்ய) *சஞ்சலம்ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்.* என்றும் *அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம். அப்யாஸேநது கௌந்தேய வைராக்யேணச க்ருஹ்யதே,* என்றும் மற்றையிந்த்ரியங்களில் வைத்துக்கொண்டு மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும், (11-கரணநியமந) *தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:, வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா* என்றும், *ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி நிருத்த்யச* என்றும் கரணநியமநத்தையும், (12-ஸுக்ருதிபேத) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப.* என்று ஸுக்ருதிகளுடைய பேதத்தையும், (13-தேவாஸுர விபாக) *த்வௌ பூதஸர்கௌலோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுரஏவச. தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீமதா* என்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும், (14-விபூதியோக) *ஹந்த தே கதயிஷ் யாமி விபூதீராத்மநச்சுபா:, ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே, ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணு: ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்சுமாந்* இத்யாதியாலே விபூதி யோகத்தையும், (15-விச்வரூபதர்சந) *பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷஸங்காந், ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந்* இத்யாதியாலே விச்வரூபதர்சநத்தையும், (16-ஸாங்கபக்தி) மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண:* என்று அங்கஸஹிதையான பக்தியையும், (17,18 ப்ரபத்தித்வைவித்யாதி) *தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* *தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்று அங்கத்வேநவும், *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* இத்யாதியாலே ஸ்வதந்த்ரவேநவு மிரண்டுபடியான ப்ரபத்த்யுபதேசத்தைப் பண்ணினுப்போலே,
இவரும் (1,2,3) *அடியேனுள்ளான்* என்கிற விடத்திலே சாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரபேதமும் *சென்று சென்று பரம்பரமாய்* என்று

ஆத்மாவுக்கு தேஹாதிவிலக்ஷணத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகமுமாகிற தத்வ விவேகத்தையும், (4) *மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்* என்றும் *உள்ளது மில்லதும்* என்றும் சிதசித்தத்வங்களின் நித்யத்வஅநித்யத்வங்களையும், (5) *உடல்மிசைஉயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்து* என்றும், *கரந்த சிலிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்து* என்றும் அந்த சேதநா சேதநசரீரியாய், *நின்றனர்* இத்யாதிப்படியே அவற்றின் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஸ்வாதீனமாம்படியிருக்கிற வவனுடைய நியந்தருத்வத்தையும், (6) *பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்* என்றும் *பல பிறப்பாய் – எளிவருமியல்வினன்* என்றும் ஆசாலேசமுடையாரைப்பற்றவும் அவதாரப்ரயுக்தமாகவுமுண்டான வவனுடைய ஸௌலப்யத்தையும், (7) *முற்றவும் நின்றனன்* என்று அவனுடைய ஆச்ரணீயத்வே ஸாம்யத்தையும், (8) *நீர்நும தென்றிவை வேர் முதல்மாய்த்து* என்று ஸம்ஸாரஹேது அதுவேயாகச் சொல்லுகையாலே அஹங்கார தோஷத்தையும், (9) *விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையுஞ் செறுமைம்புலன்* என்று இந்த்ரியபலத்தையும், (10) *மனத்தை வலித்து* என்று மநோநியமத்தினருமை சொல்லுகையாலே மந: ப்ராதாந்யத்தையும் (11) *உள்ளமுரை செயலுள்ள விம்மூன்றையு முள்ளிக்கெடுத்து* என்று கரணநியமநத்தையும்* (12) *பெருநாடுகாணவிம்மையிலே பிச்சை தாங் கொள்வர்* என்கையாலே ஆர்த்தனுன ப்ரஷ்டை ச்வர்யகாமன் *இறுகலிறப்பென்னும்* என்கையாலே ஜிஜ்ஞாஸுவான கேவலன், *குண்ங்கொள் நிறைபுகழ் மன்னர்* இத்யாதியாலே அர்த்தார்த்தியான அபூர்வைச்வர்யகாமன், *திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மின்* என்கையாலே ஜ்ஞாநியாகிற பகவச்சரணார்த்தி என்கிற ஸுக்ருதி பேதத்தையும், (13) *அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்* நண்ணுவசுரர் – நல்லவமரர்* என்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும், (14) *புகழுநல்லொருவன்* *நல்குரவும்* *மாயாவாமனன்* இவைகளிலே விபூதி யோகத்தையும், (15) *நீராய் நிலனுய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானுய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனுயயனுனுய்* என்று விச்வரூப தர்சனத்தையும், (16)வணக்குடைத்தவ நெறிவழி நின்று புறநெறி களைகட்டுணக்குமின் பசையற* என்றும், *மேவித்தொழுதுய்ம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற் கொண்டச்சுதன்தன்னை ஞானவிதி பிழையாமே* என்றும், *மாலைநண்ணி – காலை மாலை கமல மலரிட்டு – தொழு தெழுமினே* என்றும் ஸாங்கபக்தியையும், (17,18) *அவனுடையுணர்வு கொண்டுணர்ந்து* என்று அவனருளிச் செய்த ப்ரபத்திரூபஜ்ஞாநத்தை ஸஹாயமாகக்கொண்டு அத்தையறிந்தென்கையாலே பக்த்யங்கத்வேனவும் *மற்றொன்றில்லை* *சரணமாகும்* என்கிறவற்றாலே ஸ்வதந்த்ரவேநவும் இரண்டுவகையான ப்ரபத்தியையு முபதேசிக்கையாலே ஏதத்ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தைக் கொண்டு *மாயோனன்றோதியவாக்கு* என்கிற ஸ்ரீகீதையோடொக்கச் சொல்லப்படுமென்கை. (ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே *ஜந்ம கர்மசமே திவ்ய மேவம் யோவேத்தி தத்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந* என்றாப்போலே, *இவை பத்தும் வல்லாரமரரோடுயர்விற் சென்றறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறை* என்று சொன்ன அவதார ரஹஸ்யவைபவம், *பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, தததஹம் பக்த்யுபஹ்ருத மச்நாமி ப்ரயதாத்மந:* என்றாப்போலே *பிரிவகையின்றி நன்னீர் தூய்ப்புரிவதுவும் புகைபூ* என்று சொன்னவன் ஸ்வாராததை முதலாகக் கீழநுக்தங்களையும், தேஹாத்மாபிமாநிகளை க்ரமத்திலே ப்ராப்ய ஸாதநங்களினெல்லையிலே மூட்டுகையும், ஸாத்யோபாயங்களிலே பரந்து ஸித்தோபாயத்தை மறைத்து உபதேசிக்குமிடத்தில் வைபவம் தோற்ற வெளியிடுகையுமான வற்றையும் நினைக்கிறது.

(**அவ**) ஆக ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யம் சொல்லிற்று கீழ்; அதிலிதுக்குண்டான ஆதிக்யத்தைப் பல ஹேதுக்களாலும் சொல்லுகிறதுமேல். ப்ரதமம் வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தால் வந்த ஏற்றம் சொல்லுகிறது (அது தத்வோபதேசம்) இத்யாதியால்.

190)அது தத்த்வோபஜெஶம்; இது தத்த்வஜர்ஶி வசநம்.

(வ்யா) அதாவது – அந்த ஸ்ரீகீதாப்ரபந்தம், *தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ் ஸர்வதோமுகை, தத்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர் நாராயண: பர:* என்கிறபடியே தத்வ பூதனை ஸர்வேச்வரன்தானே உபதேசித்தது. இப்ப்ரபந்தம், *தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந:* என்று ஜ்ஞாநோபதேசத்துக்கு ஆப்ததமராக அவன்தானருளிச்செய்த தத்வதர்சிகளில் தலைவரான ஆழ்வார் வசந மென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றுய்த்து *அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ் ததா, மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய* மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று இப்படி ஸ்வவைபவத்தை ஸ்வயமேவ அருளிச் செய்கையாலே ஸ்வப்ரஸம்ஸைபோலே யிருக்கையாலே அது மந்தமதிகளுக்கு விச்வசநீயமாகாது; சுத்த ஸத்வஜ்ஞாநரானவிவர், *மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட நங்கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர் கண்ணே* *கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை* *கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண் – திண்ணமா நும்முடைமையுண்டே லவனடி சேர்த்துய்ம்மினோ* என்று இப்படி மத்யஸ்த்தமாக நின்று தத்வைபவத்தை யுபதேசிக்கையாலே, இது மந்தமதிகளுக்கும் விச்வநீயமா யிருக்கு மென்கிற ஆதிக்யம்.

(**அவ**) ப்ரபந்தோதய ஹேது வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த ஆதிக்யம் சொல்லுகிறது மேல் (அது ஐவரை வெல்வித்து) இத்யாதியால்.

191)அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதிற்றைந்திரட்டி படச்சொன்னது இது நாடாகத் தோற்றேமென்று ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னது.

(வ்யா) அதாவது – அந்த ப்ரபந்தம் *அன்றைவரை வெல்வித்த* என்கிறபடியே, *த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ருர் ஜநார்தநம்* என்று ராஜ்யகாங்க்ஷிகளாய் சரணம் புக்கு நிற்கிற பாண்டவர்களைவரையும், *ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண* என்றவர்ஜுநனை *கரிஷ்யே வசநம் தவ* என்னப்பண்ணி யுத்தத்திலே மூட்டி விஜயிகளாக்கி, *பதிற்றைந்திரட்டிப் படைவேந்தர்பட* என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ப்ரதிபக்ஷபூதரான துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரையும் முடிக்கைக்காகச் சொன்னது; இந்த ப்ரபந்தம் *தோற்றேம் மடநெஞ்ச மெம்பெருமான் நாரணற்கு* என்று வகுத்த சேஷி பக்கலிலே எல்லாரும் அபஹ்ருத சித்தராய்ப் போம்படியாக, *முடிப்பான் சொன்ன வாயிரம்* என்கிறபடியே அதுக்கு விரோதியாயிருந்துள்ள *பொங்கைம்புலனும்* இத்யாதியால் சொன்ன சதுர்விம்சதி தத்வாத்மகமான அசித்திலும், ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய்க்கொண்டு ஸ்வபோக்யதையாலே தன் பக்கலிலே கால்தாழப் பண்ணுமாத்மாவிலுமுண்டான ஸங்கத்தை முடிப்பதாகச்சொன்னதென்கை. இத்தால் மோக்ஷ சாஸ்த்ரமேயாகிலும் உதிக்கிறபோது அந்யார்த்தமாக உதித்த குறையுண்டு அதுக்கு, மோக்ஷார்த்தமாகவே உதித்த வேற்றமுண்டிதுக்கு என்றதாய்த்து.

(அவ) உபக்ரமோபஸம்ஹாரப்ரக்ரியையால் வந்தவைபவம் சொல்லுகிறது (அங்கு) இத்யாதியால்.

192)அங்கு நம்பிசரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரியமென்றது; இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிக வென்று உகந்தது.

(வ்யா) அதாவது – அந்த ப்ரபந்தத்திலுபதேசம் தொடங்குகிறபோது, *நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று தாழ்ந்த தனஞ்சயற்காகி* என்கிறபடியே, *சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்* என்ற வர்ஜுனனுடைய அநுவர்த்தநம் கண்டு ப்ரீதியோடே உபக்ரமித்து, *நூநமச்ரத்ததாநோஸி துர்மேதாச்சாஸி பாண்டவ, அபுத்த்யா யந்ந ஜாநீஷே தந்மே ஸுமஹதப்ரியம்* என்று அவன் பக்கலவதாநம் காண்கையாலே அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று. இப்ப்ரபந்தத்தில் விமுகரைக்குறித்து க்ருபையாலே உபதேசிக்கையாலே உபதேசோபக்ரமத்தில் *ஏபாவம் பரமே* என்று அப்ரீதியோடே யுபக்ரமித்து அவ்வுபதேசங்கேட்டு ஜகத்தாகத்திருந்துகையாலே இப்படி திருந்தினவர்களைக்கண்டு *பொலிக பொலிக* என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி *உகந்து பணிசெய் தென்னும்படி ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்றென்கை. இத்தால் அர்ஜுனன் யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனுன மாத்ரமொழிய ஸித்ததர்மபர்யந்த முபதேசத்தின் பலம் ஸித்திக்கப்பெருமையாலே உபதேசம் ஸப்ரயோஜநமாய்த்தில்லையங்கு; அது ஸப்ரயோஜநமாய்த்து மிங்கே என்றதாய்த்து.

(அவ) ப்ரதிபாத்யார்த்த கௌரவத்தால் வந்த வைபவம் சொல்லுகிறது (அதில் ஸித்ததர்ம) இத்யாதியால்.

193)அதில் ஸிஜய ர்மவிஜி(யே); இதில் விஜீ யநுஷ்ஂாநங்கள்.

(வ்யா) அதாவது - அந்த ஸ்ரீகீதையில் *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று ஸித்த தர்ம விதிமாத்ரமே யுள்ளது; இந்த ப்ரபந்தத்தில், *திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ* என்று விதியும், *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று அநுஷ்டாநமும் இரண்டும் காணலாமென்கை. இத்தால் விதிமாத்ர ப்ரதிபாதகமானவதில், வித்யநுஷ்டாநங்க ளிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கு மிதுக்கு ஏற்ற முண்டென்றதாய்த்து.

(**அவ**) இனி அந்த ஸ்ரீகீதைதனக்கு உத்கர்ஷமும் இவரங்கீகாரத்தாலே யென்கிறது (பகவன்) இத்யாதியால்.

194)பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்.

(வ்யா) அதாவது – *அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறிவழி நின்று* என்றும், *ஞான விதி பிழையாமே* என்றும், *பண்டேபரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம்* என்றும் பரமவைதிகரான இவர் அத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகையாலே யாய்த்து அந்த ஸ்ரீகீதைக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய்த் தென்கை. புத்த முநியாயும் கபில முநியாயும் சொன்ன பௌத்த சாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமும் அவன் தானருளிச் செய்ததாயிருக்கச் செய்தே, வைதிக பரிக்ரஹமில்லாமையிறே அப்ரமாணமாய்த்து. *இதி மோஹநவர்ஷமணு த்வயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருணய மந்யே* என்று பகவதுக்தமேயாகிலும் வேதவிருத்தமானது வைதிகரங்கீகரியார்களே. வேதவிரோதித்வம் ப்ரகாசிப்பது வைதிக பரிக்ரஹத்தாலேயிறே.

ஆகையால் அதுக்கு உத்கர்ஷம் இவரங்கீகாரத்தாலே யென்னக்குறையில்லை. இத்தால் அதுக்குத்கர்ஷம் இவர் பரிக்ரஹம் கொண்டு சொல்லவேணும்; இவர் வாக்கில் பிறந்தவிதுக்கு அதுவும் வேண்டாவென்று இவ்வழியாலும் ஓர் ஆதிக்யம் சொல்லிற்றுய்த்து. ஆக ஸ்ரீகீதையிலுமிதுக்குண்டான ஆதிக்ய ஹேதுக்களெல்லாம் சொல்லிற்றுய்த்து.

(**அவ**) இப்படி ஈச்வரோபதேசத்திலிவருபதேசத்துக்கு ஏற்றம் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ப்ரமேயபூதனனவனோடே ப்ரமாண ப்ரமாதாக்களையும் கூட்டி ‘அவர்களெல்லாருபதேசமும் ஸங்குசித விஷயம், இவருபதேசம் ஸர்வ விஷயம்’ என்று இவ்வழியாலே உபதேஷ்டாவான ஆழ்வார்க்கு ஓர் ஆதிக்யமருளிச் செய்கிறார் மேல் (வேத வேத்யவைதிகோபதேசம்) என்று தொடங்கி.

195)வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னுமல் இவர் திருத்துவர்.

(வ்யா) அதாவது – ஹிதாநுசாஸநபரமான வேதத்தினுடையவும், *வேதவேத்யே பரே பும்ஸி* என்று வேதைகஸமதிகம்யனான ஈச்வரனுடையவும், *யேச வேதவிதோவிப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:* என்கிறபடியே வேதத்தில் பூர்வோத்தரபாகார்த்தஜ்ஞராய் வைதிகரென்று நிரூபகமாயிருக்கும் மஹர்ஷிகளுடையவு முபதேசம், *ஆவித்ய ப்ராக்ருத ப்ரோக்த* என்கிறபடியே தத்வஹித புருஷார்த்தஜ்ஞாநாபாவ ரூபாவித்யாயுக்தரான ஸம்சாரிகள் மாத்ரத்திலே; தத்வஹிதாதிகளில் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளோடு பகவதுபாயத்வ நிஷ்டராயிருக்கும் ஜ்ஞாநிகளானவர்களோடு, தத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து உபயபரராய் ததநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கும் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தரோடு, *நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம் தே* *யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம்* என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனான வீச்வரனோடு வாசியற ஸர்வர்க்கும் வேண்டுமம்சங்களை யுபதேசித்து இவர் திருத்துவரென்கை.

(**அவ**) எல்லார்க்கும் இவரிப்படி அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணவேணுமோ என்னுமபேக்ஷையிலே, கீழ்ச்சொன்ன நாலு விஷயத்துக்கு மிவரறிவிக்க வேண்டுமர்த்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிகிறார் (அறியாதார்க்கு) என்று தொடங்கி.

196)அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும் இக்கரையேறினார்க்கு இன்பவெள்ளமும், நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும், கரையேற்றுமவனுக்கு நாலாறு மறிவிக்க வேணும்.

(வ்யா) அதாவது – *செங்கணெடியானைச் சிந்தித்தறியாதார் என்று மறியாதார்* என்று முதலிலே பகவத் ஜ்ஞாநமில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *அஃதேயுய்யப்புகுமாறு* என்று *திருநாரணன்தாள் என்கிறவதுவே உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமென்று ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயமும், *அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுளழுந்தியுன் பேரருளாலிக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை* என்று ஸம்ஸார ஸாகரத்திலழுந்துகிறவர்களுக்கு பகவதேகோபாயத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இங்கே யிருக்கச் செய்தே ‘அக்கரை இக்கரை’ என்னும்படி ஸம்ஸாரம் தூரமாய் பரமபதமாஸந்நமாம்படி யிருக்கையாலே பகவதேகோபாயத்வத்திலே வ்யவஸிதராய் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தராயிருக்கிறவர்களுக்கு வ்யவஸாயம் குலைந்து த்வரிக்கும்படி *முகில்வண்ண வானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷண்யமும்; ஆற்றிலே யிழிந்து போகா நிற்கச் செய்தே நிலைக்குமிடமும் நிலையாத விடமுமறியாதாரைப் போலே, ப்ராப்யபரராயநுபவியா நிற்கச்செய்தே அதில் நிலை

கொள்ளலாமிடமும் ஆழங்கால்படுத்துமிடமும் அறியாதவர்களுக்கு, *செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின்* என்று சீலகுணமாகிற ஆழங்காலும், *ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரமநந்த க்லேச பாஜநம், த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:* என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக்கடத்தி அக்கரைபடுத்துமவனுக்கு *பொங்கைம்புலன்* இத்யாதியாலே சதுர் விம்சதிதத்வமு மறிவிக்க வேணுமென்கை. ஆக அறிவுகேடரை உபாயத்திலே மூட்டுவர்; உபாயத்திலே யூன்றுவாரை ப்ராப்யபரராக்குவர்; ப்ராப்யத்திலே அவஹாகிக்குமவர்களுக்கு ஆழங்காலறிவிப்பர்; ப்ராப்தியை யுண்டாக்குமவனுக்கு த்யாஜ்யத்தை யறிவிப்பரென்றதாய்த்து.

(**அவ**) இவர்களுக்கு இவ்வர்த்தங்களுபதேசிக்கைக் குறுப்பான ஹேதுக்களோடே இவைதன்னை யின்னமொரு ப்ரகாரேண வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிருர் (அவன் முனிந்தார்க்கு) என்று தொடங்கி.

197)அவன் முனிந்தார்க்குத் தாம் கண்டது; தம்மை முனிவார்க்குத் தம்கண், காணுதது காண்பார்க்குக் கண்மாறுமிடம், ராகாந்தனுக்கு மாயாதோஷம் இவர் காட்டுமவை.

(வ்யா) அதாவது – *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்கிறவவன் முனிவுக்கு விஷயமாய் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லது* என்று நிமக்நோத்தரண சக்தனுய் ஜ்ஞாநோபகாரனுனவனை யொழிய ஸர்வர்க்குமுஜ்ஜீவ நோபாயமில்லை என்று தாமறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தமும்; *எங்ஙனேயோவன்னைமீர்கா ளென்னை முனிவது நீர்* என்னும்படி உபாயாத்யவஸாயதசையிலே நின்று ஸ்வயத்நபரீருக்களாய் ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய மறியாதே இத்தனை அதிப்ராவண்யமாகாதென்று ஹிதம் சொல்லுமவர்களுக்கு *என்னெஞ்சினுல் நோக்கிக் காணீர்* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷண்யா வகாஹியான என்னெஞ்சினுல் பார்க்கமாட்டீர்களோவென்று தம்முடைய உட்கண்ணுன ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமும், *செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின்* என்று கவிகளாய் கூர்க்கக்காணுமவர்களாகையாலே புறம்பொருவர் காணுததும் காணவல்லவர்களுக்கு அவன் சீல குணத்திலே கண்வையாதே கொள்ளுங்கோளென்று கண்மாறுமிடமும்; தம்பக்கல் ராகத்தாலே முன்னடி தோற்றுமையாலே த்யாஜ்ய தேஹதோஷம் காணமாட்டாதவனுக்கு, *மங்கவொட்டுன் மாமாயை* என்று ப்ரக்ருதிதோஷமுமிவர் தர்சிப்பிக்குமவை யென்கை.

(**அவ**) ஆனுல் அஜ்ஞர்க்கு உபதேசிக்குமாபோலே இவர்களெல்லார்க்கும் பலகாலுமுபதேசிப்பரோவென்னவருளிச் செய்கிருர் மேல் (ஸாதந ஸாத்யஸ்த்தமத்யஸ்த்தரை) என்று தொடங்கி.

198)ஸாயநஸாயீயஸ்ய மயீயஸ்யரைவிட்டு அவற்றில் கலங்கும் ஜீவேஶீவரர்க்கு வீடுமின் நினைமின் பிடித்தேன் விடுவேனே வைத்தெழவூது வாடி நிற்கக் கன்மமன்று ஆன்பின் கைகழியேல் உழிதராய் என்சொற்கள் என்று இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்.

(வ்யா) அதாவது – ஸாதந ஸாத்யங்கள் கைப்பட்டவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுவது அல்பமாகையாலே ஸாதநஸ்தராகவும் ஸாத்யஸ்தராகவும் நடுவுசொன்ன ஜ்ஞாநிகளும் ஜ்ஞாநவிசேஷ யுக்தருமாகிற அவர்களிருவரையும் விட்டு, கர்மபரவசராய் ஸாதநஸாத்யங்களின்னதென்றறியாதே கலங்கி நிற்கிற ஸம்ஸாரி சேதனர்க்கு, *வீடுமின்

முற்றவும்* என்று தொடங்கி *சுனை நன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே* என்னுமளவும் த்யாஜ்யோ பாதேயங்களைப் பல படியாலு முபதேசிக்கையாலும்; ப்ரேம பரவசனுய் ஸாதநஸாத்யங்கள் இன்னதென்றறியாதே கலங்கு மீச்வரனுக்கு ‘அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே இவர் நம்மைவிடில் செய்வதென்’ என்றதிசங்கை பண்ணி அலமருகிறவளவிலே *உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கனவே* *உன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனே* என்று, *மாசுச:* என்பது, தோகை மாமயிலார்கள் – செவியோசை வைத்தெழ ஆகள் போகவிட்டுக் குழலூது* என்று ஸாதந ஸாத்யங்களை யறிவிப்பது. *மழறுதேன் மொழியாளர்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேல்* *கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது* *ஆன்பின் போகல்* *என்கை கழியேல்* என்று அக்ருத்யங்களைச் செய்யாதேகொள்ளென்பது *நீயுகக்கு நல்லவரொடு முழிதராய்* *அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்* என்று க்ருத்யங்களானவற்றைச் செய்யென்பதாய், இப்படி பலவிடங்களிலு முபதேசிக்கையாலும், ப்ரதமசரமோக்தரான அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவரென்றபடி.

(ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலங்கு மீச்வரனுக்கு) என்று உபக்ரமித்து (பிடித்தேன் விடுவேனே வாடிநிற்க) இத்யாதிகளை யெல்லாமருளிச்செய்வானென்னென்னில் ஸாதந ஸாத்யஸ்தரைச் சொன்னதுக்கு ப்ரதி கோடியாக அவற்றில் கலக்கம் ஜீவேச்வரர்களிருவர்க்கும் ஒரோ வழிகளாலுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைகாகச் சொன்னவித்தனையொழிய மேல் சொல்லுகிற ஹிதாஹிதங்களெல்லாம் அவ்விரண்டு விஷயமாயே யிருக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமையால் விரோதமில்லை. ஜீவவிஷயமான உபதேசந்தன்னிலும் அர்த்த பஞ்சகமும் உபதேசிக்கையால் அவையிரண்டுமேயென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லையிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, ஜீவ விஷயமான உபதேசத்திலும் *வீடுமின் முற்றம் பக்தி ரூபஸாத நோபதேச பரமாகையாலும், *கண்ணன் கழலிணை பக்திமான்கள் பரிமாற்றமிருக்கும்படி யுபதேசித்ததாகையாலும், நடுவுள்ள வுபதேசத்தையாராய்ந்தாலும் பக்தி ப்ரபத்தி ரூபஸாதநோபதேசமும் பகவதநுபவகைங்கர்யரூப ஸாத்யோபதேசமும் ப்ரசுரமாய், ப்ராப்யமான பரஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்தி விரோதியையுமுபதேசித்தவை, இந்த ஸாதந ஸாத்யங்களிலே ஊன்றவைக்கைக்குடலாகையாலே ஏதத்சேஷமாய் அறுகையாலும், ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையே உபதேசத்துக்கு ப்ரதானமென்றெருங்க விட்டு, ஈச்வர விஷயமான உபதேசமும் ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையைப் பற்றவென்றே கொள்ளவேணுமாகில், *பிடித்தேன் *விடுவேனே* என்கிறவிரண்டும் தனக்கு ஸாத்யபூதரான விவரோடேவந்து ஸம்ச்லேஷித்துப் பெருப்பேறு பெற்றுனுயிரா நிற்கச்செய்தே ‘இவர் அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகலில் செய்வதென்’ என்றதிசங்கை பண்ணியலமாக்கிறத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைகாகச் சொன்னவையாகையாலே ஸாத்யவிஷயமான கலக்கத்தைத் தெளிவிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகலாம். ஸாத்யத்தில் கலக்கமாவது ஸாத்யமின்ன தென்றறியாமல் கலங்குகையானுலும், ஸாத்ய வஸ்து விஷயமான கலக்கமென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு இதுக்கிப்படி யோஜித்தால் வரும் விரோதமில்லை. (வைத்தெழவூது) என்கிறவிது தனக்கபிமதமான விஷயங்களைப் பிரிந்து கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு அதஸ்மிம்ஸ் தத்புத்தி பண்ணித் தங்கள் குழலைக்கொண்டாடிஞனுகைக் கருதி “நாங்கள் அவர்கள் அல்லோம் காண். அவர்கள் பக்கலிலே போ” என்கிற நினைவாலே *தோகைமாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ* என்று ஸாத்யத்தையும், *ஆகள் போகவிட்டுக் குழலூது* என்று ஸாதநத்தையும் அவனுக்கறிவிக்கிறதாகையாலே, உபயத்திலும் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

(வாடி நிற்க) என்கிறவிது *மழறுதேன் மொழியார்கள்* என்று தொடங்கி உனக்கபிமதைகளானவர்கள் உன்னைப்பிரிந்து உருவிக்கிடக்க உனக்கு உபேக்ஷாவிஷயமான வெங்கள் பூவைகிளிகளோடே கலந்து பேச்சுக்கொள்ளாதேகொள் ளென்கிறதாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலக்கம்கண்டு சொன்னதாமிறே. (கன்மமன்று) என்கிறவிது, தங்களோடே இட்டீடு கொண்டு தங்களபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தங்களை வசீகரிக்கைக்கு ஸாதநமாக நினைத்துத் தங்களுக்கநிஷ்டமென்றறியாமல் கையில் பாவையைப் பறிக்கிற அவனைக்குறித்து 'உனக்கிது கார்யமன்று' என்கிறதாகையாலே ஸாதநத்தில் கலக்கங்கண்டு சொன்னதாகலாம். (ஆன்பின்போகேல் கைகழியேல்) என்றது பசு மேய்க்கப் போனவிடத்தே தனக்கென்னதீங்கு வருகிறதோ என்றும் பிரிவாற்றுமலும் இத்தலைபடுகிற க்லேசமறிந்தால் பிரியாதே இத்தலையோடே கூடியிருக்கை புருஷார்த்தமாயிருக்க, ஜாத்யுசிததர்ம்மென்கிறமாத்ரத்தைக் கொண்டு பசுமேய்க்கப்போகவொருப்படுகிறவனைக்குறித்து *ஆழுமென்னுருயிரான் பின்போகேல்* *கலவியும் நலியுமென் கைகழியேல்* என்றவையாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதாகலாம். (உழிதரு) என்கிறவிது *வசி செயுன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையுங் காட்டி* என்று வசீகாரஸாதநத்தையும், *உகக்கு நல்லவரொடு முழிதரு* என்று அபிமத விஷய ஸம்ச்லேஷமாகிற ஸாத்யத்தையும், அவையறியாமல் நிற்கிறவனுக்கறிவித்ததாகவே யிருக்கிறது. *என்சொற்கொள்* என்கிறவிது பசு மேய்க்கப்போகவேண்டா வென்று விலக்குகிறது. நமக்கொரு தீங்கு வாராமைக்காக வென்றறியாதே பரிவையான தன்வார்த்தையை யநாதிக்கிறவனைக் குறித்து *அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்* என்றதாகையாலே, இதுவும் ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். ஆனபின்பு, *இவற்றில் கலங்கு மீச்வரனுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்* என்றதுக்கு அநுகுணமாக இச்சந்தைகளுக் கெல்லாமிப்படி யோஜித்தாலும் குறையில்லை.

(**அவ**) இப்படி யிவர்களிருவர்க்கும் பலகாலுமுபதேசிக்கைக்கு ஹேது வென்னென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறுர் (கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு) என்று தொடங்கி.

199)கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே; தம்மூடுவார்க்கு வேட்கை யெழுவிப்பது ஞானத்தாலே.

(வ்யா) அதாவது - *பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞானமூர்த்தியினுய்* என்று ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் ஸகல சேதநாசேதநங்களையு மொக்கக்கலசி ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்தில் ஒருவர் கர்ம்மொருவர் பக்கல் கலசாதபடி பிரித்தவிடத்திலும் தன் ஸ்வரூபத்துக் கொரு பேதமின்றிக்கே அத்விதீயமாய் அபரிச்சேத்யமான கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற ப்ரபாரூபமான ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடையனுகையாலே ஸர்வஜ்ஞனுயிருக்கிறவனுக்கு *உனக்கொன்றுணர்த்துவன்* என்று உபதேசிக்கிறது – தத்விஷய ப்ரேமத்தாலே; கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமமூடும்* என்று ஐச்வர்யம் விநாசஹேதுவாகக் காணுநிற்கச் செய்தே பின்னையுமத்தை ஸ்வீகரிக்கும்படி தமோபிபூதராகா நிற்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பன்* என்று தம்முபதேசத்தாலே பகவத் பக்தியை ஜநிப்பிக்கிறது. தத்ஸம்பந்தமடியாக அவர்களை விடமாட்டாதே திருத்தித் தம்மோபாதி பகவதநுபவ பரராக்கவேணுமென்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே யென்கை.

(**அவ**) இப்படி ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் காரணமாகச் சொல்லுவானென், பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வமன்றே பரோபதேசத்துக்கு ப்ரதாநகாரண மென்னவருளிச் செய்கிறுர் (உயிர்மாய்தல்) இத்யாதியால்.

200)உயிர் மாய்தல் ஆழுமென்னுருயிரென்னும் பரதுக்கம்ஸஹியாமை இரண்டிலுமுண்டு.

(வ்யா) அதாவது – *கொண்டாட்டும் குலம் புனேவும்* என்று தொடங்கி *உயிர் மாய்தல் கண்டாற்றேன்* என்று ஸம்ஸாரிகள் பாரிக்கிற பாரிப்பும் முடிந்துபோகிற படியும் கண்டு ஆற்றமாட்டுகிறிலேனென்கையாலே பரருடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், *அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்றுழுமென்னுருயிர்* என்று அசுரர்களுன்னே வந்துகிட்டினுல் அங்கு என்னுய் விளையுமோவென்று என்னுத்மாவானது தரைப்படா நின்றதென்கையாலே பரனுன வீச்வரனுடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், இருவர்க்கு முபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்ன ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டிலு முண்டென்கை. இத்தால் ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வத்தை யொழிந்திராதென்றதாய்த்து.

(அவ) இப்படி ப்ரேமமாத்ரத்தாலன்றிக்கே ஈச்வரன் நினைவாலே அவனுக்குத் தாமாத்ம பூதராகையாலும் அவனுக்கொரு தீங்கு வரப்பொறுக்கமாட்டாரென்னுமத்தை தர்சிப்பிகிறுர் (என்னது) இத்யாதியால்.

201)என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாராத்மா வென்று அவன் மதம் தோன்றும்.

(வ்யா) அதாவது – *என்னதுன்னதாவியும்* என்று உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்றவிடத்திலே, *அறிவாருயிரானுய்* என்று அறிவாரையுயிராகவுடைய வனென்னும்படி, *ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்* என்று ஜ்ஞானியாநவன் எனக்கு தாரகனுகவே யென்னுடைய மதம் என்றருளிச்செய்தபடியே இவரை யவன் தனக்காத்மாவாக நினைத்திருக்கிற ஆகாரம் தோன்றுமென்றபடி. ஆகையால், அவனுக்கொரு துக்கம் வரப் பொறுக்கமாட்டாரென்று கருத்து.

(**அவ**) ஆக ஜீவேச்வரர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுகைக்கு ஹேதுக்களை தர்சிப்பித்தாராய் நின்றுர் கீழ். இப்படி இவருபதேசிப்பராலுலும் சிஷ்யலக்ஷணை யோக்யதையில்லாத வீச்வரன் உபதேசத்துக்கு முக்ய பாத்ரமன்றே என்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறுர் மேல் (இருத்துமெண்டானுய்) என்று தொடங்கி.

202)இருத்து மெண்டானுய்ப் பொய்கலவாது அன்பு செய்து பற்றிலனுய் க்ஷுத்த்ருட் பீடித நிர்ய்தநரைப் போலே கண்டு கொண்டுண்டுபருகிப் பரிஜனுதிகளோடே தன்னைத்தந்து என் செய்வனென்றேயிருந்து அவிலஹரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க, அது சுமந்து அல்லுநன்பகலும் போகு என்றுலும் அகல்வானுமல்லனுய் போகேலென்றுல் உகப்பையும் தவிர்ந்து விதிவகையே நடத்துமவனே உபதேசஸத்பாத்ரம்.

(வ்யா) அதாவது – ஸச்சிஷ்யனுனவன் ஆசார்யனை ததபிமதஸ்தலத்திலே வைத்து தச்சந்தாநுவர்த்தியாய் தத்விக்ரஹத்திலே புரையற்ற விருப்பமுடையவனுய், ஸகல ஸ்நேஹத்தையுமவன் பக்கலிலே பண்ணி ததிதரங்களிலே ஸங்கமற்று, மிடியனும் பசியனும் விடாயனும் – தனமும் சோறும் தண்ணீரும் பெற்றுப்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே யவனையநுபவித்து, *சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்* என்கிறபடியே

தன்னுத்மாத்மீயங்களை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பித்து எல்லாம் செய்தாலும் *க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாத் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந* என்கிறபடியே ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாமையாலே குறைவாளனுய், ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ராபரமெல்லாம் தன்மேலே பொகட்டிருக்கத் தான் அதடங்கலும் சுமந்து, திவாராத்ரவிபாகமற அவனைப்பிரியாதே அவன் நிக்ரஹித்து 'போ' என்ருலும் போகாதானுய், அவனுக்கநிஷ்டமானுல் தனக்கு உகப்பானவற்றையும் விட்டு ஆசார்யன் விதித்தபடியே நடத்துமவனுகையாலே *இருந்தும் வியந்தென்னைத் தன் பொன்னடிக்கீழ்* என்று இவர்க்கபிமதமான விடத்தே இவரை யிருத்தி, *என்னென்டானுணன்* என்று இவர்நினைவிலே யொழுகுவானுய், *பொய்கலவாதென்மெய் கலந்தான்* என்று இவர் திருமேனியிலே பண்ணின விருப்பத்திலே புரையின்றிக்கே *அந்தாமத்தன்பு செய்து* என்று பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே பண்ணி, *பற்றிலனீசனும்* என்று இவர் பக்கல் ஸங்கத்தாலே யங்குள்ளார் பக்கல் ஸங்கத்தையும் விட்டு *இருந்தான் கண்டுகொண்டு* என்றும் *என்னை முற்றவும் தானுண்டான்* என்றும் *தானென்னை முற்றப்பருகினுன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிர்த்தநன் நிதி கண்டாற்போலவும் பசித்தவன் சோறு கண்டாற்போலவும், தாஹித்தவன் தண்ணீர் கண்டாற்போலவும் அத்யந்தாபிநிவேசத்தோடே யிவரை யநுபவித்து, *பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணுந்யாயுதாநி ப்ரவரகுணகணுச்ச ஜ்ஞாந சக்த்யாதயஸ் தே, பரமபதமதாண்டாந்யாத்ம தேஹஸ் ததாத்மா வரத ஸகலமேதத் ஸம்ச்ரிதார்த்தம் சகர்த்த* என்றும் *எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்விபூதியையும் தன்னையுமிவர்க்குக் கொடுத்து *உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி* என்கிறபடியே இவர்க்கெல்லாம் செய்தாலும் தானிழவாளனுய், ஆத்மாத்மீயாகிலபரத்தையும் நமச்சப்தமுகேந விவர் ஸமர்ப்பிக்க; *வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமையது சுமந்தார்கட்கு* என்னும்படி *பூயிஷ்ட்டாம்* என்கிறபடியே நம உக்தி தனக்குக் கனத்துத்தோற்றுகையாலே அவ்வழியாலே அகில பரத்தையும் சுமந்து *அல்லுநன் பகலுமிடைவீடின்றி நல்கி யென்னை விடான்* என்று இவர் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹத்தாலே திவாராத்ரவிபாகமற இவரைவிடமாட்டாதே, *போகு நம்பீ* என்று சீறிப்போகச் சொன்னுலும், *அகல்வானு மல்லனினி* என்கிறபடியே அகலாதானுய், *ஆன்பின் போகேல்* என்று இவர் நிவர்த்திப்பித்தால் *திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி* என்கிறபடியே தனக்கு உகப்பானத்தையும் தவிர்ந்து, *அருள்தருவானமைகின்ருனதுநமது விதிவகையே* என்று இவர் விதித்தபடியே நடத்துகிற ஸர்வேச்வரனே உபதேசத்துக்கு ஸத்பாத்ரமென்கை.

(**அவ**) ஆனுல் இங்ஙனன்றிக்கே அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில் ஸம்ஸாரவிரக்தராய் ஆத்மகுணோபேதராய் ஸம்யகுபஸந்நரானவர்களுக்கு உபதேசிக்குமர்த்தத்தை, பகவத்விமுகராய் ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் அநுவர்த்தநஹீநரான வர்களுக்கு வலியப்பிடித்து உபதேசிப்பானென்னென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிருர் மேல் (நண்ணுதார்) என்று தொடங்கி.

203)நண்ணுதார் மெய்யிலுன் ஆசைநிர்வேஷத்தோடே ஆஸ்திக்யாமாநித்வாஜிகள் விஞ்சின ப்ரணிபாதாஷிவாஉந பரிப்ரஶ்ந ஸேவாபர்ர்க்கு உளங்கொள் பேசுமளவன்றென்னு மர்யத்தை வம்மின் விரோத மீனச்சொல் எவ்வுயிர்க்குமறியவென்று அடைவு கெட அதபஸ்கர்க்கு உபஜெஶிக்கிறது ஞாலத்தார் வந்உஷுஷி யும் அநர்யம் கண்டு ஆற்ருமையும் மிக்க க்ருபையுமிறே.

(வ்யா) அதாவது – *நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலும்* *மெய்யில் வாழ்க்கையிலும், *ஊனேறு செல்வத்திலும், *ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையிலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விமுக லோக யாத்ரையிலும் மாம்ஸாஸ்ருகாதி மல ரூப தேஹத்திலும் கர்மோபாதிகங்களான தேஹாநுபந்திகளிலுமுண்டான தோஷதர்சநத்தாலே, *பரீக்ஷ்ய லோகாந்* இத்யாதிப்படியே பிறந்த நிர்வேதத்தோடே, *ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச்சுசி:, கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே* என்றும் *அமாநித்வ மதம்பித்வ மஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம் ஆசார்யோபாஸநம் சௌசம் ஸ்தைர்யமாத்மவிநிக்ரஹ:* இத்யாதியாலும் சொல்லப்படுகிற ஆஸ்திக்யாதிகளும் அமாநித்வாதிகளுமாகிற சிஷ்ய லக்ஷணமான ஆத்ம குணங்களாலதிகராய், *ப்ரணிபத்யாபிவாத்யச* என்றும், *தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பக்நாபிமாநராய்க் கொண்டு ப்ரணிபாத அபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவையாகிற விவற்றிலே தத்பரராய் சிரகாலம் அநுவர்த்தித்தவர்களுக்கு, *உளங்கொள் ஞானத்துவைம்மின்* என்றும், *பேசுமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர் கேட்பதன்முன்* என்றும் இப்படி அஷட்கர்ணமாக உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த்த விசேஷத்தை, *வம்மின் புலவீர்* என்று வலியவழைத்து, *சொன்னல் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ* என்று நான் சொல்லுகிறவிது உங்களுக்கு விரோதமாய்த் தோற்றியிருந்த்தாகிலும் சொல்லுவன். இத்தைக் கேளுங்கள் என்று அபேக்ஷித்து, *ஈனச் சொல்லாயினுமாக* என்கையாலே ‘ஆகிலுமாக’ என்று பொகடு பொருளாகவும், *மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும்* என்றும் *திண்ணம் நாமறியச் சொன்னோம்* என்று ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸித்தமாம்படி யாகவும், இப்படி அடைவுகேடாக, *இதம் தே நாதபஸ்காய* இத்யாதியால் சொன்ன அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறது, *ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்* என்று நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் அவனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்க, இவர்கள் அவனை யிழந்து கிடக்கவொண்ணுதென்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும், *கண்டாற்றேனுலகியற்கை* என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற அநர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவமும், தாவந்மாத்ரமன்றிக்கே *அருள் கண்டீரிவ்வுலகினில் மிக்கது* என்று, *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்று ஈச்வரன் கைவிட்டவர்களையும் திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யமுமிறே என்கை. பந்தபுத்தியும் அநர்த்தாஸஹத்வமும் இவர்தம்முடைய உக்திஸித்தமாகையாலும் க்ருபாதிக்யம் சிஷ்யோக்தி ஸித்தமாகையாலுமாய்த்து இப்படி ப்ரஸித்தி தோற்றவருளிச்செய்தது.

(**அவ**) மற்றுமிப்படி யுபதேசிப்பார் பலருமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறுர் (தாய்க்கும்) இத்யாதி.

204)தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது.

(வ்யா) அதாவது – தன்பக்கலிலே விபரீதபுத்தியைப் பண்ணிநிற்கிற பாபிஷ்டனுன ராவணனைக்குறித்து, *மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்* *விதிதஸ்ஸஹிதர்மஞ்ஜ* இத்யாதிகளாலே ஹிதோபதேசம் பண்ணின *நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா* என்கிற ஸர்வலோகஜநநியான பிராட்டிக்கும்; திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாகச்சீறித் தன்னை அதிக்ரூரமான தண்டங்களைப்பண்ணும்படி பகவதத்யந்தவிமுகனுய் பாபிஷ்டாக்ரகண்யனுன ஹிரண்யனைக் குறித்து, *ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாத ஜகந்மயே* *உர்வ்யாமஸ்தி* இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தையுபதேசித்தும் விமுகரான அஸுரபுத்ரர்களைக் குறித்து *அபார ஸம்ஸாரவிவர்த்தநேஷு மாயாத தோஷம் ப்ரஸபம் ப்ரவீமி, ஸர்வத்ர

தைத்யாஸ்ஸமதாமுபேத ஸமத்வமாராதநமச்யுதஸ்ய* இத்யாதிகளாலே ஹிதத்தை யுபதேசித்தும், *மீளவவன் மகனை* என்கிற ஹிரண்ய புத்ரனுன ப்ரஹ்லாதனுக்கும், *யாவந்ந லங்காம் ஸமபித்ரவந்தி வலீமுகா: பர்வத கூடமாத்ரா:, தம்ஷ்ட்ராயுதாச்சைவ நகாயுதாச்ச ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ.* *யாவந் நக்ருஹ்ணந்தி சிராம்ஸி பாணு ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்கவாநாம், வஜ்ரோபமா வாயுஸமாந வேகா: ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* என்றிப்படி தனக்கு ஹிதம் சொன்னது பொறுமல் *த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்* என்று திக்கரித்த க்ரூரனுன ராவணனைக்குறித்து, *ஸுலபா: புருஷா ராஜந் ஸததம் ப்ரியவாதிந:, அப்ரியஸ்யது பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துர்லப, பத்தம் காலஸ்ய பாசேந ஸர்வபூதாபஹாரிணு, நநச்யந்த முபேக்ஷேயம் ப்ரதீப்தம் சரணம் யதா* என்று தொடங்கி ஹிதோபதேசம் பண்ணின *அவன் தம்பிக்கே* என்கிற ராவணுநுஜனுன ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானுக்கும்; பகவத்விமுகராய் அந்யபரராய்த்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை விடமாட்டாமல் *வீடுமின் முற்றவும் தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பலபடியாலும் உபதேசித்த விவ்வாழ்வார் தமக்கும்; ஓராண்வழியாகப் பூர்வர்களுபதேசித்துப் போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப் பலரையுமுபதேசிக்கும்படி பண்ணியும் பலகால் நடந்து துவண்டு கேட்ட பரமார்த்தத்தை ஓலக்கமாக வைத்து உபதேசித்தும், *வ்ருதைவ பவதோ யாதா பூயஸீ ஜந்மஸந்ததி:, தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ* என்று ருசிவிச்வாஸஹீனரையும் நிர்ப்பந்தித்து சரமோபாயஸ்த்தராக்கியும், இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபாவராய், *பாமன்னு மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்* என்று நிரூபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானுர்க்குமே இவ்வாகாரங்களுள்ளதென்கை. (இவை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், அநர்த்தாஸஹத்வம், அநவதிகக்ருபை ஆகிய மூன்றையும் பராமர்சிக்கிறது.

(**அவ**) இப்படி விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து இவ்வாழ்வாருபதேசித்தவிது ஸபலமாய்த்தோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிருர் (க்யாதிலாப) இத்யாதி.

205)வீயாதிலாஊ பூஜாபேகைக்ஷயற மலர் நாடி ஆட்செய்ய உய்யக்கொண்டு ஆரைக்கொண்டு வாளும்வில்லுங் கொண்டென்கிற இழவுகள் தீரப்பெற்றது.

(வ்யா) அதாவது – *நீசனேன் நிறை வொன்றுமிலேன்* என்று தண்மைக் கெல்லையாகத் தம்மை நினைத்திருக்கையாலும், *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பாக* என்று ஐச்வர்யத்தை அக்நிஸமமாகக்காண்கையாலும், *தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்* என்று பாகவத சேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிற்கிறவர்களுக்குத் தம்மை சேஷமாக நினைத்தும் *ஓதவல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே* என்று இப்ப்ரபந்தத்தில் அந்வயித்தவர்களைத் தமக்கு சேஷிகளாக நினைத்து மிருக்கையாலும், க்க்யாதியிலும் லாபத்திலும் பூஜையிலும் அபேக்ஷையற்று, *நறிய நன்மலர்நாடி* என்கிறபடியே சேஷத்வ பரிமள யுக்தமாய் ச்லாக்யமான ஆத்ம புஷ்பங்களைத் தேடி *ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்* என்று கைங்கர்யரூபமாக உபதேசிக்கையாலே ஜகத்தாகத் திருந்துகையாலும், *உம்மையுய்யக்கொண்டு போகுறில்* என்று ஸம்ஸாரிகளுஜ்ஜீவந நிமித்தமாகவுண்டான இழவும், *ஆரைக்கொண் டென்னுசாகோ* என்று தமக்கு உசாத்துணையில்லாமையால் வந்தவிழவும், *வாளும் வில்லும் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை* என்று அவன் ஸௌகுமார்யமறிந்து பரிகைக்கொருவருமில்லை என்கிற விழவும் தீரப் பெற்றதென்கை. எல்லாருமுஜ்ஜீவித்து தமக்கு உசாத்துணையாய் அவனுக்கு மங்களாசாஸநமும் பண்ணுகையாலே மூன்றிழவும் தீருமிறே. *மலர் நாடி* என்கிறவிதுக்கு

நறிய நன்மலர் நாடி என்கிறவிது சொல்லும்போது ஸர்வவ்யாக்க்யாநங்களிலும் “பரிமளத்தையுடைத்தாய் ச்லாக்யமான புஷ்பங்கள் போலே ஆராய்ந்து சொன்னவாயிரம்” என்று ப்ரபந்த விசேஷணமாகச் சொல்லியிருக்கையால், இவர்க்கு நினைவு புஷ்பங்களைத்தேடி என்கிறவிதென்று கொள்ளவேணும். அன்றிக்கே ‘மலர்நாடி என்கிறவிது *நாடாத மலர்நாடி* என்கிறத்தை நினைத்தருளிச் செய்தாரென்றுகொள்ளில் ஒரு விரோதமுமில்லை. *வாடாத மலரடிக் கீழ்வைக்க* என்று கைங்கர்யப்ரஸங்கமுண்டாகையாலே *ஆட்செய்ய* என்றத்தோடே சேருமிறே.

(**அவ**) இப்படியுபதேசம் பலித்ததாகில் *பரீக்ஷ்ய லோகாந்* இத்யாதிப்படியே கர்மபலமான ஸாம்ஸாரிக போகங்களின் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும் நித்யனான பரமாத்மாவானவன் கர்மஸாத்யனல்லாமையையும் அநுஸந்திக்கையாலுண்டான *நாஸம்வத்ஸர நிர்வேதத்தோடே சமதமோபேதனாய் உபஹார பாணியாய்க்கொண்டு ச்ரோத்ரியனாய் ப்ரஹ்ம நிஷ்டனான ஆசார்யனை உபஸத்தி பண்ண, அவனும் *வாஸிதே ப்ரப்ரூயாத்* என்கிறபடியே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் பரீக்ஷித்துப் பின்னையுபதேசிக்கக் கடவனாகச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மர்யாதையிலே, ஸம்ஸாரிகளநுவர்த்திக்க இவர் உபதேசித்தாரானாலோ வென்கிறசங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்ம நிஷ்டரும்) இத்யாதி.

206)ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸரவாஸிகளுமாகில் ஏபாவம் பயனன்றாகிலும் சேராது.

(வ்யா) அதாவது – உபதேஷ்டாவான விவர் ஸக்ரமமாக உபஸத்தி பண்ணினவனுக்கொழிய உபதேசியோமென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மநிஷ்டராகில் அப்படி வந்து உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரீதியோடே உபதேசிக்கையொழிய அநதிகாரிகளுக்குபதேசிக்கப்புக்கு, *ஏபாவம் பரமே* என்று ‘ஒபாவம்! எனக்கிது பரமாவதே’ என்று உபதேசோபக்ரமத்திலே வெறுத்துச்சொன்ன உக்தி சேராது; இவர்பக்கலுபதேசம் கேட்டவர்கள் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளாகில் உபஹாரபாணிகளாய் நாம் அநுவர்த்தித்தன்றே பெற்றோமென்றிருக்கை யொழிய, இவர்க்கு ப்ரதம சிஷ்யரானவர் *பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்* என்று ப்ரயோஜநசூன்யராகிலும் அவிதேயராகிலும் தம்முடைய செயலாலே எல்லாம் நன்றாம்படி திருத்திக்கொள்வாரிவ ரென்று க்ருதஜ்ஞ்யதையாலே உகந்து சொன்ன உக்தியும் சேராதென்கை. இப்படி ஆசார்யோக்தியும் சிஷ்யோக்தியுமாகையாலே முன் சொன்ன ஹேதுக்களாலே விமுகரைக் குறித்துபதேசிக்க உபதேசசுத்தியாலே ஸர்வரும் திருந்தி இவருடைய இழவுகளெல்லாம் தீர்ந்ததென்றே கொள்ளவேணுமென்றதாய்த்து.

(**அவ**) இனி இப்படி பரோபதேசபரரானபோது பகவதநுபவம் விச்சிந்நமாகாதோ வென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (மெய்ந்நின்று) இத்யாதி.

207)மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுபவகர்ப்போபதேசம்

(வ்யா) அதாவது – *மெய்ந்நின்று கேட்டருளாயடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்* என்றது முதல் *மங்கவொட்டுன் மாமாயை* என்கிறதளவாக நடுவுள்ள நாலு ப்ரபந்தமும், அநுபவமுள்ளே செல்லாநிற்கச்செய்தே யுண்டான பரோபதேசமென்கை. இவர் தமக்கு அநுபவகர்ப்பமான வுபதேசமும் உபதேசகர்ப்பமான அநுபவமுமாய்ச் செல்லுமென்றிறே நம் முதலிகளருளிச் செய்வது. ஆகையால் இவர்க்கநுபவவிச்சேத மொருக்காலு மில்லையிறே. ஆக இப்படியிவருடைய பரோபதேச விஷயங்களும் உபதேச ஹேதுக்களும் உபதேச ஸாபல்யமும், உபதேசந்தான் அநுபவத்தை விட்டிராதென்னுமிடமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

(**அவ**) இப்படி இவ்வாழ்வாருடைய அநுபவோபதேச ரூபமான ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பிப்பதாக நினைத்து உபக்ரமிக்கிறார் (இவற்றுக்கு) இத்யாதி.

208)இவற்றுக்கு மந்த்ரவிதியநுஸந்தாநரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி.

(வ்யா) அதாவது – (மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு) என்று கீழ்ப்ரஸ்துதமான இப் ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்கும் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஸம்சய விபர்ய்யமற ப்ரதிபாதிக்குமவையாய், *ஸர்வமஷ்டாக்ஷரந்தஸ்ஸ்த்தம்* என்னும்படி ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரமும், ஸித்தோபாய வரணத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிற சரமச்லோகமும், உபாயோபேயவரணப்ரார்த்தனைகளை ஸக்ரமமாக ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்குமாக ஸாரஜ்ஞராலே ஸதாநுஸந்தாநம் பண்ணப்படும் த்வயமுமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தோடே சேர்த்தி யென்கை.

(**அவ**) அதில் எந்த ப்ரபந்தத்துக்கு எந்த ரஹஸ்யத்தோடே சேர்த்தி என்னுமாகாங்க்ஷையிலே அத்தை வகையிட்டருளிச்செய்கிறார் (அளிப்பான்) என்று தொடங்கி.

209)அளிப்பானடியேனடைக்கலம் சூடிய பொய்யாதானு மழுந்தாரென்று ஸ்வரூபவிரோதி நிவ்ருத்திகளையும், தாமரையுந்திப் பெருமாமாயனுளாகவே வாழிய வென்று ப்ராப்ய ஃபலங்களையும், நெறிகாட்டி மனத்துக்கொண்டு கண்ணனுலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையும் சொன்னவை மந்த்ர ஶ்லோகங்களோடே சேரும்.

(வ்யா) அதாவது – *உயிரளிப்பான்* என்று ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் தாத்வர்த்தமான பகவத்ரக்ஷகத்வத்தையும், *அடியேன்* என்று தத்ரக்ஷ்ய பூதமாய் சதுர்த்தி உகாரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ததநந்யார்ஹசேஷமாய் ப்ரக்ருதே: பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக த்ருதீயாக்ஷரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி ஸம்ப்ரதாநத்திலேயாய், *ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம்யுஞ்ஜீத* என்கிறபடியே ப்ரணவத்துக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணமும் அர்த்தமாகையாலே விரோதி பயத்தாலே கலங்கின தசையிலே *அடியேனடியாவியடைக்கலம்* என்று அந்த ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையும், *திருமால்திருப்பேர் வல்லாரடிக்கண்ணி சூடியமாறனென்று ப்ரணவோக்தமான பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வம் ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்குமென்று நமஸ்ஸிலார்த்தமாகச் சொல்லப்படுகிற ததீயசேஷத்வத்தையும், *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்* என்றும் *யாதானு மோராக்கையில் புக்கங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்தும்* என்றும் ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அநாத்மந்யாத்ம புத்த்யாதி ரூபாவித்யையையும், தத்கார்யமான அக்ருத்ய கரணாதிகளையும் தத் காரயமாக வரும் தேவ மனுஷ்யாதி ரூபமான பிரகிருதி சம்பந்தத்தையும் - வான் சேற்று அள்ளல் பொய் நிலத்து அழுந்தார் – என்று தந்நிஷேதவாசியான நஞ்ஞாலே சொல்லப்பட்ட அவித்யை முதலாக ஸம்ஸார கர்தம மீருகவுள்ள விரோதி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே ஸர்வரக்ஷகனை ஸர்வேச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸம்ஸாரஹேதுபூதாவித்யாதிகளான விரோதிகளுடைய நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிற திருவிருத்தம் ப்ரதம மத்யம பதங்களிரண்டோடும் சேர்ந்திருக்கையாலும்;

தாமரையுந்தித் தனிப்பெருநாயக என்று தொடங்கி, *எம்பெருமாமாயன்* என்று தலைக்கட்டுகையாலே நாராயண பதத்தில் சொல்லப்படுகிற உபய விபூதியுக்தமான ப்ராப்யவஸ்துவையும், *தனிமாத்தெய்வத்தடியவர்க் கினிநாமாளாகவேயிசையுங்கொல்* என்றும், *ஊழிதோறூழியோவாது வாழியவென்று யாந்தொழ விசையுங்கொல்* என்றும், அந்த பதத்தில் சதுர்த்த்யர்த்தமான பலஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகையாலே ப்ராப்ய பலன்களிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கிற திருவாசிரியம், ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயாம்சங்களாலே ததுபயப்ரதிபாதகமான த்ருதீயபதத்தோடே சேர்ந்திருக்கையாலும் இரண்டு ப்ரபந்தமும் திருமந்த்ரத்தோடே சேரும்.

நெறிகாட்டி நீக்குதியோ என்று உபாயாந்தரங்களைக்காட்டி என்னை யகற்றப்பார்க்கிருயோவென்கையாலே *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்ற உபாயாந்தரங்களினுடைய பரித்யாஜ்யதையும், *வெங்கோட்டேறேழுடனே கொன்ருனையே மனத்துக்கொண்டு* என்று *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்கிற மாநஸாத்யாவஸாயரூபமான உபாயஸ்வீகாரத்தையும் *சீரார் மனத்தலை வன்துன்பத்தை மாற்றினேன் வானேரினத்தலைவன் கண்ணனுல்யான்* என்றும், *எம்மிறையார் தந்தவருளென்னும் தண்டாலடித்து - வல்வினையைக் கானும் மலையும் புகக்கடிவான்* என்றும், *அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று உபாயபூதன் பண்ணும் ஸர்வபாபவிமோசநத்தையும், *வானேமறி கடலோ* என்று தொடங்கி *வன் துயரை - மருங்கு – கண்டிலமால்* என்று விரோதிகளானவை போனவிடம் தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போய்த்து என்கையாலே 'நானும் வேண்டா நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்' என்கிறணிஜர்த்தத்தையும், *அடர் பொன்முடியானை* என்று தொடங்கி *யாதாகில் யாதே இனி* என்று *இனி கர்மமிருந்தென்? நசித்தென்? ஏதானுல் நமக்கென்வரும்* என்று *மாசுச:* என்கிற பதத்தாலே பலிதமான நிர்ப்பரத்வாநுஸந்தாநத்தையும் சொல்லுகையாலே உபாயப்ரதிபாதகமாயிருக்கிற திருவந்தாதி சரமச்லோகத்தோடே சேருமென்கை. (உபாயத்தையும் சொன்னவை) என்றது சொன்ன ப்ரபந்தங்களென்றபடி.

(அவ) சரமப்ரபந்தமான திருவாய்மொழியின் த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகத்வம் விஸ்தரேணேபபாதிக்கவேண்டுகையாலும் தத்விஷயமாக தம்முடைய திருத்தமையனுர் பிள்ளை ஒரு ப்ரபந்தம் முன்பேயிட்டருளுகையாலும் அதிலே தர்சிப்பித்து விடக்கடவோ மென்று (தீவயார்யம் தீர்வஸரணுமதியென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே) என்கிருர்.

210)தீவயார்யம் தீர்வஸரணுமதியென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே

(வ்யா) அதாவது – திருவாய்மொழி, பத்துப்பத்தாலும், ச்ரிய: பதித்வம் முதலாக கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாக த்வயத்தில் ப்ரதிபாதிதமான பத்தர்த்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, த்வயார்த்தமாய்க்கொண்டு தீர்க்கசரணுகதியா யிருக்கு மென்று சொல்லப்பட்டது-பிள்ளையருளிச்செய்த ஸாரஸங்க்ரஹமாகிற ப்ரபந்தத்திலேயென்கை:

அந்த ப்ரபந்தமாவதுதானேதென்னில், "அகில ஜதத்திதாநுசாஸநபரமான வேதத்திலும் வேதோபப்ருஹ்மணுர்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணுதி ஸமஸ்த சாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரஸித்தமாய் ஸர்வேச்வரஸர்வஸ்வமாய் நம் ஆசார்யர்களுக்கு ஆபத்தநமாயிருந்துள்ள அர்த்த த்வ்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே த்வயமென்று திருநாமத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயம் பத்தர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அதாவது – ச்ரிய:பதித்வமும், நாராயணத்வமும், நாராயணனுடைய ஸர்வலோகசரண்யமான சரணுரவிந்தயுகளமும், அதினுடைய ப்ராபகத்வமும், தத்கோசரமாய்

சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விஸ்ரம்ஹமும், லக்ஷ்மீதத்வல்லபருடைய நிகிலாத்மகைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான நித்யஸம்பந்தமும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான ஈச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யதையும், ஸர்வ ஸ்வாமித்வமும், நித்ய கைங்கர்யமும், கைங்கர்யப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹணமுமாகிற அர்த்த விசேஷங்கள்; ஈத்ருசார்த்த விசேஷப்ரகாசகமான மந்த்ர விசேஷத்தினுடைய விவரணரூபமாய் பௌருஷேயோபநிஷத்தா யிருந்துள்ள திருவாய்மொழியில் பத்துப்பத்தாலும் இப்பத்தர்த்தத்தையும் நம் பூர்வாசார்யர்கள் அடைவே சேர்த்தநுஸந்தித்துப் போருவர்கள். அதில் **முதல்பத்தால்** *மலர்மகள் விரும்பும் நமரும் பெறலடிகள்* என்றும் *மலராள் மைந்தன்* என்றும் *திருமகளார் தனிக்கேள்வன்* என்றும் *திருவின் மணாளன்* என்றும் *பூமகளார் தனிக்கேள்வன்* என்றும் *மைந்தனை மலராள் மணவாளனை* என்றும் <u>ச்ரிய: பதித்வம்</u> ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

இரண்டாம்பத்தால் *எம்பெருமான் நாரணற்கு* என்றும் *எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே* என்றும் *நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்* என்றும் <u>நாராயணத்வம்</u> ப்ரதிபாதிதமாய்த்து; **மூன்றும்பத்தால்** – *நாண்மலராமடித்தாமரை* என்றும் *அங்கதிரடியன்* என்றும் *அவன் பாதபங்கயம்* என்றும் *அன்று தேர்கடவியபெருமான் கனைகழல்* என்றும் *மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியான்* என்றும் நாராயணனுடைய <u>ஸர்வலோக சரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளம்</u> ப்ரதிபாதிதமாய்த்து; **நாலாம்பத்தால்** – *இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்தவர்* என்றும் *வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை* என்றும் *தொல்வினை தீர* என்றும் *வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன் ஞாலத்து வீயவே* என்றும் *மேவி நின்று தொழுவார் வினை போக* என்றும் *பிறந்தும் செற்றும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்* என்றும் *நோயே மூப்பிறப் பிறப்புப் பிணியே யென்றிவையொழிய* என்றும் *வேட்கையெல்லாம் விடுத்து – கூட்டரிய திருவடிக்கண்கூட்டினை* என்றும் *அஃதேயுய்யப்புகுமாறு* என்றும் *உய்வுபாயம் மற்றின்மைதேறி* என்றும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்திகரத்வ லக்ஷணமான <u>ப்ராபகத்வம்</u> ப்ரதிபாதிதமாய்த்து; **அஞ்சாம்பத்தால்** – *தமியேனுக்கருளாய்* என்றும் *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாக* என்றும் *உன்னாலல்லால்* என்றும் *கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட* என்றும் *நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்* என்றும் *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனாய்* என்றும் தத்கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள <u>ப்ரார்த்தநாகர்ப்ப விஸ்ரம்ஹம்</u> ப்ரதிபாதிதமாய்த்து; **ஆறும்பத்தால்** – *திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்திருந்து* என்றும் *அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே* என்றும் *ஒசிந்த ஒண்மலராள் கொழுநன்* என்றும் *என்திருமார்வற்கு* என்றும் *கோலத்திருமா மகளோடுன்னை* என்றும் <u>கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான லக்ஷ்மீ தத்வல்லபர்களுடைய நித்ய ஸம்பந்தம்</u> ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

ஏழாம்பத்தால் – *கன்னலேயமுதே* என்றும் *கொடியேன் பருகின்னமுதே* என்றும் *அலைகடல் கடைந்தவாரமுதே* என்றும் *திருமாலின் சீர் இறப்பெதிர் காலம் பருகிலுமார்வனே* என்றும் *இவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான வீச்வரனுடைய <u>நிரதிசயபோக்யதை</u> ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. **எட்டாம்பத்தால்** – *அடியனேன் பெரியவம்மானே* என்றும் *விண்ணவர் கோன்நங்கள் கோனை* என்றும் *அமர்ந்த நாதனை* என்றும் *மூவுலகாளி* என்றும் *நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்* என்றும் <u>ஸர்வஸ்வாமித்வம்</u> ப்ரதிபாதிதமாய்த்து; **ஒன்பதாம்பத்தால் ***பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து* என்றும் *நின்தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல்* என்றும் *தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து* என்றும்

கொடுவினேயேனும் பிடிக்க என்றும் *உறுவதிதுவென் றுனக்காட்பட்டு* என்றும் *ஆட்கொள்வா ஞெத்து* என்றும் *நானும் மீளாவடிமைப் பணி செய்யப்புகுந்தேன்* என்றும் நித்ய கைங்கர்யம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. **பத்தாம் பத்தால்** – *துயர் கெடும் கடிது* என்றும் *கெடுமிடராய* என்றும் *எழுமையுமேதம் சாரா* என்றும் *தீரும்நோய் வினேகளெல்லாம்* என்றும் *இப்பிறப்பறுக்கும்* என்றும் *உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க வின்புறுதும் எம்பெண்மையாற்ரேம்* என்றும் *பிணியொன்றும் சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்* என்றும் *பிறவித்துயர் கடிந்தோம்* என்றும் *விண்டேயொழிந்த வினேயாயினவெல்லாம்* என்றும் *அமரா வினேகளே* என்றும் *கடுநரகம் புகலொழித்த* என்றும் *பிறவி கெடுத்தேன்* என்றும் *தடுமாற்ற வினேகள் தவிர்த்தான்* என்றும் *அந்திதொழுஞ் சொல்லு* என்றும் *அவாவற்று வீடுபெற்ற* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷநிபர்ஹணம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. இப்படி ச்ரிய:பதித்வ ப்ரமுகங்களாய் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹண பர்யந்தங்களாயிருந்துள்ள உபாதேயார்த்தங்களே ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயமும் திருவாய்மொழியும் பகவச்சரணுர்த்திகளாய் அநந்யோபாயராயிருக்குமதிகாரிகளுக்கு காலக்ஷேபஹேதுவாகவும் போகஹேதுவாகவும் ஈச்வரப்ரீதிஹேதுவாகவும் யாவச்சரீரபாதமநுஸந்தேயம்" என்றருளிச்செய்த இப்ரபந்தமென்கை. இப்படி திருவாய்மொழியினுடைய த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகத்வத்தை விசதமாக ஆசார்யர்களருளிச் செய்து வைக்கையாலே ஸ்வப்ரபந்தத்தில் வக்தவ்யாம்சத்தை தத்ப்ரபந்தத்திலே தர்சிப்பித்தாராய்த்து.

(**அவ**) ஆகவிப்படி த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகதயா தீர்க்க சரணுகதியாயிருக்கிற திருவாய் மொழிக்கு மற்றுமாசார்யர்களருளிச் செய்யும் அர்த்தயோஜனேகளே யருளிச்செய்கிருர் (மூன்றில் சுருக்கிய) என்று தொடங்கி.

211)மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர்திண்ணனணே யொன்று பயிலேறு கண் கரு வீடு சொன்னல் ஒருக்கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மா வொழிவில் நெடுவே யென்கிற இருபதிலே விஶதமாக்கி எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும், அருளினன் வீடு பெற்ற வென்கையாலே ஐந்திலு மிரண்டையும், தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய் யென்கிற முக்தலக்ஷணவ்ருத்தியாலே இரண்டிலொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்.

(வ்யா) அதாவது – மந்த்ரச்லோகங்களில் ஸங்க்ரஹேணுேக்தங்களான அர்த்த விசேஷங்களே த்வயத்திலே விவரிக்குமாபோலே, பூர்வப்ரபந்தத்ரயத்திலும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தையும், ச்ருதிச்சாயையாலே அந்வயரூபேண ஸ்வாநுபவ முகத்தாலே பரத்வத்தில் பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *உயர்வறவுயர் நலமும், இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே அந்வய வ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பரோபதேச முகத்தாலே அவதாரத்திலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *திண்ணன் வீடும், மோக்ஷப்ரதத்வ கதநத்தாலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *அணேவதரவணேயும், அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *ஒன்றுந்தேவுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் பரஸ்வரூபம்; பகவச்சேஷத்வத்திலும் தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு உத்தேச்யமென்று ப்ரதிபாதித்த *பயிலுஞ்சுடரொளியும், சேஷத்வபஹிர்ப்பூதங்களான ஆத்மாத்மீயங்கள் த்யாஜ்யமென்கிற வ்யதிரேகத்தாலே சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று ப்ரதிபாதித்த *ஏருளுமிறையோனும், பகவானுக்கு இவ்வாத்ம வஸ்து ப்ரகாரதயா சேஷமாய் ப்ரக்ருதே: பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்குமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த *கண்கள் சிவந்தும்,

அந்யசேஷத்வப்ரஸங்கமும் அஸஹ்யமாம் படியான அதின் அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த *கருமாணிக்க மலேயுமாகிற நாலுதிருவாய்மொழியாலும் ஸ்வஸ்வரூபமும்; வ்யதிரிக்த விஷயங்களேப் பற்றுகைக்குடலான அஹங்காரமமகாரங்கள் த்யாஜ்யமென்ற *வீடுமின்முற்றவும், அஸேவ்ய ஸேவை த்யாஜ்யமென்ற *சொன்னல் விரோதமும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள் த்யாஜ்யமென்ற *ஒரு நாயகமும், சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக வரும் பரிக்ரஹங்கள் த்யாஜ்யமென்ற *கொண்ட பெண்டிருமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் விரோதிஸ்வரூபமும்; *நோற்ற நோன்பிலேன்* என்று ஆகிஞ்சந்ய பூர்வகமாக *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணுகத் தந்தொழிந்தாய்* என்ற *நோற்ற நோன்பும், *களேவாய் துன்பம் களேயா தொழிவாய் களேகண் மற்றிலேன்* என்று அநந்யகதித்வ பூர்வகமாக *கழல்களவையே சரணுகக்கொண்ட* என்ற *ஆராவமுதும், *வைகலும் வினேயேன் மெலிய* என்று பக்தி பாரவச்யம் முன்னுக, *நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்* என்ற *மானேய் நோக்கும், *எனதாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற* என்று தரித்து நின்று அவன் குணங்களே அநுஸந்திக்க மாட்டாத சைதில்யம் செல்லா நிற்க, *நாகணேமிசை நம்பிரான் சரணேசரண் நமக்கென்று நாடொறு மேகசிந்தையனுய்* என்ற *பிறந்தவாறுமாகிற நாலு திருவாய் மொழியாலும் உபாயஸ்வரூபமும், *தனக்கேயாக* என்று கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்ததா நிவ்ருத்தியை யபேக்ஷித்த *எம்மா வீடும், ஸர்வகாலாவிசிஷ்டமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளேயும் பண்ணவேணுமென்று பாரித்த *ஒழிவில்காலமும், அதுதான் பாகவத கைங்கர்ய பர்யந்தமாக வேணுமென்று மநோரதித்த *நெடுமாற்கடிமையும், அதுதன்னில் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநத்வத்தைச் சொன்ன *வேய்மருதோளிணேயுமாகிற நாலு திருவாய்மொழியாலும் பல ஸ்வரூபமுமாய்க்கொண்டு, இருபது திருவாய்மொழியிலே விசதமாக ப்ரதிபாதித்து, மற்றை யெண்பது திருவாய்மொழியாலும் அதுதன்னேயே விஸ்தரிக்கையாலே, அர்த்த பஞ்சகத்தையும் இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமென்றும், - *மயர்வற மதிநல மருளினன்* என்று தொடங்கி, *அவாவற்று வீடுபெற்ற* என்று தலேக்கட்டுகையாலே அவ்வைந்திலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதாநமான உபாயோபேயங்களிரண்டையு மிதுக்கு ப்ரமேயமென்றும், *தொழுதெழென் மனனே* *விருப்பே பெற்றமுதமுண்டு களித்தேன்* *மேலேத் தொண்டுகளித்து அந்திதொழுஞ் சொல்லுப் பெற்றேன்* என்று சொல்லப்படுகிற *பத்தாஞ்சலிபுடத்வ ஹ்ருஷ்டத்வ நம இத்யேவ வாதித்வங்களாகிற முக்த லக்ஷணத்தாலும், *விபந்யவ:* என்கிறவர்களேப்போலே, *சொற்பணி செயாயிரம்* என்று சொல்லப்படுகிற வாசக வ்ருத்தியாலும் அவ்விரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு உபேயமொன்றையுமே இதுக்குப்ரமேயமென்றும் சொல்லு மென்கை.

(இருபதிலே விசதமாக்கி யெண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்) என்றவிது இப்ப்ரபந்தங்களில் ஸூக்திகள், ப்ராப்யனுன வெம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப்ப்ரதிபாதந பரமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூப விஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; பலத்தைச் சொல்லும் சில; ப்ராப்தி விரோதியைச் சொல்லும் சில; அவ சிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதங்களாயிருக்கும்–என்று ஈட்டில் யோஜித்த க்ரமம். உபாயோ பேயங்களிரண்டையு மிதுக்கு ப்ரமேயமென்னு மென்றவிது – இவையிரண்டுமே ப்ரதாநப்ரமேயம்; இவ்வுபாயோபேயங்களுக்கு அதிகாரி இன்னுனென்கைக்காக ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபமும், உபாயபூதனும் உபேய விஷயமும் இன்னுரென்கைக்காக பரஸ்வரூபமும், உபேயப்ரதிபந்தகமாய் உபாய நிவர்த்யமாயிருக்குமது இன்னதென்கைக்காக விரோதிஸ்வரூபமும் சொல்லுகிறவித்தனே யென்று நினேத்து. உபேயமொன்று மிதுக்கு ப்ரமேயமென்னுமென்றவிது “இவற்றிலுத்தேச்யம் பலம். ததர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும்

சொல்லுகிறது'' என்று ஈட்டில் சொன்னபடியே கைங்கர்யமே ப்ரதாநம். மற்றை நாலுஞ்சொன்னது கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் ததாச்ரயத்தையும் தத்விரோதியையும் அவ்விரோதி நிவர்த்தகத்தையும் அறிவிக்கைகாக வாகையாலே தச்சேஷமாக சொன்ன வித்தனையென்று நினைத்து.

(**அவ**) இனி ப்ரதம சரம ப்ரபந்தங்களினுடைய ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களில் ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை ஸ்பஷ்டமாகவருளிச் செய்கிறுர் (ரஹஸ்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

212)ரஹஸ்யத்துக் கோரெழுத்தும் அதுக் கோருருவும் போலேயானவற்றிலே இமையோரதிபதி அடியேன் மன்னே பொய் மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழென்ற பஞ்சகத்தோடே அவிதீயாதிஸ்வரூப ஸ்வஹாவாத்மேஶ்வர ஸந்யரக்ஷணக்ரம ஶுண விஶ்ரஹ விஹூதியோம ததீயாஹிமாநோபஜெச விஷயாந்யாபஜெஶ ஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ருஹீதம்.

(வ்யா) அதாவது – *ஓரெழுத்தோருரு* என்னும்படி திருமந்த்ரமாகிற ரஹஸ்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாய் *ஓமித்யேகாக்ஷரம்* என்று ஏகாக்ஷரமாயிருக்கிற ப்ரணவமும், *தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய* என்கிறபடியே அந்த ப்ரணவந்தனக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிற அகாரமும் போலே, திருவிருத்தம் திருவாய்மொழியாகிற ப்ரபந்தங்களுக்கு ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களிலே, *இமையோர்தலைவா* என்றும், *அயர்வுறுமமரர்களதிபதி* என்றும் ஸூரிஸேவ்யமாய் ஸர்வாதிகமாயிருக்கும் பரஸ்வரூபத்தையும், *அடியேன்* என்றும் *என் மனனே* என்றும் சேஷபூதமாய் பரிசுத்தாந்த: கரணமாயிருக்கும் ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்* என்றும், *மயர்வு* என்றும் அவித்யாதிகளான விரோதி ஸ்வரூபத்தையும் *உயிரளிப்பானெந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* என்றும் *மதிநலமருளினன்* என்றும் லோகரக்ஷணார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே உபாயமென்று உபாயஸ்வரூபத்தையும், *செய்யும் விண்ணப்பம்* என்றும் *தொழுதெழு* என்றும் சேஷிவிஷயத்தில் கரணத்ரயத்தாலும் பண்ணும் கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்த மென்று பல ஸ்வரூபத்தையுமாகக் கொண்டு ஸங்க்ரஹித்துச் சொன்ன அர்த்த பஞ்சகத்தோடே, *பொய்ந்நின்ற ஞானமும்* இத்யாதியாலே அவித்யாதிகளைச் சொல்லுகிறவளவில், உத்பத்தி விநாசாதியோகத்தாலே அஸத்யசப்த வாச்யமான அசேதந விஷயத்திலாத்மஜ்ஞாநமும், அந்த தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாம்ஸாரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அக்கர்மமடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸாஸ்ருகாதி மலரூப தேஹஸம்பந்தமு மென்றவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களும். விப்ரதிபத்திஹேதுத்வம் ஸம்ஸாரஹேதுத்வம் ஸ்வரூபதிரோதாயகத்வம் உத்தரோத்தரங்களில் பூர்வ பூர்வகாரணத்வம் *இனியாமுருமை* என்கையாலே அவற்றின் அநாதித்வம் ஸோபாதிகத்வம் *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்கையாலே அவற்றின் ஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் முதலான ஸ்வபாவங்களும், *இமையோர் தலைவா – அடியேன்* *அதிபதி – அடி தொழுது* என்கையாலே ஆத்மாவுக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான சேஷ சேஷிபாவஸம்பந்தமும் *உயிரளிப்பானெந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* என்றும் *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்றும் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி ரக்ஷிக்கும்படியையும் ஸம்ஸார ஹேதுவான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவநஹேதுவான ஜ்ஞாநபக்திகளைத் தன் க்ருபையாலே தந்தபடியையும் சொல்லுகையாலே ஈச்வரனுடைய ரக்ஷணக்ரமமும், *உயர்வறவுயர் நலம் – துயரறு சுடரடி* *இமையோர்* *அயர்வுறுமமரர்கள்* என்று குணவிக்ரஹ விபூதிகளும், அந்த ஸூரிகளை முன்னிடுகையாலே ததீயாபிமானமும், *நின்று கேட்டருளாய்* *தொழுதெழென்மனனே* என்று

நெஞ்சுபோலே பவ்யனான வீச்வரனும் அப்படி பவ்யமானுருமுபதேச விஷய மென்னுமதும், *நலமருளினன்* என்று பக்தியைத்தந்தா னென்கையாலே அந்யாபதேசத்துக்கு ஹேதுவான பக்தியும் முதலான அர்த்தங்களும் ஸங்ரஹேண சொல்லப்பட்டன வென்கை. (அந்யாபதேசஹேத்வாதிகளும்) என்றவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும் வேதாந்த ஸங்க்ரஹ தாத்பர்யங்களான அர்த்தங்கள் பலவுமிவற்றிலே ஸங்க்ருஹீதங்களென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

(**அவ**) அவிக்நபரிஸமாப்தி ப்ரசயகமநார்த்தமாக ப்ரபந்தாரம்பத்திலே ஆசரிக்கப்படும் ஆசீர் நமஸ்க்ரியா வஸ்து நிர்தேசங்களாகிற மங்களாசாரங்கள் இதிலுமுண்டோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறுர் (அடி தொழுது) இத்யாதி.

213)அடி தொழுதெழன்ற விதிலே வஸ்துநிர்த்ேஶ நமஸ்காராஶீஸ்ஸுக்களுமுண்டு.

(வ்யா) அதாவது – *துயரறு சுடரடி* என்கையாலே வஸ்துநிர்தேசமும், *தொழுது* என்கையாலே நமஸ்காரமும், *எழு* என்கையாலே ஆசீஸ்ஸு முண்டென்றபடி. இப்படி நாமொரு ப்ரபந்தம் பண்ணவேணுமென்று கருதியிருந்து இவர் செய்ததன்றிக்கே, நிரம்பினவேரி நெளிக்குமாபோலே நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து புறப்பட்ட சொற்கள் இவர் பாசுரத்தாலே லோகத்தைத்திருத்தக் கோலுகிறஸர்வேச்வரன் நினைவாலே ஸர்வ லக்ஷணோபேதமாய்த் தலைக்கட்டின ப்ரபந்தமாகையாலே இம்மங்களா சாரங்களும் கோல்விழுக்காட்டாலே பலித்தன வித்தனையாகையாலேயாய்த்து, "அடிதொழுதெழு என்றவிதிலே இவையும் பண்ணப்பட்டன" என்னுதே உண்டென்று விட்டது.

(**அவ**) இனிமேல் இப்ப்ரபந்தம் பத்துப்பத்தாக அவதரித்ததின் ப்ரயோஜநத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறுர் (சாதுசனம்) என்று தொடங்கி.

214)சாதுசனம் நண்ணு மயர்வற மாசறுக்கும் தெருள் கொள்ளப் பத்தராவரடிமையறவுரிய நோய்களறுக்கும் உடைந்து ஏற்ருரும் வானின் தாளின்கீழ் அடிக்கீ ழின்பக்கதிபயக்கும் ஊடுபுக்கு மூவுலகு முருகநிற்ப ரென்னும் ஸாம்யத்தாலே வாச்யன் பத்திஞயதோற்றம் போலே தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப் பத்தான விதிஞவிர்ஹாவம்.

(வ்யா) அதாவது – *சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு* *பரித்ராணுய* இத்யாதிப்படியே ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத் விநாசார்த்தமாக அவன் அவதரித்தாப்போலே, இதுவும், *நண்ணுவசுரர் நலிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த* என்று பகவத் ப்ரதிபக்ஷபூதரான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் மண்ணுண்ணவும், பகவத் பக்திபரரான தேவப்ரக்ருதிகள் வாழவுமவதரித்த தென்றும் *மயர்வற மதிநல மருளினன்* என்று அவன் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும் *ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்கும்* என்று மனஸ்ஸுக்கு மாசான அஜ்ஞானத்தைப்போக்கி *தெருள் கொள்ளச்சொன்ன வோராயிரம்* என்றும் *தூயவாயிரத்திப் பத்தால் பத்தராவர்* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநபக்திகளைக் கொடுக்குமென்றும்; *அடிமை யறக்கொண்டாய்* என்று தனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாக அவனங்கீகரிக்குமா போலே, இதுவும் *உரிய தொண்டராக்குமுலகமுண்டாற்கே* என்று ததநந்யார்ஹ சேஷமாக்குமென்றும்; *நோய்களறுக்கும் மருந்தே* என்கிறபடியே அவன் ஸம்ஸார வ்யாதி பேஷஜமாமாப்போலே இதுவும், *உடைந்து நோய்களை யோடுவிக்கும்* என்று ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களையும் உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணுமென்றும்; *ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை

யருளும் நமக்கு* என்று ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவரிதான பரமபதத்தை அவன் கொடுக்குமாபோலே இதுவும், *வானின் மீதேற்றியருள்செய்து* என்று பரமபதப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்குமென்றும்; *தன் தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து* என்கிறபடியே அவன் பாதோபதாநம்போலே திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ளுமாபோலே, இதுவும் *அருளியடிக்கீழிருத்தும்* என்று அவன் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துவைக்குமென்றும், *இன்பக்கதி செய்யும்* என்கிறபடியே அவன் தன்னோடநவயித்தார்க்குத் தன்னுடைய அநுபவமாகிற நிரதிசயாநந்தயுக்தமான ப்ராப்யத்தைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும், *எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்கும்* என்று ஸ்வாநவித சேதநர்க்கு பகவதநுபவாநந்தத்தை யுண்டாக்குமென்றும்; *ஊடுபுக்கெனதாவியையுருக்கியுண்டிடுகின்ற நின்றன்னை* என்கிறபடியே அவன்தன்னை அநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ த்ரவ்யமாம்படி யுருக்குமாபோலே, இதுவும் *ஒன்பதோடொன்றுக்கு மூவுலகுமுருகும்* என்றும்; *ஊற்றின் கண்நுண் மணல்போ லுருகாநிற்பர் நீராய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னை யநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ த்ரவ்யமாக்கு மென்றும், இப்படி அவனோடு ஸாம்யமுடைத்தாகையாலே வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய *பத்தினுய தோற்றம்* என்கிற பத்தவதாரம்போலே *தோற்றங்களாயிரம்* என்கிற விதினுடைய பத்துப் பத்தான ஆவிர்ப்பாவமென்கை. இத்தால் வாச்யனான ஈச்வரனோடு பலபடியாலும் ஸாம்யத்தையுடைத்தாகையாலே அவன்தான் லோகரக்ஷணார்த்தமாக பத்தவதாரமாயவதரித்தாப்போலே இதுவும் லோகரக்ஷணார்த்தமாக பத்துப்பத்தாக அவதரித்த தென்றதாய்த்து.

(**அவ**) இனி இப்பத்துக்களையும் இவற்றின் ஸமுதாயமான ப்ரபந்தத்தையும் ஆழ்வார் ச்லாகித்துப் பேசின பாசுரங்களில் ஸாபிப்ராயதையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (ஐந்தினோடு) என்று தொடங்கி.

215)ஐந்தினோடொன்பதோ தொருபத் தென்னுமவைபோலே நூறே சொன்ன பத்துநூறுஓராயிர மென்றதும் ஸாபிப்ராயம்.

(வ்யா) அதாவது – முன்னிலிந்து பாட்டுக்கொரு கருத்தும் பின்னிலந்து பாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே *ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார்* என்றும், ஒன்பது பாட்டுக்கொரு கருத்தும் ஒரு பாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே *ஒன்பதோடொன்றுக்கும்* என்றும், பத்துப்பாட்டுக்கும் சேர வொரு கருத்தாகையாலே *பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொருபத்து* என்றுஞ் சொன்னவைபோலே, *நூறே சொன்ன வோராயிரம்* என்று கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப்போலே நூறு நூறுகச்சொன்ன ஆயிரமென்றும், *பத்து நூற்றுளிப்பத்து* என்று பத்து நூறென்றும் இப்படிப் பத்துக்களைப் பிரித்துச் சொன்னதும், *தெரியச்சொன்ன வோராயிரம்* *மிக்கவோராயிரம்* *அவாவிலந்தாதிகளலிவையாயிரமும்* என்று ஆயிரத்தையும் சேரச்சொன்னதும் பத்துக்கள் தோறும் வெவ்வேறு கருத்தாயும் ஆயிரத்துக்கும்சேர ஒரு கருத்தாயுமிருக்கும்படியை நினைத்தாகையாலே ஸாபிப்ராயமென்கை.

(**அவ**) இனி பத்துகள் தோறும் உபதேசபரமான ஓரொரு திருவாய்மொழி ப்ரதாநமாய் அவ்வோபத்துக்களுக்கு அவ்வோ திருவாய்மொழியிலே நோக்காயிருக்கும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (பாட்டுக்கு க்ரியையும்) இத்யாதி.

216)பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும் போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து.

(வ்யா) அதாவது – பாட்டானல் க்ரியையோடே தலைக்கட்டவேண்டுமாகையாலே பாட்டுகள்தோறும் க்ரியாபதம் ப்ரதாநமாயிருக்குமாபோலவும் ஒரொரு திருவாய்மொழிக்கு பரத்வம், பஜநீயதை, ஸௌலப்யம், அபராத ஸஹத்வம் என்றுப்போலே தனித்தனியே கருத்துகளாகையாலே பத்துப்பாட்டுக்குக் கருத்தான நிதாநம்சொல்லும் பாட்டு ப்ரதானமாயிருக்குமா போலவும், நூறு பாட்டுக்கு பரோபதேசமான பத்துப்பாட்டு ப்ரதாநமாயிருக்குமென்கை. இத்தால் பாட்டுக்களுக்கு க்ரியையிலும், பத்துப்பாட்டுக்கு நிதாநம் சொல்லும் பாட்டிலும் தாத்பர்யமாயிருக்குமோபாதி, நூறு பாட்டுக்கும் பரோபதேசமான பத்துப்பாட்டிலே தாத்பர்யமாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. *பிணங்கி யமரர் பிதற்றும்* என்கிறபடியே பேரளவுடையரான நித்யஸூரிகள் ஸ்வஸ்வாநுபூதகுண தாரதம்யங்களைச் சொல்லி ஸரஸவிவாத கோலாஹலம் பண்ணும்படி யிருக்கிற அவனுடைய பரத்வ ஸௌலப்ய ப்ரயுக்தமான குணவிசேஷங்களைத் தனித்துத் தம்மால் புஜித்துத் தலைக்கட்டவொண்ணுமையாலே *அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்றுகொலோ* என்று கூட்டரான ரஸஜ்ஞரைத் தேடினவளவில் கிடையாதபடி தூரஸ்த்தராக, ஸந்நிஹிதரான ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாத்மகுணம் பாராதே பகவத் குணங்களிலே மூட்டித்திருத்திக் கூட்டிக்கொள்கை தேட்டமாய் உபதேசத்திலே ஒருப்படுகையாலே அதிலே நோக்காக வேணுமிறே.

(**அவ**) இவற்றில் பகவத் பக்த பரங்களாய் வருமவற்றுக்குத் தாத்பர்ய மேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச் செய்கிறுர் (பகவத் பக்தபரங்கள்) இத்யாதி.
217)ஶ஗வத் ஶக்த பரங்கள் ஆஶ்ரயண விதிவிஶேஷங்கள்.

(வ்யா) அதாவது – *பயிலுஞ்சுடரொளி முதலான பாகவத பரங்களான திருவாய்மொழிகள் *ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத* என்கிற விதிக்கு ப்ரயாஜாதிவிதிகள் சேஷமாய், அவற்றினுடைய அநுஷ்டானத்தோடே அது பலபர்யந்தமாய்த் தலைக்கட்டுமாபோலே, *திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ* *நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் பலமுந்துசீரில் படிமினோவாதே* என்று விதிக்கிற பகவதாச்ரயணம் பாகவதாச்ரயணத்தோடொழியத் தலைக்கட்டாமையாலே பகவதாச்ரயணவிதிக்கு சேஷங்களென்கை. அதவா, பரோபதேசபரமான விதில் பகவத் குணங்களையும் ஜீவகுணங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிறவற்றுக்கு விநியோகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (பகவத் பக்த பரங்கள்) இத்யாதி. அதாவது – பகவத் பரங்களாயும் தத்பக்தரான ஜீவபரங்களாயும் அவ்வவகுணங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறவை, ஆச்ரயண விஷயத்தையும் ஆச்ரயண கர்த்தாவையும் சொல்லுகிறதாகையாலே ஆச்ரயண விதிக்கு சேஷங்களித்தனை யென்கை.

(**அவ**) இப்படி பத்துத்தோறுமுள்ள வர்த்தங்களை பரோபதேசத்துக் குறுப்பாக ஒருங்கவிட்டு விஸ்தரேண மேல் யோஜிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பரத்வாதிகுண விசிஷ்டனுன ஸர்வேச்வரன் தமக்குப் பிறப்பித்த தசாவிசேஷங்களைப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறுரென்று ஸங்ரஹேண வாக்யார்த்த மருளிச் செய்கிறுர் (பரத்வ) இத்யாதி சூர்ணையாலே.
218)பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ ஶரண்யத்வ ஶக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ ஆபத்ஸவத்வார்த்திஹரத்வ விஶிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்த்வேஷநமறப்பற்று ஜ்ஞப்திஃபலமுக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து மோக்ஷஃபலவ்ருத்தி செய்ய அர்த்தித்துப் புருஷார்த ஃபலாந்யருசி யொழிந்து விரக்திஃபலராமம் கழிய மிக்கு

ப்ரேமஃலோபாயத்தே புகுந்து ஸாயநஃலோபகாரக் கைம்மாறின்றி க்ருதஜ்ஞதாஃலப்ரதிக்ருதமானத்தை யுணர்ந்து ஆத்ம ஏர்ஶநஃலப்ராப்தி மரணவயியாகப் பெற்றுக் காலாஸத்தி ஃலமதிக்குத் துணை ஊட்டின தம் பேற்றைப் பிறரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறுர்.

(வ்யா) அதாவது – ஸர்வஸ்மாத் பரனுய், அந்த பரத்வப்ரகாசகமாம்படி ஸர்வகாரணபூதனுய், லோகத்தில் கார்யகாரணங்கள்போலன்றிக்கே உபாதாந காரணமும் தானே யாகையாலே கார்யபூத ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் வ்யாபகனுய், அந்த வ்யாப்திதான் ஆகாச வ்யாப்திபோலன்றிக்கே அந்தராத்மாவாகையாலே ஸர்வநியந்தாவாய், அந்த பரத்வாதிகளைக் கண்டு வெருவவேண்டாதபடி பரம காருணிகனுய், இப்படி க்ருபாவானுகையாலே ஸர்வ சரண்யனுய், சரண்யக்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்திகரணத்துக்கீடாம்படி ஸர்வசக்தியுக்தனுய், அந்த சக்தியாலே நித்யமாகக்கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடைய னுகையாலே ஸத்ய காமனுய், அந்த போகங்களில் அந்யபரனுயிருந்துவிடாதே ப்ரளயாத்யாபத்துகளிலேயுதவி லீலாவிபூதியை ரக்ஷிக்கையாலே ஆபத்ஸகனுய், இப்படி ஆபத்ஸகனுகையாலே ஸம்ஸாரதாபார்த்தரான ஆச்ரிதர்க்கு ஆர்த்திஹரனுய், இப்படி பத்துப் பத்தாலும் ப்ரதிபாதிதமான பத்து குணத்தோடும் கூடியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், *மயர்வற மதிநலமருளினன்* என்கிறபடியே பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாந ப்ரதாநமுகேந அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்க, அத்தாலே தத் விஷயஜ்ஞாநமாகிற தத்வவேதநத்தில், *மறப்பனேவினி யானென்மணியை* என்கிறபடியே விஸ்ம்ருதியற்று, அந்த ஜ்ஞாநபலமான மோக்ஷத்தை *நின்செம்மாபாத பற்புத்தலை சேர்த்து* என்று ஸ்வரூபாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து, அந்த மோக்ஷத்துக்கு பலமான கைங்கர்யரூப வ்ருத்தியை *வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்* என்று அர்த்தித்து, அந்த புருஷார்த்தத்துக்கு பலம் அந்யருசி நிவ்ருத்தியாகையாலே தத்பலமாக *ஐங்கருவிகண்டவின்பம்-சிற்றின்பம்-ஒழிந்தேன்* என்று அந்யபுருஷார்த்தங்களில் ருசியைத்தவிர்ந்து அந்த இதரவிஷய விரக்திக்கு பலமான பகவத்விஷயராகம் *கழிய மிக்கதோர் காதல்* என்னும்படி அதிசயித்து அந்த நிரதிசயப்ரேம பலமான விளம்பாக்ஷமத்வத்தால் வந்த த்வரையாலே *அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று உபாயவரணம்பண்ணி, அந்த ஸாதநபலமான உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக *உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர்* என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணத் தேடி, அவ்வாத்மவஸ்து ததீயமென்றறிகையாலே *அதுவுமற்றுங்கவன்றன்னது – எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே* என்று ப்ரத்யுபகாரம் காணுமல் தடுமாறி, அந்த க்ருதஜ்ஞதைக்கு பலமான ப்ரத்யுபகாரமாக *தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்* என்று ப்ரீதியாலே கலங்கி ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவை *நின்ற வொன்றையுணர்ந்தேன்* என்று தேஹாதிகளில்விலக்ஷணமாய் அவனுக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க்கொண்டு அநந்யார்ஹமாயிருக்கு மென்றறிந்து, ஆத்ம தர்சந பலமான பகவத்ப்ராப்தியை *மரணமானுல் வைகுந்தம் கொடுக்கும்* என்கிறபடியே சரீராவஸாநத்திலே பண்ணித்தருகிறேமென்று *அவன் நாளிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்று, இப்படி ப்ராப்திகாலமணித்தானதுக்கு பலம் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தேசவிசேஷத்தேறப் போவதாகையாலே, அவ்வர்ச்சிராதிகதிக்கு *காளமேகத்தையன்றி மற்றெருன்றிலங்கதி* என்றும் *ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே* என்றும் பரமாப்தனுனவன் தன்னையே துணையாகக் கூட்டின தம்முடைய பேற்றைப்பிறரறிந்து வாழும்படி முதல் பத்தே தொடங்கிப் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிருரென்றபடி. இத்தால் பரத்வாதிகுண விசிஷ்டனுன வீச்வரன் தமக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த பேறுகளைப் பலருமறிந்து வாழவேணுமென்று பத்துப்

பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பிக்கிருரென்று பத்து நிகமநத்துக்கு வாக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்ட தாய்த்து.

மூன்ரும் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சதுர்த்தப்ரகரணம்

(அவ) இதில் முதல் பத்தாலே ஸர்வஸ்மாத் பரனான ஸர்வேச்வரன், தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இன்னமிவர் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று தம்பக்கல் அவன்தனக்குண்டான ஸ்நேஹத்தாலே விடாதே தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ண, அத்தாலே ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதி ரஹிதமான தத்வஜ்ஞாநத்தையுடையரான ஆழ்வார் அவனுடைய குணங்களைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே அநுபவித்து, அவ்விஷயம் தனியநுபவிக்கவொண்ணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளையும் பார்த்து த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தையும் தத்த்யாக ப்ரகாரத்தையும் உபாதேயமான பகவத் விஷயத்தின் குணத்தையும், தத்பஜந ப்ரகாரத்தையும் பஜநாலம்பநமான மந்தரத்தையு முபதேசித்து, பஜநீயனானவனுடைய ஸௌலப்யம் அபராத ஸஹத்வம், சீலவத்தை, ஸ்வாராததை, ஆச்ரயண ரஸ்யதை, ஆர்ஜவம், ஸாதம்ய போகப்ரதத்வம், பரபக்திபரிகணனைகளுக்கொக்க முகங்காட்டும் ஸாம்யமாகிற குணங்களை தர்சிப்பியாநின்று கொண்டு, அவ்வழியாலே பஜநத்தினுடைய ஸுகரத்வ ரஸ்யதைகளையும், பஜிக்கவே ஸர்வபலங்களும் ஸித்திக்குமென்னுமத்தையும், பஜநோபக்ரமத்திலே பஜந விரோதிகளடைய நசிக்குமென்னுமத்தையும் அறிவித்து, ஆனபின்பு ஸ்ரீகீதையில் அவனருளிச் செய்த பக்திமார்க்கத்திலே நின்று தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் பரத்வசங்கா நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன்விஷயமான ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டு அவன்பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜன பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று தமக்கு அவன் மயர்வற மதிநல மருளினுப்போலே தாமும் இவர்களுக்கு அஜ்ஞாநநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஜ்ஞாநபக்திகளை உபதேசத்தாலே உண்டாக்கி பஜநத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்.

219) [1] பரபரனாய் நின்ற வளவேழ்வைப்பா மவையுளும்பர் வானவரதிபதி மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத் திருத்தி [2] மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன, அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என் சொல்லி மறப்பனோ வென்னும்படி த்த்த்வஜ்ஞானவர் [3] சுடரடியெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி [4] வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷ குணபரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்த்ரமாக வுபதேசித்து [5] எளிதாகவவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக் கலந்து அல்பஸந்துஷ்டனாய் அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி [6] நீர்புரையத் தன்னை நியமித்து ஹோமத்தைஸாத்மிப்பித்து பக்திமணனைகளுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு [7] எளிமையுமினிமையு முண்டு, தொழுதால் அரும்பயனாயதரும், உதியோமத்தே வினைகளும் மாளும், அவனுரைத்த மார்மத்தே நின்று இருபசைமலமற வுணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வதென்று தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்.

(வ்யா) [1] (பரபரனாய் நின்ற வளவேழ்வைப்பாம் அவையுளும்பர் வானவரதிபதி) *வரன் முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன்* *ஆய்நின்றபரன்* *வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறை* *வைப்பாம் மருந்தாம்-நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்தப்பாலவன்* *அவையுள் தனிமுதல்* *உம்பர்வானவராதியஞ் சோதி* *அயர்வறு மமரர்களதிபதி* என்று ஸகல ஜகத் ஸர்க்காதிகர்த்ருத்வத்தாலும், உபயவிபூதி யோகத்தாலும் உபயவிபூதி நாதத்வத்தாலும்

ப்ராப்ய ப்ராபகத்வத்தாலும், அபரிச்சேத்யாநந்த யுக்ததையாலும் ஸர்வசரீரிதயா ஸர்வ சப்தவாச்யத்வத்தாலும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வத்தாலும், நித்யாஸங்குசித ஜ்ஞாநரானவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ணா நின்றாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடைய னாகையாலும் ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன், (மயர்வறமன்னி மனம் வைக்கத் திருத்தி) *மயர்வற மதிநல மருளினன்* *மயர்வற வென்மனத்தே மன்னினான்* என்று ஸ்வகேவல க்ருபையாலே ஜ்ஞாநாநுதய அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநரூபமான அஜ்ஞானத்தை இவர்க்கு வாஸனையோடே போக்கி பக்தி ரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்து *சார்ந்த விருவல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத் தீர்ந்து தன்பால்மனம் வைக்கத்திருத்தி* என்கிறபடியே பிரிக்கவொண்ணாதபடி இவரோடு பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலமான புண்யபாபரூப கர்மங்களையும் பாஹ்யவிஷய ருசிவாஸனைகளையும் போக்கி, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகன்றவளவிலும் தன் சீலத்தைக்காட்டி யிவரைமீட்டு அல்லேனென்று அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து தன்பக்கலிலே நெஞ்சைவைக்கும்படி, தரிசு கிடந்த நிலத்தைச் செய்காலாகத் திருத்துவாரைப்போலே திருத்தி,

[2] (மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன) *மறக்குமென்று செந்தாமரைக் கண்ணொடு* *நல்கியென்னைவிடான்* *மறப்பற வென்னுள்ளேமன்னினான்* என்கிறபடியே இவர் இன்னமும் – நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று நிரதிசயஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி இவரைவிடாதே அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு ஒருநாளும்மறக்க வொண்ணாதபடி இவர் திருவுள்ளத்திலே ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாயிருக்க, (அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என்சொல்லி மறப்பனோ வென்னும்படி தத்வஜ்ஞரானவர்) *பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன்* *தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி யென் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்* *எம்பிரானையென் சொல்லி மறப்பனோ* என்று குணகுண நிரூபணம் பண்ணாதே பூமிப்பரப்பையளந்த பரமபோக்யமான திருவடிகளை யொருகாலும் விஸ்மரியேன், நிரதிசயபோக்யனானவனை நிரந்தரமநுபவித்து ஆச்சரியமான ஜந்மமடியாக வரும் அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கப்பெற்றேன், எனக்கு உபகாரகனானவனை எத்தைச் சொல்லி விஸ்மரிப்ப தென்னும்படி, ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதி கலசாத தத்வஜ்ஞாநத்தை யுடையரானவர்.

[3] (சுடரடி யெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி) *சுடரடி தொழுதெழென்மனனே* *எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே* *நெஞ்சமே நல்லை நல்லை* *மலராள் மணவாளனைத்துஞ்சும் போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்* *கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று* *நீயம் நானுமிந்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்* என்று நிரவதிக தேஜோ ரூபமான அவன் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பண்ணியுஜ்ஜீவிக்கப்பாரா யென்நெஞ்சே, எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சே நமக்கு உபகாரனானவனைத் தொழப்பாராய் நெஞ்சே நீ செய்தபடி மிகவும் நன்று, நான் அயோக்யதாநுஸசந்தாநத்தாலே அகலும்போதும் ச்ரிய:பதியானவனை விடாதேகிடாய், நெஞ்சே அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமிருந்தபடி கண்டாயே; தொழச்சொல்லலாம்படியிருக்கிற நீயும் தொழச்சொல்லுகிற நானும் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலாமலிப்படியே நிற்கப்பெறில், அநாதி காலார்ஜிதமான கர்மம், விஷயப்ராவண்யம் ப்ரயோஜநாந்தரச்ரத்தை, ஸாதநாந்தரஸங்கம் முதலான துரிதங்களொன்றையும் சேரவிட்டுக்கொடான், நெஞ்சே உனக்கு இப்பரமார்த்தத்தைச்

சொன்னேன் – என்று இப்படி திருவுள்ளத்தைக் குறித்துபதேசித்து திருவுள்ளமும் தாமும் கூடியநுபவித்த பகவதநுபவம் தனியே அநுபவிக்க வொண்ணுமையாலும், *ஏகஸ் ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத* என்கிறபடியே தனியநுனுபவிக்க வல்லரல்லாமையாலும், அவனேடுள்ள ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலும் பராநர்த்தம் பொறுத பரமக்ருபையாலும், இவ்வநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்கு மாகவேணுமென்று ஸம்ஸாரிகளேப்பார்த்து,

[4] (வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பநமந்த்ரமாக உபதேசித்து) *வீடுமின் முற்றத்திலே *வீடுமின் முற்றவும்* என்று த்யாஜ்ய ஸ்வரூபத்தையும், *மின்னின்னிலேயில மன்னுயிராக்கைகள்* என்று அதினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும் *நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து* என்று அதினுடைய பரித்யாகக்ரமத்தையும் *வீடுடையான்* என்று உபாதேயமான பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் *எல்லேயிலந்நலம்* என்று அவ்வஸ்துவினுடைய குணத்தையும், *வீடு செய்ம்மின்* *இறை சேர்மின்* *இறைபற்று* *திண்கழல்சேர்* என்று அவ்விஷயத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் க்ரமத்தையும், *வண்புகழ் நாரணன்* என்று அந்த ஸமர்ப்பணரூப பஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரத்தோடே யுபதேசித்து,

[5] (எளிதாகவவதரித்து) ஆச்ரயிப்பார் ‘அதீந்திரியன்’ என்று இருயாதபடி *பலபிறப்பாய் – எளிவருமியல்வினன்* என்று ராமக்ருஷ்ணுத்யவதார முகத்தாலே அவர்களுக்கு ஸுலபனுய், (பிழைகளே ஸஹித்து) ஆச்ரயணதசையில் ஸுலபனுய் அபராதம் கண்டவாறே கைவிடாதே *என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு* என்னும்படி அபராதஸஹனுய், (புரையறக்கலந்து) அபராதம் கண்டு தான் இகழாதவளவன்றிக்கே, அயோக்யதாநுஸந்தானத்தாலே தாங்களே அகல்வாரையும் *திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் தானேருருவனே* என்று தன்குணத்தைக் காட்டி அணுகப்பண்ணி அவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் சீலவானுய், (அல்பஸந்துஷ்டனுய்) ஆச்ரிதரோடு ஒரு நீராகக் கலக்குமேயாகிலும் அவனுகக்கும்படி பச்சையிடப் போகாமையாலே ஆச்ரயணமரிது என்னுதபடி இவனிட்டது கொண்டு த்ருப்தனுக வேண்டாத பரிபூர்ணனுகையாலே *புரிவதுவும் புகைபூவே* என்று இவன் பக்கல் பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்கும் ஸ்வாராதனுய், (அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி) நேர்த்தியில்லேயாகிலும் உள்ளது தேவையாயிருக்குமோ வென்னுதபடி அம்ருதத்தையே ஔஷதமாக்குமாபோலே, *தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி யென்மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்* என்று நிரதிசய போக்யனுன தன்னுடைய ஆச்ரயணமாகையாலே மிகவுமினிதாயிருக்கிற வற்றையே ஸம்சார வ்யாதிபேஷஜமாக்கி,

[6] (நீர்புரையத்தன்னே நியமித்து) இனிதாயிருக்கு மாகிலும், அவன் நினேவறிந்து பரிமாறுகை அரிதென்னுதபடி இவர்களேத் தன் நினேவிலே பரிமாறுவித்துக் கொள்ளப் பாராதே, *நீர்புரைவண்ணன்* என்று மேட்டிலே நீரை விரகாலே யேற்றுமாப்போலே இவர்கள் செவ்வைக்கேடும் செவ்வையாம்படி தன்னேச் செவ்வியனுக நியமித்து (போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து) இப்படியானுலும் குளப்படியிலே கடலேமடுத்தாற்போலே அஸாத்ம்யமாகப் பரிமாறுமோ வென்னுதபடி *என்னுடைச் சூழலுளான்* என்று தொடங்கி *உச்சியுளானே* என்னும்படி ஸாத்மிக்கத்தன்னே யனுபவிப்பித்து, (பக்திகணேகளுக்கொக்க வருமவனுடைய ஸேவைக்கு) இப்படி யனுபவிக்கைக்கீடாக முகங்காட்டுமளவில் இவன் பக்கல்

ப்ரேமாநுகுணமாகவோ செய்வதென்னுதபடி *கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும்* என்று பரம பக்திக்கும் பரிகணனைக்கு மொக்கவந்து முகங்காட்டும் ஸ்வபாவனுனவனுடைய பஜநத்துக்கு,

[7] (எளிமையுமினிமையுமுண்டு) எளிதாய் இனிமையற்றிருத்தல், இனிதாய் அருமையாயிருத்தலன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன குணவிசேஷங்களை யுடையவனுடைய ஆச்ரயணமாகையாலே யெளிதுமாய் இனிதுமாயிருக்கும். *பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்* *அமுதிலுமாற்றவினியன்* என்கிறவவன்தன்னைப் போலேயாய்த்து ததாச்ரயணமும். ஏவம்பூத பஜநத்தால் பலஸித்தியிருக்கும்படியென்னென்னில் (தொழுதால் அரும்பயனுயதரும்) *அவனைத்தொழுதால் வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித் தழிவின்றியாக்கம் தரும்* *தருமவரும் பயனுய* என்று அவனை பஜித்தால் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களேயும் நிச்சேஷமாகப் போக்கி அழிவில்லாத பெறுதற்கரிய ப்ரயோஜநங்களேயும் தரும். பஜித்தாலன்றே தருவது, பஜநவிரோதிகளும் குவாலுண்டேயென்னில், (உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும்) *நாளுநின்றடுநம்பழமையங் கொடுவினையுடனே மாளும்* என்று நாள்தோறும் நின்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற அநாதியாய் அதிக்ரூரமான கர்மங்கள் பஜநோபக்ரமத்திலே நசிக்கும். ஆனுல் பஜநோபாபாயமேதென்னில் (அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசைமலமறவுணர்வு கொண்டு நலஞ்செய்வதென்று) *பிணக்கற* என்று தொடங்கி *அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று* என்று வைதிக ஸமயத்துக்கும் பாஹ்யஷட் ஸமயத்துக்கும் தன்னில் தானுண்டான பிணக்கறும்படி வேதமார்க்கத்தை யதா நிரூபணம் பண்ணியருளிச்செய்த நிரவதிக வாத்ஸல்யயுக்தனுய், ஜ்ஞாநாதிகுண பரிபூர்ணனுன க்ருஷ்ணன் திருத்தேர்தட்டிலே அர்ஜுந வ்யாஜேந ஸ்ரீகீதாமுகத்தாலே *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:* என்றும், *மந்பநா பவ மத்பக்த: மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண:* என்றுமருளிச் செய்த பக்திமார்க்கத்திலே நின்று, *நும்மிருபசையறுத்து* என்றும் *மனனகமலமறக் கழுவி* என்றும் தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் உங்களுக்குண்டான ஸங்கத்தை யறுத்து ‘இவனே அவர்களோ ஆச்ரயணீயர்’ என்கிற ஸம்சயத்தையும் மனஸ்ஸிநின்றும் ஸவாஸநமாகப்போக்கி, *அவனுடையுணர்வு கொண்டு* என்று தத்விஷய ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு, *நன்றென நலஞ்செய்வது* என்று அநந்ய ப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று, (தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிருர் முதற்பத்தில்) அதாவது ஸர்வேச்வரன் தமக்கு மயர்வறமதிநலமருளினுப்போலே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தம்முடைய க்ருபையாலே தத்வஹித புருஷார்த்த விஷயமான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளையுபதேசித்து பகவத் பஜநத்திலே மூட்டுகிருர் முதற்பத்தாலென்கை.

(**அவ**) இரண்டாம்பத்தால் ஸர்வகாரணபூதனுன ஸர்வேச்வரன் கீழில்பத்திலே தமக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ண அவனுலே தத்தஜ்ஞாநரானவிவர் அந்த ஜ்ஞாநத்துக்குப் பலமான மோக்ஷத்தை அப்போதே பெறவேணு மென்றுசைப்பட்டுப் பெருமையாலே அவஸந்நராக, இவருடைய அவஸாதமெல்லாம் தீரும்படி அவன் வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்த ப்ரீதியையுடையனுய் அந்தப்ரீதி இவரொருவளவில் பர்யவஸியாதே இவரோடு பரம்பரயாஸம்பந்தமுடையாரளவும் வெள்ளமிட்டு அந்த ப்ரீதியாலே பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்தை இவர்க்கு அவன் கொடுக்கத்தேட, அந்த மோக்ஷத்தை அவனுடைய சேஷித்வத்துக்கும் தம்முடைய சேஷத்வத்துக்கும் அநுகுணமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்தவர், ஆச்ரயணீயனுன வனுக்குக் கீழுக்தமான

பரத்வத்தை நிலைபெறுத்துவனவான லக்ஷண்ங்களை வெளியிட்டு, ததநுகுணமான வசநப்ரத்யக்ஷங்களையும் தர்சிப்பித்து ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தினுடைய துக்கமும் ப்ராப்யமான மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந்தமும் ஸம்ஸாரத்தினுடைய நிவ்ருத்திபூர்வக மோக்ஷப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதநத்தினுடைய ரஸமும் முன்னுக விதிக்கிற ஸகுணப்ரஹ்மோபாஸநத்தை நிஷித்தாநுஷ்டானங்களினுடைய த்யாக பூர்வகமாக க்ஷேத்ரவாஸாத்யங்கங்களோடே கூட்டுகிறுரென்கிறுர்.

220) [1] சோராத மூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சித்சித்த்ரய த்ரிவித காரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க உள்ளம் தேறித் தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாநபலமான ஒளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட, [2] உலராமலாவிசேர்ந்து சிக்கெனப் புகுந்து ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலில் எம்மாவீட்டை உபயாநு குணமாக்கினவர், [3] ஆஶ்ரிதணீயனுக்குப் பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸகலபலப்ரதத்வகாரணத்வ சேஷசாயித்வஶ்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனவெதென்று வெளியிட்டு, [4] கள்வாதீர்த்தனென்று வசநப்ரத்யக்ஷங்களும் காட்டிப், [5] புலனைந்தென்று ஸம்ஸார மோக்ஷஸாதந துக்காநந்தரஸம் முன்னுக விதிக்கிற அந்தர்கத குணோபாஸநத்தை, [6] மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மை வலம் தூதும் செய்து இளமை கெடாமல் செய்யும் க்ஷேத்ர வாஸ ஸங்கீர்த்த நாஞ்சலிப்ரதக்ஷிணகதிசிந்தநாத்யங்க யுக்தமாக்குகிறுரிரண்டாம்பத்தில்

[1] (சோராதமூவா வேர்முதலா யுலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்த்ரய த்ரிவித காரணமானவன்) *சோராத வெப்பொருட்கு மாதியாஞ்சோதி* *மூவாத்தனி முதலாய்* *எப்பொருட்கும் வேர் முதலாய் வித்தாய்* *பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்* என்று லீலா விபூதியில் ஸங்கல்ப விசிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமாயும், ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குண விசிஷ்டவேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும் நித்ய விபூதியில் இச்சாவிசிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமாயும்; அப்ராக்ருதாசிஜ்ஜீவ விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், விநியோகோபயோகி ஜ்ஞாநாதி விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும்; இப்படி பத்தமுக்த நித்யரூபமான சித்த்ரயத்துக்கும் ப்ராக்ருதாப்ராக்ருதகாலரூபமான அசித்த்ரயத்துக்கும் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயான ஸர்வேச்வரன். (அறியாதன வறிவிக்க வுள்ளம் தேறி) *அறியாதன அறிவித்த* என்று இவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை விசததமமாக வறிவிக்க, அடியை யடைந்துள்ளந்தேறி* என்று அத்தாலே இவருமவனைக்கிட்டி நெஞ்சில் தெளிவையுடையவராய். (தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாநபலமான ஒளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட) *தூமனத்தனுய்* *மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்* என்று மோக்ஷைகஹேதுதயா பரிசுத்தமான அந்த:கரணத்தை யுடையராய் அவனுடைய கல்யாணகுண விஷயமான அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி கீழில்பத்தில் பிறந்த தம்முடைய ஜ்ஞாநத்துக்குப் பலம் மோக்ஷமாகையாலே *களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்பற்று ஒளிக்கொண்ட சோதியுமாய் – அடியார்கள் குழாங்களை – உடன்கூடுவதென்றுகொலோ* என்று ப்ராக்ருத விஷய லாபாலாபங்களால் வரும் கர்வ க்லேசங்களும் ஷட்பாவவிகாரங்களும் போய், சுத்தஸத்வமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையோமாய் நித்யஸூரிகள்திரளிலே கூடப்பெறுவதெப்போதோ வென்று, அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுகையில் ஆசையாலே தேடி, அப்போதே கிடையாமையாலே, *வாடி வாடும்* என்று ஆச்ரயத்தை யிழந்த தளிர்போலே வாட.

[2] (உலராமலாவி சேர்ந்து) *உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து* என்கிற தாபமாறும்படி *அந்தாமத்தன்பு செய்து என்னுவிசேரம்மானுக்கு* என்கிறபடியே பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே செய்து, கமர் பிளந்த தரையிலே நீர் பாய்ச்சுவாரைப்போலே இவரோடே நிரவதிகஸம்ச்லேஷத்தைப்பண்ணி, (சிக்கெனப்புகுந்து) *சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கி-சிக்கெனே-புகுந்தான்* என்று அத்யல்பமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் தன்பக்கல்நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடி தன் ஸங்கல்பஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே ஸர்வலோகங்களையு மொருக்காலே வைத்து இனிப்பேராதபடி புகுந்து, (ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து) *எமர்கீழ்மேலெழு பிறப்பும் விடியா வெந்நரகத் தென்றும் சேர்தல் மாறினர்* என்று இவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளையும் ஸம்ஸாராந் முக்தராம்படி பண்ணி, அத்தாலே *எமரேழெழு பிறப்பும் – கேசவன்தமர் – மாசரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா* என்று என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரும் என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பகவதீயரானார்கள், நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையாகிற பெரும் சதிரைப் பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்தானது ஊற்று மாறாமல் பெருகிகிறபடியே! என்று இவர் தாமே ஆச்சர்யப்படும்படி இவரை வாழ்வித்து. (உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலிலெம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர்) இப்படி தம்முடைய ஸம்பந்தி பரம்பரையளவும் வெள்ளமிடுகிற தன் ப்ரீதியாலே தமக்கவனுபகரிக்கத்தேடுகிற *நீந்துந்துயரில்லா வீடு* *கெடலில் வீடு* *எம்மா வீடு* என்று துக்ககந்தரஹிதமாய் அநர்த்தகந்தமில்லாததாய், எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷத்தை எனக்கென்று தரில், அந்த மோக்ஷம் அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே ஐச்வர்யாதிகளோபாதி ஸ்வரூப விருத்தமாகையாலே அதினுடைய ப்ரஸங்கமும் எனக்கஸஹ்யமான பின்பு எனக்கு மோக்ஷம் தரப்பார்த்தாகில் *நின் செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்தொல்லை – அம்மா அடியேன் வேண்டுவதீதே* என்று சேஷியான உன்னுடைய, அகவாய் சிவந்து புறவாய் ச்யாமமமாய் பரமபூஜ்யமாய் பரமபோக்யமான திருவடிகளை சேஷபூதனான என் தலையிலே கொக்குவாயும் படுகண்ணியும்போலே சடக்கெனச் சேர்க்கவேணும். சேஷியான உன்பக்கல் சேஷபூதனான நான் அபேக்ஷித்துப் பெறுவதிதுவே யென்றும், *தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே* என்றும் உபயஸ்வரூபத்துக்கும் *(அவனுடைய சேஷித்வத்துக்கும் தம்முடைய சேஷத்வத்துக்கும்)* அநுகுணமாக நிஷ்கர்ஷித்தவர்,

[3] (ஆச்ரயணீயனுக்கு பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற) ஆச்ரயணீயனானவனுக்கு, முதற்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தை நிலை பெறுத்துவனவான, (ஸகலபலப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனவணவதென்று வெளியிட்டு) *வீடுமுதல் முழுதுமாய்* என்று ஸகலபலப்ரதத்வம், *தேவு மெல்லாப்பொருளும் – கருத்தில் – வருத்தித்த மாயப்பிரான்* *ஆக்கினான் தெய்வவுலகுகள்* என்று ஸர்வகாரணத்வம், *ஆழியம்பள்ளியாரே* என்று லக்ஷணையாலே சேஷசாயித்வம், *பூமகள் தன்னை வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து* என்று ச்ரிய:பதித்வம்; *கண்ணன்கண்* *கோபால கோளரியேறு* என்று அவதார ஸௌலப்யம், ஆதிசப்தத்தாலே *தகுங்கோலத் தாமரைக்கண்ணன்* என்று புண்டரீகாக்ஷத்வம், *ஏழுலகுங் கொள்ளும்* *வள்ளல் வல்வயிற்றுப்பெருமான்* என்று அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யம் என்கிறவிவற்றை, *திண்ணன் வீட்டிலும், *அணைவதரவணை மேல்* என்று சேஷசாயித்வம், *பூம்பாவையாகம் புணர்வது* என்று ச்ரிய:பதித்வம் *இருவரவர் முதலும்தானே* என்று காரணத்வம் *இணைவனுமெப்பொருட்கும்* என்று அவதாரப்ரயுக்த ஸௌலப்யம்,

வீடுமுதலாம் என்று ஸகல பலப்ரதத்வம், ஆதிசப்தத்தாலே *பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு புணேவன்* என்று மோக்ஷோபாயத்வம் *ஆனேயிடர்கடிந்த* என்கிற ஆபத்ஸஹத்வம், *மூவுலகும் காவலோன்* என்கிற ஸர்வரக்ஷகத்வம் என்கிறவிவற்றை *அணேவதரவணேயிலும் ப்ரகாசிப்பித்து. அன்றிக்கே, *வீடுமுதல் முழுதுமாய்* என்று மோக்ஷப்ரப்ருதயசேஷ புருஷார்த்த ப்ரதனு யென்கையாலே ஸகலபலப்ரதத்வத்தையும் *மிகுந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்க* *கருத்தில் தேவுமெல்லாப் பொருளும் வருத்தித்த* *தன்னுந்தியுள்ளே வாய்த்ததிசைமுகனிந்திரன் வானவராக்கினுன்* என்று காரணத்வத்தையும் *திண்ணன் வீட்டிலும், *அணேவதரவணே மேல்* என்றும், *பூம்பாவையாகம் புணர்வது* என்றும் *இணேவனுமெப்பொருட்கும்* என்றும் அடைவே சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யங்களேயும், ஆதிசப்தத்தாலே *வீடு முதலாம்* என்று மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், *நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் – பலமுந்துசீரில் படிமின்* என்று முமுக்ஷூபாஸ்யத்வத்தையும், *அணேவதரவணேயிலும் வெளியிட்டென்னவுமாம். இந்த யோஜனே இதன் பட்டோலேயான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச் செய்ததுக்குச்சேருவது. முற்பட்ட யோஜனேயில், *ஆழியம் பள்ளியாரே* என்று சேஷசாயித்வம் லக்ஷணேயாலே கொள்ளவேண்டுகையும், *வீடுமுதலாம்* என்று மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாமென்கிறத்தை ப்ரகரணவிருத்தமாம்படி மோக்ஷாதிபுருஷார்த்த ப்ரதத்வமாகச் சொல்லுகையும், ஸகலபலப்ரதத்வம் என்று தொடங்கி இவரெண்ணினவடைவுக்குச்சேர இரண்டு திருவாய் மொழியிலும் சொல்லப்போகாமையுமாகிற அஸ்வாரஸ்யங்களுமுண்டு.

[4] (கள்வாதீர்த்தனென்று வசநப்ரத்யக்ஷங்களுங் காட்டி) *கள்வா* என்கிற பாட்டிலே 'அவதரித்து உன் பரத்வம் தெரியாதபடி நின்ருயேயாகிலும் எங்களுக்குக்காரண பூதனுன சேஷி நீயே' என்று தேததாந்தரங்களில் தலேவரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளே தங்களுக்குக் காட்சி கொடுக்கைக்குப் பெரிய திருவடியை மேல்கொண்டு புறப்பட்டால் அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து கூப்பிடாநிற்பர்களென்று அவனே ஸர்வஸ்மாத் பரனென்னுமிவ்வர்த்தத்துக்கு தேவதாந்தரங்கள்வசநத்தையும், *தீர்த்தனுலகளந்த* என்கிறபாட்டிலே ஓரஸ்த்ரலாபத்துக்காக புஷ்பாதிகளுங்கொண்டு ருத்ரஸமாராதாநம் பண்ணப்புகுகிற அர்ஜுநனேப்பார்த்து 'அந்த புஷ்பங்களே நம்காலிலே பொகடு' என்று க்ருஷ்ணனருளிச்செய்ய, அவனும் தீர்த்தபூதனுனவனுடைய திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளிலே அப்பூவைப் பணிமாற, *பார்த்தோ விஜேதோ மதுஸூநஸ்ய பாதார விந்தார்ப்பித சித்ரபுஷ்பம், ததர்ச கங்காதர மௌலிமத்யே பபூவ வீர: க்ருதநிச்சிதார்த்த:* என்கிறபடியே தான் திருவடிகளில் சாத்தின புஷ்பங்களோடு ஸஜாதீயமானவற்றை யன்றிக்கே அவைதன்னேயே பாடேபக்கேயன்றிக்கே ருத்ரன் தலேமேலே ஆப்தவாக்யத்தாலன்றிக்கே தானே ப்ரத்யக்ஷித்து *ஸது பார்த்தோ மஹாமநா:* என்கிறபடியே பேரளவுடையனுனவன் நிர்ணயித்த பரத்வம் மந்தமதிகளாலே இன்ருராயும்படியிருந்ததோவென்று ப்ரத்யக்ஷயத்தையுங்காட்டி,

[5] (புலனேந்தென்று ஸம்ஸார மோக்ஷஸாதநது:க்காநந்தரஸம் முன்னுக விதிக்கிற அந்தர்குணேபாஸநத்தை) *புலனேந்து* என்கிற பாட்டிலே ஆச்ரயணத்திலிழிகிறவர்களுக்கு த்யாஜ்யத்திலே ஜிஹாஸையும், ப்ராப்யத்தில் ப்ராவண்யமும், ஸாதநத்தில் ருசியும் விளேயும்படி, *புலனேந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி* என்று பரிச்சிந்ந வஸ்துக்ராஹமான இந்த்ரியவச்யராகை தவிர்ந்தென்கையாலே, அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான சப்தாதி போகங்களே அநுபவித்திருக்கும் ஸம்ஸாராத்தினுடைய து:க்கமும்; *நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்* என்று நன்மைக்கு முடிவில்லாத திருநாட்டிலே புகுவீரென்கையாலே

மோக்ஷத்தினுடைய வாநந்தமும், *பலமுந்துசீரில் படிமின்* என்று *ஸௌஸுகம் கர்த்தும்* என்கிறபடியே ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே பலதசையிற்போலே ஸாதநதசையிலும் இனிதாயிருக்கையாலே, பலம் முற்பட்டிருக்கிற கல்யாணகுணங்களில் ப்ரவணராகுங்கோளென்கையாலே ஸாதநத்தினுடைய ரஸம் முன்னுக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமான மோக்ஷ ப்ராப்தி வேண்டியிருப்பார் அஸுர வர்க்கத்தைத் தடுமாறி முடிந்துபோம்படி செற்றவனுகையாலே ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களை அநாயாஸேந போக்கவல்லவனுடைய குணங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோளென்று விதிக்கிற *தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததுபாஸிதவ்யம்* என்று ப்ரஹ்மஸ்வரூபாந்தர்கதமான அபஹத பாப்மத்வாதிகுணோபாஸநத்தை.

[6] (மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மைவலம் சூதுஞ்செய்து இளமைகெடாமல்) *சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியை மதித்து *திறமுடைவலத்தால் தீவினை பெருக்கி, *வல்வினை மூழ்கி *நரகழுந்தி *கீழ்மை செய்து *வலங்கழித்து *சூதென்று களவும் சூதும் செய்து *கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்* என்று உபாஸந விரோதியான இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைப் பண்ணி, அத்தாலே பாபங்களைக் கூடுபூரித்து, அவற்றிலே மறுநனைய மூழ்கித்தறைப்பட்டு தண்மையைச் செய்து பலத்தைப் பாழ்போக்கி பச்யதோஹரனுய் க்ருத்ரிமனுய் பால்யத்தைப் பாழே போக்காதே, (செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்சலி ப்ரதக்ஷிண கதிசிந்தநாத்யங்கயுக்தமாக்குகிருரிரண்டாம்பத்தில்) அதாவது – *பால்ய ஏவ சரேத் தர்மம்* என்றும் *தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பால்யத்திலே கர்த்தவ்யமான *மாலிருஞ்சோலை சார்வது சதிரே* *போதவிழ்மலையே புகுவது பொருளே* என்கிற க்ஷேத்ரவாஸம், *பதியது வேத்தி* என்கிற ஸங்கீர்த்தநம் *தொழக்கருதுவதே* என்கிற அஞ்சலி, *வலஞ் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே* என்கிற ப்ரதக்ஷிணம் *நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே* என்கிற கதி சிந்தனையாகிற இவை முதலான உபாஸநாங்கத்தோடே சேர்க்கிருர் இரண்டாம் பத்திலென்கை.

(அவ) மூன்ரும் பத்தால் *தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநு ப்ராவிசத்* என்கிறபடியே கார்யபூதசேதநாசேதநங்களையடைய வ்யாபித்து தத்கததோஷைர ஸம்ஸ்பருஷ்டனுயிருக்கையாலே ஸர்வ வ்யாபகனுன ஸர்வேச்வரன் கீழில்பத்தில் இவர் உபயாநுகுணமாக நிஷ்கர்ஷித்த மோக்ஷத்துக்குப் பலமான ஸ்வவிக்ரஹாநுபவத்தை இவரைப்பண்ணுவிக்க; இவருமநுபவித்துத்தரித்து அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்ய வேண்டும்படியான அபிநிவேசத்தையுடையராய் தம்மபிநிவேசாநுகுணமாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அவனுடைய ஸர்வாத்ம பாவத்தைப்பேசி அத்தால் வந்த ப்ரீதியின் உகளிப்பையுடையராய், அந்த ப்ரீதி அவனளவிலே பர்யவஸியாதே பாகவத சேஷத்வத்திலெல்லையளவும் சென்று அந்த பாகவதர்களுக்கு நிரூபகமான பகவத்வைலக்ஷண்யாநுஸந்தானத்தாலே ஒன்றின் வ்ருத்தியை ஒன்ருசைப்படும்படி சேதனஸமாதியையடைந்த கரணக்ராமமும் தாமும் தனித்தனி யநுபவிக்கும்வேண்டும் பெருவிடாயையுடையராய், இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹகரணராய் அவ்வளவு மன்றிக்கே பகவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணருமாய் பகவதநுபவத்துக்குத் தமக்கொரு ப்ரதிஹதி தொடக்கமானவையுமற்று நிரதிசயாநந்தயுக்தரானவர், 'புண்டரீகாக்ஷனுய் ஸூரிசேவ்யனுனவனை, நம்மாலாச்ரயிக்கப்போமோ' என்று ஸம்ஸாரிகள் அஞ்சிக் கைவாங்காமல் மேல்விழுந்து ஆச்ரயிக்கும்படி கீழிரண்டு பத்தாலுமுபதேசித்த அவதார ஸௌலப்யம் பரத்வஸ்தாநீயமாம்படி அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தையுபதேசித்து

அர்ச்சிராதி கதியாலே பரமபதத்தை ப்ராபிப்பிக்குமவனை யொழிய இதரஸ்தோத்ரத்திலே தாழ விழிகை நிஷ்ப்ரயோஜநம், ஆனபின்பு நீங்கள், ஸகலபலப்ரதனுமாய் ஸாம்யாபத்தி ப்ரதனுமான அவன் விஷயத்திலே வாசிகமான அடிமையைச் செய்யுங்கோளென்று நிஹீநவ்ருத்தியான இதர ஸேவையை நிவர்த்திப்பித்து, தம்முடைய வ்ருத்தியான வாசிக கைங்கர்யத்திலே மூட்டுகிருரென்கிருர்.

221) [1] முழுதுமாய் எங்கணு மொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனும் ஸர்வவ்யாபகன் தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக் கீழ்க் கொள்ளும் தன் படிக்கும் [2] நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்குவந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப் புகும் தம் காதலுக்கும் ஸஜாதீயமாகக் கண்டு கொள்ளென்னு [3] மூனமில் மோக்ஷ ஃபலமான முடிச்சோதியி லநுபவத்தாலே நித்யவஸ்து நீடுபெற்று அவச்சேதமற்றவடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாத்மஸாவத்தைப் புகழ்ந்து, [4] சொல்லிப் பாடியேத்திப் பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக் கும்பிடுநட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதியுகள, தம்மடியாரென்ன வுடன்கூடும் ஸாயீயம் வளர, [5] பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரியவ்ருத்தி நியமமறப் பாட வந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ஸ்ரீலோக க்ருத்தாய், [6] குறைமுட்டுப் பரிவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்தமகீநரானவர் செய்யதாமரைக் கண்ணன் அமரர் குல முதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமிணவனுமென்றவை பரத்வமாம்படி [7] அவனுகும் ஸௌலஸீய காஷ்டையைக் காட்டி வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னுவது? வேண்டிற்றெல்லாம்தரும், தன்னுகவே கொள்ளும், கவி சொல்லவம்மினென்று [8]முக்தைஸ்ரீவர்யத்தை முன்னிட்டு ஸ்ரீவ்வ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிருர் மூன்ரும்பத்தில்.

(வ்யா) [1] (முழுது மாயெங்கணுமொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனும் ஸர்வவ்யாபகன்) *முழுதுமாய் முழுதியன்ருய்* *ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி யெங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய்* *எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவற நிறைந்து நின்ற* *அளவுடையைம்புலன்களறியா வகையாலருவாகி நிற்கும்* *யாவையும் யவரும் தானுயவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்* என்று தேசகால வஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதபடி கார்யபூத ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் வ்யாபித்து *அநச்நந்தந்யோ அபிசாகசீதி* என்கிறபடியே தத்கத தோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கையாலே வ்யாபகனுன ஸர்வேச்வரன். (தீர்ந்த வடியார்களைத்தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும் தன் படிக்கும், *தீர்ந்த வடியவர் தம்மை* என்று ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாக ஆத்யவஸித்த ஆச்ரிதரை *சன்மசன்மாந்தரங்காத்தடியார்களைக் கொண்டுபோய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளுமப்பன்* என்று ஜந்ம பரம்பரைகளில் புகாதபடி ரக்ஷித்து ஆரப்த சரீராவஸாநத்திலே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே தேசவிசேஷத்திலேகொண்டுபோய், ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுத்து பாதோபதாநத்தோபாதியாகத் தன் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக்கொள்ளும் சேஷியான தன்னுடைய ஔதார்யத்துக்கும்,

[2] (நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தியலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப்புகும் தம் காதலுக்கும்) *அந்நாள் நீதந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்* *பல்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்றயான்* *பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை* *வினையியல் பிறப்பழுந்தி* *கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பலகாலம்

வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்* என்று ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே உன்னைப்பெறுகைக்கு உடலாக நீதந்த சரீரத்தைக்கொண்டு உன்னைப் பெறப்பாராதே நான் அதின்வழியேபோய் அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டு குணத்ரய பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு துரத்யயையான ப்ரக்ருதி கார்யமான தேவாதி தேஹங்களிலே அவகாஹித்து, ஹேயமான சரீரத்துக் கடியாயொன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற கர்ம மடியாக மீண்டும் பாபத்திலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான ஜந்ம பரம்பரைகளிலே யழுந்தி, என்னுலடி யறுக்கவும் அடிகாணவுமொண்ணுதே புகுரவழியு தெரியுமதொழியப் புறப்பட வழி தெரியாத பாபமாகிற மிடைந்த தூற்றிலே யகப்பட்டு நின்று உன்னை ப்ராபிக்கைக்கீடான வழிகாணுதே கூப்பிட்டலமாவா நின்றேன், *வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து* *தொன்மாவல் வினைத்தொடர்களை முதலரிந்து* என்று அநாதியாய் அபரிச்சேத்யமாய் ஸ்வயத்ந நிவர்த்த்யமல்லாதபடி அதிப்ரபலமான பாபங்களினுடைய அநுபந்தங்களை மறுகிளை வாராமல் வேரற்றுப் போம்படி ஊசிவேரோடே யறுத்துப் பொகட்டு *எந்நாள் யானுன்னையினி வந்து கூடுவன்* *எங்கு வந்தணுகிற்பன்* *எங்கினித் தலைப் பெய்வன்* என்று நானுன்னைக் கிட்டுவதொரு நாளறுதியிட்டுத் தரவேணும், நானுன்னை யெங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன், இனி கிட்டுகை யென்றொரு பொருளுண்டோ வென்று சரீர ஸம்பந்தத்துக்கு நொந்து, அதிலுண்டான அருசியோடே *காயங்கழித்தவன் தாளிணைக்கீழ் புகுங்காதல்* என்று பகவத் குணுநுபவத்தோடே காலக்ஷேபத்தைப்பண்ணி சரீரத்தை விட்டு அவன் திருவடிகளின் கீழே புகவேணுமென்னும்படியான சேஷபூதரான தம்முடைய ஆசைக்கும். (ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும்) இப்படியான இருவர் படிக்கும் தகுதியாக *வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள்* என்றீச்வரன் காட்டிக் கொடுக்கிற,

[3] (ஊனமில் மோக்ஷபலமான முடிச் சோதியிலநுபவத்தாலே நித்ய வஸ்து நீடு பெற்று) *ஊனமில் மோக்க மென்கோ* என்று ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபவமாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவும் செல்லவநுபவிக்கையாலே குறைவில்லாததாய் ஸ்வரூபாநுரூபமாகக் கீழில் பத்தில் அறுதியிட்ட பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு பலம் பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களாகையாலே *முடிச்சோதி* என்கிற திருவாய் மொழியிலே அவன் வடிவழகையும் ஆபரணச் சேர்த்தியையுமநுபவித்து, அவை பரிசேதித்தநுபவிக்க வொண்ணுமையாலே இது கரண ஸங்கோச நிபந்தந மென்று நினைத்து இவர் படுகிற க்லேசத்தை விஷய வைலக்ஷண்ய நிபந்தநமென்றறிவித்து ஈச்வரன் நிவ்ருத்தமாக்க, அவ்வநுபவத்தாலே *பெற்றது நீடுயிரே* என்று நித்ய வஸ்து ஸத்தை பெற்று, (அவச்சேத மற்ற வடிமை செய்யவேண்டும்படி,) ஸத்தாகார்யமும் பலிக்கவேண்டுகையாலே *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனுய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும்நாம்* என்று தேசகாலாவஸ்தா ப்ரகாரங்களையிட்டு அவச்சேதியாதபடி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும்படியான அபிநிவேசத்தாலே, (ஸர்வாத்ம பாவத்தைப் புகழ்ந்து) தம்முடைய பாரிப்புக்கீடாகத் தம்மையடிமை கொள்ளும்படி கோலி, அவன் காட்டிக்கொடுத்த ஸர்வாத்மபாவத்தை *புகழுநல்லொருவனிலே, பூதங்கள் பௌதிகங்கள் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள் ரஸவத்பதார்த்தங்கள், காநாதி சப்தராசிகள், மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள் ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், இவற்றுக்கடைய காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள், இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனுய், இவற்றிலே அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கிறபடியைப் பேசி அவ்வநுபவத்தாலே ப்ரீதராய்,

[4] (சொல்லிப்பாடி யேத்திப்பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத்தடுகுட்டக் கும்பிடுநட்டமிட்டுச் சிரிக்க குழைந்துநையும் ப்ரீதியுகள) *எம்மானைச் சொல்லிப்பாடி* *பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி* *முனிவின்றியேத்தி* *பேர்பல சொல்லிப் பிதற்றி* *எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்* *ஏத்திக்குனிப்பார்* *தடுகுட்டமாய்* *கும்பிடு நட்டமிட்டாடி* *உலோகர் சிரிக்க நின்றுடி* *நெஞ்சங்குழைந்து நையாதே* என்று வாசிக காயிக மாநஸ வ்யாபாரங்களாலே களிக்கும்படி அந்த ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டுச் செல்ல, (தம்மடி யாரென்ன உடன் கூடும் ஸாத்யம் வளர) இப்படியுண்டான ப்ரீதி அவனளவில் பர்யவஸியாதே, *தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம்மடியாரடி யோங்களே* என்று ததீய சேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிற்கிறவர்கள் நமக்குத்தேச்ய ரென்னும்படி, *அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ* என்று கீழ்ப்பத்தில் ப்ரார்த்தித்த ஸாத்யம் அவர்களோடே கூடி அவனையநுபவிக்குமளவன்றிக்கே அவனடியாருடைய சேஷத்வத்தினெல்லையளவும் செல்ல வளர.

[5] (பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமமற) *பைகொள் பாம்பேறி யுறைபரனே* என்று அவனுடைய ஸர்வாதிகத்வ ப்ரகாசகமான படுக்கையாயிருக்கும் திருவநந்தாழ்வான், *சக்ஷுச்ச்ரவா:* என்கிறபடியே ஒரு கரணத்தாலே கரணாந்தர வ்ருத்தியையும் கொள்ளுமாபோலே *நெஞ்சமே நீணகராகவிருந்த வென்தஞ்சனே* *வாசகமே யேத்தவருள் செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே* *கைகளாலாரத்தொழுது தொழுதுன்னை* *கண்களால் காணவருங்கொல்* இத்யாதிகளாலே வாக்பாணி சக்ஷுச்ச்ரோத்ரங்களான இண்ந்த்ரியங்கள் மநோவாக்பாணி சக்ஷுர் வ்ருத்திகளையாசைப்படும்படி யாகையாலே இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமமின்றிக்கே அவனை யநுபவிக்க வேண்டும்படியான பெருவிடாயையுடையராய், (பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோகக்ருத்தாய்) *வாய்கொண்டு மானிடம்பாட வந்த கவியேனல்லேன்* என்று இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹகரணராய், *ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு* என்று ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முகத்தாலே தம்முடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணின ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே, *அஹம் ச்லோகக்ருத் அஹம் ச்லோகக்ருத்* என்கிற உபநிஷத்தின்படியே கவிபாடுமவருமாய்.

[6] (குறைமுட்டுப்பரிவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கந்தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்த மக்நரானவர்) தேச விசேஷத்திலே போய் அநுபவிக்கப் பெற்றிலேனென்கிற குறைவில்லை. இவ்வநுபவத்துக்கு எனக்கொரு ப்ரதிஹதியில்லை, அவன் விஷயத்திலேயானபின்பு ஏகதேசமும் என்மநஸ்ஸில் துக்கமில்லை, வகுத்த சேஷியென்று பற்றுகையாலே எனக்கொரு துக்கமுமில்லை, ருசி முன்னாக தேசவிசேஷப்ராப்தி பண்ணுகிறவெனக்கு வைதிக புத்ரர்களைப் போலே மீளில் செய்வதென்னென்கிற துக்கமில்லை, இங்கே அவன் குணங்களை நெருங்க புஜித்தவெனக்கு பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம் தேசத்தில் போகப்பெற்றிலேனென்கிற துக்கமில்லை; இது அவன் லீலா விபூதியென்றறிந்த வெனக்கு இனி லீலாவிபூத்யந்வயமாகிற துக்கமில்லை; ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆச்சர்ய சக்தி யுக்தனானவனைப்பற்றின வெனக்கொரு துக்கமில்லை. அகடிதகடநாஸமர்த்தனானவனைப்பற்றின வெனக்கொரு தளர்த்தியில்லை. விமுக தசையில் வ்யாப்தியாலும் அபிமுகதசையில் அவதாரத்தாலும் ரக்ஷிக்குமவனைப்பற்றின வெனக்கொரு கேடில்லை யென்றிப்படி *சன்மம் பலபலவில் பத்துப்பாட்டாலும் அடைவே தாமே பேசும்படி நிரஸ்த ஸமஸ்தக்லேசராய், அம்ருதரான முக்தர் பகவதநுபவத்தாலே ஆநந்திக்குமாப்போலே அவ்வாநந்த ஸாகரமக்நரானவர். (செய்ய தாமரைக்கண்ணன் அமரர்குலமுதலென் றஞ்சாதபடி)

செய்யதாமரைக்கண்ணனுய் என்று தொடங்கி *எஞ்சலிலமரர்குல முதல் மூவர் தமுள்ளுமாதியையஞ்சி நீருலகத்துள்ளீர்கள்* என்று புண்டரீகாக்ஷத்வாதி பரத்வசிஹ்நங்களை யுடையனுனவன் ஜ்ஞாநஸங்கோசரஹிதரான நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு நிர்வாஹகனன்றே, ஸம்ஸாரிகளான நம்மாலவனை ஆச்ரயிக்கப்போமோ வென்றஞ்சாதபடி. (எளிவருமிணைவனுமென்றவை பரத்வமாம்படி) *எளிவருமியல்வினன்* *இணைவனுமெப்பொருட்கும்* என்று *பத்துடையடியவரிலும், *அணைவதரவணையிலும் வெளியிட்டவவதார ஸௌலப்யம் பரத்வஸ்தாநீயமாம்படி.

[7] (அவனுகும் ஸௌலப்யகாஷ்ட்டையைக்காட்டி) *நெஞ்சினுல் நினைப்பவன் யவனவனுகும் நீள்கடல் வண்ணனே* என்று மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாகக் கோலினிகோள், அபரிச்சேத்ய மஹிமனுன ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாக விரும்புமென்று *யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்* *அர்ச்சயஸ ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சக பராதீநாகிலாத்மஸ்திதி:* என்கிற அர்ச்சாவதாரமாகிற ஸௌலப்யகாஷ்ட்டையைக் காட்டி, (வழியைத்தருமவன் நிற்க இழியக்கருதுவதென்னுவது) *ஒழிவொன்றில்லாத* என்று தொடங்கி *இழியக்கருதியோர் மானிடம் பாடலென்னுவதே* என்று யாவதாத்மபாவி பகவதநுபவத்தோடே வர்த்திக்கிற தேசத்தையும் அவ்வநுபவந்தான் ஒரு சிருங்கை என்னும்படியான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் தருகிறவன் தன்னை யொரு சொல் சொல்லுவாரோ வென்றவஸரப்ரதீக்ஷனுய் நிற்க, அவனை விட்டுப் புறம்பே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் தேடித் போய் ஒரு சொல்லுக்குப்பாத்தம் போராத க்ஷுத்ர மநுஷ்யரைக்கவிபாடி முன்பு நின்ற நிலையிலுங்காட்டில் தாழவிழிய நினைக்கிற வித்தால் என்ன ப்ரயோஜன முண்டு? அத்தால் ஸ்வரூபம் பெற்றிலிகோள், அபிமதம் பெற்றிலிகோள். (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) *ஸகலபலப்ரதோஹி விஷ்ணு என்கிறபடியே ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் தரும். (தன்னுகவே கொள்ளும்) *பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்கிறபடி தன்னேடு ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும். (கவிசொல்லவம்மினென்று) இதுக்கு நீங்கள் செய்யவேண்டுவதொன்றுமில்லை. இதரஸ்தோத்ரம் பண்ணி உங்கள் கரணங்களைப் பாழேபோக்காதே வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி இவ்விஷயத்திலே கவிசொல்ல வாருங்கோளென்று,

[8] (முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு) *வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசனைநிற்க* என்றும் *தன்னுகவே கொண்டு* என்றுஞ்சொல்லுகையாலே இவ்விஷயத்தைக் கவிபாடினுல் ஸித்திப்பது பகவதநுபவ பரமஸாம்யாபத்யாதிகளென்று முக்தைச்வர்யமான பேற்றை முன்னிட்டு. (ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறுர் மூன்றும் பத்தில்) அதாவது – இப்படி தம்முடைய உபதேசத்தாலே *ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்க்யாதா* என்று நிஹீநதரதையாலே ச்வவ்ருத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட அப்ராப்த விஷய ஸேவையை மாற்றி, *ச்சாயாவா ஸத்வமநுகச்சேத்* *ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே* என்று இவ்விஷயத்தை ஸேவிப்பானென்றும், எத்தைப்பற்ற இவ்விஷயம் ஸேவிக்கப்படாதொழிகிற தென்றும் விதிக்கும்படி ப்ராப்தமான இவ்விஷயத்திலே *புகழுநல்லொருவனிற்படியே தம்முடைய வாசிகவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறுர் மூன்றும் பத்திலேயென்கை.

(**அவ**) நாலாம்பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாச வ்யாப்தி போலன்றிக்கே நிறம் பெறும்படி, *அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம்* *ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி* *சாஸ்தா விஷ்ணுரசேஷஸ்ய ஜகத:* *சாஸ்தா சராசரஸ்யைக* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே

ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்த வஸ்துக்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீநமாம்படி நியமித்துக்கொண்டு போருகையாலே ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிறவன் *ஒழிவில் காலத்தில் கைங்கர்யாபி நிவேசம் போலே தேசகால விப்ரக்ருஷ்டமான அபதாநங்களை தத்தத்தேச கால விசிஷ்டமாக அநுபவிக்க வேணுமென்று அதிசாபலம் பண்ணின விவர்க்கு காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கி அநுபவிப்பித்து இவருடைய இழவைத்தீர்த்து இவருடைய கரணத்ரயவ்யாபாரத்தையும் போக்யமாகக் கொள்ள, அந்த ப்ரணயித்வத்திலே தோற்று விரஹதசையில் ஸத்ருசபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனுகக்கருதும்படி பித்தேறி தேசவிசேஷத்திலநுபவத்தை யாசைப்பட்டுக் கூப்பிட, அவ்விழவு தீரும்படி, *வைகுண்டேது பரே லோகே* இத்யாதிப்படியே தேசவிசேஷத்திலே பெரிய பிராட்டியாரும் தானுமே போக்தாக்களாயிருக்கிற விருப்பைக்கிட்டி யநுபவித்தாப்போலே ப்ரத்யக்ஷமாம்படி யநுபவிப்பிக்க வநுபவித்து, இப்படி முக்த போகத்தை மாநஸமாக ப்ராபித்து, அதுக்கு பலமான தேவதாந்தராதிகளில் வைராக்யத்தையுடையரானவிவர் ஐச்வர்யகைவல்யங்களின் அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதி தோஷங்களையும், நிந்த்ய பதார்த்தங்களாலே க்ஷுத்ர தேவதாபஜநம் பண்ணுமதின் நிஹீநதையையும், ப்ரசம்ஸாபர வாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்டு பகவத் விபூதிபூதராயிருக்கச் செய்தே அவனோடே விகல்பிக்கலாம்படி அவன் கொடுத்த ஐச்வர்யத்தையுடையராயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய அஜ்ஞாநாதிகளையும், பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களின் தமோநிஷ்டதையையும் வெளியிட்டு, தேவதாந்தரங்களை யாச்ரயித்து தத்பலமும் கைகண்டிகோள் ஜகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே, ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், அல்லாதாரடைய தத்ரக்ஷ்ய பூதரென்னுமர்த்தத்தை சாஸ்திர முகத்தாலே கண்டுவைத்தும் தேறமாட்டிகிறிலிகோள், இப்படி நீங்கள் தேருமைக்கடி அவனிட்ட வழக்கான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம், தத்விமோசநோபாயமும் அவன் திருவடிகளிலாச்ரயணமென்றறிந்து ததாச்ரயணத்தைப் பண்ணி இத்தைத் தப்பப்பாருங்கோள்; அவன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யமே உங்களுக்குச் சீரிய புருஷார்த்தமென்று ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர விரக்தி முன்னாக பரதேவதையும் பரமப்ரயோஜநமும் அவனே, அவன் விஷயத்தில் கைங்கர்யமுமே யென்றுபதேசித்து பகவதாச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறாரென்கிறார்.

222) [1] ஈசனையீசனீசன்பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்தும் ஆயே யென்கிற வ்யாப்தி-நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூர்வ ஹோமங்களை ஓதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கிப் [2] போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையலேறிய பித்தாய், [3] ஜெமா உ௱ரத்துக்குக் கூவியும் கொள்ளாயென்றது தீர, கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலமாகக் காட்ட, வீவிலின்பம் கூட்டினையென்று முக்தஹொமமாநஸப்ராப்திஷலமான ஜெவதாந்தராத்மாத்மீய லோகயாத்ரைஸீவர்யாக்ஷரங்களில் வைராமீயம், உன்னித்து உயிருடம்பினால் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லாமொழிந்தே னென்னவுடையரானவர், [4] ஒருநாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்மாத்மாநுஹவவால்பாஸ்யிரத்வஸாவயிகத்வாஷிகளையும், [5] ஆடு கள்ளிறைச்சி கரும்செஞ்சோறுகிற நிந்ஜியங்களாலே இளந்தெய்வத்துக்கு இழைத்தாடும் நிஹீநதையையும், [6] பேசநின்ற ஜெவதாஜ்ஞாநாஸக்திஸாபேக்ஷத்வாஷிகளையும், [7]இலிங்கத்து விளம்பும் ஙாஹ்ய குஜுஷ்டிமத தமோ நிஷ்஠தையையும் சொல்லி, ஓடிக் கண்டீர் [8] கண்டும் தெளியகில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று விரக்திபூர்வகமாக ஆஸ்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம்பத்தில்.

(வ்யா) [1] (ஈசனே யீசனீசன் பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்துமாயே என்கிற வ்யாப்தி நிறம் பெறத்தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா) *மறுகலிலீசனே* *ஈசன் ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த* *ஈசன் பாலோரவம் பறைதல்* என்று நியந்த்ருவாசக சப்தத்தாலே சொல்லும்படி *ஏர் கொளேழுலகமும் துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞான மூர்த்தியாய்* *வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ்த்தானத்தும் மெண்டிசையும் தவிராது நின்றான்* *ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே* என்கிற கீழில்பத்தில் ஸர்வ விஷயமாகச்சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாசவ்யாப்தி போலாகாமே நிறம் பெறும்படியாக *வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல* என்கிறபடியே உபய விபூதியும் தன் நியமநத்திலேயாம்படி தன்னாஜ்ஞை நடத்துகிற ஸர்வ நியந்தாவான ஸர்வேச்வரன் (ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூர்வ போகங்களை யோதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கி) *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி* என்றடிமை செய்யப்பாரிக்கிற வளவில் ஸர்வதேச ஸர்வாவஸ்தைகளோபாதி ஸர்வ காலத்திலும் வேணுமென்று கீழ்க்கழிந்த காலத்திலடிமையையு மாசைப்பட்டதுக்குச் சேரும்படி *பாலனாயேழுலகுண்டு* என்று தொடங்கி தேசகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களான அவனுடைய அபதாநங்களை தத்தத் தேசகால விசிஷ்டமாக வநுபவிக்கையில் அபிநிவேசத்தாலே *ஆதியங்காலத்தகலிடங் கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே ஒதுமாலெய்தினள்* என்று பூர்வகாலீந போகங்களையே வாய்புலற்றும்படி ப்ராந்தியையடைந்த சாபலத்துக்கநுரூபமாக காலத்தினுடைய பேதவ்யவஹாரத்துக்குடலான உபாதியைக்கழித்து ஒரு போகியாக்குகையாலே ஸமகாலமாக்கி யநுபவிப்பித்து.

[2] (போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்தாலே காதல் மையலேறியபித்தாய்) *பூவைவீயா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூவை வீயாமேனிக்குப் பூசுஞ் சாந்தென்னெஞ்சமே* என்று தொடங்கி *ஏகமூர்த்திக்கே, பூத்தண்மாலை கொண்டுன்னைப் போதால் வணங்கேனேலும் நின்பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்குப் புனையுங்கண்ணி யெனதுயிரே* என்று விரோதி நிரஸநம் பண்ணுகிற அவ்வவகாலங்களிலே யுதவி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு சிசிரோபசாரம் பண்ணப் பெற்றிலேனாகிலும், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய் ஸர்வேச்வரனாயிருக்கிறவன் என்னுடைய கரண த்ரயவ்யாபாராதிகளையே தனக்கு போக்ய வஸ்துகளெல்லாமுமாகக் கொள்வதே! என்றிவர் தாமே யீடுபடும்படி பண்ணி அவ்வோகாலங்களில் தனக்குதவி அடிமை செய்யப்பெறாதவிழவை அவன் தீர்த்த ப்ரணயித்வ குணத்திலே *காதல்மையலேறினேன்* என்கிறபடியே ப்ரேமம் மேலிட்டு அறிவு கலங்கினவாறே வெள்ளக் கேடாக வொண்ணாதென்று அவன் அல்பம் பேரநிற்க அவனோடு ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் அவனாகவே கருதிப் பேசும்படியாக *பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கென் பெண்கொடி யேறியபித்தே* என்னும்படி பித்தேறி.

[3] (தேசதூரத்துக்குக்கூவியுங் கொள்ளாயென்றது தீரக்கண்ட சதிரையுமொரு நிலமாகக்காட்ட) தேச விசேஷத்திலநுபவத்தை யாசைப்பட்டு, தேசதூரத்தைப் பற்ற *கோலமேனி காணவாராய் கூவியுங் கொள்ளாயே* என்று உன் வடிவழகை நீ வந்து அநுபவிப்பித்தருளுதல், என்னை யங்கேயருளப்பாடிடுதல் செய்கிறிலை யென்று கூப்பிட்ட விழவுந்தீர, *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்டசதிர் கண்டு* என்று நித்ய விபூதியிலே பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமே போக்தாக்களாய் அவ்விபூதியிலுள்ளாரடைய போகோபகரண கோடியாம்படி கண்டுவைத்த நேர்பாட்டை நான் கண்டேனென்னும்படி,

கீழ் காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கினுப்போலே, அவ்விபூதியிலநுபவத்தையும் இங்கே யிருந்தே அநுபவிக்கலாம்படி யொருபோகியாக ப்ரகாசிப்பிக்க. (வீவிலின்பம் கூட்டினையென்று முக்தபோக மாநஸப்ராப்தி பலமான) *வீவிலின்பம் மிகவெல்லே நிகழ்ந்தனன்மேவியே* *கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான்கண்டேனே* என்று அவனைக்கிட்டி நிரதிசயாநந்தியாகப் பெற்றேன், யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக்கொள்ளவரிய திருவடிகளை நான் சேரும்படி என்னைச்சேர்த்துக்கொண்டாய். நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்றவது மாநஸாநுபவமாகையாலே, இப்படி முக்தருடைய போகமான அவ்வநுபவத்தில் மாநஸமாக உண்டான ப்ராப்திக்குப் பலமான, (தேவதாந்தராத்மாத்மீய லோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம் உன்னித்துயிருடம்பினுல் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தேனென்ன வுடையரானவர்) *உன்னித்து மற்றெரு தெய்வம் தொழாள்* என்று தன்னெஞ்சாலே மதித்து வேறெருதைவத்தைத் தொழுதறியா ளென்னும்படி தேவதாந்தரங்களில் வைராக்யத்தையும், *உயிரினுல் குறைவிலமே* *உடம்பினுல் குறைவிலமே* என்னும்படி ஆத்மாத்மீயங்களில் வைராக்யத்தையும் *கொடுவுலகம் காட்டேலே* என்னும்படி லோகயாத்ரையில் வைராக்யத்தையும், *வேட்கையெல்லாம் விடுத்து* என்று ஸமுதாயநேவும், *ஐங்கருவி கண்டவின்ப மொழிந்தேன் சிற்றின்ப மொழிந்தேன்* என்று ப்ருதக்த்வேநவும் சொல்லும்படி ஐச்வர்யத்திலும் அக்ஷர சப்தவாச்யமான ஆத்மாநுபவரூபகைவல்யத்திலு முண்டான வைராக்யத்தையு முடையரானவிவர்.

[4] (ஒரு நாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்க்காத்மாநுபவால்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும்) *ஒருநாயகமாயோடவுலகுடனுண்டவர் பெருநாடுகாண விம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்* என்று தொடங்கி *ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி ரசிகித்ஸ்யோ விநாசந:. ப்ரதாரம் வா ஸுதம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா:* என்கிற ராஜ்யச்வர்யத்தின் அல்பத்வத்தையும், *குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்* என்று *தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம் க்ஷீணே புண்யே மர்த்த்யலோகம் விசந்தி* என்கிற ஸ்வர்க்காநுபவத்தின் அஸ்த்திரத்வத்தையும், *இருகலிறப்பு* என்று ஆத்மாநுபவத்தினுடைய ஸாவதிகத்வத்தையும், ஆதிசப்தத்தாலே துக்கமிச்ரத்வ துஸ்ஸாதத்வ நிஸ்ஸாரத்வங்களைச் சொல்லுகிறது.

[5] (ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோருகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தைவத்துக்கிழைத்தாடும் நிஹீநதையையும்) *த்ரவ்யம் நிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா திக் திக் திகேஷாம் க்ரமம்* என்கிறபடியே *அங்கோராடுங்கள்ளும்* *அங்கோர்கள்ளுமிறைச்சியும்* *கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும்* என்கிற ஸுராமாம்ஸாதிநிந்த்ய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு *நீரணங்காடு மிளந்தெய்வம்* என்கிற க்ஷுத்ர தேவதைகளுக்கு *களனிழைத்து* என்று அவ்வோதேவதைகள் ஸந்நிதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே பலியிட்டு, *நீரணங்காடுதல் கீழ்மை* என்று தைவாவிஷ்டராயாடுமதின் தண்மையையும்.

[6] (பேசநின்ற தேவாதாஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும்) *ததக்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேநச, வாமாம்குஷ்ட்ட நகாக்ரேணச்சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா* என்றும் *யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரச்சிந்நம் த்வயா மம, தஸ்மச்சாப ஸமாயுக்த: கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி* என்றும், *தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:* *விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா, ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம்

ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மா ருத்ரனாலே தலையறுப்புண்டு சோச்யனாய் ருத்ரனை சபிக்க, ருத்ரன் குருசிரச் சேதநத்தாலே பாதகியாய் ப்ரஹ்மசாபம் தன்னால் போக்கிக் கொள்ளப் போகாமையாலே ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனை அர்த்திக்க, அவன் அந்த சாபத்தைப் போக்கினானாகையாலே, *பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்* என்று வேதத்தில் ப்ரசம்ஸாபரமான வாக்யங்களாலும் ராஜஸதாமஸ புராணங்களாலும் பரத்வேந பேசலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளாகிற தேவதைகளுடைய அந்யோந்யம் தங்களுக்கு வருகிற க்லேசமறியாமையும், அந்த க்லேசம் தாங்கள் தவிர்த்துக் கொள்ளமாட்டாமையும், அத்தைத் தவிர்த்துக் கொடுக்கைக்கு ஈச்வரன் வேண்டுகையுமாகிற அஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வங்களையும். ஆதிசப்தத்தாலே கர்ம வச்யதையையும்.

[7] (இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மத தமோ நிஷ்டததையையுஞ் சொல்லி) *இலிங்கத்திட்ட* *விளம்புமாறு சமயமும்* என்கிறபாட்டுக்களில் சொல்லுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களாவன, *யந்மயம் ச ஜகத் ஸர்வம்* என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம் பண்ண, *விஷ்ணோஸ் ஸகாசாதுத்பூதம்* என்று கோல்விழுக்காட்டாலே உத்தரமாகையன்றிக்கே எருமையை ஆனையாகக் கவிபாடித்தரவேணுமென்பாரைப்போலே, லிங்கமென்றொரு வ்யக்தியை நிர்த்தேசித்து இதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லித்தரவேணுமென்று கேட்கிறவனும் தமோபிபூதனாய்க் கேட்க, சொல்லுகிறவனும் தமோபிபூதனாய்ச் சொல்ல, இப்படி ப்ரவ்ருத்தமான லைங்க புராணாதிகளான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளும், சிலவற்றைச் சொல்லா நின்றால் தாங்களும் சில தர்க்கங்களைச் சொல்லா நிற்குமத்தனை போக்கி ப்ராமணானுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்திஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களாறு மென்ற க்ஷபணக பௌத்தாதிகளுடைய ஸ்ம்ருதிகளுமாகையாலே *யா வேதபாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதய: யாச்ச காச்ச குத்ருஷ்டய: தாஸ்ஸர்வா நிஷ்ப்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா:* என்கிறபடியே அவற்றினுடைய தமோ நிஷ்டைதையுஞ்சொல்லி. (ஓடிக்கண்டீர்) *ஓடியோடி* என்று தொடங்கி. *வழியேறிக் கண்டீர்* என்று, *கதாகதம் காமகாமா லபந்தே* என்கிறபடியே ஸ்வர்க்க நரகங்களில் போவது கர்ப்பத்தேற வருவதாய்க் கொண்டு அநேக ஜன்மங்களில் பிறந்து தேவதாந்தரங்களை த்ரிவித கரணங்களாலும் பல பர்யாயம், ததாச்ரயணத்தைச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மார்க்கத்தாலே ஆச்ரயித்து அவ்வாச்ரயணபலமும் கண்டீர்கள்.

[8] (கண்டும் தெளியகில்லீர்) இவனுடைய ஜகந்நிகரணாதி திவ்ய சேஷ்டிதங்களை சாஸ்த்ரத்வாரா ப்ரத்யக்ஷித்தும் இவனே ஆச்ரயணீயனென்று தெளியமாட்டுகிறிலி கோள். (அறிந்தறிந்தோடுமின்) உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத் கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை அழியுமென்று, அதுதான், *மம மாயா துரத்யயா* என்கிற ப்ரக்ருதியையிட்டு அவன் மயக்கி வைத்தபடி காணுங்கோள், ஆனபின்பு அது அவன் மாயையென்றறிந்து *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே* என்கையாலே மாயாதரணோ பாயமும் அவன் திருவடிகளைப் பற்றுகை என்றறிந்து அவனை யாச்ரயித்து இம்மாயையைத் தப்பப் பாருங்கோள், (ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று) *நீள் குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே உறுவதாவது* என்கையாலே நிரதிசய போக்யமான சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு அடிமை செய்கையே இவ்வாத்மாவுக்குச் சீரியதும் ஸுசகமுமென்றிப்படி யுபதேசித்து. (விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம் பத்தில்) அதாவது – ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர

பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களில் விரக்தி பூர்வகமாக, ஜகத்காரணத்வாதிகளான ப்ரமாணோபபத்திகளாலே பகவத்ஸமாச்ரயணத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிப்பிக்கிறுரென்கை. (அவ) **அஞ்சாம் பத்தால்,** கீழ்ச்சொன்ன பரத்வாதிகளால் வந்த தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தையுமநுஸந்தித்து அகல்வாரளவிலும் மேல் விழுந்து விஷயீகரிக்கும்படி பரமகாருணிகனுன ஸர்வேச்வரன், கீழிவர்க்குப் பிறப்பித்த விரக்திக்கு பலமான ஸ்வவிஷய பக்தியை பரம்பரயா அபிவ்ருத்தமாக்கி அந்த பக்தியையும் பாகவதஸமாகத்தையு முடையரானவிவர் தாம் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், திருத்தின தம்மையும் காண்கைக்கு வந்த நித்ய ஸூரிகளையும் ச்வேதத்வீப வாஸிகளான ஸித்தரையுங்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, திருந்தாத அஸுரராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளையும் பகவத் பாகவதவைபவத்தை யுபதேசித்துத் திருத்தி பாகவதஸமாஜதர்சனமினிதாம்படியான ஜ்ஞாநம் பிறந்தார்க்கு ப்ராப்யத்வரைக்கு அடியான பக்தியையு முபதேசித்துத் தலைக்கட்டுகிறுரென்கிறுர்.

223) [1] ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவன் எவ்விடத்தா னென்னும் பாவியர்க்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன் பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவும் தானுய் உன்னை விட்டென்னப்பண்ணின விரக்திபலபரமாத்மராமம் [2] பேரமர் பின்னின்று கழியமிக்கு யானேயென்ன வாய்ந்தாற்றகில்லாது நீராய் மெலிய ஊடுபுக்கு வளர [3]விஷவ்ருக்ஷபலங்கள் கைகூடினவர் அடிமை புக்காரையும் ஆட்செய்வாரையும் காண லோக ஷீ பாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களைக்கண்டு காப்பிட்டு, ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொற்கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து [4]தெய்வகாலதோஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தெவதைகளாக நிறுத்தினவனை [5] மேவிப் பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுமதோஷமில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்திபரராக்கிக் கண்ணுக்கினியன காட்டலாம் படியானுர் கண்ணிலே நோக்கிக் காணும் பக்தி ஸித்தா ஞ்சநத்தை யிடுகிறுர் அஞ்சாம்பத்தில்.

(வ்யா) [1] (ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளையுடையவ னெவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கு மிருகரையும் அழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன்) *ஆவாவென்றருள் செய்து* என்று ஐயோ ஐயோ என்று என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணியென்றும் *தானேயின்னருள் செய்து* என்று நான் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன்பேருக க்ருபை பண்ணியென்றும், *கலியுகமொன்று மின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும்* என்று தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரானவர்களுக்கு கலிதோஷங்களொன்றும் வாராதபடி க்ருபை பண்ணுமென்றும், *பெருமானது தொல்லருளே* என்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, *அம்மானுழிப்பிரானவனெவ்விடத்தான் யானுர் எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டீர்* என்று கையும் திருவாழியுமான வழகை நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டு அங்குள்ளாருடனே பரிமாறியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுனவன் எவ்வளவிலே! நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான நான் எவ்வளவிலே! என்று கீழ்ச் சொன்ன பரத்வகாரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வாதிகளால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும் தங்களுடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து அகலும்படி யெத்தனையேனும் மஹாபாபிகளளவிலும் கர்மாநுகுண நிர்வாஹத்துக்குடலான தன்

நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் தன்னநுக்ரஹம் தங்கள் பக்கல் வாராதபடி அபராதங்களேயே பண்ணுமிவர்கள் ஔபாதிக ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற கரையும் அழியப் பெருகாநிற்குமதான க்ருபாப்ரவாஹத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன், (பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர) *பொய்யே கைம்மை சொல்லி* என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல *உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனந்தவிர்ந்தே* என்று மெய்கலவாத பெரும் பொய்யைச் சொல்லி, ப்ரேமபரவசரைப்போலே பாவித்து ஹ்ருதயம் ப்ராக்ருத விஷய ப்ரவணமாயிருக்க, அநந்ய ப்ரயோஜநரைப்போலே உன் ஔதார்யத்தையும் வடிவழகையும் ஸஹ்ருதயமாய்ச் சொல்லுகிருரென்று தோன்றும்படி பலகாலுஞ் சொல்லா நின்று கொண்டு, ஸர்வஜ்ஞனைவுன்னையும் பகட்டும் க்ரித்ரிமயுக்தமான மனஸ்ஸைத் தவிர்ந்தென்று அவற்றை இவர் தவிரும்படி. (முற்றவும் தானுய் உன்னைவிட்டென்னப் பண்ணின விரக்திபல பரமாத்மராகம்) *என்னை முற்றவும் தானுனன்* என்று இவர்க்கு ஸர்வவித போக்யமும் தானுய் *இனி யுன்னை விட்டென் கொள்வனே* என்று நான் விட்டவன்றும் விடமாட்டாத வுன்னை யொழிய துராராதமாய், வருந்தியாராதித்தாலும் கிடைப்ப தொன்றில்லாத விஷயங்களைப் பற்றவோ வென்று இவர் தாமே பேசும்படி பண்ணின *கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன்* என்கிறபடியே அவன் போக்யதையாலே அந்யவிஷயங்களை யடைய வுபேக்ஷிக்கும்படி கீழில் பத்தில் பிறந்த விரக்திக்கு பலமான *பரமாத்மநி யோ ரக்த:* என்கிற பரமாத்ம விஷயத்தில் ராகமானது.

[2] (பேரமர் பின்னின்று கழியமிக்கு யானே யென்னவாய்ந்தாற்றகில்லாது நீராய் மெலியவூடுபுக்குவளர) *பேரமர் காதல்* என்று அபரிச்சேத்யமாய்ப் பொருந்தி, *பின் னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடும்* என்று பிடரிபிடித்து நின்று நெஞ்சை முடிக்கும்படியாய், *கழியமிக்கதோர் காதல்* என்று பார்ச்வஸ்த்தர்க்குப் பேசும்படி மிகவும் கைகழிந்து *கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே* என்று தொடங்கி, *வாய்ந்த வழுதிவளநாடன்* என்று அவனுடைய ஜகத்காரணத்வாத்யத்புத கர்மங்களை நானே செய்தேனென்று அநுகார முகத்தாலே விஷயத்தைக்கிட்டிப்பேசும்படியாய், *உன்னை விட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்* என்று அவனை யொழிய ஒருக்ஷணமும் தரித்திருக்கமாட்டாதபடியாய் *ஆராவமுதே யடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராய்* என்று விஷய போக்யதாதிசயத்தால் வந்த ப்ராவண்யத்தாலே ஜ்ஞாநாச்ரயமான ஆத்மாவாதல் ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வாரமான மனஸ்ஸாதலன்றிக்கே ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமான சரீரமும் சிதிலமாம்படியாய், *வைகலும் வினையேன் மெலிய* என்று அந்த சைதில்யந்தான் காதாசித்கமன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் மெலியும்படியாய், *நிறந்தனூடுபுக்கென தாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற* என்று பகவத்குணங்கள் மர்மத்திலே புகுந்து ஆத்மாவை யிடைவிடாமல் த்ரவத்ரவ்யமாக்கும்படி அபிவ்ருத்தமாக.

[3] (விஷவ்ருக்ஷ பலங்கள் கைகூடினவர்) இப்படி பகவத்ப்ரேமம் வளருகையாலும் பாகவதர்களோடே கூடப்பெறுகையாலும், *ஸம்ஸாரவிஷவ்ருக்ஷஸ்ய த்வே பலே ஹ்யம்ருதோபமே, கதாசித் கேசவே பக்திஸ் தத்பக்தைர்வா ஸமாகம:* என்று ஸம்ஸாரமாகிற விஷவ்ருக்ஷத்தில், அம்ருதோபம பலங்களாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் பக்தியும் பாகவத ஸமாகமுமாகிற பலத்வயமும் கைபுகுந்தவிவர். (அடிமைபுக்காரையும் ஆட்செய்வாரையுங் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர்குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு) *ஒன்றுந்தேவிலே *மற்றெத்தெய்வம் நாடுதிர்* *பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள்* *தெய்வம் மற்றில்லை* *நாயகனவனே* *ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே* *அறிந்தோடுமின்*

ஆதிமூர்த்திக்கடிமை புகுவதுவே *மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிர்* *உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்* *ஆட்செய்வதே–உறுவதாவது* என்று தேவதாந்தராவரத்வ பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தையும், பகவதாச்ரயணப்ரகாரத்தையும் பகவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமத்தையும் தெளிய வுபதேசிக்கக்கேட்டுத் திருந்தி யடிமைபுக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், *ஆட்செய்தாழிப் பிரானைச் சேர்ந்தவன்* என்று இப்படி திருத்துகையாலே அடிமைசெய்தாரான தம்மையும் காண்கைக்கு, *வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்* *தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்* *தேவர்கள்தாமும் புகுந்து* என்னும்படி லோகாந்தரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளாரையும் த்வீபாந்தரமான ச்வேதத்வீபத்திலுள்ளாரையும், *நேமிப்பிரான்தமர் போந்தார்* என்கிறபடியே வந்த நித்யஸூரிகளும் முக்தப்ராயருமான தேவர்களுடைய திரள்களை, *கண்டோம் கண்டோம்* என்று கண்ணுக்கினியதாயிருக்கையாலே கண்டோமென்று பலகாலும் சொல்லும்படி கண்டு, *பொலிக பொலிக* என்று அத்திரள் அபிவ்ருத்தமாயிடுகவென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணி, (ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொல்கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப்பிடித்து) *த்வய்யஸ்தி மய்யஸ்திச* என்று ப்ரஹ்லாதனுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத வஸுரனான ஹிரண்யனையும், *ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருந்தாத ராக்ஷஸனான ராவணனைப் போலேயும், கீழ் தாமுபதேசித்ததில் திருந்தாமல்கிடந்த ராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுமாயுள்ளாரை *அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்* என்று தேடிப்பிடித்து.

[4] (தேசகாலதோஷம்போக எங்குமிடங்கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்) *கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகைபசிதீயனவெல்லாம். நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார்* *திரியும் கலியுகம் நீங்கித் தேவர்கள் தாமும் புகுந்து* என்கிறபடியே சரீரத்தை முடித்து ப்ராணபஹாரம் பண்ணக் கடவதான வ்யாதி, அப்படிச் செய்யும் பகை பசி முதலான தேச தோஷமும், *பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்* என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் வேறுபடியாயான கலி ப்ரயுக்தமான காலதோஷமும், தங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே போம்படி. *இரியப்புகுந்திசைபாடியெங்கு மிடங்கொண்டன* என்கிறபடியே பகவதநுபவ ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பெரியவாரவாரத்தோடே புகுந்து ப்ரதிகூலர்க்கிடமில்லாதபடி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் பரம்பினவர்களை, *மேவித்தொழுதுய்மினீர்கள்* என்று நீங்கள் அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆச்ரயித்துஜ்ஜீவியுங்கோள்; அவ்வளவு போகமாட்டாதே தேவதாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பகவத்வைபவமறிக்கைக்கீடான அளவிலிகளாகில், (நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவனை) *நிறுத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள்* என்று அவைதனக்கு ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும் நீங்கள் சேமம் சாத்திநிறுத்திப் புறம்பே சிலரறியில் அபஹஸிப்பர்களென்று உங்கள் நெஞ்சுக்குள்ளே நீங்களறிந்ததாக வுபாஸிக்கும் தேவதைகளை, *நிறுத்தினுன் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன்தானே* என்று ராஜாவானவன் ஊர்தோறும் கூறுசெய்வார்களை (மணியகாரர்) நிறுத்துமாபோலே உங்களுக்காச்ரயணீயராக நிறுத்தின ஸர்வேச்வரனை.

[5] (மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமில்லையாமென்று) *நக்கபிரானோடயனு மிந்திரனும் முதலாகத்தொக்க வமரர்குழாங்கள் – கண்ணன் திருமூர்த்தியை – மேவி –

மிக்கவுலகுகள் தோறும் – எங்கும் பரந்தன – ஒக்கத்தொழுகிற்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லை* என்று ருத்ரனோடே ப்ரஹ்மாவுமிந்திரனும் முதலாகத்திரண்ட தேவதா ஸமூஹங்கள் க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை சுபாச்ரயமாகப் பற்றி விஸ்த்ருதமான லோகங்களெங்குமொக்கப்பரந்து விபூதிவிஸ்தாரத்தை யுடையரானார்கள். அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனையாச்ரயிக்கப்பெறில் விபரீதப்ரவர்த்தகமான கலியுகதோஷமுங்களுக்குத் தட்டாதென்றுபதேசித்து. (விஷ்ணு பக்திபரராக்கி) *விஷ்ணுபக்திபரோ தேவ:* என்கிறபடியே *அரக்கரசுரர்* என்னுமதுபோய் தேவசப்தவாச்யராம்படி பகவத்பக்திபரராகத் திருத்தி. (கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படியானார் கண்ணிலே நோக்கிக்காணும் பக்திஸித்தாஞ்ஜநத்தை யிடுகிறார் அஞ்சாம்பத்தில்) அதாவது – திருந்தாதாரைத் திருத்தினவளவன்றிக்கே முன்பே திருந்தி *கண்ணுக்கினியன கண்டோம் தொண்டீரெல்லீரும்வாரீர்* என்னும்படி பாகவதஸமாஜ தர்சநமினிதாம்படி யவ்விஷயத்தில் சாபலமுடையராய் உபாயாத்யவஸாயதசையிலே நின்று ப்ராப்யதசையிலே நிற்கிற தம்மைப் பொடியும்படியானவர்களுடைய உபாயாத்யவஸாயஜ்ஞானத்தின் மேலே, *என் னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீரென்னை முனியாதே* *மநஸி விலஸதாக்ஷ்ணு பக்திஸித்தாஞ்ஜநேந* என்கிறபடியே ஸித்தாஞ்ஜநம் போலே கூடார்த்ததை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய் ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்ததான பக்தியை உபதேசமுகேந உண்டாக்குகிறார் அஞ்சாம் பத்திலென்கை.

(**அவ**) ஆறும் பத்தால் - தன்னுடைய பரம கிருபையாலே சர்வரும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும் படி இருக்கிற சர்வ சரண்யனான சர்வேஸ்வரன் -பக்தி பாரவச்யத்தாலே அநந்ய கதிகளாம் தமக்கு தம் திரு அடிகளையே -நிரபேஷ உபாயமாக காட்டிக் கொடுக்க - அவ்வுபாயத்தில் விச்சேதம் இல்லாதபடி நடக்கிற வ்யவசாயத்தை உடையராய் - தம்முடைய வ்யவசாயத்தை கடக முகத்தாலே -இவனுக்கு அறிவித்து - வரவு தாழ்க்கையாலே தமக்கு விளைந்த -பிரணய ரோஷத்தை அவன் பரிகரிக்க - அவன் சாமர்த்தியத்தை அனுசந்தித்து -குண அனுபவத்துக்கு பண்ணின பிர பத்தியும் பலித்தவாறே –பிராப்திக்கு பிரபத்தி பணுவதாக கோலி - ஸித்த உபாய வர்ணம் இதர பரித்யாக பூர்வகம் ஆகையாலே பௌ ராணிக வசன பிரக்ரியையாலே -உபாய விரோதிகளான த்யாஜ்ய அம்சங்களை சாவசனமாக தத் பிரசங்கமும் அசஹ்யமாம் படி விட்டு - விட்டவை எல்லாம் தமக்கு பற்றுகை விஷயமாக நினைத்து -பரம ஆர்த்தியோடே தமக்கு உபாயமாக நினைத்து இருக்கும் -திரு உலகு அளந்தவனுடைய சர்வ சுலபமான திரு அடிகளை - நித்ய சூரிகளும் வந்து அனுபவிக்கும் படி வந்து நிற்கிற -திரு மலையிலே கண்டு கொண்டு - பூர்வ வாக்ய பிரக்ரியையாலே சரணம் புக்கவர் - பத்துடை அடியவரிலே -தொடக்கி ஐஞ்சாம் பத்து அளவாக உபதேசித்த பக்தி உபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதி தோஷ அனுசந்தானத்தாலே சோகம் ஜனிக்கும் படியான பாகம் பிறந்தவர்களுக்கு தம்முடைய பிரபத்தி நிஷ்டையை பிரகாசிப்பிக்கிறார் என்கிறார் .

224) [1] என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணையாலே *ஸர்வலோக ஹிதைஷிய:* என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற ஶரண்யன் [2] அஜ்ஞாநாஶக்தி யாயாத்ம்யஜ்ஞாநங்க ளலவாலன்றிக்கே அங்குற்றேன் என்னன் புணரா யென்னும்படி மெய்யமர் ஹக்தி ஹிம ஶலமாகவும் அநந்யமதித்வமுடைய தமக்குப் [3] பாதமே ஶரணக்க அவையே ஶேமங் கொண்டு ஏக சிந்தையராய் திர்யக்குகளையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து விளம்பரோஷ முபாயத்தாலேயழிய, [4] உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க

பலித்தவாறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்று புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்ஶமாக்கின [5] சிஶசித் ப்ராப்ய ப்ராபகா பாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும் ஆளீர் மேவீரூதீரென்று ததீய ஶேஷமாக்கியும் புறத்திட்டுக் காட்டியென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படிவிட்டு, [6]தந்தை தாயுண்ணும்சோறு மாநிதி பூவையாவையுமொன்றேயாக்கி, [7] தளர்வேனே திரிவேனே குறுகாதோ முதல்வாவோ வென்னு மார்த்தியோடே [8] திரிவிக்கிரமனைக் குறள் கோலப் பிரானைய் அடியை மூன்றையிரந்த வன்கள்வன் கண்முகப்பே அகல்கொள் திசை வையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை [9] இணைத் தாமரைகள் காண இமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்த உலகத் திலதத்தே கண்டு அகலகில்லேனென்று பூர்வ வாக்யமநுஸந்தித்தவர் [10] பிணக்கறத் தொடங்கி வேதப் புனித விறுதி சொன்ன ஸாக்ஷீயோபாயஶ்ரவண ஸஶோக ஸஜாதீயர்க்குத், [11] தந்தனன் மற்றோர் களைகணிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸிஷ்டோ பாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆரும்பத்தில்.

(வ்யா) [1] (என்னையும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணையாலே ஸர்வலோகபூதேப்ய: என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன்) *ஏறு சேவகனார்க் கென்னையுமுள்ளென்மின்களே* என்று ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுள்ளென்று சொல்லுங்கோளென்றும் *திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரான் வரங்கொள் பாதமல்லாலில்லை யாவர்க்கும் வன் சரணே* என்று திருவிண்ணகரிலே நின்றருளினவன் திருவடிகளல்லது ஸர்வர்க்கும் வலிய புகலில்லை யென்றும், *வன்சரண் சுரர்க்காய்* என்று தேவர்களுக்கு வலிய ரக்ஷகனென்றும், *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மினென்றென்றருள் கொடுக்கும்* என்று நமக்கு சேஷபூதராயுள்ளாரெல்லாரும் நம்மடிகளின் கீழே அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் புகுந்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்றென்று தன்னருளைப் பண்ணுநிற்குமென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, தன்னுடைய க்ருபையாலே *ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே, நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம்.* என்று வந்து சரணாகதனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஸர்வலோக சரண்யனென்ற உக்தி ஸமுத்ரகோஷம் போலே நிரர்த்தமாகாதபடியாகவும், *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்ய: ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம* என்று சரணாகதரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய் சரண்யனான தான் சொன்ன உக்தி கண்டாதுபரியாகாதபடியும் (கழுத்துக்குமேலாகாதபடியும்) *வானவர் கோனொடும் நமன்றெழுந்திருவேங்கடம்* என்றும், *எழுவார் விடைகொள்வாரீன் துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார் வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடம்* என்றும், *போதறிந்து வானரங்கள்* *கண்டு வணங்கும் களிறு* என்றும் நித்யஸூரிகள், நித்யஸம்ஸாரிகள், ப்ரயோஜநாந்தரபரர், அநந்யப்ரயோஜநர், மநுஷ்யர், திர்யக்குகள் என்கிற வாசியற ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸமாச்ரயணீயனாய் நிற்கையாலே தன்னுடைய உபாயத்வம் சிலாலிகிதமாகும்படி திருமலையிலே யெழுந்தருளி நிற்கிற அநாலோசித விசேஷா சேஷலோக சரண்யனான ஸர்வேச்வரன்,

[2] (அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநங்களளவாலன்றிக்கே அங்குற்றேனென்னான் புணராயென்னும்படி மெய்யமர் பக்திபூமபலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்கு) *அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நாவா ஜகதி கதிமந்யா மவிதுஷாம், கதிர்கம்யச்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே

ஸகலு பகவாந் சௌநகமுநி:* என்று உபாயாந்தரங்களை யறியவு மநுஷ்டிக்கவும் மீடான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமையாலே யாதல் பகவதேகபரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ததேககோபாயத்வமொழிய தத்வ்யதிரிக்தோபாயாந்வயமாகாதென்று, *உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறைவேண்டேன்* என்னும்படியான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தாலேயாதல், அநந்யகதிகளா மளவன்றிக்கே, *அங்குற்றேனல்லேனிங்குற்றேனல்லே னுன்னைக் காணுமவாவில் வீழ்ந்து நானெங்குற்றேனுமல்லேன்* *என்னான் செய்கேன்* *பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறு புணராய்* என்று ஸாதநமநுஷ்டித்து முக்தப்ராயனாயிருக்கிறேனல்லேன், ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணுமவர்களிலே ஒருவனாயிருக்கிறேனல்லேன், மேலும் ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ண வொண்ணாதபடி உன் ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உன்னைக்காணவேணுமென்னுமாசையாலே பலஹீநனாய்த் தளர்ந்து இனியுபாயாநுஷ்டாநக்ஷமனல்லேன்; உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு என்னால் செய்யலாவதில்லை, எனக்கும் செயலுக்குமென்ன சேர்த்தியுண்டு, முன்பு பரிக்ல்ப்தமான உபாயங்களொன்று மென்பக்கலில்லை; நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளை நான் கிட்டும்வழி கல்பிக்கவேணுமென்று சொல்லும்படி. *மெய்யமர் காதல்* என்று அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தாதல் குணஜ்ஞாநத்தாலேயாதல் தரிக்கவொண்ணாதபடியாய் திருமேனியிலே அணைய வேண்டும்படியான காதலென்னும்படி கீழில்பத்தில் தமக்குப்பிறந்த பக்திபூமா உண்டு – பாரவச்ய ஜநகமான பக்த்யதிசயம், அதினுடைய பலமாகவும், உபாயாந்தரத்துக்காளன்றிக்கே *களைகண்மற்றிலேன்* என்னும்படி அநந்யகதித்வமுடையரான தமக்கு ஸமாஸத்தில் பக்தி பூமபலமென்ன வேணும், பூமாபலமென்கிறவிது பாடஸ்கலநத்தாலே வந்ததாமித்தனை.

[3] (பாதமே சரணாக்க அவையே சேமங்கொண்டேகசிந்தையராய்) *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்* என்னும்படி தன் திருவடிகளை ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷஸாதநமாகக் காட்டிக்கொடுக்க; *கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட* என்றும், *அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்* என்றும் *நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேகசிந்தையனாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விரோதி நிரஸந சீலனானவன் திருவடிகளையே நிரபேக்ஷோபாயமாகக் கொண்டு ஏகரூபமான வ்யவஸாயத்தையுடையராய், (திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து) *வைகல்பூங்கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள் – கனிவாய்ப்பெருமானைகண்டு வினையாட்டியேன் காதன்மை – கைகள் கூப்பிச்சொல்லீர்* என்று தொடங்கி, *ஏறு சேவகனார்க்கென்னையுமுள்ளளென்மின்கள்* என்னுமதளவாக பெற்றன்றித்தரியாத அதிமாத்ரப்ராவண்ய முண்டாயிருக்கவும், ஸ்வரக்ஷண ஸ்வாந்வயத்தை ஸஹியாத ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தாலே ததேகரக்ஷ்யத்வ வ்யவஸாயரஹிதராயிருக்கிற தம்முடைய கருத்தை, *உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம்* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டானரூப பக்ஷத்வய யோகத்தாலே ப்ராப்யமான பகவத் விஷயத்தை சீக்க்ரமாக ப்ராபிக்கைக்கீடான யோக்யதை யுடையரான கடகரையிட்டறிவித்து (விளம்பரோஷமுபாயத்தாலே யழிய) இப்படியறிவித்தவளவிலும் அவன்வரவு தாழ்க்கையாலுண்டான ப்ரணயரோஷத்தாலே, வந்து மேல் விழுந்தவளவிலும், *போகுநம்பீ* *கழகமேறேல் நம்பீ* என்றுபேக்ஷித்து அவன் முகம் பாராமலிருப்போமென்று சிற்றிலிழைப்பது சிறு சோறடுவதாக, அது தன்னுடைய போகவிரோதியாகையாலே *அழித்தாயுன் திருவடியால்* என்கிறபடியே அவனந்த அநாதராந்யபரதைகளை தனக்கும் சரமோபாயமான திருவடிகளாலே யுபலக்ஷிதமான விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே குலைக்க அவனோடே பொருந்தி.

[4] (உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க பலித்தவாறே) *பிறந்தவாற்றிலே அவதாராநுபவம் பெறுத விழவாலே பதற, தத்குணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்தாகிலும் தரிப்போமென்றிழிந்தவளவில், *நிறந்தனூடுபுக்கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற* *பையவேநிலையும் வந்தென் நெஞ்சையுருக்குங்கள்* *உள்ளமுள்குடைந்தென்னுயிரை யுருக்கியுண்ணும்* *ஊடுபுக்கென தாவியை யுருக்கியுண்டிடுகின்ற* என்னும்படி அவை மிகவும் சைதில்யஹேதுவாகையாலே தரித்து நின்றனுபவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனை உபாயமாக வரித்ததும், *குரவையாய்ச்சியரிலே, *என்ன குறைவெனக்கு* என்று தொடங்கி, *நண்ணிநான் வணங்கப்பெற்றேனனக்கார் பிறர் நாயகர்* என்று ப்ரீதி பூர்வகமாக அவதாரகுணசேஷ்டிதங்களை ஸர்வகாலமும் முறையிலே கிட்டியனுபவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு ஆர்தான் நியாமகரென்று கர்விக்கும்படி பலித்தவாறே (ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்று) இதரோபாயத்யாக பூர்வகத்வமாகிற ப்ரகாரத்தோடே ஸித்தோபாய வரணம் *ஸக்ருதேவ* என்கிறபடியே ப்ராப்த்திகாகவுமொருக்கால் பண்ணவேணுமென்று பார்த்து. (புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்ச மாக்கின சிதசித்ப்ராப்யப்ராபகாபாஸங்களை) *பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ரான் பந்தூந் ஸகீந் குரூந், ரத்நாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணிச. ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்தய்ஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாக்ஷராந், லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ராஜம் விபோ* என்கிற வசநம் *ஆக்நேயமஷ்டமஞ்சைவ பவிஷ்யந்நவமம் ஸ்ம்ருதம்* என்கிறபடியே அஷ்டாதசபுராணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்பதாம் புராணமாகச்சொல்லப்பட்ட பவிஷ்யத் புராணஸித்தமாகையாலும், புராணவித்தமராகையாலே பௌராணிகரான பாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே இவ்வசந ப்ரக்ரியையாலே த்யாஜ்யங்களினுடைய த்யாகபூர்வகமான சரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும் (புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின) என்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வர்த்தம் புராணஸித்தமாகையாலும், அதுதான் புராதாநபுருஷாநுஷ்டாநரூபமாகச் சொல்லப்படுகையாலும் இவையிரண்டையும் பற்ற (புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம்.

ஆக இப்படி புராணமும் பௌராணிகரும், *பிதரம் மாதரம்* என்று தொடங்கி *ஸாக்ஷராந்* என்னுமதளவாக, *ஸந்த்யஜ்ய* என்கிறவிதுக்கு கர்மீபவிக்கையாலே வக்ஷ்யமாணஸித்தோபாயவரணத்துக்கு அங்கமாக த்யாஜிக்கப்படுமம்சமாக்கின சித் வஸ்துக்களும் அசித்வஸ்துக்களுமாயுள்ள ப்ராப்யாபாஸங்களையும், ப்ராபகாபாஸங்களையும், இதில் *ஸர்வதர்மாம்ச்சவுக்குக் கீழ் உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகையாலே உபேயமுமாய் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருந்துள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயென்னில், *மாத்ருதேவோ பவ பித்ருதேவோ பவ* என்று கொண்டு ஈச்வரனுபாதி மாதாபித்ரநுவர்த்தநத்தையும் உபாஸநாங்கமாக சாஸ்த்ரம் விதிக்கையாலே மாதாபிதாக்கள் உபாயாந்தரஸஹகாரிகளுமாய் அவ்வளவன்றியே இவர்களுடைய வியோகமஸஹ்யமாயிருக்கையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயு மிருப்பர்கள். ஸ்திரீயும் ஸஹதர்மசாரிணியாயிருக்கையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய் அபிமதையுமாகையாலே உபேயபூதையுமாயிருக்கும். புத்ரனும் *புந்நாம்நோ நரகாத் த்ராயதே இதி புத்ர:* என்கிறபடியே நரகதர்சநத்துக்கடியான பாபவிமோசந ஹேதுவாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், தன்னுடைய வியோகம் அஸஹ்யாமாம்படி யிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; பந்துக்கள், இவனை குடிப்பழியாக வர்த்தியாதபடி நியமித்து நல்வழியே நடத்துமவர்களாகையாலே, உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் பெருங்குடிப்பாட்டத்தே

பிறந்தோமென்கிற செருக்காலே உபேயபூதருமாயிருப்பர்கள்; தோழனும் இவனுக்கு ஹிதைஷியாய் ஹிதத்தையே ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய், அபிமதனுமாயிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; குருக்களாகிறுர் – உபயாந்தரங்களை உபதேசித்துப்போருகையாலே உபயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் உபகாரகராகையாலே உபேய பூதருமாயிருப்பர்கள்; ரத்நங்கள், உபாயாந்தரங்களுக்கும் இதிகர்த்தவ்யதயா ஸஹகாரகமுமாய், மேற்சொல்லுகிறவற்றையழியமாறி ஸ்வீகரிக்கப்படுமவையாகையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; தநதாந்யங்களும், க்ஷேத்ரங்களும் அப்படியே; க்ருஹங்கள், வாஸஸ்தாநமாகிற முகத்தாலே உபாயந்தரஸஹகாரகமுமாய், மாடமாளிகையாக வெடுக்கும்படியான அபிமதத்வத்தாலே உபேயுமாயிருக்கும்.

மேல் *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்யாதியாலே ஸாக்ஷாதுபாயாந்தரங்களையும், உபேயாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது, அதில், *ஸ்ர்வதர்மாம்ச்ச* என்று கர்மயோகாத்யுபாயங்களைச் சொல்லுகிறது; *ஸர்வகாமாம்ச்ச* ஐஹிக பாரலௌகிகைச்வர்ய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது; *ஸாக்ஷராந்* என்று அக்ஷரசப்தவாச்யமான கைவல்யத்தையும் அவ்வோபாதி த்யாஜ்யமென்கிறது. ஆகவிப்படி உபாயத்வேநவும் உபேயத்வேநவும் வ்யவஸ்திதங்களன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்னபடியே உபாயாந்தர ஸஹகாரித்வத்தாலும் அபிமதத்வாதிகளாலுமுண்டான ப்ராப்ய ப்ராபகபாவங்களடைய மாதாபித்ராதிகளும் ரத்நதநதாந்யாதிகளுமானவற்றை சிதசித்ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களென்கிறது. அதவா *ஸர்வதர்மாம்ச்ச* இத்யாதிகள் தானும் பரமப்ராப்ய ப்ராபகங்களைப்பற்ற ஆபாஸங்களாகையாலே அவை தன்னையும் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லவுமாம். *கைவலிந்து* இத்யாதிக்கநுகுணமாக ஒதுக்குகிறதிறேயுள்ளது. மேற்சொல்லுகிற வரணத்துங்கங்கமான த்யாகம் உபாயவிரோதிகளான ஸர்வத்தையும் விஷயமாகவுடைத்தாகையாலே கைவலிந்து இத்யாதிகளால் சொன்னவை த்யாஜ்யமான ஸர்வத்துக்குமுபலக்ஷணமிறே; அப்படியானுலிறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்றதுக்குச் சேருவது.

[5] ஆக, இப்படியிருந்துள்ள (சிதசித்ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக்கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும்) *நம்மைக்கைவலிந்து* *இழந்தது சங்கே* *இதெல்லாம் கிடக்கவினிப்போய்* *எம்மையொன்றும் நினைத்திலளே* *இன்றெனக்குதவாதகன்ற* என்று சிதசித்வர்க்கமான விவற்றைக் கைவிட்டு, உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே பகவத்ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே தன்னடையே தன்கையில் நின்றும் நெகிழ்ந்து போகக்கண்டும், *ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய* என்கிறபடியே இவற்றை யொன்ருக நினையாமல் உபேக்ஷித்தகன்று போயும். (ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய சேஷமாக்கியும்) இதில் ததீயருக்கு போக்யமாக ஸமர்ப்பிக்கத்தக்கவற்றை *பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ* *நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலோடு மேவீரோ* *ஓடிவந்தென் குழல்மேலொளிமாமலரூதீரோ* என்று தமக்கு உபாதேயமான பரமபதத்தோடொக்க கடகர்க்குப் பரிசிலாக ஸமர்ப்பித்தும். (புறத்திட்டுக்காட்டி யென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு) *என்னைப்புறத்திட்டின்னம் கெடுப்பாயோ* என்று உனக்கசலாம்படி விஷயங்களிலே யென்னைத்தள்ளி இன்னங்கெடுக்கப்பார்க்கிருயோ வென்றும் *பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ* என்று நாட்டார் காணுவிடில் பிழையோ மென்கிற விஷயங்கள் தமக்குக்காணில் முடிவனென்னும்படி

அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருக்கையாலே விஷயங்களைக் காட்டி என்னையும் முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ வென்றும் சொல்லுகையாலே அவற்றின் ப்ரஸங்கத்திலேயேங்கி மூச்சடங்கும்படி பீதராய் அவற்றைவிட்டு.

[6] (தந்தைதாயுண்ணுஞ் சோறுமாநிதி பூவையாவையுமொன்றேயாக்கி) *த்வமேவ மாதாச பிதா த்வமேவ, த்வமேவ பந்துச்ச குருஸ் த்வமேவ, த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ* என்கிறபடியே *தேவபிரானையே தந்தை தாயென்றடைந்த* என்று அயர்வறுமமரர்களதிபதியே மாதா பித்ராதி ஸர்வ்விதபந்து வென்றும், *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன்* என்று தாரகபோஷக போக்யங்களெல்லாம் ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனே என்றும். *வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனையே* என்று ஆபத்ரக்ஷகமாக சேமித்துவைத்த அக்ஷயமான நிதியுமவனேயென்றும், *பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும்* என்று லீலோபகரணங்களால் பிறக்கும் ரஸமெல்லாம் ச்ரிய:பதியினுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லவேயுண்டாகா நிற்குமென்றும், இப்படி கீழ்விட்டவையெல்லாம் பற்றுகிற விஷயமொன்றுமேயாக நினைத்து.

[7] (தளர்வேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோவென்னு மார்த்தியோடே) *கோலத்திருமாகளோடுன்னைக் கூடாதே சாலப்பலநாளடியேனின்னம் தளர்வேனோ* *தீயோடுடன் சேர் மெழுகாயுலகில் திரிவேனோ* *கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோ* *புணரேய் நின்றமரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ* என்று ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனாய், *ச்ரியா ஸார்த்தம்* என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டியாரோடே யெழுந்தருளியிருக்கிற உன்னைக் கிட்டப்பெறாதே ஸம்சாரத்திலேயிருந்து இன்னுமெத்தனைகாலம் இப்படி அவஸந்நனாகக்கடவேன், த்ரிவிக்ரமாவதார முகத்தாலே நீயே வந்து எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உன்னைக் காணவாசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே அக்நிஸகாசத்தில் மெழுகுபோலே ஜீவிக்கவும் பெறாதே முடியவும் பெறாதே ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி திரியக்கடவனோ! ஸர்வஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே என்னையருளப்பாடிடுங்காலமின்னமணித்தாகாதோ! விரோதிகளின் கையிலகப்படாத ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான உன்னை நோக்கித்தந்தவனே! மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே உன் திருவடிகளை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கிட்டுவதன்றோ வென்கிற வார்த்தியோடே.

[8] (திருவிக்ரமனாகக் குறள் கோலப் பிரானாய் அடியை மூன்றையிரந்த வன்கள்வன் கண்முகப்பே யகல்கொள் திசைவையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை) *லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ* என்று வஸிஷ்ட சண்டால விபாகமற வரையாதே திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸௌசீல்யமும் உறங்குகிற ப்ரஜையின் முதுகைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே விமுகரானார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே வாத்ஸல்யமும், அவதரித்து முன்னே நின்று கார்யம் செய்கையாலே ஸௌலப்யமும், *தே* என்கையாலே தன் பேறாகச் செய்கைக்குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், *விபோ* என்கையாலே ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணபூர்த்தியும் சொல்லுகையாலே, த்ரிவிக்ரமாபதானத்திலே ஆச்ரயணோபயோகியாயும் கார்யோபயோகியாயுமுள்ள குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கையாலே, *தெய்வ நாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன்* *மாண்குறள் கோலப்பிரான்* *அடியை மூன்றை யிரந்தவாறும்* *மின்கொள்சேர் புரிநூல்

குறளாயகல் ஞாலங்கொண்டவன்கள்வன்* என்று ஸர்வேச்வரனுய் ஆச்ரித வத்ஸலனுன தான், த்ரிவிக்ரமாபதாநம் பண்ணுகைக்காக பெருவிலேயனுனவழகை சிருங்கித்தநுபவிக்கலாம்படி வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு மகாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, *மூன்றடி* என்றிரந்து, தான் சொன்னபடியே அவன் செய்யும்படி விநீதமாய் ஆகர்ஷகமான வடிவைக்காட்டி வசீகரித்து நின்ற மஹாவஞ்சகன், *காண்மின்களுலகீரென்று கண் முகப்பே நிமிர்ந்த* என்று நோக்குவித்யை காட்டுவாரைப்போலே இதோராச்சர்யம் பாருங்கோளென்று லௌகிகரெல்லோருடையவும் கண்ணெதிரே, *அகல்கொள் வையமளந்த மாயன்* *திசைஞாலந்தாவியளந்ததும்* *வையமளந்த மணாளன்* *மண்ணும் விண்ணுங்கொண்ட மாயவம்மான்* *ஓரடியாலெல்லாவுலகும் தடவந்த* *தாவிவையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள்* என்று விஸ்த்ருதமாய் திக்குகளோடே கூடின பூமியையும் உபரிதந லோகங்களையும், தென்றலுலாவினுப்போலே ஸுககரமாம்படி யெங்குமொக்கப் பரப்பியளந்து கொண்ட ஸர்வஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை.

[9] (இணைத்தாமரைகள் காண விமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்ந்வுலகத்திலதத்தே கண்டு) *எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த விணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று* இத்யாதிப்படியே திருவுலகளந்தருளின. ஸர்வஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமாய் சேர்த்தியழகையு முடைத்தான திருவடிகளை நாம் காண்பதெப்போதோ வென்று நித்யஸூரிகளுமநுபவிக்கவாசைப்பட்டு வரும்படி *அன்று ஞாலமளந்த பிரான் பரன்சென்று சேர்திருவேங்கடமாமலே* என்று திருவுலகளந்தருளின செயலாலே ப்ரகாசிக்கிற ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தையுடையவன், அந்த ச்ரமம்தீர, விடாயர் மடுவிலே சேருமாப்போலே உகந்துநிற்கிற *திலதமுலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடம்* என்று லோகத்துக்கு முக்கியாபரணமான திருமலேயிலே கண்டு. (அகலகில்லேனென்று பூர்வவாக்யமநுஸந்தித்தவர்) *அகலகில்லேனிறையுமென்றலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா* என்று புருஷகாரபூதையான பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, *நிகரில்புகழாய்* என்று தொடங்கி *திருவேங்கடத்தானே* என்னுமதளவாக வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்யமாகிற குணங்களை அடைவே அநுஸந்தித்துக்கொண்டு *புகலொன்றில்லா* என்றும் *அடியேன்* என்றும் தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வ புரஸ்ஸரமாக *உன்னடிக்கீழ்* என்று *சரணௌ* என்கிற திருவடிகளையும், *அமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று *சரணம் ப்ரபத்யே* என்கிற அர்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்தருளுகையாலே, பூர்வவாக்யப்ரக்ரியையாலே பூர்ணப்ரபதநம் பண்ணினவர்.

[10] (பிணக்கறத்தொடங்கி வேதப்புனிதவிறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாயச்ரவண ஸசோக ஸஜாதீயர்க்கு) *பத்துடையடியவரிலே, *பிணக்கறவறுவகைச்சமயமும்* என்கிறபாட்டிலே, *வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று* என்றுபக்ரமித்து, *வேதப் புனித விருக்கை நாவில் கொண்டு – ஞானவிதி பிழையாமே – அச்சுதன் தன்னை மேவித் தொழுதுய்ம்மினீர்கள்* என்கிறதளவாக கீழுபதேசித்த ஸாத்யஸாதநபக்தி ச்ரவணத்தாலே அதினுடைய துச்சகத்வ ஸ்வரூப விரோதித்வங்களை நினைத்துப் பிறந்த சோகத்தோடே கூடி, அத்தாலே *எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு* *என்னுன் செய்கேன்* என்றிருக்கும் தம்மோடு ஸஜாதீயராம்படியான அதிகாரம் பிறந்தவர்களுக்கு.

[11] (தந்தனன் மற்றோர்களைகணிலம், புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆறும்பத்தில்) அதாவது – *தந்தனன் தனதாள் நிழல்* *திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர் களைகணிலங்காண்மின்களே* என்கிற தம்முடைய உக்தியாலும் *அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்கிற தம்முடைய அநுஷ்டானத்தாலும் தமக்கிந்த ஸித்தோபாயத்திலுண்டான நிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஆறும் பத்திலென்கை.

(அவ) ஏழாம்பத்தால், உபாயக்ருத்யதுக்கபேக்ஷிதமான விசித்ரசக்தி யோகத்தாலே யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கடவதான பரமபதத்தைத் தானே யுபாயமாய்க் கொடுக்குமிடத்தில், திர்யக்ஸ்தாவரங்களுக்கும் சத்ருவுக்குமுட்படக் கொடுக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை க்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமரன்றிக்கே ஸாங்கப்ரபதநம் பண்ணின தம்மை விஷயங்களிலே மூட்டி தன்பக்கல் சேராதபடி யகற்றுமவையான இந்த்ரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கக்கண்டு விஷண்ணராய்க் கூப்பிட்டு, தம்தசை தாம் பேசமாட்டாதபடி தளர்ந்து பிறரால் மீட்கவொண்ணுதபடி அபஹ்ருதசித்தராக, அவன் தன் விஜயங்களைக்காட்டி யிவரைத்தரிப்பிக்க, அந்தத்தரிப்பும் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்துச் சுவறிப் பழையவார்த்தியே தலையெடுத்து, அநுபாவ்ய விஷயம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் ஒருமுகம் செய்து நலிய நோவுபட்டு இப்படி யெடுப்பும் சாய்ப்புமாக க்லேசம் செல்லச்செய்தே உபாயபூதனை உனக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவற்றிருக்க எனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களிலும் ஆர்த்தியிலும் குறைவற்றிருக்க என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கைக்கடி யென்னென்றுகேட்க, அவனும் நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் இனிதாகத் திருவாய்மொழிபாடுவிக்க வைத்தோங்காணும் என்றருளிச்செய்ய; வ்யாஸாதிகள், முதலாழ்வார்கள் கவிபாடுகைக்குண்டாயிருக்க நம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்வதே! என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணுமையாலே ‘இனி இதொழியச் செய்யலாவ தொன்றில்லை’ என்று திருவாறன் விளையிலே பெரிய பிராட்டியாருடனே எழுந்தருளியிருக்கிற பேரோலக்கத்திலே திருவாய்மொழி கேட்பித்து அடிமை செய்வதாக மநோரதித்து அங்கே தம் திருவுள்ளம் ப்ரவணமாகையாலே பரமபதத்திலிருப்பையும் உபேக்ஷிக்கும்படியானவர்: கீழ் தம்முடைய உபாய நிஷ்டை வெளியிடும்படி புகுரநின்றவர்களுக்கு திருவாறன் விளையே ப்ராப்யம்; அங்கு எழுந்தருளி நிற்கிறவன் உபாயம் என்று தாமறுதியிட்ட ப்ராப்யப்ராபகங்களினுடைய முடிவைத் தம்முகப்பாலே வெளியிடுகிறுரென்கிறுர்.

225) [1] எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாப்பல்யோகு செய்தியென்னு மாஶ்சர்ய ஶக்தி யோகத்தாலே [2] தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பாவெறும்பு பகைவனுக்கு மாக்க வல்ல ஸர்வஶக்தி, பாதமகலகில்லாததம்மை [3] அகற்றுமவற்றின் நடுவே யிருத்தக் கண்டு நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாயனவலமான ஆக்ரோஶத்தோடே பழியிட்டுக் [4] கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கித் [5] தேற்ற வொண்ணுதபடி தோற்று ஒன்றி நிற்கப் பண்ணின வலாயாநம் மற்றும் கற்பாரிழவிலே சுவறிப் [6] பழைய தனிமைக்கூப்பீடு தலையெடுத்துச் சூழவும் பகைமுகம் செய்ய எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேஶம் நடக்க உபாயாதிகாரஜொஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக் கேட்க, [7] ஐச்ஶமாக விருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபர ப்ரயோஜநத்தை யருளிச் செய்ய என் சொல்லி எந்நாள் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியோடே [8] தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம்

பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக மாநமொஷ்பியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர், [9] சரமோபாயபரராஞர்க்கு நீணகரமது துணித்தான் ஶரணன்றி மற்றென்றிலம் உள்ளித் தொழுமின் என்று ப்ராப்யஸா஢நாவ஥ியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாஶிப்பிக்கிருர் ஏழாம்பத்தில்.

(வ்யா) [1] (எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாப்பல்யோகு செய்தியென்னுமாச்சர்யசக்தி யோகத்தாலே) *எண்ணிலாப் பெருமாயனே* என்று எண்ணிறந்த ஆச்சர்யமான குணங்களேயுடையவனேயென்றும், *குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்ப் படைத்தளித்துக் கெடுக்கும்* என்று ஸத்வாதிகுணுநுகுணமான மூர்த்திகளேக் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளேப் பண்ணுமவனென்றும், *பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்* என்று இடமறிந்து ஸுகதுக்கங்களேக் கல்பித்தவனேயென்றும், *ஊழிதோறூழியுருவும் பேருஞ்செய்கையும் வேறவன் வையங்காக்கும்* என்று கல்பந்தோறும் ரூபநாம சேஷ்டிதங்களே வேருகவுடையனுய்க் கொண்டு ஜகத்தை ரக்ஷிக்குமென்றும், *மாயாவாமனனே* என்று ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களேயுடையவனேயென்றும், *உள்ளப்பல்யோகு செய்தி* என்று திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷணேபாயசிந்தைகளேயும் பண்ணி நிற்றியென்றும் இப்படி பஹுவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட உபாயக்ருத்யத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஆச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே.

[2] (தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம், புற்பா வெறும்புபகைவனுக்கு மாக்கவல்ல ஸர்வசக்தி) *தெளிவுற்றுவீவின்றி நின்றவர்க்கின்பக்கதி செய்யும்* *ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும்* என்று ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயென்றத்யவஸித்து, பின்னே நாட்டார்கள் செயல்கள் கண்டாதல் யுக்த்யாபாஸம் கொண்டாதல் பிற்காலியாதே நின்று அவர்களுக்கு நிரதிசயாநந்த யுக்தமாய் ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்க வொண்ணுதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தன்னருளாலே கொடுக்கிற தன்னுபாயத்வத்தை *புற்பாமுதலாப்புல் லெறும்பாதி யொன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்* *நாட்டையளித்துய்யச் செய்து* என்றும், *சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட்பாலடைந்த* என்றும் ஜ்ஞாநலேசமில்லாத திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும், ப்ராதிகூல்யத்தில் முதிரநின்ற சத்ருவுக்குமாம்படி பண்ணவல்ல ஸர்வசக்தியானவன், (பாதமகலகில்லாத தம்மை) *அடியேனுனபாதமகலகில்லேனிறையும்* என்று தன் திருவடிகளே க்ஷணகாலமும் அகல சக்தரன்றியே *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று சரணம்புகுந்த தம்மை.

[3] (அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக்கண்டு) *அகற்ற நீவைத்த மாயவல்லேம் புலன்களாமவை* என்று தன் திருவடிகளேக் கிட்டாதபடி யகற்றவற்ருன இந்திரியங்களின் நடுவே இவ்வுடம்பிலே யிருக்கும்படி வைக்கக்கண்டு. (நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஒவென்று ஸாதந பலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டு) *நலிவானின்ன மெண்ணுகின்ருய்* *அன்புருகி நிற்குமது நிற்கச்சுமடுதந்தாய்* *விண்ணுளார் பெருமானேயோ* *முன்பரவைகடைந்தமுதங் கொண்ட மூர்த்தீயோ* என்று விளம்பஹேதுவில்லாத உபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்தால் அது பலப்ரதமாந்தனேயுங்கிடந்து கூப்பிடுமித்தனே யாகையாலே கீழ் தாம் பரிக்ரஹித்த உபாயத்தின் பலமாய் வந்ததாய், *கலங்காப் பெருநகரம் கலங்கி அவனுக்கங்குக் குடியிருப்பரிதாய் வந்து விழவேண்டும்படியான ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பால் வந்த பெரிய

ஆக்ரோசத்தோடே கூடிக்கொண்டு தம் தலையால் வந்தத்தையும் அவன்தலையிலே யேறிடும்படியான ப்ராப்தியையுணர்ந்தவராகையாலே இந்த்ரியங்களையிட்டு நலிவிக்கிறாய் நீ என்று அவன் மேலே பழியிட்டு.

[4] (கங்குலும் பகலுமடைவற்ற வார்த்தியைக் கோயில்திருவாசலிலே முறை கெட்ட கேள்வியாக்கி) இப்படி கூப்பிடத்தானும் க்ஷமரன்றிக்கே அவஸந்நராய்க்கொண்டு ஒருபிராட்டிதசையையடைந்து, *கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள்* *இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருக்கும்* *சிந்திக்கும் திசைக்கும்* இத்யாதிப்படியே திவாராத்ர விபாகமற, அழுவது தொழுவது மோஹிப்பது ப்ரலாபிப்பது அடைவுகெடப் பேசுவது நெடுமூச்செறிவது அதுதானும் மாட்டாதொழிவது ஸ்தப்தையாயிருப்பது இப்படி ஆர்த்தி விஞ்சிச் செல்லுகையாலே, *ஆசா சிந்தா ஸ்ம்ருதி: கீர்த்திர் விலாபோந்மாத விப்ரமா:, மோஹோ வ்யாதிர் ம்ருதிச்சேதி விகாரா: காமஜா தச.* என்றாப்போலே அவஸ்த்தைகளுக்கு அடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற வார்த்தியை, பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகிற கோயில் திருவாசலிலே பெண்பிள்ளையைப்பொகட்டுத் திருத்தாயார் கூச்சுமுறை தவிர்ந்து தானே இவள்தசையை அவர்க்குச் சொல்லி *திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்தென்செய்கின்றாய்* *என்செய்திட்டாய்* *என் சிந்தித்தாய்* *என்செய்கேனென்திருமகட்கு* என்று அவர்தம்மையே கேட்கும்படி அத்யாவஸாதம் பிறந்து, (அடைவற்ற அரதியை) என்று பாடமானபோது *கங்குலும் பகலும்* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே திவாராத்ர விபாகமற அழுவது தொழுவது இத்யாதிகளாலே ஆசாசிந்தாதிகளிற்போலே அவஸ்தைகளுக்கோரடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற அரதியையென்று யோஜிக்கவுமாம்.

[5] (தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று) *அன்னையர்காளென்னைத் தேற்ற வேண்டா* *கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்* என்று பார்ச்வஸ்தராலும் தேற்றித் தரிப்பிக்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருத சித்தராய்க்கொண்டு பாரதந்த்ர்யத்தையுமிழந்து, (ஒன்றிநிற்கப்பண்ணின பலாதாநம் மற்றும் கற்பாரிழவிலேசுவறி) இப்படி விரஹவ்யதையாலே மிகவும் தளர்ந்திருக்கிற இவரைத் தரிப்பிக்கைகாகத் தன் விஜய பரம்பரையைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு ப்ரீதராய், *குன்றமெடுத்த பிரானடியாரோடு மொன்றிநின்ற சடகோபன்* என்று தன் விஜயத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே பொருந்திநிற்கும்படி பண்ணின பலாதாநமானது, *கற்பாரி ராமபிரானை யல்லால் மற்றுங்கற்பரோ* என்று அவதார ப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்தை யுடையனாய் ப்ரியபரனுமாய் ஹிதபரனுமாய், தானங்கீகரிக்க நினைத்தாரை நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக நடத்துமவனுமாயிருக்கிற விவனையொழிய மற்றுமொரு விஷயத்தைக் கற்பரோ! இப்படி ஸுலபமான இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழப்பதே என்று அவர்களிழவை யநுஸந்தித்து அதிலே சுவறி.

[6] (பழைய தனிமைக்கூப்பீடு தலையெடுத்து) *பாமருமூவுலகும் படைத்த பற்பநாபாவோ* என்று தொடங்கி *தனியேன் தனியாளா* என்று ஒரு துணையின்றிக்கேயிருந்து அவனுடைய ஜகத் காரணத்வாதிகளைச் சொல்லிக் கூப்பிடும்படி முன்புத்தை *உண்ணிலாவியில் கூப்பீடே மீளவும் தலையெடுத்து. (சூழவும் பகை முகஞ்செய்ய) *சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்துதோன்றும்* *இணைக்கூற்றங்கொலோ வறியேன்* *கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே* என்று முன்பநுபவித்தவனுடைய முகாவயவ சோபையானது விசதஸ்ம்ருதி விஷயமாய் பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் தோன்றி நின்று நலிய. (எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க) விஜயங்களைக்காட்டித் தரிப்பித்தபோது தலைசாய்ந்தும் மீளவும்

கூப்பிடும்படி தலையெடுத்தும் இப்படி எடுப்பும் சாய்ப்புமாய்ச் செல்லுகிற க்லேசம் நடவா நிற்கச்செய்தே. (உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்தவைசித்திரியைக் கேட்க) உபாயபூதனன உனக்கு அஜ்ஞாநாசக்திகளாகிற தோஷமின்றிக்கேயிருக்க சரணகதனன வெனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களும் ஆர்த்தியு முண்டாகையாலே அதிகார தோஷமின்றிக்கே யிருக்க, *பாசங்கள் நீக்கி* என்று தொடங்கி, *மாயங்கள் செய்து வைத்தி* என்று அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளை ஸவாஸநமாகப் போக்கி உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாகக் கொண்ட பின்பு ஜந்ம மரணத்யாச்சர்யங்களையுண்டாக்கி என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைத்த ஆச்சர்யத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்று கேட்க.

[7] (ஐச்சமாக இருத்தியுறக்கொண்ட ஸ்வப்ரயோஜநத்தை யருளிச்செய்ய) அவன் ‘நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோக்காக வும்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள வைத்தோங்காணும்’ என்று கர்மமடியாகவன்றிக்கே தன்னிச்சையாலேயிருத்தி *உறப் பலவின் கவி* என்கிறபடியே தனக்குத்தகுதியான கவிகளைப் பாடுவித்துக்கொண்ட ஸ்வப்ரயோஜநமும் பரப்ரயோஜநமுமான வித்தை வைத்ததுக்குஹேதுவாக வருளிச்செய்ய. (என் சொல்லி யெந்நாள் பார் விண்ணீரிறப்பெதிரெதுவு மென்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியோடே) வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகள் முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து *என் சொல்லி நிற்பனே* *எந்நாள் சிந்தித்தார்வனே* *பார் விண்ணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலுமார்வனே* *இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனே* என்று
அவன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்தால் எங்ஙனே நான் தரையில் கால்பாவுவது; அவ்வுபகாரத்தை காலதத்வமுள்ளதனையுமநுஸந்தித்தாலும் பர்யாப்தனுகிறிலேன், ஸகல ஸ்தலங்களிலுமுண்டான ஸகல சேதநருடையவும் வாகாத்யுபகரணங்களை நானொருவனுமேயுடையேனுமாய் காலத்ரயத்திலும் பேசியநுபவித்தாலும் த்ருப்தனுவேனே! *உதவிக்கைம்மாறு* என்று தொடங்கி, *எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே* என்று இதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணுவோமென்னில் அதுவும் ததீயமாயிருக்கையாலே உபய விபூதியிலும் செய்யலாவதொன்றில்லை யென்னும்படியான உபகாரஸ்ம்ருதியோடே கூடிக்கொண்டு.

[8] (தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம்பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர்குழுவிலே பாட்டுக்கேட்பிப்பதாக காந கோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர்) *செம்பவளத்திரள்வாய் தன் சரிதைகேட்டான்* என்கிறபடியே பிராட்டியையொழிய பெருமாள் தனியிருந்தவிருப்பிலே குசலவர்கள் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்பித்தாப்போலன்றிக்கே, *இன்பம் பயக்க வெழில்மலர் மாதருந்தானு மிவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து* என்று ஆநந்தமயனன தனக்கும் ஆநந்தவர்த்தகையான பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே லோகமடங்க வாழும்படி உபய விபூதி நாதத்வத்தால் வந்த வேறுபாடு தோற்றவெழுந்தருளியிருந்த *நிலத்தேவர் குழு வணங்கும் சிந்தைமகிழ் திருவாறன் விளையில் அந்தபூஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே ப்ரத்யுபகாரமாகத் திருவாய்மொழி கேட்ப்பித்தடிமை செய்யப்பா(ரி)ர்த்து, திருவாறன்விளையிலே பரத்வவிமுகமாம்படி தம் நெஞ்சு ப்ரவணமாகையாலே *திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின் – சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்* என்று பகவதநுபவஜநிதஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக *ஹாவுஹாவுஹாவு* என்று ஸாமகாநம்பண்ணும் பரமபதத்தில்

கோஷ்டியையும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனுய் நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருந்து எல்லாருடைய நினைவுமறியும் அயர்வறுமமரர்களதிபதியறிய விஸ்மரித்தவர்.

[9] (சரமோபாய பரரானுர்க்கு) கீழ்த்தாமருளிச்செய்யக் கேட்ட ஸித்தஸாதநத்திலே தத்பரரானவர்களுக்கு. (நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றென்றில முள்ளித்தொழுமினென்று ப்ராப்ய ஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிகிருர் ஏழாம்பத்தில்) அதாவது – *நீணகரமதுவே மலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன்விளை – வாணனையாயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றென்றிலம்* *உள்ளித் தொழுமின் தொண்டீர்* என்று நிரதிசய போக்யமான திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரமே ப்ராப்யம்; அங்கெழுந்தருளிநிற்கிற உஷாநிருத்தகடகனனவனே அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகம். இவ்வர்த்தத்தில் மாருட்டமில்லை ஆகையால் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியுடையீர் புத்திபண்ணுங்கோள் என்று ப்ராப்யத்தினுடைய அவதி ததீயவிஷயமென்றும் ப்ராபகத்தினுடைய அவதி அர்ச்சாவதார ஸுலபனனவனே யென்று மிவ்வர்த்தத்தை தம்முடைய உகப்பாலே வெளியிட்டருளுகிருர் ஏழாம் பத்திலென்கை.

(அவ) எட்டாம் பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தியோகத்தாலே நித்யமாகக் கல்பிதமான போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களையுடையவனுகையாலே ஸத்யகாமனன ஸர்வேச்வரன், கீழ் தமக்குண்டான வாசிகமான வடிமையையும் விஸ்மரித்து தன்னனுபவாலாபத்தாலே கலங்கி, தன்னுடைய குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கைபண்ணி ஸம்ஸாரதோஷா நுஸந்தாநத்தாலே அஞ்சின விவரை தரிப்பிக்கைக்காக பூர்வோக்தோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அத்தாலே க்ருதஜ்ஞராய், அதுக்குப் பலமாக இவர் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ண அத்தாலே தான் பெறுப்பேறு பெற்றனுய் இவர்க்குண்டான ஆத்ம குணங்களாலே அதிப்ரீதனுய், இவர் திருவுள்ளத்திலேயிருந்து நிரதிசயமாக வநுபவிப்பித்து, இனி அயோக்யரென்றகலாதபடி ஆத்மஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க, அதினுடைய யாதாத்ம்யத்தை யநுஸந்தித்தவர் கீழ் தம்முடைய ப்ராப்யப்ராபகங்களைக் கேட்டு உகந்தவர்கள் ப்ராப்யமொன்றும் ப்ராபகமொன்றுமாய் இருகரையராகாதபடி ப்ராப்யமாகச் சொன்ன விஷயமொன்றிலுமே அவர்களைத் தத்பரராக்குகிருரென்கிருர்.

226) [1] தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடு என்னும்படி ஶக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமன் கொண்ட வாசீவ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் ஶங்கையும் அச்சமும்தீர, [2] தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதாபலப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதாநம்போலே ஆரத்தழுவி அறவிலை செய்த ஆத்ம லாஹத்தாலே அடிவிளங்கிப் பணைத்து [3] ஜந்மபாசம்விட்டு ஆசீர்வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து அநுரூபனேடே அமர்ந்து பிரிவில் க்ருபண உஶ்ரேயாகத் துவரும் ஸீதா ஸுணங்களாலே ப்ரீதி வர்ஷித்து, [4] தித்திக்க வுள்ளே உறைந்து கண்டுகொண்டிருந்து அமாநுஷபோகமாக்கினவன் [5] மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக் காட்ட [6]தேஹாதிகளில்பரமாய் நின்றுநினைக்கில் லக்ஷ்மீதுல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தவர் [7] ஸ்வஸாத்யஸாதநஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிருர் எட்டாம்பத்தில்.

(வ்யா) [1] (தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நிபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமன்) *தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி

யேவமற்றமரராட்செய்வார் மேவியவுலகம் மூன்றவையாட்சி* *பணியாவமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம்* *நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்* *நல்லகோட் பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான்நிறைந்த* என்று லக்ஷ்மீப்ரப்ருதி திவ்யமஹிஷிகளுக்கு வல்லபனுய் நித்யஸூரிகள் ஏவிற்றுச்செய்ய அவர்கள் சேஷவ்ருத்திக்கும் ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் தானே விஷயமாய், தன்னேடேபொருந்தி பூர்ணமாய்க் கட்டளைப்பட்டிருக்கிற லோகத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹனுயிருக்குமென்னும்படி, கீழ்ச்சொன்ன தன் சக்திதன்னலே நித்யமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட பத்நீபரிஜநஸ்தாந போக்யபோகோபகரணங்களை யுடையனுகையாலே ஸத்யகாமனுயிருக்கிறவன். (கொண்டவாக்வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையுமச்சமும்தீர) “உம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொள்ள வைத்தோம்” என்று தான் இவரைக்கொண்டு வாசிகமானவடிமையையும் விஸ்மரிக்கும்படியாக்கின, *காணுமாறருளாயென்றென்றே கலங்கி* என்று தன்னைக் கண்டால் கண்டனுபவிக்கப் பெருமையால் வந்த கலக்கமும், அவ்வளவன்றியே *உமருகந்துகந்த* என்று தொடங்கி *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்று தன்னுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யமாகிய குணத்திலும்; *இறந்ததும் நீயே* என்று தொடங்கி *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்று தன்னுடைய ஸர்வப்ரகாரித்வமாகிற ஸ்வரூபத்திலும் பண்ணின சங்கையும், *நன்றுமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல்* என்று ஸம்ஸார தோஷாநுஸந்தாநத்தால் வந்த அச்சமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாக.

[2] (தலைச்சிறப்பத்தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதாபல ப்ரத்யுபகாரமாக) *தாள்களை யெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த* என்னும்படி *மலரடிப்போதுகளென்னெஞ்சத்தெப்பொழுதுமிருத்தி வணங்கப் பலரடியார் முன்பருளிய* என்று பராசராதிகள் முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு வாசிகமான அடிமையைக் கொண்ட பூர்வோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அப்படி மிகச்சிறக்கும்படி யுபகரித்ததில் தமக்குண்டான க்ருதஜ்ஞதைக்கு பலம் ஸத்ருசப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுகையாகையாலே அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக. (வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதாநம்போலே ஆரத்தழுவியறவிலைசெய்த ஆத்மலாபத்தாலே) *உதவிக் கைம்மாறென்னுயிரென்ன வுற்றெண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன்தன்னது* என்று கீழ் ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கத்தேடி அதின் பகவதீயத்வாநுஸந்தாநத்தாலே நிவ்ருத்தரானமையுமறியாதபடி உபகார ஸ்ம்ருதியால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, *வேந்தர் தலைவன் சனகராசன்* என்கிறபடியே க்ஷத்ரியாக்ரேஸரனுய் ஜ்ஞாநாதிகனுன ஜநகராஜன் மாகேச்வரமான தநுர்ப்பங்கம்பண்ணின பெருமாளாண்பிள்ளைத்தனத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, *விஷ்ணேச் சரீரநபாயிநீ* என்கிறபடியே ததப்ருதக்ஸித்தையாய் *ராகவத்வேபவத் ஸீதா* என்று ததவதாராநுகூலமாக அவதரித்த பிராட்டியை, *இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீதவ. ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா.* என்று ஸமர்ப்பித்தாப்போலே, *பேருதவிக்கைம்மாருத் தோள்களையாரத்தழுவி யென்னுயிரை யறவிலை செய்தனன்* என்று அமூர்த்தமா யிருக்கச் செய்தே உபகார ஸ்ம்ருதியாலே வந்த ஹர்ஷத்தாலே தாளும் தோளுமாய்ப் பணைத்துத் தோற்ற பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே யணைத்துக்கொண்டு அத்யாதரத்தோடே அநந்யார்ஹமாக ஸமர்ப்பித்த ஆத்ம வஸ்துவைப் பெறுகையாலே. (அதீவ விளங்கிப் பணைத்து) *அதீவ ராமச் சுசுபே* என்றும் *அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா* என்றும் அவளை பெற்று விளங்கினுப்போலே, *சோதி* என்றிவர் பேசும்படி இவர் தம்மதல்லாத தொன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாப்போலே அவனும் தன்னதல்லாத் தொன்றைப் பெற்றுப்போலே ப்ரமித்து அத்யுஜ்ஜ்வலனுய்

தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய் என்னும்படி சதசாகமாகப் பணைத்து.

[3] (ஜந்மபாசம்விட்டு ஆத்வாரமாளுமாளா ரென்றுபரிந்து அநுரூபனோடே யமர்ந்து பிரிவில் க்ருபண தசையாகத் துவரும் ஸீதாகுணங்களாலே ப்ரீதிவர்த்தித்து) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பெருமாளைக் கைப்பிடித்தபின்பு அவரளவில் ப்ரேமத்தாலே ஜந்மபூமியான ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலே, இவரும், *பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு* என்று திருவடிகளைக் கிட்டுகையில் ஸங்கத்தாலே புறம்புண்டான வலிய ஸங்கங்களை நிச்சேஷமாகவிட்டு, *ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ* என்று அவள் பெருமாளுடையவழகைக்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினுப்போலே, இவரும், *ஆளுமாளாராழியுஞ் சங்கும் சுமப்பார்தாம்* என்று தமக்குப் பரிகைக்கு ஒராளுமாளுகிறிலர், மலைசுமந்தாற்போலே திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் தரிப்பார்தாமாயிராநின்றது என்று அவன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு பரிந்து, அவள் பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளை நினைத்து பயம் கெட்டு, *துல்யசீல* இத்யாதிப்படியே தனக்கநுரூபரான இவரோடே பொருந்தியநுபவித்தாப்போலே, இவரும், *வார்கடாவருவி* என்று தொடங்கி அவன்சௌர்யாதிகளை அநுஸந்தித்து நிர்ப்பயராய், *அமர்ந்த மாயோனை முக்கணம்மானை நான்முகனை யமர்ந்தேனே* என்று அவனோடே பொருந்தியநுபவித்து, விச்லேஷதசையில் அவள், *ஹிமஹதநலிநீவ நஷ்டசோபா வ்யஸந பரம்பரயாதிபீட்யமாநா, ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ ஜநகஸுதா க்ருபணாம் தசாம் ப்ரபந்நா* என்று நிர்க்க்ருணருமிரங்கவேண்டும்படியான தசையை ப்ராப்தையானுப்போலே, இவரும், *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து* என்று அவனைக்காண வாசைப்பட்டு திக்குக்கள்தோறும் பார்ப்பது கூப்பிடுவதாகையாலே கண்ணும் வாயும் நீர்ப்பசையறும்படியாகையால் ஜநககுலஸுந்தரியின் குணங்களெல்லாம் இவர்பக்கலிலே காண்கையாலே *குணைத் ரூபகுணைச்சாபி ப்ரீதிர்ப்பூயோப்ப்யவர்த்தத* என்று குணதர்சநத்தாலே அவள்பக்கல் ப்ரீதி வர்த்தித்தாப்போலே, இவரளவில் ப்ரீதி வர்த்தித்து.

[4] (தித்திக்க வுள்ளேயுறைந்து) *தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:* என்று எப்போதும் அவள்நெஞ்சுக்கினிதாம்படி யிருந்தாப்போலே *உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்* *ஒருக்கடுத்துள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டீர்* என்று அநுஸந்திக்குந்தோறும் நிரதிசய போக்யனுய்க்கொண்டு இவர்திருவுள்ளத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணி. (கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷபோகமாக்கினவன்) *இருந்தான் கண்டுகொண்டு* என்று தரித்திரன் தநலாபமுண்டானல் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாபோலே இவரைப்பெற்ற ப்ரீதியாலே வைத்தகண் மாருமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, *ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ* என்று விச்லேஷதசையிலும் வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி தரிக்கலாம்படி அவளை, மாநுஷமன்றிக்கே திவ்யமாயிருந்துள்ள போகங்களை புஜிப்பித்தாப்போலே, இவரையும், *தரும்தானருள்தானினி யானறியேன்* *செவ்வாய்முறுவலோடெனதுள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றி யானறியேன் மற்றருளே* என்று வித்தராய்ப்பேசும்படி அப்ராக்ருத போகங்களை புஜிப்பித்தவன்.

[5] (மூன்றுதத்துக்குப்பிழைத்த அருவினைநோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக்காட்ட) *மருள்தானீதோ* *பின்னையார்க்கவன் தன்னைக்கொடுக்கும்* *அருள்தானினி யானறியேன்* என்கிற உகப்புச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, *சிறியேனுடைச்

சிந்தையுள் நின்ருெழிந்தார்* என்று தம் சிறுமையை அநுஸந்தித்தவாறே *வளவேழுலகிலே *களவேழ் வெண்ணெய்தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன் – அருவினேயேன்* *வணங்கினுலுன்பெருமை மாசூணுதோ* *அடியேன் காண்பானலற்றுவனிதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே* என்றும் (1), *பொருமாநீள்படையிலே *சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்* என்றும் (2), அந்தாமத்தன்பிலே *அல்லாவியுள் கலந்த* *என்முடிவுகாணுதே என்னுள் கலந்தானே* என்றும் (3)- இப்படி மூன்றிடத்திலே வந்து பரிஹ்ருதமானதாகையாலே மூன்று தத்துக்கு இவர் பிழைத்த அயோக்யதாநுஸந்தானவ்யாதி மறுவலிட்டு இன்னம் இவர் அகலில் செய்வதென்னென்றஞ்சி, இனியிவர்தாம் அகலுகிறது வந்தேறியான அசித் ஸம்பந்தத்தையிட்டு ‘இது நமக்கு அநர்ஹம்’ என்றிறே, இதினுடைய யதாவஸ்தித வேஷத்தைக்கண்டால் அகலவொண்ணுதே என்றுபார்த்து அதுமறுவலிடாதபடியாக, நமக்கு கௌஸ்துபம் போலவும் ஸ்ரீஸ்தநம்போலவும் தேஜஸ்கரமாய் போக்யமுமாயிருக்கும் அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணமாய்க் காணுமும்முடைய ஆத்ம ஸ்வரூபமிருப்பதென்று – சிறிதாக இவர் அநுஸந்தித்த ஆத்ம வஸ்துவின் வைலக்ஷண்யத்தை, *யானுந்தானு யொழிந்தான்* *தேனும் பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து* என்று தனக்கு அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரமாகவும் நிரதிசய போக்யமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படி காட்டிக் கொடுக்க.

[6] (தேஹாதிகளில் பரமாய், நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீ துல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவர்) *சென்றுசென்று பரம்பரமாய்* என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய், *நினையும் நீர்மையதன்றிவட்கிது நின்று நினைக்கப்புக்கால்* *அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள்* *அன்றி மற்ருேருபாயமென்* என்று யதாநிரூபணம்பண்ணில் பிராட்டியோபாதி அநந்யார்ஹமாய், அவ்வளவுமன்றிக்கே, *மாகாயம் பூக்கொள்மேனி நான்குதோள் பொன்னுழிக்கை யென்னம்மான் நீக்கமில்லா வடியார்தம்மடியா ரடியாரடியா ரெங்கோக்களவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்லகோட்பாடே – ஊழிதோறூழி – வாய்க்கதமியேற்கு* என்று விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனுன ஸர்வேச்வரனை விச்லேஷிக்க க்ஷமரல்லாத பாகவதர்களுடைய சேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிற்கிறவர்கள் எனக்கு சேஷிகள், இருகரையரன்றிக்கே அவர்களுக்கே ஸபரிகரமாக அநந்யார்ஹனுய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடு கால தத்வமுள்ளதனையும் எனக்கு ஸித்திக்கவேண்டும், என்று இப்படி ததீய சேஷத்வகாஷ்டையளவும் செல்ல நிற்கும்படி பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்தவர்.

[7] (ஸ்வஸாயநஸாயீயஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபராக்குகிருர் எட்டாம்பத்தில்) அதாவது – தம்முடைய ஸாதநஸாத்யங்களே தங்களுக்குமென்றிருக்கிறவர்கள், தத் விஷயம் ப்ராபகமும் ததீயவிஷயம் ப்ராப்யமுமாய் இருகரையராகாதபடி *திருக்கடித்தானத்தை ஏத்தநில்லா குறிக்கொள்மினிடரே* *கோவிந்தன் மண்விண் முழுதுமளந்த வொண்டாமரை மண்ணவர் தாம் தொழ வானவர் தாம்வந்து நண்ணுதிருக்கடித் தானநகரே-இடர்கெடவுள்ளத்துக் கொள்மின்* என்று திருக்கடித்தானத்தை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினவளவிலே துக்கங்களெல்லாம் நிலேகுலேந்துபோம். இத்தைக்குறிக்கொள்ளுங்கோள், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளை உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் வந்தனுபவிக்கும்படியான திருக்கடித்தான நகரை உங்கள் ஸமஸ்ததுக்கங்களும் போம்படி நெஞ்சிலே கொண்டநுஸந்தியுங்கோளென்று கீழில் பத்தில் ப்ராப்யமாக உபதேசித்த

அர்ச்சாவதாரபூமியே துக்கநிவர்த்தகமென்கையாலே, ப்ராப்யமான விஷயமே ப்ராபகமென்று தர்சிப்பித்து ப்ராப்யவிஷயமொன்றிலுமே தத்பரராக்குகிருர் எட்டாம்பத்திலென்கை.

(அவ) ஒன்பதாம் பத்தால், இப்படி அவாப்தஸமஸ்தகாமஞகையாலே இத்தலேயில் ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவிரக்ஷிக்கும் ஆபத்ஸகஞன ஸர்வேச்வரன், கீழ் ப்ரகாசிப்பித்த ஆத்ம தர்சநத்துக்குப்பலம், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை யனுபவிக்கையாகையாலே, அவ்வனுபவத்திலுண்டான த்வரையாலே க்ஷணகாலம் விலம்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆர்த்தரான தமக்கு, ஆரப்தசரீராவஸாநத்திலே பேருகக்கடவது என்று நாளவதியிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்றவர், கீழ்தம்முபதேசத்தால் திருந்தினவர்களேயொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே யதாதிகாரம் ஸர்வோபாயங்களேயும் அருளிச் செய்கிருரென்கிருர்.

227) [1] எண்டிசையும் அகல்ஞாலம் எங்கு மளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யஹொமபாஉ லீலோபகரணத்தின் லயாஉிகளேப் போக்குமாபத்ஸுவன் [2]ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்ம உர்ஶநஃலாநுஹவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு [3] ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி எழ நண்ணி நிேனதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றிப் பதிஞலாண்டு பத்துமாஸமொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ ஊின ஸந்ஊியையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாக இரங்குகிற த்வரைக்கீடாக [4] இனிப்பத்திலொன்று உஶமஉஶெயிலே பேறென்று நாட்கடலாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளேவதுவைபோலே நாளிடப் பெற்றவர், [5] இம்மடவுலகர் கண்டதோடு பட்ட அவாந்யவாரக்ஷகா ஹொஶியாஸுுவாநுபாய ப்ரதிஸம்வந்ஊியைக் காட்டி [6] மற்ரென்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸிஉொ பாயம், [7]அதில் உுர்வல புஜி களுக்கு மாலே நண்ணி காலேமாலே விண்டு தேனேவாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கஹக்தி, அதில் அஶக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி, [8]அதில் அஶக்தர்க்கு உச்சாரண மாத்ரம், ஸர்வோபாய தூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று ஶீதாசார்யனேப் போலே அயிகாராநுஶுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிருர் ஒன்பதாம்பத்தில்.

(வ்யா) [1] (எண்டிசையுமகல் ஞாலமெங்கு மளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணத்தின் லயாதிகளேப் போக்குமாபத்ஸகன்) *எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டபிரான்* *அவனே யகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃதுண்டுமிழ்ந்தானளந்தான்* *அகலிடம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந் தெங்குமளிக்கின்ற வாயன்* *ஆலின் மேலாலமர்ந்தான்* என்று ஸகல லோகங்களேயும் ப்ரளயங்கொள்ளாமல் ஏற்கவே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி அழிந்தவற்றை மீண்டு முண்டாக்கியும், ஹிரண்யாக்ஷஞலே தள்ளுண்டு அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்தும், மஹாபலி பலாத்கரித்தாளுகிற தசையிலே எல்லே நடந்து மீட்டும், இப்படி ப்ரளயாத்யாபத்துகளிலே உதவி ரக்ஷித்தவனென்னும்படி கீழ்ச்சொன்ன ஸத்ய காமத்வத்தால் வந்த நைரபேக்ஷ்யம் தோற்ற இத்தலேயில் அபேக்ஷையற ப்ரத்யுபகாரம் நிேனயாமல் வரையாதே தன் பேருக நோவுபடுமளவுகளிலேயுதவி, *பாதோஸ்ய விச்வாபூதாநி, த்ரிபாதாஸ்யாம்ருதம் திவி* என்கிறபடியே, அம்ருத சப்தத்தாலே சொல்லும்படி நித்ய போகமான த்ரிபாத் விபூதியைப் பற்ற அல்பமாகையாலே பாத சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட லீலோபகரணமான இவ்விபூதியின் லயாதிகளேப் போக்குமாபத்ஸகஞனவன்.

[2] (ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்மதர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு) *இருந்தும் வியந்தில் தம்மோடு கலந்த கலவியை ஸ்மரிப்பிக்க வித்தராய்ப் பேசுகிறவளவில் அவன் தட்டுமாறி நின்று பரிமாறின சீலத்திலே யீடுபட்டு *ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது* என்று என்னுத்மாபட்டது நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற நித்ய ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ வென்னும்படியாகத் தான் மேல்விழுந்தனுபவித்த ஆத்ம வைலக்ஷண்யத்தை கீழில்பத்தில் யாதாவாகக் காட்டக்கண்டதுக்குப் பலம் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை யநுபவிக்கையாகையாலே, *சோதி வாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் * பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்* *உன் தாமரை மங்கையும் நீயு மிடங்கொள்மூவுலகுந் தொழ விருந்தருளாய்* *கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய்* *நின்பன்னிலா முத்தம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்* என்று திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும், திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும், திருவடிகளை என் தலையிலே வைத்தருள வேணும், தேவரீரும் பிராட்டியும் கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை யெனக்குக் காட்டியருளவேணும், என்முன்னே நாலடி உலாவியருளவேணும், அநுகூல தர்சநத்தில் பிறக்கும் ஸ்மிதம் காணவேணும் என்று இப்படி அநுபவ பரம்பரையை யாசைப்பட்டு க்ரமப்ராப்தி பற்றுமையாலே, *கூவுதல் வருதல் செய்யாய்* என்று நிரதிசயபோக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கே யழைத்தல், நீ இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்று இப்படி முடுகவிட்டு.

[3] (ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி யெழநண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றி) *மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணு மிராப்பகலின்றியே* என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக் காண்கையிலே ஸர்வ காலமு மேகரூபமாக மநோரதித்து, *காணக்கருது மென்கண்ணே* என்று பெரிய பிராட்டியாரோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் திவ்ய விக்ரஹத்தோடும் கூடி யிருக்கிறவனைக் காணவேணுமென்றுசைப்பட்டு, *எழ நண்ணி நாமும் நம்வான நாடனோடொன்றினோம்* என்று ஸ்மாரகபதார்த்த தர்சநத்திலே நோவுபடுகையாலே முடிந்து போகையிலே யொருப்பட்டு, *திருக்காட்கரை மருவியமாயன்தன் மாயம் நினைதொறு - நெஞ்சம் உருகுமால்* என்று அவனநுபவ தசையில் பரிமாறின சீலாதிகளை நினைக்குந்தோறும் அநுபவோபகரணமான நெஞ்சு சிதிலமாய்க்கரைந்து. *தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே* என்று தூதப்ரேஷண முகத்தாலே, *கிளிமொழியாளலற்றியசொல்* என்று ஆற்றுமையாலே அக்ரமமாகக்கூப்பிட்டு *கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்* என்று இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே ஏகாக்ரசித்தராய், (பதினுலாண்டு பத்துமாஸ மொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ திந ஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாக விரங்குகிற த்வரைக்கீடாக) பெருமாளைப்பிரிந்து பதினுலாண்டு பொறுத்திருந்த ஸ்ரீ பரதாழ்வான், *பூர்ணே சதுர்த்தச வர்ஷே* என்ற அவதி கழிந்த ஒருநாளில் பட்ட க்லேசமும், பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி, *மாஸாதூர்த்வம் ந ஜீவிஷ்யே* என்று திருவடியுடன் சொல்லிவிட்ட வநந்தரம் அவ்வொருமாஸத்தில் பட்ட க்லேசமும், க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போக ஒருபகலெல்லாம் பொறுத்திருந்த ஸ்ரீகோபிமார், அவன் பசுக்களின்பிற் குழையிலே வாராநிற்க, முற்கொழுந்தில் காணுமையாலே ஒரு ஸந்த்யையில் பட்ட க்லேசமுமெல்லாம் ஒரு க்ஷணத்திலேயாம்படி, *அவனை விட்டகல்வதற்கே யிரங்கி* என்றீடுபடுகிற த்வரைக்கீடாக.

[4] (இனிப் பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று) *நயநப்ரீதி: ப்ரதமம் சிந்தாபோகஸ் ததோநு ஸங்கல்ப:, நித்ராச்சேதஸ் தநுதா விஷயவிரக்திஸ் த்ரபாநாச:. உந்மாதோ மூர்ச்சா ம்ருதி ரித்யேதா: ஸ்மரதசா தசைவ ஸ்யு:* என்றும், *ப்ரதமஸ்த்வபிலாஷ: ஸ்யாத் த்விதீயம் சிந்தநம் பவேத், அநுஸ்ம்ருதிஸ் த்ருதீயந்து சதுர்த்தம் குணகீர்த்தனம். உத்யோக: பஞ்சம: ப்ரோக்த: ப்ரலாப: ஷஷ்ட உச்யதே. உந்மாதஸ் ஸப்தமோ ஜ்ஞேய: அஷ்டமோ வ்யாதிருச்யதே. நவமே ஜடாதசைவ தசமம் மரணம் ததா.* என்றும் சொல்லுகிறபடியே காமுகராயிருப்பார்க்கு தசமாவஸ்தையிலே மரணமாமாப்போலே, நம்பக்கல் பரபக்தியுக்தரான உமக்கும் நம்மைப்பெருவிடில் முடியும்படியான பரமபக்திதசை பத்தாம் பத்திலே பிறக்கத்தேடுகிறது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன விளம்பமில்லை, இனியுள்ளது பத்திலொன்று தசமதசையான மரணுவஸ்த்தையிலே பேறென்று. (நாட்கடலாகத் தம்பிக்கிட்டதாகாமல் நாளைவதுவைபோலே நாளிடப்பெற்றவர்) *நாட்கடலைக்கழிமினே* என்கிறபடியே விரஹவ்யஸநத்தாலே ஒருநாள் ஒருகடல்போலே துஸ்தரமாம்படி, *பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே* என்று தம்பியான பரதாழ்வானுக்கு நெடுக நாளிட்டுக் கொடுத்தாப்போலே யாகாமே, *நாளை வதுவைமணமென்று நாளிட்டு* என்று இன்றென்னில் வெள்ளக்கேடாம், சிலநாள் கழித்தென்னில் வறட்கேடாமென்று நினைத்து, நாளையென்று நாய்ச்சியார்க்கு நாளிட்டாப்போலே *மரணமானல்* என்று ஆரப்தசரீராவஸாநத்திலே பேருக அவன்தானே நாளிட்டுக்கொடுக்கப்பெற்று ஹ்ருஷ்டரானவர்,

[5] (இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபாந்தவாரக்ஷகா போக்யாஸுகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக்காட்டி) சரமோபாயோபேய பர்யந்தமாகத் தாமருளிச்செய்த ஹிதவசநம் கேட்டுத் திருந்தினவர்களை யொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத தம்முடைய க்ருபையாலே *இம்மடவுலகர்* என்று ஸம்ஸாரத்திலறிவுகேடரானவர்களுக்கு, *கொண்ட பெண்டிர்* என்றுதொடங்கி ஸந்நிதியிலே ஸ்நேஹிக்குமதொழியக் காணுதபோது ஸ்நேஹமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற பார்யாபுத்ராதிகள் பந்துக்களன்று, ப்ரளயாபத்ஸகனுனவனே பரமபந்துவென்றும், *துணையும் சார்வும்* *பொருள்கையுண்டாய்* *அரணமாவர்* என்ற பாட்டுக்களாலே அவனை யொழிந்தார் தாங்களுபகாரரைப் போலே ப்ரயோஜநமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர்கள்; ஆகையால் அவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்; தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை பண்ணினுரையும் விச்வஸிப்பித்து ரக்ஷிக்குமவனுய் அவதார முகத்தாலே ஸுலபனுய் ரக்ஷணுநுரூபமான குணங்களையுமுடையனுனவவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகரில்லையென்றும், *சதிரமென்று தம்மைத்தாமே சம்மதித்து* என்று தொடங்கி தங்களுக்கு போக்யைகளாக ஸம்பாதித்த ஸ்த்ரீகள் ஆபத்து வந்தவாறே உபேக்ஷிப்பர்கள், ஏக ப்ரகாரமாக ஸ்நிக்தனுயிருப்பானவனே, ஆனபின்பு அவர்கள் போக்யரல்லர், அவனே நிரதிசய போக்யனென்றும், *இல்லை கண்டீரின்பம்* என்று தொடங்கி, துக்கங்களிலே சிலவற்றை ஸுகமென்று ப்ரமிக்கிற வித்தனை போக்கி அவனை யொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்றில்லை யென்றும், *யாதுமில்லை மிக்கதனில்* என்று தொடங்கி அவனை யொழிய வேறென்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள் பண்டைநிலையுங்கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போவர்கள். ஆன பின்பு அவனை யொழிய உபாயமில்லையென்றும் இப்படி அவனை யொழிந்தாருடைய அபந்துத்வத்தையும் அரக்ஷகத்வத்தையும் அபோக்யதையையும் அஸுகத்வத்தையும் அநுபாயத்வத்தையும், அதுக்கு ப்ரதிகோடியானவவனுடைய

பரமபந்துத்வத்தையும் நிருபாதிகரக்ஷகத்வத்தையும் நிரதிசய போக்யதையையும் ஸுகரூபத்வத்தையும் நிரபேக்ஷோபாயத்வத்தையும் தர்சிப்பித்து இம்மடவுலகருடைய அபாந்தவாதிகள் ப்ரதிஸம்பந்தியை அவர்களுக்குக் காட்டி என்று வாக்ய யோஜநாக்ரமம்.

[6] (மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம்) *மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும் சிற்ற வேண்டா சிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்கள்* என்று இதுக்குமேல் சொல்லாவதொன்றில்லை. இது தன்னை ஸுக்ரஹமாகச் சொன்னோம், மஹாப்ருதிவியில் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் இது தனக்குப் பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா, சிந்தாமாத்ரமேயமையும் கேளிகோள்-என்கையாலே தனக்கு மேலொன்றின்றியே யிருப்பதாய், ஸங்க்ரஹேண உபதேசிக்கலாய், ஸர்வாதிகாரமாய் வரண ஸுகரமுமாயிருக்குமதாகவும்; *கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்* என்று *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று க்ருஷ்ணனை யொழிய வேறுபாயமில்லை யென்கையாலே ஸித்தமாய் பரம சேதநமாய் ஸர்வசக்தியாய் நிரபாயமாய் ப்ராப்தமாய் ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமா யிருக்குமதாகவும் சொல்லப்படுமதாய், *வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர் கற்று வைகல் வாழ்தல்* என்கிற யாவதாத்மபாவியான குணாநுபவத்துக்குடலான ஸித்தோபாயத்தை யுபதேசித்தும்.

[7] (அதில் துர்பலபுத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனைவாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி,) *ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம், நராணும் புத்தி தௌர்பல்யாதுபாயாந்தரமிஷ்யதே* என்கிறபடியே அந்த ஸித்தோபாயத்தில் மஹாவிச்வாஸம் பிறக்கைக்கடியான பாக்யமில்லாமையாலே இதரோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக அதிலிழிகையில் விச்வாஸமில்லாமையாகிற புத்தி தௌர்பல்யமுடையவர்களுக்கு *மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ – காலை மாலை கமலமலரிட்டு நீர்* *விண்டுவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்* *தேனைவாடா மலரிட்டுநீரிறைஞ்சுமின்* *தனதன்பர்க்கு* என்று பக்தியுக்தராய்க் கொண்டு ஸர்வகாலமும் புஷ்பாத்யுபகரணங்களாலே அவனை ஸமாராதநம் பண்ணி அவன்பக்கல் பக்தி நிஷ்டராகுங்கோளென்று அங்க ஸஹிதையான பக்தியை யுபதேசித்தும். (அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி) அதில் துஷ்கரத்வம், விளம்பபயம் ஆகிறவிவற்றாலே யநுஷ்டிக்க சக்தரல்லாதார்க்கு, *சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்* என்று நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாய் ஸர்வாதிகாரமுமாய் சரீராவஸாநத்திலே பலப்ரதமுமான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டும்.

[8] (அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம்) உபாயபல்குத்வ பல கௌரவ விரோதி பூயஸ்த்வங்களாகிற சங்காத்ரயத்தாலே அதில் வ்யவஸாயத்துக்குடலான சக்தியில்லாதார்க்கு, *திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளுந்துயர் பாடு சாராவே* என்று வசநத்தைப் பற்றாசாகப் பிடித்து அவன் திருத்திக் கொள்ளும்படியான உச்சாரண மாத்ரத்தை வெளியிட்டும். (ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று) உச்சாரணந்தனக்கும் தாமாக ஒரு பாசுரமிட்டுச் சொல்ல க்ஷமரன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்களெல்லாவற்றிலும் அயோக்யராயிருப்பார்க்கு. *இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணிமினவன் தாள்களையே* என்று இத்திருவாய் மொழியை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டு பாடி அவன் திருவடிகளில் விழுங்கோளென்று. (கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறு ரொன்பதாம்பத்தில்) அதாவது கீதோபநிஷதாசார்யன் தன்னுடைய

பரமக்ருபையாலே, *நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த* என்கிறபடியே சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான உபாயங்களெல்லாவற்றையும் உபதேசித்தாப்போலே, இவரும், ப்ராப்தியணித்தானவாறே ஸம்ஸாரிகள் ஒருவருமிழக்க வொண்ணுதென்கிற க்ருபையாலே யெல்லாமெடுத்துரைத்து அவ்வவருடைய அதிகாராநுகுணமாக உபாயங்களை யெல்லாமுபதேசித்தருளுகிருர் ஒன்பதாம்பத்திலென்கை.

(அவ) பத்தாம்பத்தில், இப்படி ஆபத்ஸகனுகையாலே அவ்வாபத்ரக்ஷணுநுரூபமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் மூலபூதமாய் நிரதிசயவைலக்ஷண்ய யுக்தமான திவ்யவிக்ரஹத்தோடே வந்துதோன்றி, தன்பக்கல் ந்யஸ்தபரரானவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும் தன்திருவடிகளைக்கிட்டி அனுபவிக்கப்பொருமையாலும் படுமார்த்தியை ஹரிக்கும் ஸ்வபாவனுனவன், கீழில்பத்தில் தம்முடைய த்வராநுகுணமாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப்பலம் அர்ச்சிராதிகதியாலே தேசவிசேஷத்திலேறப் போகையாகையாலே அதுக்கு ஆப்ததமனுனவன்தன்னை வழித்துணையாகப் பற்றி, இனி ப்ராப்தியில் கண்ணழிவில்லை என்று தமக்கேறநிச்சயித்தவிவர், மறைத்துவைத்த அர்த்தமுள்ளதும் வெளியிடவேண்டும்படியான தசையானவாறே, ப்ரதமோபதேச பாத்ரமான தம் திருவுள்ளத்துக்கு க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து, அப்படி பவ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கர்த்தவ்யாதிகளை வெளியிட்டு, முதலிலே உபக்ரமித்த பக்தி யோகத்தையும் நிகமித்து, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸுகரமாக ஆச்ரயணத்தை உபதேசித்து, அநுபவ கைங்கர்யங்களிலே நிற்கிறவர்களுக்கு சீலகுணமாகிற ஆழங்காலையுங்காட்டி, தம்பக்கல் விருப்பத்தாலே தம்திருமேனியில் அதிவ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவீச்வரனுக்கு அதின்தோஷத்தையுணர்த்தி, இப்போது தமக்குப் பரதந்தரனுய் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டுபோவதாக அத்யாதரம் பண்ணுகிறவனை, அநாதிகாலம் தம்மை ஸம்ஸரிக்க விட்டு உபேக்ஷித்திருந்த்துக்கு ஹேது வென்னென்று கேட்க, அவனும் இந்த்ரியவச்யதை முதலான ஹேது பரம்பரையை எண்ணி, அதுவும் மதாயத்த மென்றறியும் ஸர்வஜ்ஞரான விவர்க்குப் போக்கடி சொல்லுகையரிதென்று நிருத்தரனுய், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் அங்குள்ளாருடைய ஸத்காரத்தையும் அவ்வழியாலே போய்ப்பெறும் ஸ்வசரணகமலப்ராப்திபர்யந்தமாகக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அது மாநஸாநுபவ மாத்ரமாய் பாஹ்யகரணயோக்ய மல்லாமையாலே அத்தை யதாவாக ப்ராபிக்கவேணுமென்று பதறி அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணுத திருவாணையிட்டுத்தடுத்து, அது பெருவாணையல்லாமைக்கு ஹேதுக்களையும் சொல்லும்படியான தம்முடைய பரமபக்தியெல்லாம் குளப்படியாம்படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து தம்முடைய தாபங்களைப் போக்கின ப்ரகாரத்தை வெளியிடுகிருரென்கிருர்.

228) [1] சுரிகுழல் அஞ்சனப் புனல்மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக் காயாவென்னும் ஆபத்திற் கொள்ளும் காமரூப கந்ஊரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்திஹரனுனவன், [2] அருள்பெறும் போதணுகவிட்டதுக்குப் ஃலமான வானேறும் கதிக்கு அண்ட மூவுலகும் முன்னேடிக் கால் விழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனுகையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன் மகனவன் தம்பி ஆனை அரவம் மறையாளன் பெற்ற மைந்தனுகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்து மாத்தனை வழித்துணையாக்கி, [3] அறியச் சொன்ன ஸுப்ரஹாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து மீள்கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர் ஸஞ்சிதங் காட்டும் உஸெயானவாறே [4] முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணி மறவாது மருளொழி நகு

கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து, [5] வலஞ்செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுதுமென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ஶ்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் மந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் [6] பிணக்கறச் சார்வாக நிமமித்து [7]எண்பெருக்கி லெண்ணும் திருநாமத்தின் ஶப்தா ர்யங்களைச் சுருக்கி மாதவனென்று நிலயமாக்கிக் கரணத்ரயப்ரயோமவ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்து கொடுத்துச் செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ள வழி காவலிட்டு [8] மனம் திருத்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடு திருந்தினவாறே வந்து விண்ணுலகம் தரவிரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்ட வாக்கையிலே புக்குத் தானநகர்களை அதிலேவகுத்துக் குரவை துவரைகளில் வடிவு கொண்ட சபலனுக்கு ஜெஹஜொஷ மறிவித்து [9] மாயையை மடித்து வானேதரக் கருதிக் கருத்தின்கண் பெரியனுனவனை இன்று அஹேதுகமாக ஆஶ்ரித்த நீ அநாதியநாஶ்ர ஹேது சொல்லென்று மடியைப் பிடிக்க, [10] “இந்த்ரியகிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீர் என்னில், அவை யாவரையும் அகற்ற நீவைத்தவை யென்பர்; அது ஜெஹயோமத்தாலே யென்னில், அந்நாள் நீ தந்த சுமடென்பர்; முன்செய்த முழுவினையாலேயென்னில், அது துயரமே உற்ற விருவினை உன் கோவமுமருளுமென்பர்; [11] ஈவிலாத மதியிலே னென்னு மும்மதன்ரே கர்த்ருத்வ ஹொக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப் புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா ஹொக்தாவென்பர்; [12] யானே எஞ்ஞான்று மென்றத்தாலே யென்னில்; அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதம் செய்கை உன் தொழிலென்பர்; ஜீவப்ரக்ருதிசைதந்யம் நீங்கும் வ்ரத ஹேது: அகமேனியிலமுக்கறுக்கை அஹிமாநிக்ருத்யம்; [13] தான் நல்கும் ஙந்யம் நிருபாயிகம். ஸௌஹார்டும் எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்; பிணக்கிப் பேதியாத ஜ்ஞாநாதி வைகல்யமில்லை; ஏக மூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்நஃலித்வங்கள் நம்மது; [14] நாம் தனி நின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர், [15] நெறி காட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க, [16] அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ வொஷம் போலே ஏறப் பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேவஸமுஹ ஹொமீத காஹளஶங்வாஶீஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்குத் [17] தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டுக் கூசம் செய்யாத செய்திப் பிழை, [18] பற்றுக்கொம்பற்ற மதிகேடு, போரவிட்ட பெரும்பழி, [19]புறம்போனல் வருமிழவு, [20] உண்டிட்ட மூற்றீம்பு, அன்புவளர்ந்த அடியுரம், உயிருறவு [21] முதலளவு துரக்கைகளாலே பேரவா குளப்படியாம்படி கடல் போன்ற ஆஶரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறுர் பத்தாம்பத்தில்.

(வ்யா) [1] (சுரிகுழலஞ்சனப் புனல்மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக்காயாவென்னுமாபத்தில் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்திஹரனுனவன்) *சுரிகுழற்கமலக்கட் கனிவாய்* *அஞ்சனமேனி* *புனல்மைந்நின்றவரை போலும் திருவுருவம்* *பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கம்* *புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக் கட்செங்கனிவாய்* என்று அந்யோந்ய விலக்ஷணமாய் அதிமநோஹரமாய் அநுபவிதாக்களைத்தனித்தனியே ஆழங்கால் படுத்தவல்ல அவயவசோபையையும் அதுக்குப்பரபாகமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் விடாயர் முகத்திலே நீர் வெள்ளத்தைத் திறந்து விட்டாப்போலே ஸகலச்ரமங்களு மாறும்படி யிருக்கும் திருநிறத்தையுமுடைத்தாகச் சொல்லப்படுமதாய், *காமரூபங் கொண்டெழுந்தளிப்பான்* என்று ஆச்ரிதருடைய ஆபத்ரக்ஷணுநுரூபமாக வேண்டினபடி

பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் கந்தமாயிருக்கும் திவ்யவிக்ரஹத்தைக்கொண்டு தன்பக்கல் நிக்ஷிப்தபரரானவர்கள் அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்திலிருப்பாலும் அபீஷ்டமான தன் திருவடிகளைக் கிட்டாமையாலும் படும் ஆர்த்தியைத்தீர்க்கும் ஸ்வபாவனனவன்.

[2] (அருள்பெறும்போதணுகவிட்டதுக்குப் பலமான வானேறும் கதிக்கு அண்டமூவுலகும் முன்னேடிக் கால்விழுந்திடத்தே நிழற்றடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனுகையாலே, வேடன், வேடுவிச்சி, பக்ஷி, குரங்கு, சராசரம், இடைச்சி, இடையர், தயிர்த்தாழி, கூனி, மாலாகாரர், பிணவிருந்து, வேண்டடிசிலிட்டவர், அவன் மகன், அவன்தம்பி, ஆனை, அரவம், மறையாளன், பெற்றமைந்தன் ஆகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்து மாத்தனே வழித்துணையாக்கி) *அவனுடையருள் பெறும் போதரிதால்* *அவனருள்பெறு மளவாவிநில்லாது* என்று கீழில் பத்திலே க்ஷணகாலவிலம்பம் பொறுதபடி ஆர்த்தரான தமக்கு. *மரணமானல்* என்று ஆரப்தசரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷம் தருகிறேமென்றணித்தாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப் பலம், *வானேற வழிதந்த* என்று ப்ராப்யபூமியான பரமபதத்திலே சென்று புகுருகைக்குவழியாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அர்ச்சிராதிகதியாலே போகப் பெறுகையாலே அவ்வர்ச்சிராதிகதிக்கு, ராஜகுமாரன் வழிபோம்போது வழிக்குக்கடவார் முன்னேடி நிலம்சோதித்து நிழலும் தடாகமும் பண்ணி பின்னே கொண்டுபோமாப்போலே, *அண்டமூவுலகளந்தவன்* என்று திருவுலகளக்கவென்றொரு வ்யாஜத்தாலே முன்னேடி நிலம் சோதித்து, *அவனடி நிழல்தடம்* என்று காளமேகமான தன் கால் விழுந்தவிடத்தே நிழலும் தடாகமுமாம்படிபண்ணி, அமுதமளித்த பெருமானுகையாலே, *பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்* என்கிறபடியே பாதேயமாகத் தன்திவ்யகுணம்ருதத்தை வர்ஷிக்குமவனுய், *தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம்* என்றும், *கூத்தன் கோவலன்* என்றும் சக்ரவர்த்தி திருமகனுயும் க்ருஷ்ணனுயும் வந்தவதரித்தவனுகையாலே, *குஹமாஸாத்ய தர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம் ப்ரியம்* என்னும்படி *மாழைமான் மடநோக்கி உன்தோழியும்பியெம்பி* என்று பிராட்டியையும் இளையபெருமாளையும் முன்னிட்டு, *உகந்த தோழன் நீ* என்று விஷயீகரிக்கப்பெற்ற **ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்**, *ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம்* என்கிறபடியே தானே சென்று கிட்டி விருந்துண்டு, *சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந* என்னும்படி தன் விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே பூதையாக்கின **சபரி**. ஸ்ரீகார்யார்த்தமாக தேஹத்தை யழியமாறினவரென்னுமுகப்பாலே *யா கதிர் யஜ்ஞசீலாநாம் ஆஹிதாக்நேச் ச யா கதி:, அபராவர்த்திநாம் யாச யாச பூமிப்ரதாயிநாம். மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாந்நுத்தமாந்.* என்று விஷயீகரிக்கப்பட்ட **ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜர்,**

குரங்கென்றவிது ஜாத்யேகவசநமாகையாலே *ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி* என்று அத்தலையித்தலையாய்ச் சென்றங்கீகரிக்கப்பெற்ற வாநராதிபதியான மஹாராஜரும், பரிகரமான **வாநரவர்க்கமும்**. *ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்* என்று ஒரு ஹேதுவு மின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஸ்வஸம்ச்லேஷவிச்லேஷைக ஸுகது:கராம்படியாக விஷயீகரிக்கப்பெற்ற *அயோத்தியில் வாழும் **சராசரம்**, *சிந்தயந்தி ஜகத்ஸுதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம், நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா* என்று விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமே உபாயமாக வீடுகொடுக்கப்பெற்ற **சிந்தயந்தி**. வெண்ணெய் களவு காணப்புக்கவிடத்தே தொடுப்புண்டுவந்து தம்மகத்தே புகப் படலைத்திருகி வைத்து மோக்ஷம் தராவிடில் காட்டிக்கொடுப்பேனென்று மோக்ஷம் பெற்ற **ததிபாண்டர்**, நாமரூபங்களுள்ளவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு சேதநாதிஷ்டாநமுண்டாகையாலே இதுக்கு மோக்ஷம் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற அவன் நிர்ப்பந்தத்துக்காக மோக்ஷம் கொடுக்கப்பெற்ற **தயிர்த்தாழி**. *ஸுகந்தமேதத் ராஜார்ஹம்

ருசிரம் ருசிராந்நே, ஆவயோர் கரத்ரஸத்ருசம் தீயதாமநுலேபநம்.* என்று பூசும் சாந்தபேக்ஷிக்க அநந்ய ப்ரயோஜநமாகக் கொடுத்த ப்ரீதியாலே விசேஷ கடாக்ஷ விஷய பூதையான **கூனி.**

தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமி என்று அநந்யப்ரயோஜநமாக பூவைக்கொடுத்த உகப்பாலே *தர்மே மநச்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி, யுஷ்மத்ஸந்ததிஜாதாநாம் தீர்க்கமாயுர்ப்பவிஷ்யதி* என்று விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணப்பெற்ற **ஸ்ரீமாலாகாரர்,** *நவம் சவமிதம் புண்யம் வேதபாரகமச்யுத, யஜ்ஞசீல மஹாப்ராஜ்ஞ ப்ராஹ்மணம் சவமுத்தமம்.* என்று *யதந்ந: புருஷோ பவதிப்படியே பிணவிருந்திட்ட **கண்டாகர்ணன்.**

*வேண்டடிசிலுண்ணும்போதீதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்கொள்ளும் பத்தவிலோசனத்தில் பக்தி புரஸ்ஸரமாக அடிசில் கொண்டுவந்திட்ட **ருஷிபத்நிகள்.** *மீள வவன் மகனை* என்று ஹிரண்ய புத்ரனைய் வைத்துத் தன்னருளுக்கு விஷயமாம் படி பக்தனை **ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன்,** *அவன் தம்பிக்கு* என்னும்படி ராவணனுநுஜனைய் *அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம்* இத்யாதிப்படியே ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டு, *ராகவம் சரணம் கத:* என்று திருவடிகளையடைந்த **ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்,** *பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம், ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண:* என்று ஸ்வயத்நத்தை விட்டு ப்ரபந்நனைய் ஸ்வாபிலஷித கைங்கர்யம் பெற்ற **ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான்,** *நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம் வெருவிவந்து நின்சரணெனன* என்கிறபடியே பெரிய திருவடிக்கஞ்சி வந்து திருவடிகளைச் சரணமாக வடைந்த **ஸுமுகன்,** *மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன்* என்று க்ருஷ்ணவதாரத்தில் தன்னுடைய பால்ய சேஷ்டிதாதிகளை ஸாக்ஷாத்கர்த்துகாமனைய் தபஸ்ஸு பண்ணி அப்படியே காட்டியருளக்கண்டு அனுபவித்தவநந்தரம் நித்யாநுபவத்தை அபேக்ஷித்த **கோவிந்தஸ்வாமி,** *மாமுனி பெற்ற மைந்தன்* என்று ம்ருகண்டு புத்ரனைய் மோக்ஷார்த்தமாகத்தன்னை வந்தடைந்த **மார்க்கண்டேயன்,** இவர்களாகிற நாநாஜாதிதையாலும் இப்படி பதினெட்டாக வெண்ணலாம்படியிருக்கையாலும், பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் போலேயிருந்துள்ள வித்திரளை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தானே துணையாய்க் கொண்டு நடத்துமவனைய், *திருமோகூராத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண்* *காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி* என்னும்படி திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்தனை காளமேகத்தை வழித்துணையாகக்கொண்டு.

[3] (அறியச்சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து மீள்கின்றதில்லை யென்று நிச்சித்திருந்தவர்) *நாமுமக்கறியச்சொன்ன நாள்களும் நணியவான* என்றும் *நாளேலறியேன்* என்றும் *மரணமானல்* என்றும் நானுங்களுக்குச் சொன்ன நாள் ஆஸந்நமாய்த்தென்று பிறர்க்கும் பேசும்படியாய், *ஸுப்ரபாதாச மே நிசா* என்றும், *ஸுப்ரபாதாத்ய ரஜநீ மதுராவாஸ யோஷிதாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் ப்ராப்தியணித்தானவாறே நல்விடிவான நாளிலே, *துணை பிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலை* *பசுமேய்க்கப்போகேல்* *என்கைகழியேல்* *அவன் பசுநிரை மேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன* என்று தமக்குத்துணையான வவனைப் பசுமேய்க்கையாகிற அபிமதத்தைப்பற்றவும் போகாதபடி பண்ணி *மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித் துயர்கடிந்தோம்* *நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்* என்று ஸம்ஸார துரிதம் மறுவலிடாதென்று, *நபிபேதி குதச்சந* என்கிறபடியே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதபடி நிச்சயித்திருந்தவர், (ஸஞ்சிதம் காட்டும் தசையானவாறே) மரண தசையானவளவிலே ஸஞ்சிதமாய்ப் புதைத்துக்கிடக்கும் மஹாநிதிகளைப் புத்ராதிகளுக்குக் காட்டுவாரைப்போலே, தமக்கு பகவத்ப்ராப்தி

யணித்தானவாறே, ஒருவருமிழக்கவொண்ணுது, எல்லார்க்கும் ஹிதாஹிதங்களறிவிக்க வேணும் என்று பார்த்து.

[4] (முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து) *தொழுதெழென் மனனே* என்று ப்ரதமத்திலே உபதேசிக்கும்படி, *முந்துற்ற நெஞ்சே* என்கிறபடியே தம்மிலும் பகவத் விஷயத்திலே முற்பட்டு நிற்கிற தம் திருவுள்ளத்திற்கு, *பணி நெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரனை* *வாழி யென்னெஞ்சே மறவாது வாழ்கண்டாய்* *மருளொழி நீ மடநெஞ்சே* *நரகத்தை நகு நெஞ்சே* *வாழிமனமே கைவிடேல்* என்று நம் ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் தானே போக்கி யடிமை கொள்ளும் ஸர்வஸ்மாத்பரனை அநுபவிக்கப்பார். உனக்கு இஸ்ஸம்ருத்தி மாறுதே சென்றிடுக. கைபுகுந்தென்னு இதர விஷயங்களில் செய்யுமத்தை இவ்விஷயத்திலும் செய்யாதேகொள்; *திருவாறன்விளையதனைமேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல்* என்று ப்ராப்யவஸ்து கிட்டிற்றுகில் இங்கேயடிமை செய்யவமையாதோ வென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நசையாலே ப்ரமிப்பதொன்றுண்டுனக்கு, அத்தைத் தவிரப்பார்; உத்தேச்ய வஸ்து ஸந்நிஹிதமாய்த்தென்று இத்தையே பார்க்குமித்தனையோ; நம்மையும் பார்க்க வேண்டாவோ; நான் பரமபதத்தேறப் போகா நின்றேன், நெடுநாள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி யெளிவரவுபடுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப் போருகிடாய்; நமக்கு இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து. அத்திருமலையைக் கைவிடாதேகொள் என்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை அவச்யகரணீயமாம்படி விதித்து. (நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து) தம் திருவுள்ளம் போலே அந்தரங்கரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை *தொண்டீர்வம்மின்* என்று பகவத்விஷயத்தில் சபலராணுர்! வாருங்கோளென்றழைத்து.

[5] (வலஞ்செய் தெண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுது மென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டு) *கொண்ட கோயிலை வலஞ்செய்திங்காடுதும் கூத்தே* என்று அவனெழுந்தருளி நிற்கிற தேசத்தைக் குறித்து அநுகூலவ்ருத்தியைப்பண்ணி ஹ்ருஷ்டராவோம் வாருங்கோளென்கையாலே கர்த்தவ்யமும், *எண்ணுமினெந்தை நாமம்* என்று ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோளென்கையாலே ஸ்மர்த்தவ்யமும், *பேசுமின் கூசமின்றி* என்று உங்களயோக்யதை பார்த்துக் கூசாதே திருவனந்தபுரத்திலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கிறவனைப் பேசுங்கோளென்கையாலே வக்தவ்யமும், *நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்* என்று நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையீர்! நாம் சொல்லுகிறத்தைக் கேளுங்கோளென்கையாலே ச்ரோதவ்யமும், *படமுடையரவில் பள்ளி பயின்றவன் பாதங்காண நடமினோ* என்று திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோளென்கையாலே த்ரஷ்டவ்ய கந்தவ்யங்களும், *அனந்தபுரநகர் புகுதுமின்றே* என்று இச்சை பிறந்தவின்றே திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப்புக வாருங்கோளென்கையாலே வஸ்தவ்யமுமாகிறவை யெல்லாமவர்களுக்கு வெளியிட்டு.

[6] (பிணக்கறவை சார்வாக நிகமித்து) உபக்ரமித்தவர்த்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கை சாஸ்த்ரக்ரமமாகையாலே. *பிணக்கற* என்கிறபாட்டிலே *வணக்குடைத்தவ நெறி* என்று உபக்ரமித்த பக்தியோகத்தை, *சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்* என்ற ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி நிகமித்து. –இதின் பட்டோலையான

க்ரந்தத்திலே “வீடுமுன் முற்றவும் பத்துடையடியவரிலே உபதேசிக்கத்தொடங்கின ஸாத்யஸித்த ரூபமான ஸாதநத்வயத்தையும் *தவநெறிக்குப் பரமன் பணித்த* என்று நிகமித்து” என்றவர் இதிலே இப்படி அருளிச்செய்வானென்னென்னில், அது *வீடுமுன் முற்றம் ப்ரபத்தி பரமாகவும் *பத்துடையடியவர் பக்தி பரமாகவும் பூர்வர்கள் நிர்வஹித்த கட்டளையைப் பிடித்தருளிச்செய்தார். இது *வீடுமின் முற்றத்தையும் பக்திபரமாக்கி யோஜித்தருளின எம்பெருமானுர் நிர்வாஹக் கட்டளையைப் பிடித்தருளிச் செய்தார். இதிறே ஸகலவ்யாக்யாநஸித்தமுமாய் ஈட்டிலும் ப்ரதாந யோஜனையுமாயிருக்குமது; இந்த க்ரமத்திலேயிறே இவர்தாம் முதல்பத்தில் பக்தியையுபதேசிக்கிருரென்றருளிச் செய்ததும்; ஆகையால் அது முன்புள்ளாரருளிச் செய்தபடியைப்பற்ற வருளிச்செய்தார்; இது எம்பெருமானுர் யோஜனையாய் பின்புள்ளாரெல்லாரும் அருளிச்செய்து கொண்டு போந்த மர்யாதையைப்பற்ற வருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளுமித்தனை. *வணக்குடைத்தவநெறி* என்கிறவிது ப்ரபத்திபரமாகவும் ஒரு யோஜனை ஈட்டிலே தோன்றியிருக்கையாலே (பிணக்கறவை) என்கிறவிதிலே பக்திப்ரபத்திகளிரண்டையும் கூட்டிக்கொண்டு; *சார்வேதவ நெறியிலே, *சார்வேதவ நெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்* என்றும், *பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்* என்றும் இரண்டையும் நிகமிக்கிருரென்ருலோ வென்னில், அதுக்குமநுபபத்தியுண்டு. *பிணக்கற என்கிற பாட்டிலே ப்ரபத்திபரமான யோஜனையுண்டாளுலும் விகல்பமொழிய ஸமுச்சயம் கூடாமையாலே. ஆகையாலே ஸகலவ்யாக்யானங்களுக்குஞ்சேர, *பிணக்கறவில் உபக்ரமித்த பக்தியை நிகமிக்கிருரென்ன வமையும். ஆனுல், பக்த்யுபதேசோபக்ரமம் *வீடுமின்முற்றத்திலேயாயிருக்க பிணக்கறவை யென்பானென்னென்னில் “*வீடுமின் என்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலம்பநமந்த்ரமாக உபதேசித்து” என்று அத்தையுமிதுக்கு சேஷமாக வொருங்கவிட்டுக் கொண்டுவந்து “அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்றிருபசை மலமற வுணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வது” என்று தாம் யோஜித்த க்ரமத்தைப்பிடித்து முதல்பத்தில் தொடங்கின பக்தியோகத்தையென்றபடி. “பிணக்கறத்தொடங்கி வேதப்புனித விறுதிசொன்ன” என்றிறே கீழுமருளிச்செய்தது. ஆகவிப்படி முதல்பத்திலுபக்ரமித்த பக்தியை நிகமித்துக்கொண்டு.

[7] (எண்பெருக்கிலெண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி) *எண் பெருக்கந்நலத்தொண்பொருளீறில வண்புகழ் நாரணன்* என்று முதல்பத்திலே பஜநாலம்பநமாகச் சொல்லப்பட்டதாய், *எண்ணும் திருநாமம்* என்று பஜநதசையில் அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமான திருமந்த்ரத்தினுடைய சப்தத்தையும் அர்த்தத்தையும், *நாரணம்* என்றும், *நாரணனெம்மான்* இத்யாதியாலும் ஸுக்ரஹமாம்படி சுருங்கவுபதேசித்தும். (மாதவனென்று த்வயமாக்கி) பூர்வோத்தரவாக்யங்களில் ஸ்ரீமத்பதார்த்தங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றிக்கொண்டு, *மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்* என்று கீழ்ச்சொன்ன நாராயண சப்தத்தோடே மாதவனென்கிற வித்தை இரண்டு பர்யாயம் சேர்த்துச்சொல்ல வல்லீர்களாகிலென்கையாலே அந்தத் திருமந்த்ரத்தை அதினுடைய விசதாநுஸந்தாநமான த்வயரூபேண வெளியிட்டு. (கரணத்ரயப்ரயோகவ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்துகொடுத்து) ஈச்வரன் தம்மைக் கொண்டுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியாலும் கேட்கிறவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படியாகவும் சுருங்கக்கொண்டு, *தாள்வாய் மலரிட்டு நாள்வாய் நாடீர்* *பாடீரவன் நாமம்* *சுனைநன் மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே* என்றிப்படி கரணத்ரயத்தாலும் ப்ரயோகிக்கப்படும் பகவதாச்ரயணவ்ருத்தியை, பரந்த சடங்குகளைச்சுருங்க அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகமான

ப்ரயோகவ்ருத்தியாக்கிக் கையோலை செய்துகொடுக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகளுக்கு தர்சிப்பித்து. (செஞ்சொற்கவிகளுக்குக் கள்ளவிழி காவலிட்டு) *செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத் தாட்செய்மின்* என்று அவனுக்கடிமைசெய்வீர்! அவனுடைய சீலாதிகளிலே அகப்பட்டழுந்திப் போகாமல் உங்களுயிரை நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யப்பாருங் கோளென்று உபதேசிக்கையாலே அநுபவகைங்கர்யங்களோடே நடக்கிற ஸகோத்ரிகளுக்கு அரணழியாமல் கள்ளவழி காவலிடுவாரைப்போலே சீலகுணமாகிற ஆழங்காலில் இழியாதே கொள்ளுங்கோளென்று வஞ்சக்கள்வன் உள்கலந்தழிக்கும் வழிக்குக் காவலிட்டு.

[8] (மனம் திருத்தி வீடுதிருத்தப்போய் நாடு திருந்தினவாறே வந்து விண்ணுலகம் தரவிரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்டவாக்கையிலே புக்குத் தான நகர்களை
அதிலே வகுத்து குரவைதுவரைகளிலே வடிவுகொண்ட சபலனுக்கு தேஹ தோஷமறிவித்து) *தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி* என்று *வளவேழுலகிலே அயோக்யரென்றகன்ற தம்மைத் தன் சீலவத்தையைக்காட்டி மனஸ்ஸைத்திருத்திச் சேர்த்துக்கொண்டு "இன்னமுமிவர் இங்கேயிருக்கில் அயோக்யரென்றகலுவர், அகலவொண்ணாத தேசத்தேறக் கொண்டுபோகவேணும்" என்று *வீடுதிருத்துவான்* என்கிறபடியே பரமபதத்தைக் கோடிப்பதாகப்போய், அது செய்து மீளுவதற்குமுன்னே *ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்* என்கிறபடியே தம்முபதேசத்தாலே நாடெல்லாம் திருந்தி, தானிங்கே தம்மைவைத்துக்கொள்ள நினைத்த காரியமும் தலைக்கட்டினவாறே வந்து, *இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்* என்று மீளவந்து பரமபதத்தேறக் கொண்டுபோகையிலே த்வரித்து, சரமசரீரமாகையாலே தம்முடைய திருமேனியில் தனக்குண்டான வ்யாமோஹத்தாலே கொண்டு போக விரைந்து, அத்தையுங்கூடமறந்து, *கோவிந்தன் குடிகொண்டான்* என்கிறபடியே ஸபரிகரனாய்க் கொண்டு, *என்மாயவாக்கை யிதனுள் புக்கு* என்று த்யாஜ்யமென்று குந்தியடியிட்டுத்தாம் சரக்குக் கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்கிற தேஹத்தினுள்ளே தான்புகுந்து, *திருமாலிருஞ்சோலைமலையே* என்கிற பாட்டின்படியே *தானநகர்கள்* என்று தனக்கு வாஸஸ்தாநமான திவ்யநகரங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை யெல்லாம் ஓரோரவயவங்களிலே பண்ணி எல்லாமிதுக்குள்ளேயாக வகுத்து, *அங்கநா மங்கநாமந்த்ரே மாதவோ மாதவம் மாதவஞ் சாந்தரேணாங்கநா* என்கிறபடியே திருக்குரவையில் பெண்களோடே அநேகவிக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி அநுபவித்தாப் போலவும், *ஏகஸ்மிந்நேவ கோவிந்த: காலே தாஸாம் மஹாமுநே, ஜக்ராஹ விதிவத் பாணீந் ப்ருதக் கேஹேஷு தர்மத:, உவாஸ விப்ர ஸர்வாஸாம் விச்வரூபதரோ ஹரி:* என்கிறபடியே ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் தேவிமாருடனே பதினாறாயிரம் விக்ரஹம் கொண்டு அநுபவித்தாப்போலவும்; அநேக விக்ரஹம் கொண்டு தம்முடைய அவயவங்கள் தோறும் அநுபவிக்கும்படி தம் திருமேனியிலே அதிசபலனானவனுக்கு, *பொங்கைம் புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்களான உன் மாமாயை – மங்கவொட்டு* என்று ஸ்வதேஹ தோஷத்தை அறிவித்து, இத்தை விடுவிக்கவேணும் என்று கால்கட்டி.

[9] (மாயையைமடித்து) அவனும் இத்தை விடுவிப்பதாக அநுமதிபண்ண, ப்ரீதராய் *மடித்தேன் மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை* என்று ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மாயையுண்டு மூலப்ரக்ருதி, அத்தை திரிய விடுவித்தேனென்று செருக்கி. (வானே தரக்கருதிக் கருத்தின்கட் பெரியனானவனை) *வானே தருவானெனக்காய்* என்று

தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானுக வொருப்பட்டு, *கருத்தின் கட்பெரியன்* என்று உபயவிபூதியோகத்தால் வரும் அந்யபரதையடையத்தீர்ந்து, தம்மையவ்வருகே கொடு போகையிலும் ஆதிவாஹிகரை நியமிக்கையிலும் தான் முற்பாடனுய்க் கொண்டுபோகையிலும் பெருக்கப்பாரியா நிற்கிறவனே. அன்றிக்கே – (மாயையை மடித்து) என்கிறத்தை மேலோடு சேர்த்து *மனைவாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை மடித்தேன்* என்று தாம் பேசும்படி அசித்ஸம்பந்தத்தை யறுத்து, *வானே தருவான் என்று தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானுக உத்யோகித்த, *கருத்தின் கட்பெரியன்* என்று தம்மாலெண்ணி முடிக்கவொண்ணுதபடி தங்கார்யத்தில் த்வரிக்கிறவனே யென்றுமாம். ஆகவிப்படி தாம் சொன்னபடி செய்யக்கடவனுய், தம்மைக் கொண்டு போகையிலே மிகவும் பாரிக்கிறவனே. (இன்று அஹேதுகமாக வாதரித்த நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியைப்பிடிக்க) *இன்றென்னைப் பொருளாக்கி* என்று தொடங்கி இன்றிப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த நீ அநாதிகாலமென்னை உபேக்ஷித்திருந்ததற்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யவேணுமென்று மடியைப் பிடித்துக்கேட்க, இதுக்குச் சொல்லலாமுத்தரமென்னென்று தன்னிலே நிரூபித்து, இவையொன்று மிவர்க்குச் சொல்லத்தகாதன வென்று அவன் நிருத்தரனுய் நின்றமையை நெடுக உபபாதிக்கிருர் மேல். ஈச்வரன் நிரூபித்த க்ரமந் தானிருக்கும்படி:-

[10] (இந்த்ரிய கிங்கரராய் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில், அவையாவையுமகற்ற நீ வைத்தவை யென்பர்) *யூயமிந்த்ரிய கிங்கரா:* என்கிறபடியே அநாதிகாலம் இந்த்ரியவச்யராய், *தூராக்குழி தூர்த்தெனைநாளகன்றிருப்பன்* *அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்* என்று துஷ்பூரமான இந்த்ரியங்களுக்கிரையிட்டு எத்தனை காலமுன்னையகன்றிருக்கக்கடவேன். அல்பரஸங்களாய் அநேகவிதங்களா யிருக்கிற சப்தாதி விஷயங்களைப் பசையுண்டாக ப்ரமித்து எதிர்ப்பசை கொடுத்துப் புசித்து ஸர்வசக்தியான உனக்குமெட்டாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே கைகழியப்போனேனென்று நீர் தானே பேசும்படியான சப்தாதி விஷயப்ராவண்யமன்றோ நீர் அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்கு ஹேதுவென்னில்; ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த* என்றும், *அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்கள்* என்றும் விஷயங்களும், அவற்றில் ப்ராவண்ய ஹேதுவான இந்த்ரியங்களும் எத்தனையேனுமளவுடையாரே யாகிலும் கலங்கப்பண்ணி நீ வேண்டாதாரை அகற்றுகைக்கு வைத்தவையன்றோவென்பர். (அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில் அந்நாள் நீதந்த சுமடென்பர்) அந்த இந்த்ரியவச்யதைக்கடி குணத்ரயாத்மகமான சரீர ஸம்பந்தமன்றோவென்னில், *அந்நாள் நீதந்த வாக்கை* *அது நிற்கச்சுமடு தந்தாய்* என்று அதுவும் தந்தாய் நீயன்றோவென்பர். (முன்செய்த முழுவினையாலே யென்னில், அது துயரமேயுற்றவிருவினை யுன்கோவமுமருளுமென்பர்) அந்த தேஹ ஸம்பந்தத்துக்கடி, *முன் செய்த முழுவினை* என்று நீர்சொன்ன அநாதிகாலார்ஜித புண்யபாபரூபகர்மமன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில், *துயரமேதரு துன்பவின்ப வினைகளாய்* *உற்றவிருவினையாய்* என்று அசேதநமுமாய் அசக்தமுமாய் நச்வரமுமாயிருந்துள்ள புண்ய பாபரூபகர்மங்கள் உன்னுடைய நிக்ரஹாநுக்ரஹ ரூபேண பலிக்கு மவையாகையாலே கர்மமும் நீயிட்டவழக்கென்பர்.

[11] (ஈவிலாத மதியிலேனென்னு மும்மதன்றோ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப்பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா வென்பர்) *ஈவிலாத தீவினைகளெத்தனை செய்தனன் கொல்* என்று முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற கொடிய பாபங்களிலே எத்தனை பண்ணினேனென்றும்,

மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ என்று நான் பண்ணின பாபமேயோ அனுபவித்தாலும் மாளாதென்றும் நீரே சொல்லுகையாலே கர்த்ருத்வமும் போக்த்ருத்வமும் உம்மதன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில்; *தானுங்காரமாய்ப்புக்கு தானே தானே யானன்* என்று தானபிமானியாய்ப்புக்கு ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அபிமானத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அபிமானியானனென்றும், *செய்கைப்பயனுண்பேனும் யானே* என்று நம்முடையபடியை யநுகரித்துச் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸகலகர்மங்களினுடைய பலபோக்தாவும் நானே யென்றும், *கருமமும் கருமபலனுமாகிய* என்று புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியாமகனுய் என்றும் சொன்னவராகையாலே, கர்மகர்த்தாவும் தத்பலபோக்தாவும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே கர்த்தாவும் போக்தாவும் நீயேயென்பர். (கருமமும் கருமபலனுமாகிய) என்கிறவித்தால் கர்ம கர்த்த்ரு தத்பலபோக்த்ரு தாதநீயம் விவக்ஷிதமாகையாலே யாய்த்து இவ்விடத்தில் இவர் இச்சந்தையை யெடுத்தது.

[12] (யானே எஞ்ஞான்று மென்றத்தாலே யென்னில், அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதஞ் செய்கை உன் தொழிலென்பர்) *யானே யென்னையறியகிலாதே யானே யென்தனதே யென்றிருந்தேன்* என்றும் *எஞ்ஞான்றுநாம்* என்று தொடங்கி, *மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி* என்றும் நீர் சொன்ன அஜ்ஞான அந்யதா ஞானதிகளாலே காணும் உமக்கந்த கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களுண்டாய்த் தென்று சொன்னேமாகில்; *அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய்* *மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்* *உள்ளம் பேதஞ் செய்திட்டு உயிருண்ட வுபாயங்களும்* என்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களிரண்டும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாநாதிகளை விளைக்கையும் உன் க்ருத்யமென்பர். (ஜீவப்ரக்ருதி சைதந்யம் நீங்கும் வ்ரதஹேது, அக மேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநிக்ருத்யம்) *யாதானுமோராக்கையில் புக்கு* இத்யாதிபடியே ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி விசிஷ்டனுய்க் கொண்டு ஸ்வகர்மாநுகுணமாக நாநாவித சரீரங்களிலே ஒன்றுவிட்டு ஒன்றைப்பற்றித் தடுமாறித் திரியும் ஜீவனுக்கு தேஹேந்த்ரியத்வேந போக்யத்வேநாவஸ்திதையான ப்ரக்ருதியைப்பற்றிக் கிடக்கிற சைதந்யம், *யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களிலே ஏதேனுமொன்றையவலம்பித்து நம்மை விட்டகலும் வ்ரதத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்ப தொன்று, *அகமேனியொழியாமே* என்று நமக்கந்தரங்க சரீரமான இவ்வாத்மாவைப்பற்றிக் கிடக்கிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தரூப மாலிந்யத்தைப் போக்குகை, இவ்வாத்மாவுக்கபிமானியான நம்முடைய க்ருத்யமாயிருந்தது. அன்றிக்கே (ஜீவப்ரக்ருதி) இத்யாதிக்கு, *இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம்* என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனுகிற ப்ரக்ருதியில் கிடக்கிற சைதந்யம், *யாதானும் பற்றி நீங்கும்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றைப் பற்றி நம்மைவிட்டகலும் வ்ரதஹேதுவாயிருப்பதொன்று; அசித்து சரீரமாயிருக்கச்செய்தே அப்படியன்றிக்கே, *அகமேனி* என்று நமக்கு அந்தரங்க சரீரமாயிருக்கிற இவ்வாத்மவஸ்துவில் கிடக்கிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தரூபமான மாலிந்யத்தைப் போக்குகை இதுக்கு அபிமானியான நம்முடைய க்ருத்யமாயிருந்த்தென்னவுமாம்.

[13] (தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம்) *நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும் வினையேற்கே, நல்கத்தானகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்* என்னும்படி நாம் ஸ்நேஹ பூர்வகமாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தம் நிருபாதிகமாயிருந்தது. (ஸௌஹார்த்த மெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்) *தனிமாப்புகழே யெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த்தான் தோன்றி* என்று நாமரூபங்களையிழந்து தமோபூதமான ஸமயத்திலே

இவற்றையுண்டாக்க நினைத்த அத்விதீயமான மஹாகுணமென்கிற ஸௌஹார்த்தம், காலதத்வமுள்ளதனையும் ஒருவன் பண்ணுமுபகாரமேயென்று அத்தையே அநுஸந்திப்பார் ஹ்ருதயத்திலே நிற்கும்படியாக என்கையாலே அந்த ஸம்பந்தமடியாக ஸர்வர்க்கும் நன்மையை ஆசாஸிக்கைக்கடியான ஸௌஹார்த்த குணத்திலும் கண்ணழிவு சொல்லப்போகாது. (பிணக்கிபேதியாத ஜ்ஞாநாதிவைகல்யமில்லை) *பிணக்கியாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞான மூர்த்தியினாய்* என்னும்படி ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் நாமரூபவிபாக ரஹிதமாம்படி கலசி, ஸ்ருஷ்டி தசையிலே ஒருவர் கர்மம் ஒருவர்க்குத் தட்டாதபடி பிரித்து ஸ்ருஷ்டித்தும், தனக்கொரு பேதமின்றிக்கேயிருக்கும் ஜ்ஞாநாதிகளையுடைய நமக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவு சொல்லவிடமில்லை. (ஏக மூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்ந பலித்வங்கள் நம்மது) *ஏகமூர்த்தி* என்கிற பாட்டிலே காரணங்களோடு கார்யங்களோடு வாசியற ஸகலத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அவற்றினுடைய தாரணார்த்தமாக அந்தராத்மாவாய் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களினுடைய ரக்ஷணத்துக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளி, இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒருபடிபட்ட அநுக்ரஹ சீலனாகைக்கடியான ப்ராப்தியையுடையையான நீ உன் திருமேனிக்கு வேண்டும் போகோபகரணங்களெல்லாம் *பூசும் சாந்திற்படியே என்பக்கலிலே யுண்டாக்கி நிர்த்துக்கனாயேயென்று இவர் பேசினபடியே இவரைப் பெறுகைக்கு யத்னம் பண்ணுகையும் பெற்றாலுகக்கும் பலித்வமும் நமக்கேயுள்ள தொன்றாயிருந்தது.

[14] (நாம் தனிநின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அவனே யறிந்தனமே என்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்) *தனி நின்ற சார்விலாமூர்த்தி* என்று கார்யவர்க்கமழிந்தவன்று ஸச்சப்தவாச்யனாய் நின்று *ருத்ரம் ஸமாச்ரிதா தேவா:* இத்யாதி ப்ரக்ரியையாலே உனக்கோர் அபாச்ரயமில்லாதபடி யிருக்கிறவனே! என்கையாலே நாம் வேண்டிற்றைச் செய்யும்படி நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனென்று அறுதியிட்டு, *அவனே அகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான்* என்று தொடங்கி, *அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே* என்று ஸகல கார்யங்களிலும் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷனாய் ஸ்வாதீந ஸகல சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதிகனா யிருக்குமவனென்றறிந்தோம் என்று சொல்லும்படியான ஸர்வஜ்ஞராயிருப்பாரொருவரிவர்.

[15] (நெறிகாட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க) *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ* என்கிறபாட்டிலும் *அருகும் சுவடும் தெரிவுணரோம்* என்கிறபாட்டிலும் உபாயாந்தரத்தைக் காட்டி அகற்றப்பார்க்கிறாயோ? உன்னுடைய விலக்ஷணமான திருமேனியை நீயே காட்டியனுபவிப்பிக்கிறாயோ, பழையதாக அஜ்ஞனாய்ப் போருகிறவென்னை யென்செய்வதாக நினைத்தாய், இத்தையருளிச்செய்ய வேணுமென்றும்; உம்முடைய அருகு வருதல் உம்முடைய சுவடறிதல் செய்யாதிருக்க உம்மளவிலே ஸ்நேஹமானது அறமிக்கு வாராநின்றது, இதுக்கடி அருளச்செய்யவேணுமென்றும் முன்பு இவர் கேட்டவை நிருத்தரமானாப்போலே இப்பொழுது கேட்டவிதுவும் நிருத்தரமென்று நிலத்தைக்கீறிக் கவிழ்ந்து நிற்க.

[16] (அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே யேறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிகிற மேகஸமுத்ர பேரீகீதகாஹள சங்காசீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு) உத்ஸவங்களில் சடங்குகாட்டும் உபாத்யாயர் மந்த்ரம் தோன்றாவிட்டால் கொட்டச்சொல்லி வாத்யகோஷத்தாலே அத்தை மறைத்துவிடுமாபோலே,

தான் நிருத்தரானமை தோற்றுதபடி மறைக்கைக்காக இவனாலே ப்ரவர்த்திதமாய், *நானேறப்பெறுகின்றேன்* என்று தாம் கீழ்ச்சொன்னபடியே பரமபதத்திலே ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பியா நின்றுள்ள, *சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரிய முழக்கின ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின* என்று ராஜகுமாரர் போம்போது தூர்யாதி மங்களகோஷம் பண்ணுவாரைப்போலே பரமபதத்துக்குப் போமவர்களைக்கண்ட ப்ரீதியாலே முழங்குவது கோஷிப்பதாகாநிற்கும் மேகஸமுத்ரங்களாகிற பேரிகளுடையவும், *கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கருடர்கள்* என்கிற கீதங்களினுடையவும், *காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்* என்கிற காஹள சங்கங்களினுடையவும், *வாளொண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர்* என்கிற ஆசீஸ்ஸினுடையவும், *தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்* என்கிற ஸ்தோத்ரத்தினுடையவும் ஸம்மிச்ரகோஷமாகிற கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே, அர்ச்சிராதிகதியையும் ஆதிவாஹிக ஸத்காரத்தையும் திவ்யதேச ப்ராப்தியையும் அங்குள்ளாருடைய பஹுமானத்தையும் ஆநந்தமயமான ஆஸ்த்தாநத்திலிருப்பையும் ஸ்வசரணகமல ப்ராப்தியையும் பெற்றுராகப் பேசும்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு,

[17] (தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டு) அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்தி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷ யோக்யையல்லாமையாலே அத்தைப் பெறுகைக்காக, *தலைமிசையாய் வந்திட்டினிநான் போகலொட்டேன்* என்று, *தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்* *தலைமேலதாளிணைகள்* என்கிறபடியே மாநஸாநுபவ வைசத்யத்தாலே தம்தலைமேல் ஆகும்படிவந்த திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, போகாமல் தடுத்து, *திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்* என்று அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத வாணையிட்டு, இப்படி ஆணையிட்டவாறே சேஷபூதரான நீர் சேஷியான நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையொழிய நம்மை ஆணையிட்டுத்தடுக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத்தோடு விருத்தமாகையால் இதுபெருவாணை காணுமென்ன. (கூசஞ்செய்யாத செய்திப்பிழை) *கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்* என்று ஸர்வஜ்ஞனான நீ என் பூர்வ வ்ருத்தத்தால் வந்த அயோக்யதை பார்த்துக்கூசி வாசி வையாதே உன்னோடு ஆத்மபேதமில்லாதபடி என்னைப்பரிக்ரஹித்தாய், ஆனபின்பு உன்னதன்றோ செய்திப்பிழையென்றும்.

[18] (பற்றுக் கொம்பற்ற கதிகேடு) *ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்யான்* என்று கொடி கொள்கொம்பையொழியத் தரிக்கமாட்டாதாப்போலே என்னாத்மாவுக்கு ஜீவநஹேதுவாயிருப்பது உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன், ஆதலால் நான் அநந்யகதி என்றும். (போரவிட்டபெரும்பழி) *எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிட்டாய்* என்று என் கார்யம் நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, உன்பக்கல்நின்றும் பிரித்து உன்குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளியுபேக்ஷித்தாய், இது உனக்குப் பரிஹரிக்க வொண்ணாத பெரும்பழியன்றோவென்றும்.

[19] (புறம்போனால் வருமிழவு) *போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால் பின்னையாரைக் கொண்டெத்தையந்தோ என தென்பதென் யானென்பதென்* என்று உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து அநந்யகதியான வென்னை ஸ்ருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்தின நீ என் கார்யம் நான் செய்வானாகப்பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால் ஸர்வசக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு அசக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது, எனக்குப்

பரிஹரமாயிருப்பதொன்று உண்டென்பதோரர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக் ஸ்திதியோக்யமாயிருப்பதொரு நானுண்டோ! ஐயோ! என்னை என்கையிலே காட்டித் தந்தால் இழவேயன்றோ உள்ளதென்றும்.

[20] (உண்டிட்ட முற்றீம்பு) *எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய்* என்னுடைய ஹேயமான சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் மநஸ்ஸுக்கு பர்யாப்தி பிறவாமல் நிரந்தரமாக புஜித்த நீ தொடங்கினத்தைக் குறை கிடக்க விடாதே விஷயீகரித்து விடாய், புக்த சேஷமாக்கின உன்னதன்றோ முதல் தீம்பென்றும், (அன்புவளர்ந்த அடியுரம்) *கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ* என்று பெரிய பிராட்டியார் பக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே அவள்பரிக்ரஹமான என்பக்கல் அதிப்ரவணனானவனே! நான் அந்த:புரபரிகரமன்றோ! என்பக்கல் உனக்குண்டான அன்புக்கு அடியில்லையோ! ஆகையால் அவள்பரிக்ரஹமென்கிற அடியுரமென்றும். (உயிருறவு) *பெற்றினிப்போக்குவனோ உன்னையென் தனிப்பேருயிரை* என்று அத்யந்த விஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து எனக்கு தாரகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி விடுவேனோ; உயிரை விட்டு உடல் தரிக்கவற்றோவென்கிற சரீரசரீரிபாவ ஸம்பந்தமென்றும்.

[21] (முதலளவு துரக்கைகளாலே பெருவாணையல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி) இப்படி *முதல் தனிவித்து* என்கிற பாட்டளவாக உத்தரோத்தரம் புகலற, துரக்கைகளினாலே தாமிட்டவாணை பெருவாணையல்லாமையை ஸாதித்த *அதனில் பெரியவென்னவா* என்று தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அவை குளப்படியாம்படி பெரிதான தம்முடைய பரமபக்தி குளப்படியாம்படி. (கடல் போன்ற வாதாரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில்.) அதாவது – *என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே* என்று கீழ்ச்சொன்ன அபரிச்சேத்யமான தம்முடைய அபிநிவேசத்தையும் தன்னபிநிவேசத்தையும் பார்த்தால் இதொரு குளப்படியும் அதொரு ஸமுத்ரமுமென்னும் படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, *அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே* என்று மீண்டெழுந்தருளி ஸ்ரீபரதாழ்வானை மடியிலே வைத்தணைத்து உச்சிமோந்து உகந்தாப்போலே தம்முடைய விடாய் கெடும்படி யனுபவித்து அலாபநிபந்தந பரிதாபத்தாலே கூப்பிட்டவாயாலே, *அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்* என்று பேசும்படி, *அவாவறச்சூழரியை* என்று ஹரி என்கிற திருநாமத்திற்கு அநுகுணமாக தம்முடைய ஸகலதாபங்களையும் ஹரித்தமையை ஸர்வருமறியும்படி ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் பத்தாம்பத்தில் என்கை.

(**அவ**) இனிமேல், இவர் ப்ரதமத்திலே *இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை* என்று ஆர்த்தராய் சரணம் புக்கபோதே விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணுவியாமல் இவ்வளவாக இவரை வைக்கைக்கடி யேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே, வைக்கைக்கு ஹேது பலவுமுண்டென்னுமத்தையும் அவையெல்லாவற்றிலும் முக்ய ஹேது இன்னதென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (உறுமையோடே) என்று தொடங்கி.

229)உறுமையோடே உற்றேனுக்காதொழிந்தது நாடுதிருந்த நச்சுப் பொய்கையாகாமைக்கு ப்ரபந்நதம் தலைக்கட்ட வேர்சூடுவார் மண்பற்றுப்போலே யென்னுமிவற்றிலு மினியினியென்று இருபதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்த்யதிகார பூர்த்திக்கென்னுமது முலீயம்.

(வ்யா) அதாவது – *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மையினியாமுருமை* என்று அவித்யாகர்ம வாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களாகிற ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை விடுவிக்கவேணுமென்று ஆர்த்தராய்த் திருவடிகளிலே விழுந்தபேக்ஷித்தபோதே அவற்றைப் போக்கி, *உற்றேனுகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்* என்று திருவடிகளைக் கிட்டி ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமைசெய்யப்பெற்றேனென்னும்படி யாக்காமல் இவரை வைத்தது, தன்னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலும் திருந்தாத ஜகத்து இவருடைய உபதேசத்தாலே *ஊரும் நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்* என்னும்படி திருந்துகைக்காகவும், ப்ரபதநாநந்தரம் முக்தராம்படி பண்ணில் ப்ரபத்தியை நச்சுப்பொய்கையோபாதியாக நினைத்து பீதராயிழிவாரில்லையென்று அது அப்படியாகாமைக்காகவும், தானும் தன் விபூதியும் வாழும்படி இவரைக்கொண்டு கவிபாடுவிக்கத் தொடங்கின ப்ரபந்தம் பரிஸமாப்தமாகைக்காகவும், வேர்சூடுமவர்கள் பரிமளத்தில் லோபத்தாலே மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே, ஜ்ஞானிகளை சரமசரீரத்தோடேவைத்து அநுபவிக்குமவனாகையாலே, இவருடைய ஜ்ஞாந ப்ரேம பரிமளமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற விக்ரஹத்தில் தனக்குண்டான விருப்பத்தாலேயுமென்று சொல்லுமவற்றிற்காட்டிலும், *இனியாமுருமை* என்று தொடங்கி, *இனிவளை காப்பவரார்* *இனியுன்திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்* *இனியவர் கண் தங்காது* *இனியுனது வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே* *இனியெம்மைச்சோரேலே* *எந்நாள் யானுன்னையினிவந்து கூடுவனே* *எங்கினித்தலைப்பெய்வேனே* *இனியென்னுரமுதே கூயருளாயே* *ஆவிகாப்பாரினியார்* *நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்* *இனியுன்னை விட்டொன்றுமாற்றகிற்கின்றிலேன்* *தரியேனினி* *இனியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ* *அத்தனையாமினி யென்னுயிரவன்கையதே* *நாரைக்குழாங்கள்காள் பயின்றென்னினி* *இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்* *இனி நான் போகலொட்டேன்* *உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்* *உன்னைப்பெற்றினிப்போக்குவனோ* என்று இப்படி இருபதின்கால் கூப்பிடும்படியான ஆர்த்திபரம்பரையை விளைத்து பரமபக்தி பர்யந்தமான அதிகார பூர்த்தியை யுண்டாக்குகைக்காக வென்னுமதுவே ப்ரதாநமென்கை. ஆர்த்த்யதிகாரபூர்த்திக்கென்றது – ஆர்த்தியால் வரும் அதிகாரபூர்த்திக்கென்றபடி. பரமார்த்தியாலேயிறே ப்ரபத்த்யதிகாரம் பரிபூர்ணமாவது; ஆகையாலே ஹேத்வந்தரங்களெல்லாம் அப்ரதாநங்கள். இவரை வைத்ததுக்கு ப்ரதாநஹேது இதுவென்றதாய்த்து.

(**அவ**) அதில் இவ்வார்த்திக்கடியான பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளின் தசைகள் எந்தத் திருவாய்மொழிகளென்னு மபேக்ஷையிலே அவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே. அதுதன்னில் பரபக்த்யவஸ்தை யின்னதென்கிறார் (கமலக்கண்ணன்) என்று தொடங்கி.

230)கமலக்கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றிறுதி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணாலேயாய் காண்பானவாவுதல் அதிலிரட்டியாகையாலே கண்டுகளிப்ப வளவும் பரஜ்ஞாநமகர்ஹ பரஹக்தி.

(வ்யா) அதாவது – *கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான்* என்று புண்டரீகாக்ஷனவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானனென்று தொடங்கி, *கண்ணுள் நின்றகலான்* என்று என் கண்வட்டத்தில் நின்றும் கால்வாங்குகிறிலனென்னுமதளவாக, *என் கண்ணனை நான் கண்டேனே* *கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக்கண்டுகொண்டு* *நறுந்துழாயென்கண்ணியம்மா நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே* *கைதொழவிருந்தாயது நானுங்

கண்டேனே* *ஏரார் கோலந்திகழக் கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே* *திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே* *தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டு கொண்டேனே* *கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்* என்று இப்பத்துச்சந்தையாலும் சொன்ன ஸாக்ஷாத்காரம் *நெஞ்சென்னுமுட் கண்ணென்கிற ஆந்தரசக்ஷுஸ்ஸான மநஸ்ஸாலே யுண்டானதாய், *கையபொன்னாழி வெண்சங்கொடுங்காண்பான் அவாவுவன் நான்* *அடியேன் காண்பானலற்றுவன்* *உம்மைக்காணுமாசையுள் நைகின்றுள்* *கூவுகின்றேன்காண்பான்* *மெய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கண்களே* *கூவியுங்காணப்பெறேனுனகோலமே* *உன்னை யெந்நாள் கண்டு கொள்வனே* *கோலமேனி காணவாராய்* *தடவுகின்றேனெங்குக்காண்பன்* *பாவியேன் காண்கின்றிலேன்* *உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய்* *உலகம் பரவக்கிடந்தாய் காணவாராயே* *என்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே* *விளங்க ஒருநாள் காணவாராய்* *உன்னைக்காண்பான் வருந்தியெனைநாளும்* *அலைகடல் கடைந்தவப்பனே காணுமாறருளாய்* *ஒரு நாள் காணவாராய்* *தொண்டனேனுன் கழல்காண வொருநாள்வந்து தோன்றுயே* *உன்னையெங்கே காண்கேனே* *உன்னைக்காணக்கருதுமென் கண்ணே* என்று பாஹ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே அவனைக்காண வாசைப்பட்டுக் கூப்பிட்ட சந்தைகள் அதிலிரட்டி யுண்டாகையாலே *கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலான்* என்கிற திருமாலிருஞ்சோலையளவாக ஆந்த்ராநுபவம் செல்லாநிற்க, பெற்றன்றித்தரியாத பாஹ்யாநுபவபேக்ஷை நடக்கையாலே பரஜ்ஞாநத்தை கர்ப்பித்துக்கொண்டிருக்கிற பரபக்தியென்கை.

(**அவ**) அநந்தரம் பரஜ்ஞாநாவஸ்தையாகிறது இன்னதென்கிறுர் (இருந்தமை) யென்று தொடங்கி.

231)இருந்தமை யென்றது பூர்ண பரஜ்ஞாநம்.

(வ்யா) அதாவது – *அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை* என்று அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ* என்றுசைப்பட்டபடியே அர்ச்சிராதி கதியாலே தேசவிசேஷத்திலே போய் பகவத்ஸ்வரூபாதிகளைப் பரிபூர்ணுநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள்திரளிலே கூடியிருந்தாராக தர்சித்துப்பேசின *சூழ்விசும்பணிமுகில், பூர்ணமான பரஜ்ஞாநமென்கை.

(**அவ**) அநந்தரம் பரமபக்தத்யவஸ்தையானது இன்னதென்கிறுர் (முடிந்த) இத்யாதியாலே.

232)முடிந்த அவாவென்றது பரம஭க்தி.

(வ்யா) அதாவது – அப்படி தர்சித்தவதுதான் மாநஸாநுபவமாய் பாஹ்யாநுபவ யோக்யமல்லாமையாலே பெருவிடாய் பிறந்து கூப்பிட்டுத்தரிக்கமாட்டாமல் திருவாணையிட்டுத்தடுத்து பெருவாணையல்லாமை ஸாதித்துப் பேற்றேடே தலைக்கட்டின *முடிந்தவவாவிலந்தாதியிப்பத்து* என்கிற *முனியே நான்முகன், பக்தியினுடைய சரமாவதியான பரமபக்தியென்கை.

(**அவ**) இந்த பரபக்தியாதிகளின் வேஷத்தை பகவத்வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறுர் (இவை) என்று தொடங்கி.

233)இவை ஜ்ஞாநதர்ஶநப்ராப்த்யவஸ்த்தைகள்.

(வ்யா) அதாவது – இந்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள், *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: அஹமேவம்விதோர்ஜுந, ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரேவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப.* என்று அர்ஜுனனைக்குறித்துத் திருத்தேர்த்தட்டிலும், *பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வாபம் மாம் குருஷ்வ* என்று ப்ரார்த்தித்த பாஷ்யகாரரைக் குறித்து மத்ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ்ஸ்ஸுகமாஸ்வ* என்று சேரபாண்டியனிலுமவனருளிச்செய்த ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகளென்கை. இத்தால் பகவத் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக ஸுக துக்கராம்படியான பரபக்தி-ஜ்ஞாநாவஸ்தையாகவும், பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை விசததமமாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற பரஜ்ஞாநம்-தர்சநாவஸ்த்தையாகவும் அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த வஸ்துவை அப்போதே கிட்டியநுபவிக்கப் பெருவிடில் முடியும்படியான பரமபக்தி-ப்ராப்த்யவஸ்தையாகவும் சொல்லப்படுமென்றபடி.

(**அவ**) (நூறே சொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம்) என்றதில் நூறே சொன்ன பத்து நூறென்றதில் கருத்தை பத்து நிகமநத்திலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து ப்ராஸங்கிகமாக அருளிச்செய்யவேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்ருர் கீழ். இனி ஓராயிர மென்றதின் கருத்தை விசதமாக்காநின்று கொண்டு ப்ரபந்தத்தை நிகமித்தருளுகிருர் (அவித்யா நிவர்த்தக) என்று தொடங்கி.

234)அவிஜீயாநிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரஉ ஹமவத்ப்ரஸாஉாத் மோக்ஷலாஹமென்கை மயர்வற வீடுபெற்றவென்ற ப்ரவந்தைகார்யீயம்.

ஆசார்யஹ்ருதயம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனர் திருவடிகளே சரணம்.

(வ்யா) அதாவது – ஸம்ஸாரகாரணமான அஜ்ஞாநத்துக்கு நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை உபகரித்த ஜ்ஞாநாதி குணபூர்ணனை பகவானுடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ரூப மோக்ஷத்தினுடைய லாபமென்று ப்ரதிபாதிக்கை, *மயர்வறமதி நலமருளினன்* என்று தொடங்கி, *அவாவற்று வீடுபெற்ற என்று தலைக்கட்டின இப்ப்ரபந்தத்துக் கொன்ருன தாத்பர்யார்த்தமென்கை. இத்தால் ஜ்ஞாநப்ரதமான பகவத் ப்ரஸாதமே மோக்ஷப்ரதமுமென்னுமிது இப்ப்ரபந்தத்துக்காக தாத்பர்யமாயிருப்பதோரர்த்த மென்றதாய்த்து.

ஆக இப்ப்ரபந்தத்தால் – ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே அஜ்ஞரான சேதநர் தத்வஜ்ஞராய் ஸாராஸாரவிவேகம் பண்ணுகைக்கு சாஸ்த்ரப்ரதாநம் பண்ணினபடியையும், அந்த சாஸ்த்ரமுகேந தத்வஜ்ஞாநம் பிறக்குமளவிலுண்டான அருமையை நினைத்து தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தைத்தன் பரமக்ருபையாலே வெளியிட்டபடியையும், அந்த சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் விஷய பேதாதிகளையும், ததுபயநிஷ்டரான அதிகாரிகளுடைய ப்ரகாரங்களையும், அந்த வ்யாஜத்தாலே ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியினுடைய வைபவத்தையும், அதுக்கு வக்தாக்களான ஆழ்வார்களுடைய ப்ரபாவத்தையும் அந்த ப்ரபாவத்துக்கு மூலமான பகவந் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தையும், அதடியாக இவர்க்குண்டான ஜ்ஞாந பக்திகளையும், அந்த ஜ்ஞாநபக்தி தசைகளில் இவர் பேசும் பேச்சுகளையும், அந்த பக்திதசையில் பகவத்ப்ரேமயுக்தரெல்லாரோடு மிவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தையும், அந்த பக்தி தசையில் பேசும் அந்யாபதேசங்களுக்கு ஸ்வாபதேசங்களையும், அந்த பக்தி விஷயமான திவ்யதேசங்களில் நிற்கிற ஈச்வரனுடைய குண விசேஷங்களையும், அந்த

குணவிசிஷ்ட வஸ்துவிலுண்டான அநுபவ ஜநித ப்ரீதிப்ரேரிதமாய்க்கொண்டு இப்ப்ரபந்தங்கள் அவதரித்தபடியையும், ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யத்தையும், தத்வ்யாவ்ருத்தியையும், இதில் இவருபதேசிக்கிற விஷய பேதத்தையும், அவ்வோ விஷயங்கள் தோறும் உபதேசிக்கிற அர்த்த விசேஷங்களையும், அந்த வ்யாஜத்தாலே உபதேச விஷயமான சிஷ்யலக்ஷணத்தையும், அந்த லக்ஷணமில்லாதார்க்கும் இவருபதேசிக்கைக்கு ஹேதுக்களையும், க்யாதி லாபாதி நிரபேக்ஷராய் பகவத்கைங்கர்யபுத்த்யா உபதேசிக்கையாலே உபதேசம் ஸபலமானபடியையும் உபதேசிக்கிற இப்ப்ரபந்தங்கள் தான் ரஹஸ்யத்ரயார்த்தமென்னுமத்தையும், அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்த பஞ்சகமும் இப்ப்ரபந்தங்களிலே ஸங்க்ரஹ விவரணரூபேண சொல்லப்படுகிற ப்ரகாரத்தையும், ப்ரபந்தாரம்பங்களில் அபேக்ஷிதமான மங்களாசரணங்கள் இப்ப்ரபந்தாதியிலுண்டான படியையும், ஸாது பரித்ராணுதிகளிலே ஜகத்ரக்ஷணுர்த்தமான ஸர்வேச்வராவதாரம்போலே இப்ப்ரபந்தாவதாரமென்னுமத்தையும், இதில் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வீச்வரனுடைய பரத்வாதி குணங்களையும், அக்குண விசிஷ்டனுனவன் இப்பத்துப்பத்தாலு மிவ்வாழ்வார்க்கு, தத்வஜ்ஞாநம் முதலாக ப்ராப்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பித்த தசாவிசேஷங்களையும், பத்துத்தோறு மிவர்தாம் பிறர்க்குபதேசித்த ப்ரகாரங்களையும், இவர்க்கு ப்ரதமத்திலே ஆர்த்தி பிறந்திருக்கச்செய்தே ஈச்வரனிவரை வைக்கைக்கு ப்ரதாநாப்ரதாந ஹேதுக்களையும், இவர்க்குப் பிறப்பித்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற தசாவிசேஷஸ்தலங்களையும் அஜ்ஞாந நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதமே அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து அபீஷ்டமான மோக்ஷ லாபத்தையுண்டாக்குமென்கை இப்ப்ரபந்தத்துக்கொன்ருன தாத்பர்யமென்னுமத்தையும், ஆஸ்திகராய் ஆழ்வாரபிமானத்திலே யொதுங்கி அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ப்ரவணராய் அநந்யபரராயிருப்பார் எல்லாருமநுஸந்தித்து வாழும்படி அதிஸ்புடமாக வருளிச்செய்து தலைக்கட்டினுர்.

நான்காம் பிரகரணம் முற்றிற்று.

தந்தருளவேணும் தவத்தோர் தவப்பயனுய்
வந்த முடும்பை மணவாளா – சிந்தையினுல்
நீயுரைத்த மாறன் நினைவின் பொருளனைத்தென்
வாயுரைத்து வாழும் வகை.

விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்யானம் முற்றிற்று .

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனுர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.